

qui indicem Registri composuit. Epistolis enim Gregorianis, f. 237 ad finem perductis, in iis, quæ restant foliis sæc. XIV index additus est, hoc modo initium sumens :

« Incipit Registrum epistolarum et conciliorum domini Gregorii septimi sanctissimi et gloriosissimi Romanorum pontificis, qui electus fuit post mortem domini Alexandri II in ecclesia Sancti Salvatoris, anno Dominicæ incarnationis MLXXIII.

« Habetur autem in hoc libro ejus memoria per XI annos tantum, secundum quos volumen hoc in XI libros partitus est, gestis ejus singulis illorum annorum in uno libro contentis.

Habet primus liber epistolas numero 84.

Secundus vero habet epistolas numero 76.

Tertius vero habet epistolas numero 21.

Quartus habet epistolas numero 28.

Quintus habet epistolas numero 23.

Sextus habet epistolas numero 40.

Septimus quidem habet epistolas 27.

Octavus autem habet epistolas 23.

Nonus vero habet epistolas 35.

Decimus vero liber non est, vel est error in libro et particione librorum.

Undecimus habet epistolas duas.

« In quolibet libro est Registrum celebrationis concilii, quod in quolibet istorum annorum legitur celebrasse. Sunt multa etiam principum juramenta, aliqua decreta et hujusmodi, quæ in ipsa tabula patefunt.

« Ex iis, quæ hactenus de codice Vaticano disputavi, manifesto nisi fallor, patet, Gregorii epistolas antiquitus in octo, non in undecim libros distributas fuisse, et ita quidem, ut priores septem libri ex ordine veri Registri ad singulos annos pontificatus responderent, in octavum vero reliquas epistolas annorum ratione non habita scriptor rejiceret. Tantum ergo abest, ut decimus liber injuria temporum interierit, ut vere nunquam exstiterit. Prima since-
B raque Registri dispositio postea jam in ipso codice Vaticano a librario quodam mutata est, qui ratione operis minime perspecta, omnes ejus libros in singulos pontificatus annos convenire voluit et hanc ob causam octavum librum in plures dividit. Quam novam librorum distributionem deinde plerique codices et omnes editiones ex codice Vaticano receperunt.

SANCTI GREGORII VII

PONTIFICIS ROMANI

OPERUM PARS PRIMA. — REGISTRUM (342)

(MANSI, *Concilia*, tom. XX, col. 60.)

Anno Dominicæ incarnationis millesimo septuagesimo tertio, indictione undecima.

Regnante Domino Jesu Christo, anno clementissimæ incarnationis ejus millesimo septuagesimo tertio, indictione et luna undecima, x Kalendas Maii, feria secunda, die sepulturæ domini Alexandri bonæ memoriæ secundi papæ, ne sedes apostolica diu luceat proprio destituta pastore, congregati in basilica Beati Petri ad Vincula, nos sanctæ Romanæ catholicæ et apostolicæ Ecclesiæ cardinales, clerici, acolythi, subdiaconi, diaconi, presbyteri, præsentibus venerabilibus episcopis et abbatibus, clericis et monachis consentientibus, plurimis turbis utriusque sexus diversique ordinis acclamantibus, eligimus nobis in pastorem et summum pontificem virum religiosum, geminæ scientiæ prudentia pollentem, æquitatis et justitiæ præstantissimum amatorem, in adversis fortem, in prosperis temperatum, et, juxta Apostoli dictum, bonis moribus ornatum, pudicum, modestum, sobrium, castum, hospitem, domum suam bene regentem (343), in gremio hujus matris Ecclesiæ a pueritia satis nobiliter educatum et doctum, atque pro vitæ merito in archidiaconatus honorem usque hodie sublimatum, Hildebrandum videlicet archidiaconum, quem a modo [e modo] usque in sempiternum et esse et dici Gregorium papam et apostolicum volumus et approbamus [approbatis eum? approbamus]. Placet vobis? placet. Vultis eum? volumus. Laudatis eum? laudamus.

Acta Romæ, decimo Kalendas Maii, indictione undecima.

(342) Exstat Gregorii VII Registrum in Vaticana bibliotheca, de quo Bertholdus Constantiensis, qui eo vixit tempore, anno 1085, loquens de Gregorio VII, ait : « Erat enim catholicæ religionis ferventissimus institutor, et ecclesiasticæ libertatis strenuissimus defensor. Nohit sane ut ecclesiasticus ordo manibus laicorum subjaceret, sed eisdem et morum

C sanctitate et ordinis dignitate præemineret, quod illum latere non poterit quicumque ejusdem apostolici Registrum diligenter perlegerit. »

(343) Dantur variantes quos ex Mutinensi cod. ms. sæculi quidem XVI, sed ex antiquiori bonæ frugis descripto eruit, et ad me transmisit P. Franc. Anton. Zacharia S. J. MANSI.

REGISTRI LIBER PRIMUS.

EPISTOLA PRIMA.

AD DESIDERIUM ABBATEM.

(ANNO 1073.)

Nuntiat se invitum in demortui Alexandri pontificis locum suffectum. Rogat ut Deum pro se deprecetur, et ad se quantocius veniat.

GREGORIUS in Romanum pontificem electus DESIDERIO (344) abbati monasterii Sancti Benedicti Montis Cassini salutem in Christo Jesu.

Dominus noster papa Alexander mortuus est, cujus mors super me cecidit, et omnia viscera mea concutiens, penitus conturbavit. Nam in morte quidem ejus Romanus populus, contra morem, ita quievit, in manu nostra consilii frena dimisit ut evidenter apparet ex Dei misericordia hoc provenisse. Unde accepto consilio hoc statuimus ut, post triduanum jejunium, post litanias, et multorum orationem eleemosynis conditam, divino fulti auxilio statueremus quod melius de electione Romani pontificis videretur. Sed subito cum prædictus dominus noster papa in ecclesia, [Ad. Sancti, sicubique] Salvatoris sepulturæ traderetur, ortus est magnus tumultus populi et fremitus, et in me quasi vesani insurrexerunt, ita ut cum Propheta possim dicere: *Veni in altitudinem maris, et tempestas demersit me. Laboravi clamans, raucae factæ sunt fauces meæ (Psal. LXVIII) et: Timor et tremor venerunt super me, et contexerunt me tenebræ (Psal. LIV).* Sed quia in lecto jacens, valde fatigatus, satis dictare nequeo, angustias meas enarrare supersedeo. Te itaque per omnipotentem Dominum rogo, ut suffraganeos fratres et filios, quos in Christo nutris, ad exorandum Deum pro me provoces, et ex vera charitate invites quatenus oratio, quæ me liberare debuit ne incurrerem periculum, saltem tueatur in periculo positum. Tu autem ipse quantocius ad nos venire non prætermittas, qui quantum Romana Ecclesia te indigeat et in prudentia tua fiduciam habeat non ignoras. Dominam Agnetem imperatricem et Rainaldum venerabilem Cumanum episcopum ex nostra parte saluta et quantum erga nos dilectionis habuerint nunc ut ostendant nostra vice fideliter obsecra.

Data [Datum, et sic semper] Romæ XI [IX]. Kalendas Maii, indictione XI.

EPISTOLA II.

AD GISULFUM PRINCIPEM SALERNITANUM.

(ANNO 1073.)

Ejusdem argumenti.

GREGORIUS in Romanum pontificem electus GISULFO Salernitano principi, salutem in Christo Jesu.

Dominus noster Alexander papa mortuus est, cujus mors super me cecidit. (*Omnia ut supra usque ad id quod ait*) : Te itaque per omnipotentem Dominum rogo, ut venerabilem Patrem Leonem et

(344) De Desiderio abbate Leo Ostiensis libro III Chronici Cassin.

A cæteros religiosos viros in partibus illis commorantes, ad exorandum Deum pro me ex vera charitate invites, ut oratio quæ me liberare debuit, ne incurrerem periculum, saltem tueatur in periculo positum. Tu autem ipse quantocius ad nos venire non prætermittas qui quantum Romana Ecclesia te indigeat et in prudentia tua fiduciam habeat non ignoras.

Data Romæ XI [VIII] Kalendas Maii, indictione undecima.

EPISTOLA III.

AD GUIBERTUM RAVENNATEM ARCHIEPISCOPUM.

(ANNO 1073.)

Ejusdem argumenti; rogat etiam ut legatos mittat.

GREGORIUS in Romanum pontificem electus GUIBERTO Ravennati archiepiscopo salutem in Christo Jesu.

Non dubitamus famam litteras nostras antevo-lasse, et tam vobis quam multis aliis, domini nostri Alexandri papæ obitum nuntiasse. Quod autem mihi valde gemendum est; mors ejus super me cecidit, et omnia viscera mea concutiens penitus conturbavit. Nam in morte ejus primo quidem Romanus populus contra morem ita quievit et in manu nostra consilii frena dimisit ut evidenter apparet ex Dei misericordia hoc provenisse. Unde accepto consilio hoc statuimus ut post triduanum jejunium, post litanias, et multorum orationem eleemosynis conditam, divino fulti auxilio statueremus quod de electione Romani pontificis videretur melius. Sed subito, cum prædictus dominus noster papa in ecclesia Sancti Salvatoris sepulturæ traderetur, ortus est magnus tumultus populi et fremitus, et in me quasi vesani insurrexerunt, nil dicendi, nil consulendi facultatis aut spatii relinquentes. Violentis manibus me in locum apostolici regiminis, cui longe impar sum, rapuerunt. Ita recte ego cum propheta possum dicere: *Veni in altitudinem maris et tempestas demersit me; laboravi clamans, raucae factæ sunt fauces meæ (Psal. LXVIII).* Denique timor et tremor venerunt super me, et contexerunt me tenebræ (Psal. LIV). Sed quia multis et magnis curis fatigatus satis dictare nequeo, miseras meas enumerare supersedeo. Rogo itaque vos per omnipotentem Deum, ut charitatem, quam erga Romanam Ecclesiam maxime hoc tempore, et, ut meminisse debetis, erga me specialiter vos gerere promisistis, quoniam quidem tempus, et rerum qualitas ejus [eam] probari postulat nunc quidem in me, et si non meis meritis, saltem amore apostolorum ostendere curetis; et suffraganeos ac filios Ecclesiæ vestræ ad exorandum Deum pro me invitatis, ac commoneatis, quatenus ad ferendum onus, quod mihi invito et valde reluctanti impositum est, vires tribuat, manum porrigat, ut si me totum [forte, tutum. HARD. Ita et MUTINEN.] in portu stare noluit, saltem in tam alta peri-

cula projectum non relinquat; ego enim sicut in ea A
charitate non ficta vos diligo, ita eandem, et quæ-
cunque ejus officia sunt, a vobis indubitanter exigo.
Neque vero dilectioni vestræ dubitandum est, quin
Romanam Ecclesiam, et eam, cui Deo auctore præ-
sidentis, ea concordia, et quantum cum communi
utriusque honore poterimus, omnimoda charitate
copulare desideremus, ut in nostris etiam animis
semper conjuncta pax et plena dilectio connectatur.
Sicut igitur prudentiam vestram hortati sumus, ita
etiam per elementa nostra nos velle ac desiderare
cognoscite, videlicet ut frequenter inter nos legatis
discurrentibus collætari, et mutua consolatione gau-
dere possimus.

Data Romæ VI Kalendas Maii, indictione un-
decima.

EPISTOLA IV.

AD BEATRICEM DUCISSAM, UGONEM, etc.

(Anno 1073.)

GREGORIUS in Romanum pontificem electus BEA-
TRICI ducisæ [duci], UGONI abbati Cluniacensi,
MANASSÆ archiepiscopo Remensi [Ad. SÆNONI] regi
Danorum, abbati Massiliensi.

Inceptis [in cæteris] quidem a paribus, sed circa
finem singulis epistolis juxta locorum et personarum
competentiam discrepantibus.

Data Romæ IV Kalendas Maii, indictione un-
decima.

EPISTOLA V.

AD RAINERIUM FLORENTINUM EPISCOPUM.

(Anno 1073.)

*Præcipit ut vidua, quæ consanguineo suo nupserat,
donis et dote ab eo relictis privetur.*

GREGORIUS in Romanum pontificem electus RAI-
NERIO Florentino episcopo, salutem in Christo
Jesu.

Præsentium portitor apicum nostris insinuavit
auribus fratrem suum, contra divinum jus, contra
sanctorum Patrum institutum, consanguineæ suæ
thalamis adhæsisse, canonicis Florentinæ Ecclesiæ
ne hoc facinus perpetraret prohibentibus eum ca-
nonice. Quo viam universæ carnis ingresso, relicta
illius consanguinea scilicet cum dono atque dote,
quam injuria divinarum nec non et humanarum le-
gum est verita suscipere, ad alterius viri torum
disponit transmigrare, cum potius scelus quod
commisit perpetuo oporteret eam flere. Tua itaque
fraternitas consanguinitatis lineam a majoribus natu
ejusdem loci diligenter inquirat; quam si inter de-
functum virum eandemque vivam mulierem inve-
nerit, ad aliarum exemplum ita studeat canonica
auctoritate omnia dotalia instrumenta cassare et ad
nihilum redigere, ne de illicito quod contraxit con-
jugio aliquam mercedem recipiat, qua lætari pos-
sit in posterum. Sicut nos diligis, ita nostræ jus-
sionis primitias ad effectum perducere tua ne
insistat charitas.

Data Romæ III Kalendas Maii, indictione un-
decima.

EPISTOLA VI.

AD GIRALDUM OSTIENSEM EPISCOPUM, ET RAIM-
BALDUM SUBDIACONUM.

(Anno 1073.)

*Legatum mittit, qui eis Alexandri obitum et suam
electionem narret. Monet ut monachos et abbatem
Cluniacensem ad pacem flectant. Et si comes de
Rocyo [Roceio], sicut ipse jusserat, in Hispaniam
non fuerit contra paganos profectus, vel si alii
principes illuc contra eosdem proficisci velint, le-
gatus a se missus illuc tendat. Tandem monet ut
quamprimum redeant.*

GREGORIUS in Romanum pontificem electus GI-
RALDO Ostieni episcopo et RAIMBALDO subdiacono,
in legatione Galliæ constitutis, salutem in Domino
Jesu Christo.

B Rumorem obitus domini nostri Alexandri papæ,
qui XI Kalendas Maii spiritum Deo reddidit, et no-
stræ promotionis famam jam ad vos pervenisse cre-
dimus, sed eadem plene vos cognoscere cupientes
ad certissima eorum indicia aptiorem hoc dilecto
filio et cardinali sanctæ Romanæ Ecclesiæ presby-
tero, qui ambobus interfuit, in partes illas mit-
tendum nostrorum nomine [neminem. Ita et in
MUTIN.] judicavimus. Itaque quid et qualiter de
utroque factum sit per hunc mera veritate perco-
gnita, ut orationes ad Deum fieri sollicite procuretis
charitatem vestram valde rogamus, quatenus et
illius animam ad gaudia æterna beatitudinis trans-
ferat et nobis ad ferendum onus impositum auxi-
lium suæ miserationis impendat. Quia vero hunc

C confratrem nostrum, videlicet Ugonem [Hugonem]
Caudidum, in partes illas dirigi tempus et rerum
competentia postulasse videbatur, prudentiam ve-
stram omnino exoratum esse volumus, quatenus
Ugonem [Hugonem] Cluniacensem abbatem et totam
congregationem fratrum ita ad pacem et integram
hujus dilectionem flectere et conjungere studeatis
ut auxiliante Deo nihil in eorum mentibus quod
invisum, aut dissensionis nube sit obiectum re-
linquatis. Nam et hic, abjecto omni arbitrio suo, ad
cor nostrum nostrarque consilia rediens, in eodem
sensu eademque voluntate ac studio nobis est con-
nexus; et ea quæ antehac sibi imposita sunt, vivente
adhuc domino nostro papa, ex aliorum magis, quam
ex [deest ex in Rom. edit] ejus culpa prodiisse co-
gnovimus. Præterea hæc meminisse debetis quod in
D litteris domini nostri beatæ memoriæ Alexandri, et
nostra quoque legatione orati et commoniti fuistis,
quatenus causæ Evuli [Eboli. MUTIN. Evoli] comitis
de Roceio per vos, et per antedictum abbatem favo-
rem addere insisteretis; et cognita pactione quam
nobiscum de terra Hispaniæ pepigit in scripto quod
sibi dedimus, una cum consilio abbatis, tales illuc
personas dirigi procuraretis qui et errorem Chri-
stianorum qui ibi reperiuntur in spiritualibus cor-
rigere saperent, et in exquirendis causis Sancti
Petri juxta tenorem pactionis, si res bene procede-
ret, sat idonei forent. Quod si ita factum est, nobis
multum placet; sin vero adhuc aliqua occasione
prætermisum est, aut etiam si eadem conventio ab

aliis quibusdam principibus quos in eandem partem seorsum ab Evulo suis copiis ituros intelleximus nondum exquisita est, volumus ut cum vestro consilio et abbatis Hugo cardinalis illuc tendat, et æquam ab omnibus ex parte Sancti Petri pactionem et debitum exigat. Vos autem ex nostra parte rogate abbatem ut tales sibi adjungat qui eum comitentur, quorum consilio et adjutorio iter et laborem illum fiducialiter aggredi possit, legatione tamen in eo principaliter posita. Extra Hispaniam vero nullius unquam publici rerum ecclesiasticarum negotii sine vestro consensu, quandiu vos in Gallia fueritis, licentiam sibi dedimus faciendi. Cæterum de mora vestræ reversionis valde miramur præsertim cum jam redire commoniti, in tanta vestri reditus expectatione ne morarum quidem nobis causas indicastis. Unde dilectionem vestram admonemus ut quantocius possitis ad nos revertamini, quatenus et quid egeritis cognoscamus, et de cætero consultius, adjuvante Deo statuere valeamus. Præter hæc jam sæpe memoratum abbatem specialiter commoneri et plurimum a vobis vice nostra exorari cupimus quatenus charitatem quam hactenus in nos habuit nunc, cum maxime opus est, indefessa exhibitione conferat, et infirmitatem nostram suis et sanctissimæ congregationis suæ orationibus tanto subnixius adjuvare studeat quanto imbecillitatem nostram sub accumulato pondere gravius premi non ignorat.

Data Romæ secundo Kalendas Maii, indictione undecima.

EPISTOLA VII.

AD PRINCIPES HISPANIÆ.

(Anno 1073.)

Significat comiti de Roceo sub quadam conditione eam Hispaniæ partem concessisse, quam a Sarcenorum manibus eriperet. Prohibet alios principes in eandem regionem cum copiis ingredi, partemque ullam illius provinciæ sibi vindicare, nisi interveniat æqua pactione persolvendi jura Sancti Petri; qua de re legatos mittit.

GREGORIUS in Romanum pontificem electus, omnibus principibus in terram Hispaniæ proficisci volentibus, perpetuam salutem in Domino Jesu Christo.

Non latere vos credimus regnum Hispaniæ ab antiquo proprii juris Sancti Petri fuisse, et adhuc (sicut diu a paganis sit occupatum) lege tamen justitiæ non evacuata, nulli mortalium, sed soli apostolicæ sedi ex æquo pertinere. Quod enim auctore Deo semel in proprietatis ecclesiarum juste pervenerit, manente eo, ab usu quidem, sed ab earum jure, occasione transeuntis temporis, sine legitima concessione divelli non poterit. Itaque comes Evulus [Evolus] de Roceo, cujus famam apud vos haud obsecram esse putamus, terram illam ad honorem sancti Petri ingredi et paganorum manibus eripere cupiens, hanc concessionem ab apostolica sede obtinuit ut partem illam unde paganos suo studio et adjuncto sibi aliorum auxilio expellere posset, sub conditione inter nos factæ pactionis ex parte Sancti Petri possideret. Qua in re et labore quicumque ve-

strum sibi adhærere voluerit, omni charitatis affectu commonitus erga honorem sancti Petri talem animum gerat, ut ab eo et munitionis auxilia in periculis et merita fidelitatis præmia securus accipiat. Si autem aliqui ex vobis seorsum ab illo propriis copiis eandem terram aliqua in parte intrare paraverint, decet ut militiæ causam ex animi devotione quam justissimam sibi proponant, jam nunc omni voto concipientes et ex corde statuentes ne, capta terra, easdem quas illi qui nunc Deum ignorantes eam occupant injurias sancto Petro faciant. Hoc enim neminem vestrum ignorare volumus, quoniam, nisi æqua pactione persolvendi juris Sancti Petri in regnum illud animadvertere statueritis, potius vobis apostolica auctoritate, ne illuc tendatis interdicens, contraferemur quam sancta et universalis mater Ecclesia, idem a filiis suis quod ab hostibus patiendo, non jam proprietatis suæ, sed filiorum detrimento saucietur. Quamobrem hunc dilectum filium Hugonem et cardinalem sanctæ Romanæ Ecclesiæ presbyterum in partes illas misimus, in cujus ore nostra ad vos consilia et decreta plenius apertiusque disserenda ac vice nostra disponenda posuimus.

Data Romæ II Kalendas Maii, indictione undecima.

EPISTOLA VIII.

AD UBERTUM CLERICUM ET ALBERTUM DIACONUM.

(Anno 1073.)

Eorum legationem confirmat, hortatur ut orationes pro se fieri curent.

C GREGORIUS in Romanum pontificem electus, UBERTO clerico, et ALBERTO diacono, salutem in Domino Jesu Christo.

Obitum domini Alexandri papæ jam vos accepisse fama nuntiante credimus, et quam repente, quantaque populi violentia nos indigni et reluctantes ad regimen apostolicæ sedis lati [forte elati, HARD. et MUTIN. sublatis] sumus. Sed ne eventus harum rerum animos vestros in exsequenda vobis commissa legatione aut timore seu aliqua ambiguitate pertinet, ad confortandam charitatem vestram hæc succincte vobis scripsimus, ut omnem in Deo et sancto Petro, cujus filii et legati estis, fiduciam habentes, ad quæ missi estis, viriliter et incunctanter apostolica vice fulciamini, et in facienda justitia fidei constantia accingamini. Nam et ea quæ a beatæ memoriæ domino nostro Alexandro papa injuncta vobis et commissa sunt, nos quoque præsentis auctoritate injungimus, firmiterque committimus, in quibus peragendis ut monita damus, ita auxiliante Deo, apostolicæ consolationis et auctoritatis subsidia vigilantis studio conferre procurabimus. De cætero vos monemus ut in locis venerabilibus, ad quos veneritis, orationes pro me fieri obsecretis, quatenus omnipotens Deus, qui desiderium meum nunquam ad honorem istum anhelasse cognoscit, ad ferendum tam grave onus, quod impositum ejus timore recusare non audebam omnes facultates infirmitati meæ pius impendat.

Data Romæ II Kalendas Maii, indictione undecima.

EPISTOLA IX.

AD GOTTIFREDUM DUCEM.

(Anno 1073.)

Gratum sibi fuisse scribit quod litteris fuerit de sua promotione gratulatus; significat tamen se dolere de suscepto pontificali munere, ostendit suam erga eum et regem dilectionem, optat ut rex suis monitis acquiescat.

GREGORIUS in Romanum pontificem electus GOTTIFREDO [GOTEFREDO] duci, salutem in Domino Jesu Christo.

Grata nobis est lætitia tua, quam in litteris tuis de promotione nostra te habere cognovimus, non ut hoc aliqua causæ nostræ delectatio faciat, sed quod eam ex fonte sinceræ dilectionis et fideli mente derivatam esse non dubitamus. Nostra enim promotio quæ tibi cæterisque fidelibus piam de nobis existimationem et gaudium administrat, nobis interni doloris amaritudinem et nimis anxietatis angustias generat. Videmus enim quanta nos sollicitudo circumstat, sentimus quantum nos suscepti oneris sarcina gravat; sub quibus dum nostræ infirmitatis conscientia tremit, anima nostra in Christo potius dissolutionis requiem quam in tantis periculis vitam cupit. In tantum quippe commissi nobis officii consideratio nos sollicitat, ut nisi in orationibus spiritualium hominum post Deum aliqua fiducia nos sustentaret, curarum immensitate mens nostra succumberet. Peccatis enim facientibus ita pene totus mundus in maligno est positus ut omnes, et præcipue qui in Ecclesia prælati sunt, eam potius conturbare quam fideli devotione defendere vel celebrare contendant, et dum suis aut lucris aut præsentis gloriæ desideriis inbiant, omnibus quæ ad religionem et justitiam Dei pertinent se, velut hostes, opponant. Quo magis nobis dolendum est, qui susceptum universalis ecclesiæ regimen in tanta difficultate nec rite administrare, nec tuto deserere possumus. Cæterum quia fidei et constantiæ virtutem, donante Deo, in te sitam esse cognovimus, omnem quam oportet in charissimo sancti Petri filio in te fiduciam habentes, animum tum de nostra idem constantissima dilectione, et erga honores tuos promptissima voluntate nequaquam dubitare volumus. De rege vero mentem nostram et desiderium pleno cognoscere potes, quod, quantum in Domino sapimus, neminem de ejus præsentia ac futura gloria aut sollicitiorem aut copiosiori desiderio nobis præferri credimus. Est enim hæc voluntas nostra ut primum oblata nobis opportunitate per nuntios nostros super his quæ ad profectum Ecclesiæ, et honorem regiæ dignitatis suæ pertinere arbitramur, paterna cum dilectione et admonitione conveniamus. Quod si nos audierit, non aliter de ejus quam [add. de] nostra salute gaudebimus; quam tunc certissime sibi lucrari poterit, si in tenenda justitia nostris monitis et consiliis acquieverit; sin vero (quod non optamus) nobis odium pro

dilectione, omnipotenti autem Deo pro tanto honore sibi collato dissimulando justitiam ejus contemptum non ex æquo reddiderit, interminatio qua dicitur: *Maledictus homo, qui prohibet gladium suum a sanguine (Jer. XLVIII), super nos, Deo providente non veniet. Neque enim liberum nobis est alicujus personali gratia legem Dei postponere, aut a tramite rectitudinis pro humano favore recedere, dicente Apostolo: Si hominibus placere vellem, servus Dei non essem (Gal. 1).*

Data Romæ II Nonas Maii, indictione undecima.

EPISTOLA X.

AD GUIDONEM IMOLENSEM.

(Anno 1073.)

Ut discordiam inter archiepiscopum Ravennatem et cives Imolenses sedet. Et si archiepiscopus eos a sedis apostolicæ ditione conatur avellere, illius auxilium præbeat, donec legati illic proficiscantur.

GREGORIUS in Romanum pontificem electus GUIDONI Imolensi comiti, salutem in Domino Jesu Christo.

Quidam Imolenses nostram adentes præsentiam conquerendo nobis indicavere quod confrater noster Guibertus [Gibertus, et sic semper] archiepiscopus Ravennas eos contra honorem sancti Petri, cui fidelitatem juravere, suæ omnino ditioni subigere, et ad juranda sibi fidelitatis attentet sacramenta compellere. Verum hæc relatio tanto plus admirationis nobis attulit quanto perspecta dudum in eo et fraternæ charitas et sacerdotalis honestas suspicionis in illum indubitantius causas excludit. Neque enim credere possumus tam prudentem virum ita aut naturæ aut dignitatis suæ loci oblitum esse ut qui apostolorum principi fidelitatem ipse jurejurando promisit, neglecto periculo suo, alios qui idem fecerunt ad perjurium nitatur per exquisita ab eis sacramenta pertrahere. Attamen quæcunque inter eos discordia aut molestiarum sit occasio, quatenus eam sedare, et si possis, salvo honore sancti Petri, firma studeas pace decidere, prudentiam tuam valde rogamus. Quod si aliquibus malis impediens non possis efficere, et prædictus confrater noster archiepiscopus aut alia quælibet persona præfatos cives a fidelitate sedis apostolicæ non desinat obstinata coercitatione [forte coercitione, II] divellere, sicut apostolorum tibi præsidia apud omnipotentem Deum prodesse, et in hac vita non sine meritorum compendio præsidere cupis ita eis [cupias, ita sit] præsentia auctoritate rogatus, et commonitus, defensionis auxilia, donec legati nostri in partes illas veniant, conferre non desinas. Nos equidem cum omnibus, si fieri potest, pacem habere ardentius cupimus, sed eorum conatibus qui ad injuriam sancti Petri, cujus servi sumus, extendere se moliuntur, divina adjuti tam virtute quam justitia obviare non refugimus.

Data Romæ Kalendis Junii, indictione undecima.

EPISTOLA XI.

AD BEATRICEM ET MATHILDEM EJUS FILIAM.

(ANNO 1073.)

Hortatur ut Simoniacos evitent. De Lucensi electo aliqua commemorat. Significat se mittere viros religiosos ad regem, qui illum ad Romanam Ecclesiam revocent.

GREGORIUS in Romanum pontificem electus BEATRICE, et ejus filie MATHILDI, salutem in Domino Jesu Christo.

Sicut beatus Gregorius in quodam super moralia Job explanationum libro ait : Statutum est apud supernum judicem quanta unumquemque aut ferire adversitas, aut debeat mulcete prosperitas. Quicumque ergo sive spe hujus, vel timore illius in tempore tentationis ab his quæ recta sunt deviat, nec sperare in Deum, nec divinarum eloquiis Scripturarum se adherere manifestat. Hoc autem ideo dicimus quia nobis et vobis, imo omnibus qui confortes adoptionis filiorum Dei esse cupimus, non tam occasiones nostræ existimationis, videlicet quid hinc prosit, inde noceat, intuendæ sunt, quam illud ut justitiam Dei, quæ nunquam beatitudinis fine carebit, fortiter teneamus, sollicite pensandum et enitendum est. Scriptum est enim : *Sed et si quid patimini propter justitiam, beati (II Petr. III).* Nostis, dilectissimæ sancti Petri filie, quam aperte Longobardorum episcopi Simoniacam hæresim defendere ac fovere præsumperint, cum Gotefredum [Gotifredum] Simoniacum, et ob hoc excommunicatum, atque damnatum sub specie benedictionis maledixerint, et sub umbra ordinationis exsecratum hæreticum constituerint. Nempe qui hactenus lapides et sagittas latenter contra Dominum jactarunt, jam nunc ad subvertendam religionem, et immobilem sanctæ Romanæ Ecclesiæ petram concutendam, non dubie præcursores Antichristi, et antiqui hostis satellites in apertum furoris sui campum prosilierunt. Quibus favere vel consentire quam periculosum sit, prudentia vestra inde perpendat; quod beatus Gregorius dicit : « Talibus non sumopere obviare, quid aliud est, nisi fidem negare? » Unde nobilitatem vestram hortamur et valde rogamus ut communionem illorum evitare et declinare studeat, ne factionibus eorum consilia vel adjumenta præbeat. Neque vero in hac re aliqua hujus mundi ratio, quæ quidem vana, transitoria, et deceptiva est, vos commoveat; quoniam per misericordiam Dei, et sancti Petri, nulla vos inimicorum versutia lædere poterit, si mentem vestram libera conscientia defendit. De electo vero Lucensi, non aliud vobis respondendum esse pervidimus [pervidimus], nisi quod in eo tantam divinarum litterarum scientiam, et rationem discretionis esse percepimus, ut quæ sinistra, quæ sit dextra ipse non ignoret. Quod si ad dexteram inclinaverit, valde gaudemus; sin vero, quod absit ad sinistram, utique dolemus : sed nullius personæ gratia vel favore impietati assensum dabimus. De rege autem, ut antea in litteris nostris accepistis,

A hæc est voluntas nostra, ut ad eum religiosos viros mittamus, quorum admonitionibus, inspirante Deo, ad amorem sanctæ Romanæ et suæ matris Ecclesiæ eum revocare, et ad condignam formam suscipiendi imperii instruere et expolire valeamus. Quod si nos, quod non optamus, audire contempserit, nos tamen a matre nostra Romana Ecclesia, quæ nos nutrit, et sæpe filiorum suorum sanguine alios generavit filios, custodiente Deo, exorbitare nec possumus nec debemus. Et certe tutius nobis est defendendo veritatem pro sui ipsius salute adusque sanguinem nostrum sibi resistere, quam ad explendam ejus voluntatem iniquitati consentiendo secum, quod absit ad interitum ruere. Valet in Christo, charissimæ, et in nostro dilectione corde tenus vos annexas esse scitote.

B Data Romæ VIII Kalend. Junii [Julii], indictione undecima.

EPISTOLA XII.

AD GULIELMUM PAPIENSEM EPISCOPUM.

(ANNO 1073.)

Ostendit se ipsius litteris commotum bene jam de ipso existimare; ut autem hanc opinionem de eo retineat, rogat ipsum ut ecclesiæ Romanæ statuta amplectens contra ejus adversarios pro viribus certet.

GREGORIUS in Romanum pontificem electus GULIELMO Papiensi episcopo salutem in Domino Jesu Christo.

Nonnulla nobis frater de te antehac relata sunt e quibus animus noster non immerito turbari debuit; sed in epistola tua longe alia cognoscentes, ad meliorem opinionem, et spem gaudii adducti sumus, cupientes et illa vana fuisse, et fidem eorum quæ tua dilectio spondet operum attestatione percipere; cujus rei præsens et copiosa tibi materia suppetit, ut et his quæ de te credenda suades, exclusa dubitatione credamus, et fraternitatem tuam integra charitate nobis, imo sanctæ Romanæ Ecclesiæ adstrictam fore comprobemus. Fiat itaque nobis indicium, quam unanimi studio eadem nobiscum velle, et pro libertate sanctæ Ecclesiæ quibus nos repugnamus toto nisu resistere paratus existas, videlicet ut his qui catholicam fidem et ecclesiasticæ religionis regulas conantur evertere, non solum non consentire, sed ea parte, quæ pro reverentia hujus sanctæ sedis et debito perceptæ fidei cultu illis contrarie decrevit, tuis consiliis adjutorioque suffulta, pro tuis viribus te quoque repugnare ostendas. Hoc autem indubitanter soias, quoniam, si Mediolanenses catholici hujus rei testimonium de te nobis dederint, ut Gotefredo excommunicato, et episcopis qui ejus causa excommunicationis periculum incurrerunt, prudenter obsistas, et eis qui in certamine Christi sunt fideliter solatium præbeas, non aurum vel argentum, nec aliqua fraternitatis tuæ studia vel obsequia nostræ et totius Romanæ Ecclesiæ charitati æque te et causas tuas commendare et indissolubili cura annectere poterunt. In hoc etenim charissimum filium, et fidum cooperatorem

sanctæ Romanæ Ecclesiæ potissimum te demonstrare poteris, si ejus statuta, quæ a tramite sanctorum Patrum non recedit, amplectendo fortiter et defendendo teneris. Quod quidem præ cæteris Longobardorum episcopis te oportet agere, ut sicut apostolica et universalis Ecclesia eam cui Deo volente præesse dignosceris, speciali gratia et honore sublimavit; ita, cum necessitas et causarum labor exegerit, in sollicitudine matris desudet acrius, quæ charitatis ejus et vicariæ dispensationis munus sortitur opimius.

Data Romæ III [IV] Kal. Julii, indictione undecima.

EPISTOLA XIII.

AD MANASSEM REMENSEM ARCHIEPISCOPUM.

(Anno 1073.)

Ne monachos Sancti Remigii amplius vexet, et juxta canonicas sanctiones abbatem ibi ordinandum curet.

GREGORIUS episcopus servus servorum Dei MANASSÆ Remensi archiepiscopo salutem et apostolicam benedictionem.

Si loci tui, frater dilectissime, dignitatem, si officii debitum, si statuta divinarum legum, denique si eam quam sanctæ Romanæ Ecclesiæ reverentiam et charitatem debes diligenter attenderes, profecto rogatus et monita sedis apostolicæ non toties apud te frustrari permitteres; præsertim cum gravis culpa sit in hujusmodi causa te monitoris vocem provocasse vel expectasse. Nam quæcunque nobis e commissa dispensatione imminent, negligere quidem ea absque periculo nostro non possumus, nedum voluntate et studio confundere securum nobis esse putemus: siquidem meminisse debet prudentia tua, quoties dominus et prædecessor noster Alexander venerandæ memoriæ papa, et nos, tum per epistolas tum per legatos, de causa monasterii Sancti Remigii rogando et hortando te admonuimus, ne toties apostolicam audientiam fratrum clamoribus fatigari urgente necessitate sineres, ne quemquam ibi, cui sacri canones contradicerent, in loco abbatis apponeres, neu, bona monasterii ab usu congregationis auferendo, locum inopid dissipares; sed talem ibi ad regimen abbatiæ constitui regulariter procurares, cui nec in exterioribus providendi diligentia, nec in spirituali moderamine religio deesset aut scientia. Quod cum sæpe facturum nobis per legatos tuos promiseris, necdum tamen adimplere curasti; sed, ut multorum relatione comperimus, de die in diem venerabilem locum illum asperius ac miserabilius tractas, et, ut detrimenta bonorum temporalium taceamus, religiosas quoque fratrum personas crudeli ac contumeliosa captione coarctas. Unde tui ipsius solertia perpendere potest quam gravis super hac re et te culpa et nos molestia mordeat, quod apostolicæ sedis auctoritas loco et fratribus, quibus te jamdudum paternis affectibus consuluisse decuerat, necdum erga te ad pacem et quietem prodesse potuit. Tentare tamen adhuc, fra-

ter dilectissime, et miti oratione animum flectere destinavimus, rogantes et ex parte beatorum apostolorum Petri et Pauli, et nostra, per eos apostolica auctoritate componentes, ut, si deinceps spem in nostra fraternitate et dilectione habere volueris, sine omni dilatione talem personam regulariter ibi ordinari in abbatem procures, quæ huic ordini et officio decenter congruat, et cætera, quæ necessitas et justitia monasterii exigit, ita corrigas et emendes, ne fratrum ulterius ad nos referri querela debeat. Quod si denuo in hanc reverentiam, sancti Petri et nostram qualemcunque charitatem amicitiamque contempseris procul dubio (quod nos inviti dicimus) apostolicam in te severitatem et iracundiam provocabis.

Data Romæ secundo Kalendas Julii, indictione undecima.

EPISTOLA XIV.

AD HUGONEM ABBATEM CLUNIACENSEM.

(Anno 1073.)

Ut litteras suas ad Remensem archiepiscopum admittat, et monachos Sancti Remigii tueatur.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, HUGONI abbati Cluniacensi, salutem et apostolicam benedictionem.

Noverit sanctitas vestra hos fratres monachos monasterii Sancti Remigii esse quibus apud sedem apostolicam pro consolatione loci sui, quem Manasses Remensis archiepiscopus quotidie dissipat ac confundit, diu commorantibus, non aliud ad præsens solatium opportunius exhibere potuimus, quam quod eidem archiepiscopo litteras pariter cum istis vobis redditas destinavimus; in quibus eum, si cum beato Petro et Romana Ecclesia pacem sperare velit, præfatum monasterium regulariter ordinare, et in quiete dimittere multum rogamus et admonemus; quas ut vestra charitas illi per idoneum nuntium mittat, et nobis quidquid pro his fecerit oblata primum opportunitate rescribat, nostra sollicitudo desiderat. Interim vero fratres istos desolationem loci sui videre fugientes benignitati vestræ commendamus, quatenus de his tandiu curam habere non pigeat, donec, miserante Deo, optatam quietem in monasterio suo eos habere posse contingat.

Data Romæ II Kalend. Julii, indictione undecima.

EPISTOLA XV.

AD OMNES CHRISTI FIDELES IN LOMBARDIA.

(Anno 1073.)

Nuntiat se excommunicasse Gotefredum, quod Simonice Mediolanensem ecclesiam occupaverit. Monet ne ei consentiant, et fidem defendant.

GREGORIUS episcopus servus servorum Dei omnibus fidelibus sancti Petri apostolorum principis in Longobardis commorantibus, salutem et apostolicam benedictionem.

Scire vos volo, fratres charissimi, quod et multi

vestrum sciunt, quia in eo loco positi sumus, ut, A
velimus nolimus, omnibus gentibus, maxime Christi-
anians, veritatem et justitiam annuntiare compella-
mur, dicente Domino : *Clama, ne cesses : quasi*
tuba exalta vocem tuam, et annuntia populo meo sce-
lera eorum (Isai. LVIII); et alibi : Si non annuntiave-
ris iniquo iniquitatem suam, animam ejus de manu
tua requiram (Ezech. XXXIII). Item propheta : Male-
dictus, inquit, homo qui prohibet gladium suum a
sanguine (Jer. XLVIII), id est, verbum prædicationis a
carnalium increpatione. Hæc ideo prælibavimus, quia,
inter multa mala, quæ ubique terrarum fiunt, quidam
ministri Satanæ, et præcones antichristi, in Longo-
bardia etiam fidem Christianam conantur confundere,
et iram Dei super se provocare. Nam, sicut scitis, B
Gotefredus [Gotifredus et sic infra] vivente Guidone
dicto archiepiscopo Mediolanensi, eandem Eccle-
siam, quæ quondam meritis gloriosissimæ virginis et
genitricis Dei Mariæ, nec non auctoritate clarissimi
doctoris beati Ambrosii inter cæteras Longobardo-
rum Ecclesias, religione, libertate, ac speciali [spi-
rituali] gloria enituit, nunc quasi vilem ancillam præ-
sumpsit emere, sponsam videlicet Christi diabolo
prostituere : et a catholica fide tentans eam sepa-
rare, nisus est Simoniacæ hæresis scelere [eam]
maculare. Quod audiens sancta Romana Ecclesia
mater vestra, et totius Christianitatis, sicut scitis,
magistra, congregato e diversis partibus concilio
multorum sacerdotum, et diversorum ordinum con-
sensu, fulta beati Petri apostolorum principis au-
toritate, Gotefredum fidei catholicæ et legis Chri-
stianæ inimicum excommunicavit, et anathematis
jaculo una cum omnibus sibi consentientibus
transfixit. Quam excommunicationem, quod etiam
inimici Ecclesiæ negare non possunt, sancti Patres
antiquitus censuere, et per omnes sanctas ecclesias
totius orbis catholici viri confirmant et confirmave-
runt. Quapropter ex parte Dei omnipotentis Patris,
et Filii, et Spiritus sancti et beatorum Petri et Pauli
apostolorum principum, monemus vos, fratres cha-
rissimi, hortamur atque præcipimus ut nullo
modo prædicto hæretico Gotefredo consentiatis,
quia illi in hoc scelere consentire, fidem Christi est
negare; sed quibus modis potestis, ut filii Dei, ei D
resistite, et fidem Christianam, qua salvandi estis,
omnino defendite. Neque vos deterreat humana
superbia; quia qui nobiscum est major est
omnibus, et semper invictus; qui vult nos pro se
laborare, et coronam legitime certantibus, ut Apo-
stolus promittit, tribuere. Solet enim dux noster
paucis et humilibus multos et superbos contere-
re, et per ea quæ sunt infirma mundi fortia quæque
confundere. Sic enim placuit, et sic decet cœlestem
et invictum principem. Omnipotens Deus, qui beato
Petro oves suas specialiter commisit, et totius Ec-
clesiæ regimen dedit, vos in ejus dilectione corro-
boret, ut, ejus auctoritate a peccatis vestris absoluti,

mereamini inimicos Domini comprimere, et corda
illorum ad pœnitentiam provocare.

Data Romæ Kalendis Julii, indictione undecima.

EPISTOLA XVI.

AD GIRALDUM OSTIENSEM EPISCOPUM.

{ANNO 1073.}

Miratur quod se certiore non reddiderit de synodo
ab eo coacta. Significat se episcopis, qui quere-
bantur ab eo se depositos, respondere modo non
posse, et Ausciensem episcopum se absolvisse. Jubet
Bigorritanum episcopum restitui, nisi alia crimina
in eo inveniat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, GI-
RALDO Ostiensi episcopo salutem et apostolicam be-
nedictionem.

Miramur, et multum anxii sumus quod, cum
semper consuetum et valde necessarium fue-
rit, ut, si quando legatus apostolicæ sedis concilium
in remotis partibus celebraverit, sine mora ad an-
nuntiandum omnia quæ egisset reverteretur, tua
fraternitas post peractam synodum, in qua tot ne-
gotia emergerunt, nec ad nos rediit, nec eum qui se-
cum est, considerata vel necessitate vel nostra ex-
spectatione, remisit. Nobis equidem gratum est quod
pro negotiis sanctæ Romanæ Ecclesiæ in Hispanias
profectus es; sed debuerat prudentia tua aut illum
quem tibi adjunximus, aut aliquem qui synodo in-
terfuisset, quique omnia vice tua nobis rationabi-
liter expedire sciret, ad nos direxisse : quatenus,
perspectis omnibus, confirmanda confirmaremus,
et si qua mutanda viderentur, discreta ratione mu-
taremus. Licet enim in litteris tuis aliqua nobis ges-
torum tuorum notitia apparuerit; vobis tamen ab-
sentibus, nec aliquo qui pro vobis certa eorum quæ
viderit et audierit assertionem respondeat impræsen-
tiarum posito, plerisque, quorum alii injuste se ex-
communicatos, alii inordinate depositos, alii imme-
rito interdictos conqueruntur, respondere causarum
ambiguitate et respectu conservandæ auctoritatis
tuæ prohibemur. Non respondere vero, aut in lon-
gum tempus responsa differre, despectioni, et, pro-
pter prolongata pericula eorum qui sub censura
sunt, crudelitati imputatur. De causa etiam Gui-
lielmi dicti Ausciensis [Ausiensis, Mutin. Auxiten-
sis] archiepiscopi, pro cujus restitutione nos postu-
lasti, tu ipse anxietatem quamdam nobis intulisti; cum
ob id solum quia excommunicato scienter
communicaverat, eum esse depositum, et tamen, in
examinatione ejus de objectis criminibus, præter
quod domnum et prædecessorem nostrum Alexan-
drum papam sibi ignovisse fatebatur, non eum ca-
nonice se expurgasse, sed expurgare voluisse dixisti.
Non parvam itaque super his omnibus sollicitudinem
habentes, tam tibi ipsi quam cæteris magna respon-
dendi difficultate tenemur. Hoc tamen consulenti-
bus fratribus et coepiscopis nostris et cardinalibus,
inter cætera nos decrevisse cognoscas, ut præfatus
Ausciensis archiepiscopus, propter hoc solum quia
communicavit excommunicato, dejectioni subjacere
non debeat : ita tamen si de objectis aliis crimini-

bus ita se expurgare poterit, ut neque in te suspicio prodeat, nec infamia ad nos usuque pertingat: alioquin hujus rei diffinitionem ad nostram audientiam serva. Pontium vero Bigorritanum dictum episcopum, quem simili de causa depositum esse nuntiasti, ad nos venisse cognoscas: sed honori tuo providentes nulla querelis ejus responsa dedimus. Attamen quia in paribus causis paria jura tenenda sunt, fraternitati tuæ scribimus, ut, habita super, his quæ sibi intenduntur diligenti investigatione, si [*lege nisi, HARD.*] aliud quod canonica severitate puniendum sit, in eo crimen legali approbatione inveniri possit, officii sui restitutione non careat. De cætero, quid nobis de cursu fatigationi tuæ credendum sit, fraternitatem tuam, reperta primum opportunitate, per scripta nobis indicare non pigeat.

Data Romæ Kalendis Junii, indictione undecima.

EPISTOLA XVII.

AD WRATISLAUM BOHEMIÆ DUCEM.

(ANNO 1073.)

Agit gratias quod legatos apostolicæ sedis benigne tractaverint: eosdem autem a Bragensi [Pragensi] episcopo non liberaliter exceptos queritur. Rogat ut eum hortentur obedire legatorum monitis.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, WRATISLAO Bohemiæ duci, et fratribus suis, salutem et apostolicam benedictionem.

Quia ob devotionem et reverentiam beatorum apostolorum Petri et Pauli principum apostolorum legatos nostros, Bernardum videlicet et Gregorium, qui ab hac sancta et apostolica sede ad vestras partes directi sunt, debitæ charitatis benevolentia suscepistis, et eos, ut vestram condecet magnificentiam, honorifice tractatis, omnipotenti Deo gratias agimus; proinde nostræ benevolentiam vobis vicem rependimus. Quoniam enim antecessorum nostrorum negligentia, et patrum vestrorum, qui hoc fieri postulasse debuissent, agente incuria, apostolicæ sedis nuntii ad partes vestras raro missi sunt, quidam vestrorum, hoc quasi novum aliquid existimantes, et non considerantes sententiam Domini dicentis: *Qui vos recipit, me recipit: et qui vos spernit, me spernit (Luc. x)*: legatos nostros contemptui habent, ac proinde, cum nullam debitam reverentiam exhibent, non eos, sed ipsam veritatis sententiam spernunt. Unde, ut clarius luce patet, ejus veritatis sententiam ad cumulum suæ damnationis adeo in se exaggerant, ut merito, dum pusillos Domini scandalizant, molas asinarias collo suspensas [*deest habentes*] in profundum perditionis, nisi resipuerint, prolabantur. Quorum frater vester Larmir Bragensis [*Joramir, Mutia. Jarmirus Pragensis*] episcopus, olim noster amicus, his nostris legatis, Bernardo scilicet et Gregorio, ut auditu percepimus in tantum rebellis exstitit, ut (si ita est sicut dicitur) Simonis magi vestigia contra apostolorum

(345) Uncis inclusa desunt in Mutin.

A principem imitatus fuisse videatur. Quapropter rogamus nobilitatis vestræ prudentiam ut et nostros legatos et fratrem nostrum prædictum episcopum conveniatis, et per vos et ex parte nostra fratrem vestrum attentius hortemini quatenus legatorum nostrorum monitis debitæ obedientiam aurem inclinet, et, quidquid justitiæ sibi suggesserint, vel ex eis præjudicio pergravari, nulla sibi ab hac Ecclesia audientia denegabitur. Si vero neutrum horum facere acquieverit, et sententiam legatorum nostrorum de suspensione sui officii in eum promulgatam firmabimus (345) (et durius contra eum, scilicet usque ad interniciem [*f., internecionem*], gladium apostolicæ indignationis evaginabimus), sicque fiet ut ipse et per eum plures alii experiantur quantum hujus sedis auctoritas valeat. Inviti enim ad hoc compellimur, neque audemus hujusmodi præsumptionem dissimulare. Per Ezechielem namque prophetam sub interminatione nostri interitus impellimur dicentem: *Si non annuntiaveris iniquo iniquitatem suam ipse iniquus in iniquitate sua morietur, sanguinem autem ejus de manu tua requiram (Ezech. xxxiii)*; et alibi: *Væ illi qui prohibet [forte deest gladium? sed est locus ignotus, HARD.] ab eo qui peccat, et incorrigibilis perseverat. Vos autem et de his et de aliis sic agite ut temporalis vobis gloria a Domino augeatur, et perpetuæ beatitudinis abundantiam per interventum apostolorum perenniter possidere possitis.*

Data Laurentii VIII Idus Julii, indictione undecima.

EPISTOLA XVIII.

AD MICHAËLEM IMPERATOREM.

(ANNO 1073.)

Dominicum patriarcham Venetiæ ad eum mittit ut cum eo agat de iis quæ a monachis ejus nomine acceperat. Cupidum se ineundas pacis cum Ecclesia Constantinopolitana ostendit.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, MICHAËLI Constantinopolitano imperatori salutem et apostolicam benedictionem.

Quidam a vestris partibus monachi venientes, quorum unus Thomas, alter, Nicolaus vocabatur, excellentiæ vestræ ad nos litteras detulere plenas vestræ dilectionis dulcedine, et ea quam sanctæ Romanæ Ecclesiæ exhibetis non parva devotione. Quæ nimirum, inter cætera nobilitatis vestræ verba, eidem monachis, de his quæ ipsi viva voce in aure nobis ex parte vestra relaturi essent, posse nos credere asserebant. Verum, quia personæ non videbantur tales quibus secure fidem possemus accommodare, vel per eos de tantis rebus magnitudini vestræ respondere, confratrem nostrum Dominicum patriarcham Venetiæ, Romanæ Ecclesiæ et imperio vestro fidelissimum, ad vos studuimus mittere, quatenus ipse diligenter a vobis intelligat si in ea, qua litteris vestris et viva eorundem monachorum secretius voce significastis, adhuc voluntate

perseveratis, et legationis vestrae verba ad effectum A perducere velitis. Non autem non solum inter Romanam, cui licet indigni deservimus, Ecclesiam, et filiam ejus Constantinopolitanam, antiquam, Deo ordinante, concordiam cupimus innovare; sed, si fieri potest, quod ex nobis est, cum omnibus hominibus pacem habere. Scitis enim quia quantum antecessorum nostrorum et vestrorum sanctae apostolicae sedi et imperio patrocinium concordia profuit, tantum deinceps nocuit quod utrinque eorundem charitas frigit. Caetera igitur, quae praesentium latiori secretius referenda commisimus, indubitanter potestis credere, et per eum quidquid majestati vestrae placuerit secure nobis significare.

Data Albani septimo Idus Julii, indictione undecima.

(346) *Constitutio quae facta est inter dominum Gregorium papam septimum, et Landolphum Beneventanum principem.*

Haec est constitutio quam dominus papa Gregorius constituit cum Landolpho Beneventano principe, et quam princeps Beneventanus ipse sibi firmiter promisit in sacro Beneventano palatio, anno primo pontificatus ejus, duodecima die, intrante mense Augusto, indictione undecima. Si ab hora ipsa in antea princeps ipse fuisset infidelis sanctae Romanae ecclesiae, et papae ipsi, suisque successoribus; vel si in aliquo quaesisset minuere publicam rem Beneventanam, aut aliquam inde absque nutu papae, vel absque ordinatis [ordinationis] ejus, alicui fecisset investitionem; vel si aliquo invenerit studio, cum aliquo homine intus aut foris civitatem Beneventanam, faciendi aut recipiendi sacramentum, aut inveniendi divisiones; vel si per se aut per suppositam personam intus aut foris civitatem Beneventanam studuerit qualicumque modo aut ingenio reddendi malum meritum, aut faciendi damnitatem cuilibet de fidelibus sanctae Romanae Ecclesiae de ea quae ad fidelitatem ejusdem sanctae Romanae ecclesiae egere usque modo; si se juxta domni apostolici iudicium non potuerit inde defendere, cum fuerit appellatus, a praesenti amittat suum honorem.

Subscriptiones.

Ego Joannes Portuensis episcopus recognoscens subscripsi.

Ego Joannes Tusculanensis episcopus interfui et subscripsi.

Ego Ubertus Praenestinus episcopus subscripsi.

Ego Desiderius presbyter Romanae Ecclesiae interfui et subscripsi.

Ego Petrus cardinalis presbyter et bibliothecarius sacrae Romanae Ecclesiae interfui et subscripsi.

EPISTOLA XIX.

AD RODULFUM SUEVIAE DUCEM.

(ANNO 1073.)

Ostendit se Henricum regem odio non habere, quin potius cupere pacem cum eo inire; quod ut com-

(346) Haec constitutio deest in cod. Mutinensi, sed ejus loco ponit iuramentum fidelitatis quod est in a post epistolam 21.

mode fiat expedire, ait ut colloquantur una non solum ipse et imperator, sed etiam imperatoris uxor, et alii. Rogat ut se fidelem praebeat Romanae Ecclesiae, et ad limina apostolorum veniat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, RODULFO Sueviae duci salutem et apostolicam benedictionem.

Licet ex praeteritis nobilitatis tuae studiis clareat te Sanctae Romanae Ecclesiae honorem diligere, nunc tamen quanto ipsius amore ferveas, quantumque caeteros illarum partium principes ejusdem amoris magnitudine transcendas, litterae tuae nobis transmissae evidenter exponunt. Quae nimirum inter caetera dulcedinis suae verba illud nobis videbantur consulere, per quod et status imperii gloriosius regitur, et sanctae Ecclesiae vigor solidatur, videlicet ut sacerdotium et imperium in unitate concordiae jungantur. Unde nobilitatem tuam scire volumus, quia non solum circa regem Henricum, cui debitores existimus ex eo quod ipsum in regem elegimus, et pater ejus laudandae memoriae Henricus imperator inter omnes Italicos in curia sua speciali honore me tractavit, quodque etiam ipse moriens Romanae Ecclesiae per venerandae memoriae papam Victorem praedictum filium suum commendavit, aliquam malevolentiam non observamus, sed neque aliquem Christianum hominem, Deo auxiliante, odio habere volumus: cum Apostolus dicat: *Si tradidero corpus meum ita ut ardeam, et si dedero omnes facultates meas in cibos pauperum charitatem non habens, nihil sum (I Cor. XIII).* Sed quia concordiam istam, scilicet sacerdotii et imperii nihil fictum, nihil nisi purum decet habere, videtur nobis omnino utile ut prius tecum, atque cum Agnete imperatrice, et cum comitissa Beatrice, et Rainaldo episcopo Cumano, et cum aliis Deum timentibus [subaudi colloquar]. Nam sicut duobus oculis humanum corpus temporali lumine regitur, ita his duabus dignitatibus in pura religione concordantibus corpus Ecclesiae spirituali lumine regi et illuminari probatur. De his diligentius tractemus; quatenus, voluntate nostra bene a vobis cognita, si rationes nostras justas esse probaveritis, nobiscum consentiatis: si vero rationi nostrae aliquid addendum vel subtrahendum esse vobis visum fuerit, consiliis vestris, Deo consentiente, parati erimus assensum praebere. Quapropter prudentiam tuam rogamus ut in fidelitate beati Petri semper studeas crescere, et ad limina ejus, tum causa orationis, tum consideratione tantae utilitatis, non pigeat te venire, quatenus sic te in utroque beato Petro debitorem facias ut et in praesenti et in futura vita ejus semper intercessione gaudeas.

Data Capuae Kalendis Septembris, indictione incipiente duodecima.

EPISTOLA XX.

AD RAINALDUM EPISCOPUM CUMANUM.

(ANNO 1073.)

Dolet de ejus calamitatibus. Paratum se ostendit ul-

cisci injurias ipsi illatas. Hortatur ut Romam veniat, tum causa conciliandæ pacis cum Henrico, tum pro causa episcoporum Longobardorum.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, RAINALDO Cumano episcopo salutem et apostolicam benedictionem.

Lectis fraternitatis tuæ litteris de adversitate et contumelia quæ tibi accidit, imo nobis et universæ etiam sanctæ Ecclesiæ, ex corde tibi compassi, ex corde mœrore gravi sumus contristati : quo quippe etiam audito de nobis incognito, audito de sacerdote, et [*hoc est etiam, HARD.*] Ægyptio graviter compateremur, officii etiam nostri debito condolere cogemur ; quid igitur de cætero, quam sanctæ Romanæ Ecclesiæ primum membrorum collocavimus ? quem ut fratrem dilectissimum dilectionis sinu fovemus ? B Viscera compassionis, viscera doloris eximii, ut pro fratre charissimo aperimus. Cujus inauditi delicti vindictam, cujus novi sceleris pœnam, pro tui et multorum commodo, consilio tuo facere disposuimus ; quia quanto melius tui sanguinis effusionis [*fort.*, effusoris], totiusque sui generis et patriæ mores et vitam novisti, tanto melius, quibus modis et quibus [*forte, pœnis*] facilius cogatur, consulere nobis poteris, ut tui et aliorum episcoporum infideles hujus exemplo deprimantur, et boni spe non dilatandi tanti et inauditi sceleris lætentur. Quod facere, et nobis scribere, et an publice vel privatim nos hæc velis exercere, usque ad festivitatem sancti, Martini ex obedientia volumus nullius causa dimittas. Ad ea quæ de rege scripsisti, hæc accipias. Tu et dilectissima nostra filia Agnes imperatrix, quod eum et sanctam Romanam Ecclesiam diligere [*forte, diligeritis, HARD.*], et nos pro ea, ex longo experti sumus, sic novistis quid de rege sentiam, quid etiam de eo velim, ut nemo eo mundanis ditiores vobis melius (347). Novistis quidem, si bene fortasse meministis, quam sæpe utrique dixerim quod eo religione sanctiorem nullum vellem vivere ; hoc scilicet mente mecum versans : Si cujuspian privati et alicujus principis boni mores, vita et religio honori sanctæ Ecclesiæ existant et augmento, quid illius qui laicorum est caput, qui rex est, et Romæ, Deo annuente, futurus imperator ? Quod religionem scilicet diligere, bonos ex dilectione vera sibi adhibere, D res Ecclesiarum augmentare et defendere, testis mihi Deus sit, eum vellem et ex toto corde optarem ; quod eum velle aliter non speramus nisi malorum consilia ut venenum vitet, bonorum vero, ut nobis jam relatum est, acquiescat. De concordia vero inter Romanam Ecclesiam et eum, si cum utilitate utriusque vis aliquid disponere, sic sumas. Ducem Rodulfum Longobardiam intraturum in hoc primo Septembre audivimus. Efficias ergo principaliter

(347) Obscurus sane locus ; in quo videlicet, ut perfecte expressum foret id quod auctor dicere voluit, deest aliquid, quod si supplere tentarem, temeritatis argui merito posse videremur. Hoc tantum eas inter tenebras nobis apparet, Gregorium hic benevole vo-

A pro apostolorum servitio, secundo vero hac etiam pro re, ut sibi et tibi Romam non sit pigrum venire, ubi de concordia Romanæ Ecclesiæ et regis vobiscum et cum imperatrice filia nostra dilectissima, cum Beatrice etiam, quæ multum et sæpe in hoc eodem laboravit, sic loqui, sic inde tractare poterimus, ut ex parte nostra omnia secure et quieta regi nuntietis, ut, si Italiam eum intrare contigerit, universa in pace invenerit. Te vero cum episcopis Longobardiæ loqui mihi non displicet : ne aliter vero cum illis communices, penitus provideat prudentia tua. Quid vero de illis disponendum sit, cum ad nos veneris determinabimus.

Data Capuæ [Romæ], Kalendis Septembris, indictione duodecima.

EPISTOLA XXI.

AD ANSELMUM LUCENSEM EPISCOPUM.

(ANNO 1073.)

Ne investituram episcopatus ab Henrico accipiat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, ANSELMO Dei gratia Lucensium electo episcopo, salutem et apostolicam benedictionem.

Quoniam fraternitatem tuam sinceræ charitatis affectu et dileximus et diligimus, quæ tibi seu verbis, seu litteris super utilitate vitæ tuæ scribere curamus, ut indubitanter accipias oportet. Ut enim viam qua ambules postulasti tibi notificarem, nullam novam, nullam expeditiorem scimus ea quam nuper dilectioni tuæ significavimus, videlicet te ab investitura episcopatus de manu regis abstinere, donec, de communione cum excommunicatis Deo satisfaciens, rebus bene compositis, nobiscum pacem possit habere. Personæ namque tales hoc opus conantur perficere, charissima utique filia nostra Agnes imperatrix, necnon et gloriosa Beatrix cum filia Mathildi ; Rodolphus quoque dux Sueviæ, quorum religiosa consilia spernere nec possumus nec debemus. Quod si præfati operis perfectio dilationem quacunque occasione contigerit habere, interea nostræ familiaritati poteris adhærere Romæ, et nobiscum seu adversitatem seu prosperitatem communicare.

Data Capuæ Kalendis Septembris, indictione incipiente duodecima.

Jusjurandum fidelitatis quod fecit Richardus princeps domino suo Gregorio papæ.

Ego Richardus Dei gratia et Sancti Petri Capuæ princeps ab hac hora et deinceps ero fidelis sanctæ Romanæ Ecclesiæ et apostolicæ sedi, et tibi domino meo Gregorio universali [venerabili] papæ. In consilio vel in facto unde vitam aut membrum perdas, vel captus sis mala captione, non ero. Consilium quod mihi credideris, et contradixeris ne illud manifestem, non manifestabo ad tuum damnum, me sciente. Sanctæ Romanæ Ecclesiæ tibi que adjutor

tum quaecunque nuncupasse pro regis Henrici temporali felicitate ; quod statim sequitur aliud (hoc autem minime obscurum) pro ejusdem in virtutibus pietateque consummatione. EDIT.

ero ad tenendum et acquirendum et defendendum regalia sancti Petri ejusque possessiones recta fide contra omnes homines, et adjuvabo te, ut secure et honorifice teneas papatum Romanum, terram sancti Petri; et principatus nea invadere nec acquirere quæram, nec etiam deprædari præsumam absque tua tuorumque successorum, qui ad honorem sancti Petri intraverint, certa licentia, præter illam quam tu mihi concedes, vel tui concessuri sunt successores. Pensionem de terra sancti Petri, quam ego teneo et tenebo, sicut statutum est, recta fide studebo ut illam sancta Romana annualiter habeat Ecclesia. Omnes quoque ecclesias quæ in mea persistunt dominatione, cum earum possessionibus, dimittam in tuam potestatem, et defensor illarum ero ad fidelitatem sanctæ Romanæ Ecclesiæ. Regi vero Henrico, cum a te [ut a te] admonitus fuero, vel a tuis successoribus, jurabo fidelitatem; salva tamen fidelitate sanctæ Romanæ Ecclesiæ. Et si tu vel tui successores ante me ex hac vita migraverint, secundum quod monitus fuero a melioribus cardinalibus et clericis Romanis et laicis, adjuvabo ut papa eligatur et ordinetur ad honorem sancti Petri. Hæc omnia suprascripta observabo sanctæ Romanæ Ecclesiæ, et tibi recta fide; et hanc fidelitatem observabo tuis successoribus ad honorem sancti Petri ordinatis, si mihi firmare voluerint investituram a te mihi concessam.

Actum Capuæ VIII Kalendis Octobris, indictione daodecima.

EPISTOLA XXII.

AD CARTHAGINENSES.

(Anno 1073.)

Hortatur ut deponant inimicitias, patienterque ferant impetus Saracenorum. Quæritur quod Cyriacum episcopum injuriis affecerint. Hortatur ad penitentiam; sin minus, minatur illis excommunicationem.

GRÆGORIUS episcopus, servus servorum Dei, clero et plebi Christianæ Carthaginensi salutem et apostolicam benedictionem.

Gratia vobis et pax a Deo Patre et Jesu Christo Filio ejus unico, qui gratuita misericordia vos conformare in novum hominem in sui sanguinis effusione dignatus est; cui semel mori et resurgere placuit, ut vos carne mortificaret, spiritu vero vivificaret et Deo offerret; cujus rei testimonium petra super quam ipse ædificavit dedit dicens: *Christus semel pro peccatis nostris mortuus est, justus pro injustis, ut nos offerret Deo, mortificatos quidem carne, vivificatos autem spiritu (Petr. 111)*. De quo etiam hoc modo Apostolus: *Tradidit semetipsum pro nobis oblationem et hostiam Deo in odorem suavitatis (Ephes. v)*; et idem alibi: *Christus factus est pro nobis obediens usque ad mortem (Philipp. 11)*. Estote ergo imitatores ejus qui sputis pro vobis sordidari seipsum in cruce positum, et cum latronibus computatum pro peccatis vestris, voluit vulnerari, et sic finem sibi secundum carnem ponere, ut vos a peccatis ablueret, debitores non carnis, spiritu facta

A carnis mortificante [f., mortificatione]. Spirituales quippe vitæ si fueritis, hæreditate quidem regni ejus in æternum ut filii fruamini, cohæredes Christi, hæredes vero Dei. Unde omnem malitiam, simulationes et invidias, omnesque detractiones vos deponere fraterna charitate commoti admonemus. Si quid autem contingit inter arma Saracenorum positus, nolite pavescere; sed quotiescunque pro Christo patimini, gaudete, ut in adventum gloriæ ejus gaudeatis exsultantes. Fidelis quidem est sermo: *Qui suscitavit Jesum, suscitabit et vos (Rom. VIII)*, si mortui carne fueritis, vita vero Dei Spiritu in adventu suo ad gloriæ suæ communicationem. Ineffabilis igitur gloriæ spe tam fideli promissore confidentes, membra vestra mortificate; mortem Christi cordibus vestris infigite, adversa omnia pro eo pati gaudete, credentes cum Apostolo *non esse condignas passiones hujus temporis ad futuram gloriam, quæ revelabitur in nobis (Rom. VIII)*. Rixas ergo et contentiones ut venenum vitæ. Humilitatis discipuli, humilitatem induite; Christi vicem super vos habenti ex debito obedite: consilia, admonitiones ejus vero amore amplecti insudate; scientes cum sibi, Christo [cum ipso Christo; forte, ut Christo, HARD.], qui pro vobis passus est, obedieritis, ejus vero prædicationes, judicia etiam cum susceperitis, Christum per omnia suscipietis; ait enim: *Qui vos suscipit, me suscipit; qui vos spernit, me spernit (Luc. x)*. Aliter vero si feceritis, in Christum peccatis, Christum spernitis, Christi discipuli esse desinitis. Apostolo resistitis, qui ait: *Omnis anima sublimioribus potestatibus subdita sit (Rom. XIII)*. Cum ergo mundanis potestatibus obedire prædicavit Apostolus, quanto magis spiritualibus, et vicem Christi inter Christianos habentibus? Hæc, filii charissimi, gemens cogito, flens scribo, dolore cordis intimo vobis mitto. Pervenit quippe ad aures nostras, quosdam vestrum irreligiose in legem Christi [et] contra Christum, Cyriacum venerabilem fratrem nostrum vestrum vero archiepiscopum et magistrum, imo vero vestri Christum apud Saracenos sic accusasse, jurgiis detractionis sic lacerasse, ut inter latrones numeraretur, verberibus nudus cæderetur. O exemplum iniquum, vestri et universæ sanctæ Ecclesiæ dedecoris exemplum! Christus iterum capitur, falsis accusatoribus et testibus condemnatur, inter latrones numeratus verberibus cæditur. A quibus? Qui ejus dicuntur credere incarnationem, ejus etiam venerari passionem, cæteraque ejus sancta mysteria fide amplecti. Estne super his tacendum? an clamandum, et fletu corrigendum? Scriptum est: *Clama, ne cesses (Isa. LVIII)*. Alibi etiam præceptum: *Nisi annuntiaveris iniquo iniquitatem suam, sanguinem ejus de manu tua requiram (Ezech. XXXIII)*. Necessitate igitur clamabo, necessitate oportet corrigere, ne sanguis vester de manu mea quæratur, ne pro peccatis vestris ante judicem tremendum, ante judicem justum et immutabilem affligar. Viscera igitur pietatis paternæ, viscera misericordiæ super

vos hoc modo aperio; partim quia ad nos vobis facilis non est transitus propter maris longa et periculosa spatia, partim quia causam iræ, causam doloris et malitiæ ignoro sic discutere, ut super his sententiam determinem. Admoneo, et auctoritate apostolica præcipio ut, sicut temeritatis vestræ foetores et inauditæ nequitiae mentem nostram tristitia nimia turbaverint [turbaverunt], sic correctionis et poenitentiae odores redolentes mentem nostram in lætitiâ mutant. Quod si non feceritis, gladio anathematis vos justè percutiam, et sancti Petri et nostram super vos maledictionem emittam.

Data Capuæ xvii [deest xvii] Kal. Octobris, indictione duodecima.

EPISTOLA XXIII.

AD CYRIACUM CARTHAGINENSEM EPISCOPUM.

(Anno 1073.)

Laudat ejus constantiam, qui patienter tulerit Saracenorum et malorum Christianorum injurias, et præsentente Henrico (348) rege ordinationes habere noluerit. Hortatur ad perseverantiam. Deum precatur pro Ecclesia Africana.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, CYRIACO Carthaginiensi episcopo salutem et apostolicam benedictionem.

Visis fraternitatis tuæ litteris, fraternam de molestiis quæ a paganis et a pseudofiliis Ecclesiæ tuæ tibi inferuntur compassionem exhibuimus. Perpendimus enim te duplici certamine fatigari, ut et occultas Christianorum insidias patiaris, et a Saracenorum persecutione non solum sustentationem humanæ fragilitatis, sed ipsam fidem perdere miserabiliter exigaris. Quid enim aliud est sacerdotem ad imperium mundanæ potestatis legem Dei infringere, nisi fidem ejus negare? Sed Deo gratias! quia in medio nationis prævæ et perversæ fidei tua constantia velut luminare quoddam omnibus adeo innotuit, ut præsentatus regiæ audientiæ potius deflures diversis cruciatibus affici, quam præcipiente rege contra sanctos canones ordinationes celebrari. Sed quanto pretiosior esset religionis tuæ confessio, si post verbera quæ tunc sustinuisti, errorem eorum ostendendo, et Christianam religionem prædicando, usque ad effusionem ipsius animæ pervenisses? Quod licet hujusmodi studiis fraternitatem tuam non ambigimus incumbere, et pro testimonio veritatis, quantum ad te, usque ad detractionem membrorum devenisse; tamen devotionem tuam semper ad meliora provocantes exhortamur ut paratum te semper exhibeas, sicut de Domini consolatione lætificari, ita et de tribulatione non frangi. Multæ enim sunt tribulationes justorum; sed de his omnibus liberabit eos Dominus. His artibus, quibus crevit, sancta reparatur Ecclesia; hanc nobis hæreditatem sancti Patres reliquere, scilicet ut per multas tribulationes intremus in regnum Dei. Gravis quidem pugna, sed infinita sunt præmia. Non enim sunt condignæ passionibus hujus temporis ad superven-

(348) Nomen hoc non legitur in epistolæ contextu.

A *turam gloriam, quæ revelabitur in nobis (Rom. VIII).* Nos igitur licet corpore absentes, spiritu tamen præsentem, mutuis litterarum consolationibus, quotiens permittit opportunitas, insistamus, et omnipotentem Deum assidue deprecemur. ut ipse Ecclesiam Africanam, ex longo jam tempore laborantem, et diversarum perturbationum fluctibus conquassatam, tandem dignetur respicere, dicentes cum Psalmista: *Exsurge, quare obdormis, Domine? Exsurge, et ne repellas nos usque in finem. Quare faciem tuam avertis, obvisceris inopiam nostram, et tribulationis nostram? (Psal. XLIII.)* Nos autem, sicut debemus, fraternam tibi per omnia compassionem exhibentes, litteras nostras clero et populo tuo dirigimus, ut ipsi, omni simultate deposita, te ut spiritalem patrem venerentur.

B Data Capuæ xvii Kalendas Octobris, indictione undecima [legendum, ut in aliis, duodecima. Sic et in Mutin.].

EPISTOLA XXIV.

AD BRUNONEM EPISCOPUM VERONENSEM.

(Anno 1073.)

Commendat ejus erga se observantiam. Pollicetur pallium, si Romam venerit, affirmatque regem a se amari.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, BRUNONI episcopo Veronensi salutem et apostolicam benedictionem.

Litteris fraternitatis tuæ susceptis evidenter intelleximus quod dispensationem nobis creditam desideres nos irreprehensibiliter gerere, et religionis tuæ preces nobis et sanctæ Ecclesiæ necessarias devotissimas Deo fundere. Qua in re aperte monstratur quanto amore quantaque devotione beatum Petrum venereris, cum nos licet indignos obsequiis Ecclesiæ suæ deputatos tanta dilectione amplecti videaris. Qui enim dominos diligit, in servos quamvis minimos dominorum dilectionem transfundit. Quam utique dilectionem tuam in his quæ a nobis ex postulasti, id est in pallii concessione, ad præsens non recompensamus: quia antecessorum nostrorum decrevit auctoritas nisi præsentis personæ pallium non esse concedendum. Unde si fraternitas tua apostolicæ sedis privilegiis munita ad nos venerit, honorem, quem Romani pontifices antecessoribus tuis contulerunt, nos tibi, Deo concedente, conferemus. Sicut enim Romanæ Ecclesiæ debitum honorem impendi a cæteris Ecclesiis, ita unicuique Ecclesiæ proprium jus servare desideramus. Volumus etiam tunc præsentis tuæ ostendere quam sincero amore regiam salutem diligamus, quantumque circa ejus honorem et secundum Deum et sæculum invigilare desideremus, si ipse Deo debitum honorem studuerit exsequi, et formam sanctorum regum, omissis puerilibus studiis, sapienter imitari.

D Data Capuæ viii Kalendas Octobris, indictione duodecima.

EPISTOLA XXV.

AD HERLEMBALDUM MEDIOLANENSEM.

(Anno 1073.)

Narrat Normannos in dissidio perseverare, et Henricum regem litteras humilitatis plenas ad se misisse, nec se de Beatricis et ejus filia Mathildis religione dubitare. Hortatur ut pro defensione Romanæ ecclesiæ viriliter agat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, HERLEMBALDO Mediolanensi militi salutem et apostolicam benedictionem.

Sciat prudentia tua nos, Deo miserante, sanos et lætos, non sine magna sanctæ Ecclesiæ utilitate apud Capuam demorari. Nam Normanni, qui ad confusionem et periculum reipublicæ et sanctæ Ecclesiæ unum fieri meditabantur, in perturbatione, in qua eos invenimus nimis obstinate perseverant, nullo modo, nisi nobis volentibus, pacem habituri. Si enim discretio nostra sanctæ Ecclesiæ utile approbaret, ipsi jam se nobis humiliter subdidissent, et quam solent reverentiam exhibuissent. Henricum regem præterea scias dulcedinis et obedientiæ plena nobis verba misisse, et talia qualia neque ipsum neque antecessores suos recordamur Romanis pontificibus misisse. Quidam etiam ex majoribus fidelibus suis promittunt nobis ex parte sui, eum de causa Mediolanensis Ecclesiæ sine dubio consilio nostro obedire. Quantum enim sibi possimus prodesse, vel quantum, si adjutorii manum subtrahimus, obesse, cito te speramus apertissime cogniturum, et Deum nobiscum esse et nobiscum operari evidenter probaturum. De comitissa Beatrice nullo modo dubitandum putamus quin ipsa et filia ejus Mathildis, in his quæ ad Deum pertinent, et religionem sanctæ Ecclesiæ, fideliter se erga nos habeant. Tu igitur, omnino confidens in Domino et in matre tua Romana Ecclesia, viriliter age, confortatus in Domino et in potentia virtutis ejus, sciens quia quanto vobis gravis nunc insurgit perturbationis tempestas, tanto postmodum, Deo favente, jucundius arridebit serenitas.

Data Capuæ v Kalendas Octobris, indictione duodecima.

EPISTOLA XXVI.

AD EUMDEM.

(Anno 1073.)

Monet ut cum excommunicatis resipiscentibus, de quibus se consuluerat, benigne agat, quos se etiam benigne excepturum pollicetur. Hortatur ne metuat episcopos ejus inimico faventes, cum speret regem ejus causam judicandam sibi permissurum. Suadet ut Vercellensem episcopum sibi conciliet.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, HERLEMBALDO Mediolanensi militi salutem et apostolicam benedictionem.

Piæ sollicitudinis studio in defensione fidei sanctæque religionis restauratione donec occupatus fueris, legationes tuas libenter audire, teque abunde adjuvare voluntas non deerit. Multiplici quidem

A vestræ interrogationi, aliis quia intenti sumus, paucis respondere dispoimus. De sociis itaque illius excommunicati, qui accepta pecunia ad vos redire volunt, et de filiis quorum patres, aut de patribus quorum filii ipsi Gotefredo anathematizato adhærent atque de iis quorum correctionem sine pecuniæ attributione fieri non vultis, erga quos tamen clementes vos existere monemus, si qui vestræ parti se applicare cupiunt, vestræ prudentiæ, ut melius scitis et valetis, disponendum committimus. Quicumque autem horum erroris sui pœnitentes ad nos venire remedii gratia desideraverint, benigne se suscipi atque misericorditer tractari noverint. Episcopos præterea inimicum vestrum fulcire conantes non multum metuatis, cum Beatrix ac filia ejus Mathildis, Romanæ Ecclesiæ penitus faventes, cum quibusdam maximis regni proceribus laborent nostrum atque regis animum firmiter unire; contra quem quidem nullum odium neque debemus neque volumus exercere, nisi, quod absit! divinæ religioni contrarius voluerit existere. Quem nimirum regem omnino confidunt voluntati nostræ de cæteris ecclesiasticis negotiis satisfacere, præsertim de vestro nostræ dispositioni assensum præbere. Denique Gregorium Vercellensem episcopum, quoquo honesto pacto vales, stude tibi conciliare: quia nostræ ex toto jussioni se profitetur parere. De cætero itaque confortamini in Domino et in potentia virtutis ejus, precibus et eleemosynis ac puritate cordis indulgentiam illius postulantes, quatenus votum nostrum ac vestrum ad perfectum perducere dignetur.

Data Capuæ vii Idus Octobris, indictione duodecima.

EPISTOLA XXVII.

AD ALBERTUM AQUENSEM EPISCOPUM.

(Anno 1073.)

Ejus religionem, de qua aliquando dubitarat, commendat. Hortatur ut Simoniacos oppugnet et Herlembaldo auxilium præstet.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, ALBERTO Aquensis Ecclesiæ electo salutem et apostolicam benedictionem.

Pervenit ad aures nostras, unde aliquantulum de religione tua dubitavimus, te videlicet illius excommunicati Gotefredi interfuisse ordinationi. Sed postquam testimonia eorum qui nobis verum solent dicere, fideli relatione te excusare studuerunt, non solum de te non dubitavimus, sed ad reparandum Mediolanensis Ecclesiæ matris tuæ honorem zelum habere intelleximus. Qua in re quantum nobis religio tua placeat, evidentibus indiciis probabitur, in quibuscunque Romanæ Ecclesiæ necessitas tua auxilium requisierit: in nullo siquidem magis debitorem sanctum Petrum et nos religio tua potest sibi facere, quam si contra Simonem magum, qui Ecclesiam beati Ambrosii venalitatis suæ miserabiliter veneno infecit, scuto fidei et galea salutis armatus nobiscum prælieris; et si Herlembaldo strenuissimo Christi militi in his quæ ad Dei cultum et ad reli-

gionem sanctæ Ecclesiæ pertinent manum auxilii præstiteris. Est etiam quod prudentiam tuam sanctæ apostolicæ sedi nihilominus commendabit, si ipsam Simoniacam hæresim, sicut laudabiliter jam cœpit, usquequo de ecclesia sua omnino evacuetur, studuerit oppugnare, et clericos a turpis vitæ conversatione ad castitatis munditiam revocare. Hæc itaque sanctitatis studia mens tua quotidie meditetur, quatenus quod, fama de te nobis innotuit, ex operum tuorum consideratione probetur. Age igitur, ut universalis mater sancta Romana Ecclesia in te quasi fidelissimo filio consoletur, et victis [*lege vinctis*] catenis mortis liberationis manus porrigatur.

Data Capuæ III Idus Octobris, indictione duodecima.

EPISTOLA XXVIII.

AD GUILIELMUM PAPIENSEM EPISCOPUM.

(Anno 1073.)

Ejusdem fere argumenti.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, GUILIELMO Papiensi episcopo salutem et apostolicam benedictionem.

Litteræ fraternitatis tuæ nobis directæ, simulque Herlembaldi Mediolanensis verba, evidentem ostendunt quod tu sanctæ apostolicæ sedi eam quam debes velis obedientiam fideliter exhibere, et exhortationibus nostris, sicut decet, parere. Sed nihil est quod fraternitati tuæ promptius injungamus, nihil est quod te libentius facere velimus, quam si Ecclesiam tuam, gregemque tibi commissum, ab hæresibus quæ in sancta Ecclesia pestifere videntur pullulare, pastoralis vigilantia studeas defendere, et contra eas omni annis totisque viribus, sanctorum Patrum munitus auctoritate, ardentius insurgere, et clericos a turpis vitæ conversatione ad castitatem revocare. Hoc etiam scias, te admodum matri tuæ Romanæ Ecclesiæ commendabilem facere, si præfato Herlembaldo, in his quæ nostro consilio, imo omnipotentis Dei timore operatur, manum adjutorii præstiteris, inimicis sanctæ Ecclesiæ bellum Dei secum præliaturus, viriliter restiteris. Studeat igitur prudentia tua sic se in hujus sollicitudinis partem fortem vigilantemque impendere, ut quod ex promissionibus tuis accepimus, certis rerum executionibus implendum fore probemus.

Data Capuæ tertio Idus Octobris, indictione duodecima.

EPISTOLA XXIX.

AD JUDICES SARDINIÆ.

(Anno 1073.)

Hortatur ut erga Romanam Ecclesiam eorum parentum exempla secuti obedientes se exhibeant: dicitque se multa legato quem ad eos mittit, referenda imposuisse.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, MARIANO Turrensi, ORZOCCO Arborensi, item ORZOCCO Calaritano, CONSTANTINO Callaurensi, iudicibus Sardiniae, salutem et apostolicam benedictionem.

A Vobis et omnibus qui Christum venerantur, cognitum est quod Romana Ecclesia universalis mater sit omnium Christianorum. Quæ licet ex consideratione officii sui omnium gentium saluti debeat invigilare, specialem tamen et quodammodo privatam vobis sollicitudinem oportet eam impendere. Verum, quia negligentia antecessorum nostrorum charitas illa frigit quæ antiquis temporibus inter Romanam Ecclesiam et gentem vestram fuit, in tantum a nobis, plusquam gentes quæ sunt in fine mundi, vos extraneos fecistis, quod Christiana religio inter vos ad maximum detrimentum devenit. Unde multum vobis necessarium est et de salute animarum vestrarum studiosius admodum cogitatis, et matrem vestram Romanam Ecclesiam sicut legitimi filii recognoscatis, et eam devotionem quam antiqui parentes vestri sibi impenderunt, vos quoque impendatis. Nostri autem desiderii est non solum de liberatione animarum vestrarum curam velle habere, sed etiam de salvatione patriæ vestræ sollicitius invigilare. Unde, si verba nostra sicut decet devoti receperitis, gloriam et honorem in præsentem et in futura vita obtinebitis. Quod si aliter, quod non speramus, feceritis, et ad sonum exhortationis nostræ aurem debitæ obedientiæ non inclinaveritis, non nostræ incuriæ, sed vestræ poteritis culpæ imputare, si quid periculi patriæ vestræ contigerit. Cætera, quæ de salute et de honore vestro tractamus, magna ex parte confratri nostro Constantino C Turrensi archiepiscopo vobis referenda commisimus. At cum legatus noster, quem Deo annuente, de proximo mittere disponimus, ad vos venerit, voluntatem nostram pleniter vobis significabit, et quod gloriæ et honori vestro condecet apertius enarrabit.

Data Capuæ undecimo Idus Octobris, indictione duodecima.

EPISTOLA XXIX bis.

HENRICI REGIS ROMANORUM AD GREGORIUM PAPAM.

(Anno 1073.)

Supplex veniam petit, quod invaserit res ecclesiasticas, et ecclesias vendiderit. Rogat ut sua auctoritate Simoniacam labem ab omnibus ecclesiis, et in primis a Mediolanensi, extirpet; seque pontifici in omnibus obsecuturum promittit.

D Vigilantissimo et desiderantissimo [desideratissimo] domno Papæ GREGORIO apostolica dignitate cœlitus insignito HENRICUS Romanorum Dei gratia rex debiti famulatus fidelissimam exhibitionem.

Cum enim regnum et sacerdotium, ut in Christo rite administrata subsistant, vicaria sui ope semper indigeant, oportet nimirum, domine mi et pater amantissime, quatenus ab invicem minime dissentiant, verum potius Christi glutino conjunctissima indissolubiliter sibi cohæreant. Namque sic et non aliter conservatur in vinculo perfectæ charitatis et pacis, et Christianæ concordia unitas, et ecclesiasticæ simul status religionis. Sed nos qui, Deo annuente, regni aliquandiu jam sortimur ministerium, sacerdotio, ut oportuit, per omnia jus et honorem

non exhibuimus legitimum : quippe nobis a Deo datæ potestatis vindicem non sine causa gladium portavimus, nec tamen in reos, ut justum fuit, iudicialia illum semper censura evaginavimus. Nunc autem, divina miseratione aliquantulum compuncti, et in nos reversi, peccata nostra priores vestræ indulgentissimæ paternitati nos accusando confitemur; sperantes de vobis in Domino ut apostolica vestra auctoritate absoluti justificari mereamur. Heu criminosi nos et infelices! partim pueritiæ blandientis instinctione, partim potestativæ nostræ et imperiosæ potentiae libertate, partim etiam eorum, quorum seductiles [seductilia] nimium secuti sumus consilia, seductoria deceptione peccavimus in cælum et coram vobis, et jam digni non sumus vocatione vestræ filiationis. Non solum enim nos res ecclesiasticas invasimus, verum quoque indignis quibuslibet et Simoniacis felle amaricatis, et non per ostium sed aliunde ingredientibus, Ecclesias ipsas vendidimus, et non eas ut oportuit defendimus. At nunc, quia soli absque vestra auctoritate Ecclesias corrigere non possumus, super his, ut etiam de nostris omnibus, vestrum una et consilium et auxilium obnixè quærimus : vestrum studiosissime præceptum servaturi in omnibus. Et nunc in primis pro Ecclesia Mediolanensi, quæ nostra culpa est in errore, rogamus ut vestra apostolica districtione canonice corrigatur, et exinde ad cæteras corrigendas auctoritatis vestræ sententia progrediatur. Nos ergo vobis in omnibus, Deo volente, non defuerimus, rogantes id ipsum suppliciter paternitatem vestram, ut nobis alacris adsit clementer in omnibus. Litteras nostras non post longum tempus cum fidelissimis nostris habebitis; ex quibus nostra, quæ adhuc dicenda restant, Deo dante, plenius audietis.

EPISTOLA XXX.

GREGORII AD GEBOARDUM SALZBURGENSEM EPISCOPUM.

(ANNO 1073.)

Arguit quod clericos non coerceat. Monet ut id faciat. Commendat presentium latorem.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, GEBOARDO [GEBEARDO] Salzburgensi episcopo salutem et apostolicam benedictionem.

Si ea in vobis, quam speramus [quam in vobis sperabamus], erga nos dilectio flagraret, prius ad nos vestræ quam nostræ ad vos litteræ pervenissent; cum id faciendi facilius vobis per plures ad limina apostolorum venientes, quam nobis per unum hiuc ad vos proficiscentem occasio conferatur. Nos tamen insalutati officium salutationis impendimus, et, quam solemus, dilectionis tibi sinceritatem exhibemus. Sed est unde fraternitatem tuam negligentiae merito argui putamus, quod de castitate clericorum, sicut nobis relatum est, præceptis Romanæ synodi, cui interfuisti, inobediens usque hodie videaris. Qua in re tantum de te, admirantes gravius dolemus, quantum te illud sollicitius operari sperabamus. Unde apostolica te auctoritate admouemus ut clericos tuos qui turpiter conversantur, pastoralis rigore

coerceas, et quod, Romana Ecclesia testante, de immunditia clericorum statuit, neque gratiam neque odium alicujus, constanti auctoritate in Ecclesia tua prædicando exerceas. Cæterum pro amore sancti Petri cujus limina præsentium portitor requisivit, studeat religio tua viscera pietatis sibi aperire, in quantum cum salute animæ suæ videtur tibi posse fragilitati suæ condescendere; quatenus non poeniteat eum tanti itineris laborem subiisse, sed gaudeat, quod diu quæsivit, scilicet sancti Petri, misericordiam per nos juxta votum suum impetrasse.

Data Capuæ decimo septimo Kalendas Decembris, indictione duodecima.

EPISTOLA XXXI.

AD LANFRANCUM CANTUARIORUM ARCHIEPISCOPUM.

(ANNO 1073.)

Reprehendit quod patiatur Arfastum [Arfatum, et sic infra] quemdam contra Alexandri prædecessoris sui decreta sancti Eadmundi abbatiæ molestiam exhibere. Monet ut sua vice ejus audaciam compescat, et regem Guilielmum exoret, ne ullum ei favorem præstet. Quod si Arfastus parere contempserit, jubet eum et Balduinum abbatem sedem apostolicam ad eorum contentiones dirimendas petere.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, LANFRANCO Cantuariorum in Anglia archiepiscopo salutem et apostolicam benedictionem.

Non minima admiratione dignum ducimus qua fronte, qua mente Arfastum dictum episcopum sanctæ Romanæ Ecclesiæ illudere, et beatæ memoriæ Alexandrum prædecessorem nostrum ejusque decreta contemnere patiamini. Prudentiam quippe vestram ad plenum cognoscere nos non latet, sanctam Romanam Ecclesiam jure a Deo dato sibi defendere Ecclesiarum, sacerdotum, episcoporum consecrationes; et a nullo sumpta licentia debere et posse celebrare, suis et præbuisse, et Deo annuente præbituram firmissimam etiam in hoc defensionem, qui Romam venerint, et sedis apostolicæ consilium et auxilium petierint. Quibus Arfastus dictus episcopus, qua nova audacia resistat, nisi fortasse ista : *Ponam sedem meam ad Aquilonem, et ero similis Altissimo (Isaiæ XIV)*, ignoramus. Ad quod etiam dilectio vestra super his sileat, non minimum miramur. Verum, quia de vobis non aliter quam de nobis dubitamus, fraternitatem vestram confidenter deprecamur ut vice nostra Arfasti nugæ penitus compescatis, et sancti Eadmundi abbatiæ contra decretum decessoris nostri inquietari nullo modo sinatis. Qui etiam cum eundem abbatem in presbyterum ordinari Romæ fecisset, ipsum, et monasterium cui præest, in tutelam apostolicæ sedis accepit. Unde injurias illius in nos redundare, dissimulare non possumus; præsertim cum ad respectum auctoritatis nostræ eas sibi irrogari perpendimus. Unde etiam Guilielmum regem charissimum, et unicum filium sanctæ Romanæ Ecclesiæ, precibus nostris et vice nostra super his admonere dilectionem vestram precamur, et ne Arfasti vavis persuasionibus acquiescat; in quo sua singularis qua-

dentia supra modum diminuta et contracta ab omnibus cognoscitur. Si vero Arfasto [Arfastus] contra hæc recalcitrare abhinc tentaverit, apostolica auctoritate sibi et Balduino abbati præcipite ut sedem apostolicam ad hæc determinanda petant.

Data ad Sanctum Germanum, duodecimo Kalendas Decembris, indictione duodecima.

EPISTOLA XXXII.

AD ARALDUM CARNOTENSIIUM EPISCOPUM.

(ANNO 1073.)

Ut ad curam suæ abbatiæ, remoto alio intruso abbate, restituat quemdam Isimbardum, si nulla alia culpa inveniat eum privatum, nisi quod Hierosolymam devotionis causa profectus fuerit.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, ARALDO [ARNALDO] Carnotensium episcopo salutem et apostolicam benedictionem.

Præsentium portitor Isimbardus abbas monasterii Sancti Laodomarii [Launomari, Mutin. Audomari] ad apostolicam veniens sedem, nostris questus est auribus se præfatæ abbatiæ carere obedientia, nulla interveniente culpa, nisi quia, divino succensus amore, perrexit Hierosolymam; a qua dum rediret, invenit quemdam abbatem nomine Guidonem, suæ prælatum abbatiæ, ut audivimus, non simili præditum religione, neque ab alio [forte, ab illo, HARD.] monasterio regulariter sumptum. Fraternalitas ergo tua studeat pia inquirere sollicitudine, et istius remotionem, et illius ordinationem; atque si in hoc aliqua non invenitur culpa, nisi profectio ad Hierosolymam (quod quidem ducimus tolerandum), ac sollicitius et religiosius eo valet in regimine fratrum, iste utique restituatur, ille vero dejiciatur. Quod si et iste aliam commisit culpam quæ eum a regimine juste removeat, et ille religiosius isto in administratione pervigilat, ordinationeque ejus reperiat legitima; hunc quidem Isimbardum nobis tua fraternalitas cum litteris remittat, et ille in suo loco permaneat. Si vero illius promotio Simoniaca sorde invenitur scdata, tunc siquidem ille sine mora deponatur a regimine fratrum, et alter ei regulariter substituatur. Quidquid autem tua religio super utriusque causa expleverit, litteris tuis innexum nobis studeat facere notum.

Data Argentæ [Argentæ, et sic infra] v Kalendas Decembris, indictione duodecima.

EPISTOLA XXXIII.

AD FRATRES MONASTERII BEATÆ MARIE.

(ANNO 1073.)

Privilegium sui prædecessoris, quia falsum esse censebat, nec vult confirmare, nec aliud concedere. Ipsum electum abbatem, sibi idoneum non visum, a se monitum fuisse significat ut a prælatione desistat: jubet tamen ut interim ei obediant.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, fratribus monasterii beatæ Mariæ, siti in episcopatu Dordonensi, salutem et apostolicam benedictionem.

Veniens ad nostram præsentiam frater Benedictus, quem post obitum patris Uberti religio vestra sibi præesse elegit in abbatem, detulit nobis quod-

dam privilegium, quod beatæ recordationis prædecessoris nostri Alexandri nomine titulum invenimus: quod nimirum ratum non esse manifestissimis deprehendimus indicibus, corruptione videlicet Latinitatis, nec non et diversitate canonicæ auctoritatis. Congruenti igitur ratione, neque vetus roborare, neque nostro nomine novum dignum duximus impræsentiarum componere: quia quæ sunt justa et pia postulat ecclesiastica regula. Cum enim Dordonensis [Dertonensis et sic infra] Ecclesia, cujus parochiæ adjacetis, operante superna clementia, canonice fuerit ordinata, tunc quidem, comite vita, ex consensu ejusdem sedis episcopi, proficue utilitatis privilegium vestræ necessitati providebimus canonice auctoritate suffultum. Quod si, peccatis exigentibus, eadem ecclesia canonice non fuerit ordinata, tunc etiam muninime, quo juste valebimus, vobis omnino solatiabimur. Quia vero persona vestri electi, licet honestis prædita videatur moribus, ad abbatis tamen officium, cum ætate tum etiam corporis infirmitate, nobis visa est debilis, utpote, quem oportet pro omnibus sollicitudinem gerere, eundem electum monuimus a prælatione desistere, si se invalidum fratrum opportunitatibus perspexerit non posse sufficere: cui tamen, quoad præfuerit, in ejusdem religionis tenore perseverantes, in qua vester vos defunctus instituit pater, debitam reverentiam exhibete. Cæteri quoque monachi vestri consocii, per cellas ab eodem patre vestro constructas, ut vobiscum sint unanimes, eidemque vestro abbati reverenter obediant, auctoritate præcipimus apostolica. Quia epistolare compendium multa, quæ fratribus vestris intimavimus, vestræ fraternalitati notificare non patitur, quæ huic epistolæ desunt prædicti fratres auribus vestris viva voce narrabunt.

Data Argentæ iv Kalendas Decembris, indictione duodecima.

EPISTOLA XXXIV.

AD REMEDIUM LINCULNIENSEM EPISCOPUM.

(ANNO 1073.)

Arcet homicidam a sacri altaris ministerio: concedit tamen illi, si pœnitentiam egerit, ut stipendiis Ecclesiæ ali possit.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, REMEDIO Lincolnensi in Anglia episcopo salutem et apostolicam benedictionem.

Latorem præsentium, quem fraternalitatis tuæ litteræ homicidio maculatum nobis denuntiaverunt, nulla sanctorum Patrum auctoritas concedit ulterius sacris altaribus ministrare, nec nos decet constitutioni illius, quod absit! assensum præbendo canonum statutis contraire. Tua tamen religio, si eum pro commisso crimine perspexerit dignum Deo exhibere fructum pœnitentiæ, hoc sibi misericorditer provideat, ne stipendiis ecclesiasticis careat, atque, paupertate pusillanimis factus, divina postponat præcepta: licet namque sacerdotium nullo pacto unquam mereatur recipere, dignum tamen est consequi eum aliquod beneficium ab apostolica sede. Ab-

solutionem præterea peccatorum tuorum, sicut ro-
gasti, auctoritate principum apostolorum Petri et
Pauli fulti, quorum vice quamvis indigni fungimur,
tibi mittere dignum duximus, si tamen bonis operi-
bus inhærendo, et commissos excessus plangendo,
quantum valueris, corporis tui habitaculum Deo
mundum templum exhibueris. Quod autem preca-
tus es nos tibi jubere, quatenus possis scire unde
nobis serviendo merearis placere, hoc potissimum
præcipimus, tuis videlicet juvari orationibus, ut
compotes simul mereamur gaudiis perfrui perenni-
bus.

Data Terracinæ IV Nonas Decembris, indictione
duodecima.

EPISTOLA XXXV.

AD RODERICUM [ROCLENUM] CABILONENSEM EPISCOPUM.
(Anno 1073.)

*In Philippum Francorum regem invehitur ecclesia-
rum venditorem et destructorem, quem ab eo moveri
vult ut canonice episcopos eligi permittat.*

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, RODE-
RICO [ROCLENO] Cabilonensi episcopo salutem et
apostolicam benedictionem.

Inter cæteros nostri hujus temporis principes qui
Ecclesiam Dei perversa cupiditate venundando
dissipaverunt, et Matrem suam, cui ex Dominico
præcepto honorem et reverentiam debuerant, an-
cillari subjectione penitus conculcarunt, Philippum
regem Francorum Gallicanas Ecclesias in tantum
oppressisse certa relatione didicimus, ut ad summum
tam detestandi hujus facinoris cumulum pervenisse
videatur. Quam rem de regno illo tanto profecto
tulimus molestius, quanto et prudentia, et religione,
et viribus noscitur fuisse potentius, et erga Roma-
nam Ecclesiam multo devotius. Et nos quidem tam
generalis nostræ cura sollicitudinis, quam ipsarum
destructio ecclesiarum, vehementer accenderat ut
in tam audaces sanctæ religionis excessus severius
animadvertere deberemus. Sed quoniam, anteaactis
diebus, per familiarem suum cubicularium, videli-
cet Albericum, ad nostri censuram judicii et vitam
corrigere et Ecclesias ordinare firmiter nobis re-
spondit, rigorem canonicorum interim exercere
distulimus. Hujus ergo promissionis fidem in Ma-
tisonensi Ecclesia pastoris regimine diu desolata,
et ad nihilum pene redacta, in primis volumus ex-
periri; ut scilicet Augustodunensem archidiaconum
unanimes cleri et populi consensu, ipsius etiam, ut
audivimus, regis assensu electum, episcopatu dono
gratis, ut decet, concesso, Ecclesiæ præfici patiatur.
Quod si facere noluerit, indubitanter noverit nos
hanc Ecclesiæ ruinam nequaquam diutius toleratu-
ros, et ex auctoritate beatorum apostolorum Petri
et Pauli duram inobedientiæ contumaciam canonica
austeritate coercituros. Nam aut rex ipse, repu-
diato turpi Simoniacæ hæresis mercimonia, idoneas
ad sacrum regimen personas promoveri permittet,
aut Franci pro certo, nisi fidem Christianam abji-
cere maluerint, generalis anathematis mucrone per-

A cussi, illi ulterius obtemperare recusabunt. Hæc
ideo, frater charissime, vigilantissimè tuæ intimare cu-
ravimus, quatenus ea prædicto regi insinuare, et
exhortando, et rogando, modisque omnibus incul-
care studeat, ut et præfatam Matisconensem, aliasque
Ecclesias canonice concedat ordinari. Tibi ergo
maxime hæc idcirco injungimus, quia prudentiam
tuam magnam esse, et regia familiaritate uti co-
gnovimus. Si qua autem quæ dicenda erant a nobis
prætermissa sunt, hæc ingenii tui acumen injungat.
Itaque in hac persecutione labora, ut et Dei gra-
tiam, et nostram benevolentiam promerearis.

Data Piperni II Nonas Decembris, indictione duo-
decima.

EPISTOLA XXXVI.

AD HUMBERTUM LUGDUNENSEM EPISCOPUM.
(Anno 1073.)

*Mandat ut ab ipso vel ejus suffraganeis electus Ma-
tisonensis etiam contra regis voluntatem ordinetur,
et, si renuerit ordinari, cogatur.*

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, HUM-
BERTO Lugdunensi archiepiscopo salutem et aposto-
licam benedictionem.

Clamor Matisconensium clericorum pervenit ad
nos, Ecclesiam suam, jam multo tempore pastore
viduatam, detrimentum non modicum sustinere.
Dicunt enim regum Francorum electionem [forte,
sine] suo consensu factam velle impedire. Unde,
quia ipse in præsentī anno per quemdam militem
suum, nomine Albertum [fort., Albericum, ut in
superiore epistola, et sic in Mutin.], Romanam ve-
nientem, se consilio nostro omnino acquiescere
promisit; studuimus confratri nostro Rodino [Ro-
cleno] Cabilonensi episcopo nostras dirigere litte-
ras, ut ipse, nostra functus legatione, præfatum
regem conveniat, quatenus ipse oblatæ nobis me-
mor promissionis suæ, electionem Matisconensium
non solum non impediatur, sed eum quem debet assen-
sum præbeat. Qui si, in duritia sua permanens, ne-
que necessitati hujus Ecclesiæ compati, neque exhor-
tationi nostræ parere voluerit; præcipimus aposto-
lica auctoritate ut fraternitas tua neque pro odio
neque gratia alicujus dimittat quin electum ab eis
Augustodunensem Landricum archidiaconum epi-
scopum seu per te seu per suffraganeos tuos ordi-
nare studeat, si tamen auctoritas sanctorum Patrum
probatur sibi non obviare. Si vero ipse hunc ordi-
nem suscipere renuerit, et inflexibilem se exhibue-
rit, volumus ut cum episcopo suo vim sibi inferas,
eumque ad recipiendum episcopalem ordinem vigi-
lanti studio atque pastoralī rigore constringas. Quod
si fraternitas tua in hac causa negligens fuerit,
procul dubio tu motum apostolicæ sedis incurres, et
ipse, si ad nos venerit, Deo consentiente, a nobis
ordinabitur.

Data Piperni II Nonas Decembris, indictione
XII.

EPISTOLA XXXVII.

AD ALDILASIAM COMITISSAM.

(ANNO 1073.)

Ejus religionem ac pietatem erga sacra loca commemorat, et ad meliora semper peragenda hortatur. Duorum monasteriorum protectionem ei commendat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, ALDILASIE [ADELASIE] comitissæ salutem et apostolicam benedictionem.

Quamquam noverim te sacris locis et eorum religiosi habitatoribus spontanea voluntate te ferre subsidium, exhortari te tamen et admonere curavi ut in majus meliusque excrescas; et quod ultro facere consuesti, nostro præcepto et beati Petri auctoritate jam studiosius exsequaris. Ad hoc enim tibi a Domino et honoris dignitas et potentiæ amplitudo concessa est, ut in suo suorumque servitio expendatur, et tu, eis carnalia tua libenter impartiens, de spiritualibus eorum participium merearis. Quamobrem curæ tuæ et defensionis Fructuariense cœnobium et ejusdem congregationis fratres attentius commendamus, ut eis et opem consilii et præsidii firmamentum contra omnia infestantium gravamina impendere studeatis, ut et pro salute animæ tuæ orationes eorum apud Deum fructificent. Pari quoque modo Clusini monasterii abbatem, et ipsius cœnobii res vigilantiam tuæ tuendas ac protegendas committimus, quem sub gravi tribulationum fasce laborare audivimus. Neque te a bonæ intentionis incepto alicujus gratia aut præmii deflectat: quia *qui perseveraverit usque in finem hic salvus erit* (Matth. x). Hæc tibi, filia charissima, paucis inculcare et injungere statuimus, ut ad boni operis executionem te promptiorem redderemus, et, ut dicitur, currentem incitarem: quatenus Deo devota, et bonis actibus, et Dei servorum protectioni invigilans, illam promittentis Domini mercedem valeas adipisci: *Qui recipit prophetam in nomine prophetæ, mercedem prophetæ accipiet: et qui recipit justum in nomine justî, mercedem justî accipiet* (Ibidem).

Data Seciæ septimo Idus Decembris, indictione duodecima.

EPISTOLA XXXVIII.

AD WRATISLAUM DUCEM BOHEMIÆ.

(ANNO 1073.)

Commendat ejus in apostolicam sedem observantiam. Confirmat ea quæ prædecessor Alexander II ei honoris gratia tribuerat. Hortatur ad promissorum constantiam. Pollicetur in illius ditone quæ a legatis defniri non poterunt, se defniturum.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, WRATISLAO duci Bohemiæ, salutem et apostolicam benedictionem.

Longa jam temporis intervalla transacta sunt ex quo et nobilitas tua beato Petro apostolorum principi non modicæ devotionis animum spondit et studium, et tibi in apostolica sede inter cæteros principes larga benignitas, præ multis etiam sin-

A gularis et egregia fuit adstricta charitas. Cujus rei fidem et indicium ex benevolentia domini et antecessoris nostri Alexandri papæ satis percepisse potes, qui petitionibus tuis non unquam, sine sua et filiorum sanctæ Romanæ Ecclesiæ sollicitudine et labore condescendit, et ad signum intimæ dilectionis, quod laicæ personæ tribui non consuevit, mitram quam postulasti direxit. Neque vero nos in nostris temporibus tantæ dilectionis gratiam, providente Deo, labefactari volumus: imo si quid est in quo, comitante justitia, firmiter conglutinari valeat, hoc nostra apud Deum sollicitudo impetrare valde desiderat. At te quidem erga apostolicam reverentiam, quam sis in votis constans, quam in promissis perseverans, non modo pro dignitate, verum etiam pro salute tua fideliter oportet attendere: scriptum est enim: *Vovete, et reddite* (Psal. LXXV). Quæ autem illa vel qualia sint, a tui ipsius conscientia satis te commonitum esse putamus. Causas vero et negotia, quæ, in partibus illis ad audientiam discussionemque legatorum nostrorum perlata, peccatis impediuntibus, congrua determinatione diffiniri non poterant, sicut officii nostri cura nemine nos rogante compellit, ad eum quem justitia postulaverit finem, adjuvante Domino, perducere procurabimus. Porro quæ ipsi inde statuerunt, interim donec ad nos negotia perferantur, immota manere volumus, atque apostolica auctoritate præcipimus. Deus autem omnipotens, qui bonorum omnium dator et auctor est, talem vos in votis vestris et actibus esse faciat, ut cum ante cœlestes judices, videlicet Petrum et Paulum, in futuro examine veneritis, nulla vos in illorum oculis, nisi quæ remuneratione digna sit, conscientia denotare et ostentare valeat.

Data Romæ xvi Kalendas Januarii, indictione duodecima.

EPISTOLA XXXIX.

AD WOZELINUM MAGDEBURGENSEM ARCHIEPISCOPUM ET ALIOS.

(ANNO 1073.)

Queritur bellum inter eos et Henricum regem exortum fuisse. Jubet eos ab armis desistere, donec per legatos suos causam contentions cognoscat.

D GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, WOZELINO [VOZELONI] Magdeburgensi archiepiscopo, BURCHARDO Halberstadensi episcopo, et LETONI [TOTONI] marchioni, cæterisque Saxonie principibus, salutem et apostolicam benedictionem.

Quanta violentia quantaque fratrum impulsione universalis Ecclesiæ multis perturbationum fluctibus concussæ, et pene quasi quodam naufragio periclitatæ, onus et regimen suscipere sum coactus, occultum vobis et inauditum esse non credimus. Testis enim mihi est conscientia mea quam imparem me tanto ponderi judicaverim, et quanta sollicitudine nomen apostolicæ dignitatis evitare concupiverim. Sed quoniam via hominis non in manu ejus, sed illius est dispositione a quo gressus hominum diriguntur, impossibile mihi fuit contra divinam volun-

tatem concepta vota defendere. Unde mihi sollicite vigilandum atque pensandum est qualiter ea quæ ad profectum ecclesiasticæ religionis et salutem Domini gregis attinent, adjuvante Deo, annuntiare et fideliter administrare valeam; urgente me præ omnibus, tum eo timore ne susceptæ me apud supernum judicem negligentia dispensationis accuset, tum debito amore apostolorum principis, qui me ab infantia mea sub alis suis singulari quadam pietate nutrit, et in gremio suæ clementiæ fovit. Verum inter cæteras curarum anxietates ea nos maxime sollicitudo coarctat, quod inter vos et Henricum regem, vestrum videlicet dominum, tantam discordiam et tam inimica studia exorta esse cognovimus, ut exinde multa homicidia, incendia, deprædationes ecclesiarum et pauperum, ac miserabilem patriæ vastitatem fieri audiamus. Qua de re regi misimus exhortantes, et ex parte apostolorum Petri et Pauli eum admonentes, ut interim sese ab armis et omni bellorum infestatione contineat, donec tales ad eum ab apostolica sede nuntios dirigamus, qui tantæ dissensionis causas et diligenter inquirere, et annuente Deo ad pacem et concordiam æqua valeant determinatione perducere. Atque itidem vos exoratos et apostolica auctoritate commonitos esse volumus ut ex vestra parte omni motione sopita, eisdem pacis inducias odservetis, nec aliqua occasione nobis cum Dei adjutorio adstruendæ pacis impedimentum opponatis. Cum etenim (ut scitis) nobis mentiri, sacrilegium; deserere justitiam, animæ sit naufragium; neminem vestrum dubitare volumus quin super hac re, veritate discussa, quidquid æquum videbitur, providente Deo, decernere, et stabili pactione studeamus efficere; et quamcunque partem injurias et conculcatæ justitiæ violentiam pati cognoverimus, illi procul dubio, omni timore et respectu personalis gratiæ posthabito, favorem, et apostolicæ auctoritatis præsidia conferemus.

Data Romæ XIII Kalendas Januarii, indictione duodecima.

EPISTOLA XL.

AD COMITISSAM MATHILDEM.

(Anno 1074.)

Læatur de ejus erga sedem apostolicam observantia. Hortatur ut perseveret, ac ad visitanda beatorum apostolorum limina una cum matre veniat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, MATHILDI egregiæ indolis puellæ salutem et apostolicam benedictionem.

Quia serenitatis vestræ litteræ apostolicæ sedi directæ eandem testatæ sunt dilectionem principis apostolorum beatissimo Petro bonitatem tuam promptam esse exhibere, quam Jesu Christo Domino nostro vas electionis sanctus Paulus coapostolus ejus usque ad mortem ferventissimo amore studuit conservare, gaudii repleti immensitate, omnipotenti Deo quas possumus reddimus gratias. Sed noverit prudentia vestra honestis inceptis, religiosisque inchoationibus, opus esse honestiori perseverantia, at-

que Deo opitulante religiosissima consummatione. Quapropter, si contigerit gloriosam matrem vestram hoc tempore Romam redire, toto corde admonemus, imo rogamus charitatem vestram, ad visitationem apostolorum cum eadem venire, nisi forte aliquid instet quod vos non prætermittenda necessitate detineat. Præterea litteris quas IV Kalendas Januarii nomine vestro suscepimus, quod nobis visum est congruum jam per nostrorum apicum legationem respondisse confidimus. Omnipotentis Dei misericordia, quæ fideles suos jugiter circumdat et protegit, assidua vos benignitate dignetur custodire, atque post hujus vitæ cursum animam tuam æthereo regno componere.

Data Romæ III Nonas Januarias, indictione duodecima.

EPISTOLA XLI.

AD ORZOCOR JUDICEM CALARITANUM.

(Anno 1074.)

Monet ut de causa quam ei commiserat, communicato cum cæteris Sardinie judicibus consilio, sibi quid invisum fuerit intra annum respondeat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, ORZOCOR [ORZOCO] judici Calaritano Sardinie provinciæ salutem et apostolicam benedictionem.

Litteras tuas accepimus, in quibus te ad nos velle venire continebatur. Nobis itaque placet ut venias, et cum omni securitate; postquam ad littus nostrum veneris, eundo et redeundo per fines terræ nostræ te migrare posse nullatenus tibi dubitandum esse scias. Præterea admonemus prudentiam tuam ut de causa quam per archiepiscopum Constantinum Turrensem hoc in anno a nobis Capuæ consecratum tibi mandavimus, cum cæteris Sardinie judicibus loquaris; et, firmiter inter vos communicato consilio, quidquid vobis inde cordi et animo sit, celeri nobis responsione notificate; scientes quoniam, nisi in hoc anno certa nobis super hac re ratione respondeatis, nec amplius vestra responsa quæremus, nec tamen ulterius jus, et honorem sancti Petri irrequisitum relinquemus.

Data Romæ decimo septimo Kalendas Februarii, indictione duodecima.

EPISTOLA XLII.

AD SICARDUM AQUILEIENSEM ARCHIEPISCOPUM.

(Anno 1074.)

Indicit concilium ad depravatos principum et prælatorum mores corrigendos. Monet ut una cum suffraganeis ad id præstituta die accedat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, SICARDO Aquileiensi fratri et coepiscopo salutem et apostolicam benedictionem.

Non ignorare credimus prudentiam tuam quantis perturbationum fluctibus Ecclesia sit usquequaque concussa, et pene desolationis suæ calamitatibus naufraga et submersa sit facta. Rectores enim et principes hujus mundi singuli quærentes quæ sua sunt, non quæ Jesu Christi, omni reverentia conculcata, quasi vilem ancillam opprimunt, eamque confundere, dum cupiditates suas explere valeant, vul-

latenus pertimescunt. Sacerdotes autem, et qui regimen Ecclesiæ accepisse videntur, legem Dei fere penitus postponentes, et officii sui debitum Deo et commissis sibi ovibus subtrahentes, per ecclesiasticas dignitates ad mundanam tantum nituntur gloriam, et quæ speciali dispensatione multorum utilitatibus, et saluti proficere debuissent, ea aut negligunt, aut infeliciter in pompa superbiæ et superfluis sumptibus consumunt. Inter hæc populus, nullo prælatorum moderamine, nullisque mandatorum frenis in viam justitiæ directus; imo, eorum qui præsumunt exemplo, quæcumque noxia, et quæ Christianiæ religioni sunt contraria edoctus, ad omnia pene quæ nefaria sunt proni et studio corruentes, Christianum nomen, non dico absque operum observantia, sed pene absque fidei religione gerunt. Quapropter, confidentes in misericordia Dei, concilium in prima hebdomada quadragesimæ adunare disposuimus, quatenus huic tanto periculo, suffragante divina clementia, cum communi consilio fratrum aliquod solatium et remedium invenire valeamus, ne nostris temporibus irreparabilem Ecclesiæ ruinam destructionemque videamus. Ideoque et vestram fraternitatem rogamus, et ex parte beati Petri apostolorum principis admonemus, ut in præliato termino vestram nobis præsentiam exhibeatis, convocatis una vobiscum, tum per hæc nostra tum per vestra scripta, vestris suffraganeis episcopis: ut tanto tutius tantoque firmiter ad subsidium ecclesiasticæ libertatis et religionis accingamur, quanto uberius atque vicinius consiliis vestræ prudentiæ, aliorumque confratrum frequentia et provida consultatione circumdamur.

Data Romæ nono Kalendas Februarias, indictione duodecima.

EPISTOLA XLIII.

AD SUFFRAGANEOS ECCLESIAE MEDIOLANENSIS.

(Anno 1074.)

Ejusdem argumenti.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, omnibus episcopis Mediolanensis ecclesiæ suffraganeis, videlicet Brixienti, Cremonensi, bergamensi [Bergomensi], Laudensi, Novariensi, Eporediensi, Taurinensi, Albensi, Astensi, Aquensi, Terdonensi [Dertonensi], et cæteris quibusdam, salutem et apostolicam benedictionem, quibusdam pro meritis.

Non incognitum vobis esse credimus, in Romana Ecclesia jamdudum constitutum esse ut per singulos annos, ad decorem et utilitatem sanctæ Ecclesiæ, generale concilium apud sedem apostolicam sit tenendum. Nos itaque hujus celebritatis hoc in tempore causam valde necessariam considerantes, in prima hebdomada quadragesimæ synodum, annuente Deo, Romæ celebrare disposuimus. Ad quam omnes vos, et apostolica auctoritate præsentiam vestram exhibere commonemus atque præcipimus: quatenus una vobiscum, et cum alia frequentia vestri ordinis, officii nostri debitam sollicitudinem in divinis et ecclesiasticis causis, suffra-

gante superna clementia, commode ac reverenter exercere valeamus. Intueri autem et diligenter vos oportet attendere quoniam quicumque miles, domino suo in prælio properante, se subtraxerit, non modo gratiam sibi labefactare, sed accepti beneficii commodum merito sibi corruisse dignoscitur. Hoc igitur exemplo appareat qui ex vobis, imo quam omnes sitis fideles Christi milites; et ad divina agmina tam prompta voluntate et studio vos conferre studete, ut, post adeptam in Christo victoriam, pariter vobis et de virtute factorum et abundantia præmiorum gloriari liceat. Sub eadem etiam auctoritate et determinatione omnes abbates Longobardiæ ad præfatum concilium invitamus, nullamque in hac obedientia fictitiam excusationem prætere admonemus atque præcipimus.

B Data Romæ octavo Kalendas Februarii, indictione duodecima.

EPISTOLA XLIV.

AD JERIMORUM BRAGENSEM EPISCOPUM.

(Anno 1074.)

Restituit episcopo Bragensi suspenso redditus episcopatus, ut, omni postposita mora, cum legatis episcopi adversarii sui sanctorum apostolorum limina adeat. Commemorat se fratri ejus duci scripsisse, ut Moravensem episcopum et suos legatos Romam mittat.

GREGORIUS episcopus servus servorum Dei JERIMIRO Bragensi [pro Pragensi, HARD. et sic infra] episcopo.

Quamquam inobedientia tua et culpa, quam in contemptu legatorum sanctæ Romanæ Ecclesiæ perpetrasti, preces tuas, te absente et nondum parato satisfacere, recipi non meruit; tamen ne ex apostolica, licet justa, districtione absentationis tuæ moram vel occasionem diutius defendere possis, necessitatem qua te urgeri in epistola tua conquestus es, et impedimentum ad nos veniendi remove-re decrevimus. Itaque præsentia auctoritate tibi restituimus et tenenda concedimus quæcumque a legatis nostris, Bernardo videlicet et Gregorio, præter episcopale officium tibi interdicta sunt: quoniam te exspoliatum rebus Ecclesiæ tuæ, inopia rerum necessariarum, obedientiam debitæ satisfactionis non posse exsequi (sicut supra diximus) conquerendo excusas: atque hoc idem fratri tuo Wratislao duci per epistolam nostram notificavimus, admonentes eum ut de consuetis decimis et redditibus Ecclesiæ tuæ nihil in potestate sua tibi denegari patiatur aut subtrahi. Admonemus igitur, et ex parte apostolorum Petri et Pauli, et nostra per eos apostolica tibi auctoritate præcipimus ut, nullis excusationibus absentiam tuam ulterius defendens, in Ramis palmarum apostolica adire limina non prætermittas; cognoscens fratrem tuum a nobis esse commonitum ut Joannem Moravensem episcopum itidem ad nos venire commoneat, et ex sua parte tales ad nos nuntios dirigat, quibus in nostra possimus examinatione diffinire dissensionum causas. Interim vero de possessionibus Moravensis episcopatus nihil te tangere volumus et præcipimus, ne

et ipse aliqua molestiarum excusatione præsentiam suam conspectui nostro subtrahat. Præscriptum vero terminum adventus tui, tu ipse ita mature fratri tuo duci indicare curato, ut Moravensem episcopum et suos legatos una tecum ad apostolicam sedem dirigere possit.

Data Romæ secundo Kalendas Februarii, indictione duodecima.

EPISTOLA XLV.

AD WRATISLAUM DUCEM BOHEMIÆ

(Anno 1074.)

Ut redditus episcopatus fratri suo restituat. Hortatur ut ad sedem apostolicam accedat, vel saltem ejus legatos una cum Moravensi episcopo mittat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, WRATISLAO duci Bohemorum salutem et apostolicam benedictionem.

Frater tuus Jeromirus Bragensis episcopus conqueritur se exspoliatum Ecclesie sue rebus inopia rerum necessariorum, pro reddenda ratione eorum quæ sibi intenduntur, ad apostolicam sedem venire non posse. Quod quanquam ejus inobedientia et tergiversatio valde promeruerit, tamen ne hanc absentationis sue occasionem prætereunda possit, volumus atque præcipimus ut in integrum sibi restituantur quæcunque a legatis nostris, Bernardo videlicet et Gregorio, præter episcopale officium interdicta sunt, et præter ea pro quibus Joannes Moravensis super eum clamat episcopus. Qua in re tuam maxime admonemus prudentiam, ut de consuetis decimis, vel redditibus Ecclesie, nihil ei in tua potestate denegare patiaris, aut subtrahi, nec aliquam sibi contrarietatem facias, per quam, ut ad nos venire non possit, impedimenta sibi obsistere iterum conqueratur. Eo autem tempore quo ipse, sicut per epistolam nostram commonitus est, apostolicam sedem adire debuerit, te quoque, si fieri posset, præsentem fore maxime cuperemus. Quod si rerum aut temporum eventus prohibuerit, nobilitatem vestram multum admonemus ut episcopum Moravensem præsentiam suam nobis exhibere commoneatis : et præterea de vestris fidelibus tales ad nos nuntios dirigatis, cum quibus, rerum veritate solerti indagatione perquisita et undique explorata, favente divina clementia, omnes dissensionum causas abscindere, et quidquid æquum fuerit determinata sententia statuere valeamus.

Data Romæ II Kalendas Februarii, indictione XII.

EPISTOLA XLVI.

AD GUILIELMUM COMITEM BURGUNDIÆ.

(Anno 1074.)

Monet ut una cum quibusdam aliis principibus (prout promiserat) Ecclesie auxilio veniat, ut, pacatis Normannis, auxilium Constantinopolitanis ferre possit.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, GUILIELMO Burgundionum comiti salutem et apostolicam benedictionem.

Meminisse vale prudentia vestra quam larga af-

fluentia dilectionis Romana Ecclesia valentiam vestram jamdudum recepit, et quam speciali charitate vestram familiaritatem dilexit. Neque enim se concedet oblivisci promissionis qua Deo se, ante corpus apostolorum principis Petri, præsentem venerabili antecessore nostro Alexandro papa, et episcopis, abbatibus plurimis, atque diversarum gentium multitudine quarum non est numerus, obligavit ut, quacunque hora necesse fuisset, vestra manus ad dimicandum pro defensione rerum sancti Petri non deesset, si quidem requisita fuisset. Unde, memores nobilitatis vestræ fidei, rogamus et admonemus strenuitatis vestræ prudentiam quatenus præparetis vestræ militiæ fortitudinem ad succurrendum Romanæ Ecclesie, libertati scilicet [forte et] si necesse fuerit, veniat huc cum exercitu vestro in servitio sancti Petri : et hoc idem rogamus vos monere comitem sancti Ægidii, et socerum Riccardi Capuani principis et Amedeum filium Adelettæ [Adelictæ], cæterosque quos cognoscitis sancti Petri esse fideles, et qui similiter manibus ad cælum extensis promiserunt. Si quid vero certæ responsionis prudentiæ vestræ nobis placet remittere, per eum nuntium nobis mandate, qui modis omnibus nos reddat indubios, et idem vester nuntius veniat per comitissam Beatricem, quæ cum filia et genero in hoc negotio laborare procuret. Hanc autem militum multitudinem non ideo coacervare curamus, ut ad effusionem sanguinis Christianorum intendamus, sed ut ipsi videntes expeditionem, dum configere timuerint, facilius subdantur justitiæ. Speramus etiam quod forsitan alia inde utilitas oriatur, scilicet ut, pacatis Normannis, transeamus Constantinopolim in adjutorium Christianorum ; qui nimium afflictis creberrimis morsibus Saracenorum, inhiante flagrant, ut sibi manum vestri [f., nostri, et sic in Mutin.] auxilii porrigamus. Nam contra eos Normannos qui nobis rebelles sunt, satis sufficiunt milites isti qui nobiscum sunt. Certus enim esto quoniam te, et omnes qui tecum in hac expeditione fuerint fatigati, duplici, imo multiplici remuneratione, ut credimus, Petrus et Paulus principes apostolorum donabunt.

Data Roma IV Nonas Februarii, indictione duodecima.

EPISTOLA XLVII.

AD COMITISSAM MATHILDEM.

(Anno 1074.)

Hortatur eam ad frequenter sumendum sanctissimum eucharistiæ sacramentum, et ad devotionem erga beatissimam virginem Mariam.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, dilectæ in Christo filiæ MATHILDI salutem et apostolicam benedictionem.

Quanta sit mihi cura, quantaque incessanter de te tuaque salute sollicitudo, ipse solus qui cordis arcana rimatur intelligit, et multo melius meipso cognoscit. Tu tamen, si pensare non negligis, ut reor, animadvertis quia pro tantis tui curam me oportet habere, pro quantis te charitatis studio de-

tinui, ne illos desereres, ut tuæ solius animæ saluti provideres : *Charitas enim*, ut sæpe dixi, et ita dicam, sequens cœlestem tubam, *non quæ sua sunt quærit* (I Cor. xiii). Sed, quia inter cætera quæ tibi contra principem mundi arma, Deo favente, contuli, quod potissimum est, ut corpus Dominicum frequenter acciperes, indicavi : et ut certæ fiduciæ matris Domini te omnino committeres præcepi; quid inde beatus Ambrosius, videlicet de sumendo corpore Domini, senserit, his in litteris intimavi. Ait enim in libro quarto De sacramentis inter cætera : « Si mortem Domini annuntiamus, annuntiamus remissionem peccatorum. Si quotiescunque effunditur sanguis Domini, in remissionem peccatorum funditur, debeo illum semper accipere, ut semper mihi peccata dimittantur. Qui semper pecco, semper debeo habere medicinam. » Item ipse Ambrosius in libro quinto de sacramentis : « Si quotidianus est panis, cur post annum illum sumas, quemadmodum Græci in Oriente consuevere facere? Accipe quotidie, quod quotidie tibi prosit : sic vive, ut quotidie merearis accipere. Quando [*f.*, Qui non, *ex Ambros. l. v de sacr. n. 25*] meretur quotidie accipere, non meretur post annum accipere; quomodo Job sanctus pro filiis suis offerebat quotidie sacrificium, ne forte aliquid vel in corde, vel in sermone peccassent. Ergo tu audis quod quotiescunque offertur sacrificium, mors Domini, resurrectio Domini significetur, et remissio peccatorum; et panem istum vitæ quotidianum non assumis? Qui vulnus habet, medicinam requirit. Vulnus est, quia sub peccato sumus; medicina est cœleste et venerabile sacramentum. » Item Gregorius papa in libro iv Dialogorum : « Debemus itaque præsens sæculum, vel quia jam conspicimus defluxisse, tota mente contemnere, quotidiana Deo lacrymarum sacrificia, quotidianis carnis ejus et sanguinis hostias immolare. Hæc namque singulariter victima ab æterno interitu animam salvat, quæ illam nobis mortem unigeniti per mysterium reparat. Quod, licet surgens a mortuis, jam non moritur, et mors ei ultra non dominabitur, tamen in ipso immortaliter atque incorruptibiliter vivens, pro nobis iterum in hoc mysterio sacræ oblationis immolatur; ejus quippe ibi corpus sumitur, ejus caro in populi salute patitur, ejus sanguis non jam in manus infidelium, sed in ora fidelium funditur. Hinc ergo pensemus quale sit pro nobis hoc sacrificium, quod pro absolutione nostra passionem unigeniti Filii semper imitatur. Quis enim fidelium habere dubium possit in ipsa immolatione; hora ad sacerdotis vocem cœlos aperiri : in illo Jesu Christi mysterio angelorum choros adesse summis ima sociari : terrena cœlestibus jungi : unum quid ex visibilibus atque invisibilibus fieri? » Item Joannes Chrysostomus patriarcha ad neophytos : « Videte quemadmodum sponsam sibi Christus conjunxit : videte quo vos cibo satietatis enutrit. Ipse nobis cibi substantiæ est atque nutrimentum. Nam sicut mulier, affectionis natura cogente, geni-

atque alere sui lactis fecunditate festinat, sic et Christus quos ipse regenerat suo sanguine semper enutrit. » Etenim, ut idem Joannes scribit ad Theodorum monachum, « lubricum genus est natura mortalis : cito quidem labitur, sed non sero reparatur, et, ut facile cadit, ita et velociter surgit. » Debemus, o filia, ad hoc singulare confugere sacramentum, singulare appetere medicamentum. Hæc ideo, charissima beatri Petri filia, scribere procuravi, ut fides ac fiducia in accipiendo corpus Domini major tibi accrescat. Talem quidem thesaurum, taliaque dona, non aurum, non lapides pretiosos, amore patris tui, cœlorum videlicet principis, a me tua requirit anima, licet ab aliis sacerdotibus longe meliora pro meritis accipere possis. De Matre vero Domini, cui te principaliter commisi et committo, et nunquam committere, quousque illam videamus, ut cupimus, omittam, quid tibi dicam, quam cœlum et terra laudare, licet ut meretur nequeant, non cessant? Hoc tamen procul dubio teneas, quia, quanto altior et melior ac sanctior est omni matre, tanto clementior et dulcior circa conversos peccatores et peccatrices. Pone itaque finem in voluntate peccandi, et prostrata coram illa ex corde contrito et humiliato lacrymas effunde. Invenies illam, indubitanter promitto, promptiorem carnali matre, ac mitiorem in tui dilectione.

Data Romæ decimo quarto Kalendas Maii [Martii, et sic in Mutin.], inductione duodecima.

EPISTOLA XLVIII.

AD HUBERTUM GENUENSEM EPISCOPUM

(Anno 1074.)

Præcipit uxorem cujusdam Ansaldi adulterii accusatam ad purgationem admitti, excommunicans patrem ejus, et quemcunque alium qui id impedire præsumpsit.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, HUBERTO Genuensi episcopo, et universo loci illius clero ac populo, salutem et apostolicam benedictionem.

Intelligentes errorem vestrum, de periculo vestro valde timemus, quoniam sacramenta consortii conjugalis, divinis sancita præceptis et legibus, inter vos malignis fœdari studiis audivimus. Scriptum quippe est de conjugali vinculo : *Quod Deus conjunxit, homo non separet* (Matth. xix, Marc. x, Matth. ix), et Veritas omnino prohibet ne vir uxorem suam, nisi forte causa fornicationis, relinquat. Nobis autem relatum est Ansaldum quemdam, concivem vestrum, a patre suo coactum esse ut uxorem propriam, de fornicatione falso criminatam, nec ulterius habeat, nec judicium purgationis ejus id quod ipsa valde desiderat, pro discutienda veritate suscipiat. Quod quia divinis et humanis legibus valde contrarium est, primo te episcopum, deinde omnes vos admonemus, et apostolica auctoritate præcipimus ut, si mulier ad examinationem legitimam se conferre voluerit, cum omni tranquillitate et expectatione juste cum probationibus recipiatur; et si per misericordiam Dei innocens apparuerit, se-

parari a viro suo nullatenus patiamini. At si pater A præfati Ansaldi hæc, quæ divina auctoritate diximus, imo si quis mortalium hæc impedire ac prohibere præsumpserit, tuam, episcopo, fraternitatem apostolica auctoritate monemus ut, omni respectu gratiæ personalis abjecto, reos anathematis gladio ferire, et a corpore Ecclesiæ dissecare non desinas, et nobis extremam manum imposituris per litteras tuas id quantocius indicare non prætermittas. Præterea volumus ut, quam citius possis, præsentiam tuam nobis exhibere studeas.

Data Lateranis quarto Kalendas Maii [Martii, et sic in *Mutin.*], indictione duodecima.

EPISTOLA XLIX.

AD OMNES CHRISTIANOS.

(Anno 1074.)

Monet ut Constantinopolitanis opem ferant, qui a Sarracenis multis calamitatibus afficiebantur.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, omnibus Christianam fidem defendere volentibus salutem et apostolicam benedictionem.

Notum vobis esse volumus, hunc virum præsentium portitorem, dum de ultramarinis nuper reverteretur partibus, apostolorum limina et nostram præsentiam visitasse. A quo, sicut a plerisque aliis, cognovimus gentem paganorum contra Christianum fortiter invaluisse imperium, et miseranda crudelitate jam fere uque ad muros Constantinopolitanæ civitatis omnia devastasse et tyrannica violentia occupasse, et multa millia Christianorum quasi pecudes occidisse. Qua de re, si Deum diligimus, et Christianos nos esse cognoscimus, pro miseranda fortuna tanti imperii et tanta Christianorum clade nobis valde dolendum est: et non solum dolere super hac re debitæ sollicitudini nostræ sufficit, sed animas pro liberatione fratrum ponere, exemplum Redemptoris nostri, et debitum fraternæ charitatis a nobis exigit: quia, sicut ipse pro nobis animam suam posuit, et nos debemus pro fratribus nostris animas ponere. Scitote igitur nos, in misericordia Dei et in potentia virtutis ejus confisos, omnibus modis id agere, atque parare ut adiutorium Christiano imperio quam citius, Deo juvante, faciamus. Unde vos per fidem, in qua per Christum in adoptionem filiorum Dei uniti estis, obsecramus, et auctoritate beati Petri apostolorum principis admonemus, ut et vos vulnera et sanguis fratrum, et periculum præfati imperii digna compassione moveat, et vestra virtus pro Christi nomine non invitam fatigationem ad ferenda fratribus auxilia subeat. Quidquid autem super hac re divina pietas vestris animis indiderit, sine mora certis legationibus nobis renuntiare stude.

Data Romæ Kal. Martii, indictione duodecima.

EPISTOLA L.

AD BEATRICEM ET MATHILDEM EJUS FILIAM.

(Anno 1074.)

Committit eis causam inter episcopum Rosellanum et Ugulinum comitem terminandam.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, BEA- PATROL. CXLVIII.

TRICI et MATHILDI gloriosis ac charissimis in Christo filiabus salutem et apostolicam benedictionem.

Non miretur vestra nobilitas super his quæ vobis de causa Dodonis Rosellani episcopi scripsi, quia inhumanitas videretur, si preces et murmur Ugolini [Ugolini] comitis parvipenderem. Importune quidem sæpe me rogavit ut causam ipsius contra Rosellanum episcopum juste decernerem, et ut idem episcopus sibi justitiam faceret procurarem. Ego vero, de vobis singulariter inter omnes principes Romani imperii confidens, rogavi ut ad certum et justum ac pacificum finem per vos causa inter eos duceretur, quo ille qui justus judex est, a vestro studio vestraque pietate, me instante, glorificetur.

B Scit enim charitas vestra, et omnino, ut reor, intelligit quod in omnibus actibus vestris honorem Dei vestramque salutem requiro. Et ideo cum propheta dico: *Sacrificate sacrificium justitiæ, et sperate in Domino (Psal. iv)*. Et iterum: *Judicate pupillo, et defendite viduas, et venite, et arguite me, dicit Dominus (Isa. i)*. Ex amore quidem Dei proximum diligendo adjuvare, miseris et oppressis subvenire, orationibus, jejuniis, vigiliis et aliis quampluribus bonis operibus præpono, quia veram charitatem cunctis virtutibus præferre cum Apostolo non dubito (*I Cor. xii*). Nam si hæc mater omnium virtutum, quæ Deum de cælo in terram ut nostram miseriam ferret compulit venire, me non instrueret, et esset qui miseris et oppressis Ecclesiis vestra vice subveniret, ac universali Ecclesiæ deserviret ut sæculum relinqueretis, cum omnibus ejus curis, monere procurarem. Sed quia de vestra aula, ut multi principes, Deum non abjicitis, imo sacrificio justitiæ ad eam venire invitatis, rogamus vos, et ut charissimas filias admonemus, bonum quod cœpistis ad perfectum finem perducatis. Non favor humanus, non amor pecuniæ, non desiderium vanæ gloriæ vestrum sacrificium possit offuscare. Vili enim pretio magnam rem vendit, qui hujus vitæ intuitu Deo servit. Quod vobis, quas sincero corde diligo, parum scribo, gravi cura me implicitum esse manifesto. Vobis enim in talibus non aliquem vicarium in dictitando acquiri, sed meipsum labori, licet rusticano stylo, suppono, quia, si diligor ut diligo, nullum mortalium mihi præponi a vobis cognosco. Omnipotens Deus meritis supremæ Dominiæ, per auctoritatem beati Petri et Pauli, a cunctis vos peccatis absolvat, et ad gremium universalis matris vestræ cum gaudio perducatur.

Data Romæ quarto Nonas Martii, indictione duodecima.

EPISTOLA LI.

AD ARNALDUM ABBATEM SANCTI SEVERI.

(Anno 1074.)

Arguit quod ad synodum vocatus non venerit, sententiam adversus eum latam de quodam monasterio propter contumaciam confirmat. Monet ut, si se gravatum sentiat, Romam veniat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, AR-

WALDO abbati Sancti Severi salutem et apostolicam A benedictionem.

Non mediocris te inobedientiæ arguere possumus, quod post multas querimonias de te in Romanis conciliis factas, monasterium Sanctæ Crucis de ecclesiæ Sanctæ Mariæ, nullam adhuc justitiam sit consecutum. Licet examen exquirendæ veritatis hujus negotii frivolis excusationibus jam ex longo tempore evitasse videaris, præsentī tamen anno pro definienda lite nostra a legato nostro Giraldo [Gerardo] Ostiensi episcopo ad synodum vocatus, nullam Deo et sancto Petro diceris reverentiam exhibuisse, adeo ut, contempta auctoritate apostolicæ sedis, neque tu venire, neque alios juste te excusatos studueris mittere. Unde, quia absentatio tua indicium injustitiæ tuæ clarissimum tribuit, diffinitum est in eadem synodo, monasterio Sanctæ Crucis prædictæ ecclesiæ Sanctæ Mariæ jus et possessionem restituendam esse. Quam nimirum diffinitionem nos approbantes, præcipimus tibi apostolica auctoritate ut præfatum monasterium Sanctæ Crucis, sicut statutum est, quiete tenere permittas. Quod si te justitiam habere confidis, hunc usque ad festivitatem omnium sanctorum ad nos venire studeas, teque prædicto abbati eodem termino venturum notifices; quatenus utriusque partis perquisitis rationibus, certum causæ vestræ finem, Deo auxiliante, imponamus.

Data Romæ in synodo, secundo Idus Martii, indictione duodecima.

EPISTOLA LII.

AD MANASSEM ARCHIEPISCOPUM REMENSEM.

(Anno 1074.)

Laudat eum quod monasterii Sancti Remigii religiosum abbatem præfecerit, cui potestatem facit aliam abbatiam administrandi, si tantum onus ferre valeat: quod si non possit, jubet ipsum dare operam, ut alius abbas præficiatur.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, **MANASSÆ** Remensi archiepiscopo salutem et apostolicam benedictionem.

Romana Ecclesia jamdudum fraternitatem tuam ulnis maternæ dilectionis amplectens, speciali quodammodo charitate dilexit, et præstantissima cura dulcissime fovit; præsertim nos adeo tuæ promotioni favimus et consensimus, ut nequeamus vitare grave periculum, si ea feceris quæ tuum ordinem dehonestent, aut tuam non deceant dignitatem. Unde si quando ea de te audivimus quæ tuo ordini non congruunt, maximo mœrore confundimur, ac proinde leviter dissimulare non possumus. Inter cæteras quidem querimonias quæ de te nostris auribus sunt delatæ, querimonia monasterii sancti Remigii acriter animum nostrum turbavit, et in te vehementer commovit. Verum, quia nunc cognovimus quod idem monasterium melius ordinasti quam audivimus vel speravimus, quoniam ibi honestum moribus et eruditum litteris hominem posuisti, non minima lætitia animum nostrum refocillasti. Abbas quidem nobis admodum placet: et, si posset ferre

onus ut utrasque abbatias regeret, Metensem scilicet et Remensem, laudassem pro eo, quia vir et religiosus et sapiens est. Alioquin si pondus utrarumque regiminis super posse sibi est, ut ipse fatetur, ne nimia gravedine pressus succumbat, rogamus prudentiam tuam, imo apostolica auctoritate monemus quatenus suo consilio et consensu, per electionem congregationis secundum regulam sancti Benedicti, idoneum ibi rectorem, Deo concedente, constituas. Pro certo enim noveris quoniam ita chara erit nobis illius monasterii honesta et regularis regiminis ordinatio, ac si esset in monasterio sancti Pauli.

Data Romæ in synodo, secundo Idus Martii, indictione duodecima.

EPISTOLA LIII.

AD HERIMANNUM METENSEM EPISCOPUM

(Anno 1074.)

Suum erga illum amorem testatur. Petit ut pro se Dominum deprecetur. Significat abbatem Arnulphum velle Remensi abbatie renuntiare, et Metensis esse contentum.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, **HERIMANNO** [Hermann] Metensi episcopo salutem et apostolicam benedictionem.

Litteras dilectionis tuæ gratanter accepimus, quia in eis abundantiam devotionis tuæ erga nos exuberare cognovimus. Nos quidem omnibus debitum sollicitudinis nostræ exhibere volumus et debemus, quoniam omnium curam suscepimus, et omnium salutem cupimus et optamus: quia licet indigni meritis regimen universalis Ecclesiæ regendum accepimus, et ministerium evangelizandum accepimus, væ nobis si non evangelizaverimus. Et licet omnibus debitores sumus, præcipue tamen domesticis fidei curam nostræ sollicitudinis exhibere condecet et oportet. Unde noverit fraternitas vestra quoniam de vobis propensior est nobis cura et in vobis ardentior amor, pro eo scilicet quod dignæ recompensationis munus a vestræ sanctitatis orationibus exspectamus. Grave enim pondus gerendum suscepimus, et, nisi vestris et totius Christianitatis fidelium orationibus fulciamur, ferre nullatenus possumus. Quapropter rogamus, ut sanctæ congregationis vestræ assiduis orationibus sublevari mereamur. Non solum enim tam sanctæ congregationis orationes ardentem exigimus, verum totius populi quærimus et optamus. Præterea abbas Sancti Arnulphi, vir (ut nobis videtur) religiosus et tibi fidelis, nobis innotuit, quod velit [f., malit] sub tuo regimine pauper vivere, quam alibi dives et potens. Vult enim (si tibi videtur) renuntiare abbatie Sancti Remigii, et tantum vestræ [forte, vestra. H.] esse contentus: cujus rei causa misimus litteras nostras Remensi archiepiscopo, ut dictam abbatiam secundum Deum consilio istius in alium ordinet, iste vero vobis tantummodo cedat. Vos autem rogamus quatenus pro charitate nostra eum charius habeatis, ut sentiat profecisse sibi quoad nos venit.

Data in synodo, secundo Idus Martii, indictione A apostolicæ auctoritatis vos ad obedientiam flexit. Quod quanquam non parum præsumptionis et damnandæ contumaciæ habeat, adhuc tamen, facta vestra apostolica mansuetudine dissimulantes, mandamus vobis et apostolica auctoritate præcipimus ut nullatenus ei honorem subjectionis debitæ subtrahatis. Si quid autem adversus eum habetis, una secum adite nostram præsentiam, et si quid discussione dignum protuleritis, adjuvante Deo, sollicita indagatione examinatum competenti sententia determinabimus.

EPISTOLA LIV.

AD CANONICOS SANCTI HILARII.

(Anno 1074.)

Jubet Pictavensium canonicorum consuetudinem in festivitate sancti Hilarii et omnium sanctorum servari.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, canonicis S. Hilarii salutem et apostolicam benedictionem.

Notum vobis esse volumus quod canonici Pictavenses in synodo nostra conquesti sunt, vos denegare et contradicere illis consuetudinem, quam in ecclesia Sancti Hilarii jure habere debent, videlicet, ut in festivitate omnium sanctorum, et sancti Hilarii, cum illuc ex more cum processione veniunt, si episcopus aderit, ipse missam celebret : sin autem non adsit episcopus, decanus, aut aliquis de majoribus canonicis Pictavensis Ecclesiæ, officium vice episcopi peragere debeat. Quod cum apud nos in publico concilio ventilatum fuerit, Gozelino Burdigalensi archiepiscopo causam vestram cum quibusdam aliis defendente, scientes talem consuetudinem in Romana Ecclesia per singulas stationes, et fere per universum orbem in aliis Ecclesiis rite et rationabiliter teneri, dijudicante concilio, justam eos requirere causam comprobavimus, et prædictum usum eos obtinere debere apostolica auctoritate censuimus. Verum ut vobis abundantius satisfaciendo omnem reclamandi occasionem demeremus, ut Pictavenses clerici, qui præsentibus aderant, partem suam (sicut approbatio agenti semper incumbit) sacramento firmarent dijudicavimus. Quod quidem ipsi, præsentibus Burdigalensi archiepiscopo, et cæteris, facere paratissimi erant, atque idem archiepiscopus a nobis commonitus juramentum se recipere professus est. Quapropter apostolica vos auctoritate monemus atque præcipimus ut, omni inter vos et Pictavenses canonicos lite sopita, consuetudinem et justitiam suam, sicut superius synodali judicio decretum esse cognoscitis, sine omni contradictione deinceps habere permittatis.

Data Romæ in synodo, decimo octavo [XVII] Kalendas Aprilis, indictione duodecima.

EPISTOLA LV.

AD SUFFRAGANEOS AUSCIENSIS ECCLESIE.

(Anno 1074.)

Præcipit ut eorum archiepiscopo, sicut apostolicæ sedis legatus jusserat, obediant.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, Bigoritano episcopo, et cæteris suffraganeis Ausciensis [Auxitensis] Ecclesiæ, salutem et apostolicam benedictionem.

Legatus sanctæ Romanæ Ecclesiæ, videlicet confrater noster Giraldus [Gerardus] Ostiensis episcopus, ut Gulielmo archiepiscopo vestro debitam reverentiam exhibeatis commonuit. Verum, sicut idem archiepiscopus conquerendo nobis retulit, postea nec consideratio debitæ subjectionis. nec respectus

Q

Data Romæ decimo septimo Kalendas Aprilis, indictione duodecima.

EPISTOLA LVI.

AD ROGERIUM CATALAUNENSEM EPISCOPUM.

(Anno 1074.)

Præcipit ut præstita die se Romam veniat, ut ejus causa definiri possit.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei ROG- RIO dicto Catalaunensi episcopo.

Philippus rex Francorum, non modica tibi dilectione astrictus, multum nos ut te absolveremus, tum per litteras tum per legatorum verba, rogavit. Quod quidem salva justitia nequaquam nobis faciendum esse pervidimus, dum juxta vigorem canonicæ disciplinæ, multo gravius in te animadvertendum esse cognosceremus. Sed adhuc apostolica mansuetudine judicium in te ultionis debitæ suspendentes, præsentibus auctoritate tibi præcipimus ut præsentiam tuam ab hinc usque ad proximam festivitatem omnium sanctorum conspectui nostro repræsentare nullo modo prætermittas : quatenus adversum te toties iteratam proclamationem Catalaunensis Ecclesiæ justo fine, Deo auxiliante, decidamus : admonentes equidem ne interim, in contemptu vel transgressione jam ante datæ sententiæ, periculum tibi tu ipse gravius ingeras. Quibus in rebus si nobis inobediens fueris, et aliqua tergiversatione te excusans infra prælibatum terminum præsentibus nostræ te non exhibueris, de tua damnatione et incommutabili depositione ulterius non dubitabis.

Data Romæ in synodo, decimo sexto Kalendas Aprilis, indictione duodecima.

EPISTOLA LVII.

D AD GUILIELMUM PAPIENSEM EPISCOPUM.

(Anno 1074.)

Monet ut cum Azone marchione de incestuosa copulatione cum ipsius episcopi sorore accusato ad se veniat, ut ejus causa discuti possit.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, GUILIELMO Papiensi episcopo salutem et apostolicam benedictionem.

Significandum tibi duximus marchionem Azonem in Romana synodo super incesta copulatione sororis tuæ accusatum esse : qua de re ipse per propinquos mulieris satisfactionem pollicitus inducias postulavit. Propterea rogamus, et apostolica auctoritate fraternitatem tuam admonemus, ut ad servitium sancti Petri paratus, et ut melius

possis instructus, cum eodem marchione ad nos venire nullo modo prætermittas, certus te a nobis honorifice recipiendum et relinquendum. Nam, etsi fraternitatis tuæ auxilia in aliis minime nobis necessaria fuissent, tamen hac de causa præsentiam tuam nobis exhiberi oportet, ut exortas præfati conjugii quæstiones diligenti examinatione discutiamus, et justitiam legali iudicio decernentes, adjuvante Domino, si quid periculosum apparuerit amputemus, et quod officio nostro et illorum saluti congruit statuamus.

Data Romæ in synodo [*deest in synodo*] decimo sexto Kalendas Aprilis, indictione XII.

EPISTOLA LVIII.

AD GEUSAM DUCEM HUNGARORUM.

(Anno 1074.)

Commendat ejus observantiam erga sedem apostolicam, testatur suam erga eum dilectionem. Scribit ut per Azonem marchionem quæcunque voluerit sibi significet.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, GEUSÆ duci Hungarorum salutem et apostolicam benedictionem.

Visis litteris tuis, laudabilem devotionis tuæ professionem cognovimus, in qua cor et animum tuum erga reverentiam apostolicæ sedis igne divino inflammatum esse intelleximus. Qua de re non incerta spes tuæ salutis ostenditur; et non parvum nobis exortum est gaudium: quoniam qui debita fide et devotione apostolicæ reverentiæ vota concipiunt nequaquam dubia ab eis præsidia et beneficia præstolantur. Unde etiam tuam moneamus dilectionem, ut studia tua erga honorem apostolorum semper excrescant, et quanto te quotidie ex necessario fine vitæ tuæ judiciis illorum appropinquare cognoscis, tanto propensius eos debitores tibi efficere studeas: quatenus per misericordiam Dei, illis suffragantibus, peccatorum tuorum indulgentiam et æternæ beatitudinis gloriam te adipisci gaudeas. De nostra vero charitate nullatenus te dubitare volumus; sed effusis in te intimis et paternis affectibus, locum apud nos agendi et impetrandi quæ saluti et honori tuo digne competunt, te habere, remota omni dubitatione, promittimus. Et si quis inimicorum tuorum aliquid adversum te molire prave tentaverit, procul dubio non solum nostra carebit audientia, sed indignationem apostolicæ gratiæ in eum exasperari sentiet. Tu autem si quid interdum aut de tuis causis, aut quod servitio apostolicæ reverentiæ pertineat, nostris auribus intimare cupias, habes egregium videlicet marchionem Azonem, nobis quidem inter cæteros Italiæ principes valde dilectum, per quem ea quæ ad apostolicam audientiam referenda destinaveris, nobis aptissime indicari et commendari poterunt. De cætero divina clementia et ab instantibus hujus sæculi te adversitatibus protegat, et ad peragendum ea quæ sibi beneplacita sunt invictas tibi vires et facultates tribuat.

A Data Romæ in synodo, decimo sexto Kalendas Aprilis, indictione duodecima.

EPISTOLA LIX.

AD OTTONEM ET CHUONRADUM FRATRES.

(Anno 1074.)

Ne Olomucensi Ecclesiæ molestiam inferant.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, OTTONI et CHUONRADO fratribus Wratislai ducis Bohemorum salutem et apostolicam benedictionem.

Meminisse debet nobilitas vestra quod de causa Olomucensis Ecclesiæ jam ante apostolica monita accepistis, ne justitiam ejus aliqua occasione minueretis, neque molestantibus eam aliquod adiutorium præberetis. Nunc vos admonemus et paterna charitate rogamus ne aliquam contrarietatem eidem Ecclesiæ faciatis, sed pro reverentia sanctæ Romanæ Ecclesiæ, cujus apostolicis privilegiis munita est, amorem et piæ devotionis studia erga illam exhibeatis, et, quantum vestræ potestatis, jura et pertinentias ejus a vobis et vestris inviolata conservari studeatis. Hæc enim est causa, in qua et divinæ remunerationis gloriam, et apostolorum, certa præsidia, ac nostræ dilectionis plenitudinem vobis lucrari et aptissime possitis astringere: sin autem (quod non optamus) aliter feceritis, procul dubio hæc eadem vobis corrumpere, et in contrarium, quod absit, vertere poteritis.

Data Romæ decimo quinto Kalendas Aprilis indictione duodecima.

EPISTOLA LX.

C AD SIGIFREDUM MOGUNTINUM EPISCOPUM.

(Anno 1074.)

Arguit quod causam, quæ inter Jeromirum Bragensem et Joannem Moravensem episcopos vertebatur, ad apostolicam sedem jam sæpe delatam, ad se convertere præsumperit.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, SIGIFREDO Moguntino archiepiscopo salutem et apostolicam benedictionem.

Pervenit ad aures nostras quædam de te indigna relatio, cui nequaquam fidem adhibuissimus, nisi quod in litteris tuis quas de causa Jeromiri Bragensis et Joannis Moravensis episcoporum nobis direxisti, idem in animum tuum te induxisse intelleximus, videlicet, ut negotium quod ipsi habent ad invicem, jam toties ad apostolicam delatum audientiam, a nostro iudicio ad examen tui arbitrii transferretur. Qua in re, quoniam evidenter apparet quam parum consultores tui jura apostolicæ auctoritatis intelligant vel attendant, fraternitatem tuam ut nobiscum canonicas traditiones et decreta sanctorum Patrum percurrat invitamus, in quibus, præsumptionis suæ fastum denuo recognoscens, culpam in seipsa negligentiae pariter deprehendat et ausus. Nam, cum primum Joannes Moravensis episcopus, Ecclesiæ cui præest jura defendere volens, multis injuriis ac contumeliis, flagellis etiam (ut audivimus) afficeretur, et tamen justitiam non posset consequi, tua religio nullam inde sollicitudinem, nullam in discutienda causa fatigationem

suscepisse dignoscitur. Verum postquam apostolica A sedes, accepta præfati episcopi querimonia, sæpe per epistolas, aliquoties etiam per legatos causam justo fine determinare et litem compescere desudaverat; tunc demum evigilans solertia tua negotium animadvertit, suis hoc discussionibus referendum esse judicavit et fratrem per apostolica suffragia ad portum justitiæ et quietis enatantem in profundum (credo) renovandæ contentionis et laborum retrahere voluisti. Quamquam igitur hinc officii tui incuria, illinc suscepta adversus apostolicam sedem, accusante te, arrogancia merito in te commoveri deberemus; utentes tamen apostolica mansuetudine, placido te admonemus affectu ne ulterius tam inordinata, tam inconsulta præsumas, [ne] apostolica B judicia non dico, tibi, sed nec ulli patriarcharum, aut primatum retractandi licentiam fore existimes, ne contra sanctam Romanam Ecclesiam quidquam tibi attribuire vel moliri cogites, sine cujus abundantia clementia, nec in loco quidem tuo, ut tu ipse nosti, subsistere potes. Nos etenim, adjuvante Deo, per auctoritatem beati Petri, sicut jam diu in apostolica sede decretum est, inter præfatos episcopos litem juste decidere, et Moravensi Ecclesiæ quæ sui juris sunt decernere et corroborare procurabimus.

Data Romæ decimo quinto Kalendas Aprilis, indictione duodecima.

EPISTOLA LXI.

AD WRATISLAUM DUCEM BOHEMIÆ.

(Anno 1074.)

Hortatur ut in dies majores progressus faciat in observantia erga Romanam Ecclesiam. Ostendit se archiepiscopo Moguntino significasse, ne in causa Bragensis episcopi longius progredetur: quare quæ contra ipsum egerit nulla esse declarat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, WRATISLAVO duci Bohemiæ salutem et apostolicam benedictionem.

Quoniam afflatus igne divino studia devotionis erga sanctam et apostolicam Ecclesiam habere cepisti, silere nos charitas in te diffusa non patitur, quin ardorem divinæ servitutis de die in diem ferventius te concipere frequenti exhortatione moneamus. Illa etenim vota apud Deum præmia mereantur et gloriam, quæ per gradus bonorum operum ad cacumen plenitudinis tendunt, et semper in bona desideria ampliora concipiunt. Quapropter, charissime fili in Christo, bona quæ, Deo inspirante, mens et devotio tua proposuit, ad effectum perfectionis extendere stude: quatenus apostolica benevolentia, nulla tibi labefactata segnitie, pro meritis tuis ampliori semper te dilectione comprehendat. De reliquiis et privilegio unde nos rogasti, cum nuntius tuus, finita et perfecta ecclesia, consecrationis consilium a nobis quæsierit, voluntati tuæ satisfacere benigne procurabimus. Sigifredum vero archiepiscopum Moguntinum, de præsumptione quam in causa Jeromiri Bragensis episcopi habuit,

A per epistolam nostram duriter increpavimus, interdicentes ei ne ulterius se hujusmodi inertia [*forte audacia*] et fatuitate occupare incipiat. Attamen si quid adversum te temerario iudicio fecerit, præventu apostolicæ auctoritatis tutus atque defensus, donec iterum ad te nostra legatio perferatur, pro nihilo ducas, magisque sibi ad periculum, quam tibi futurum esse non ambigas. De cætero apostolicis benedictionibus semper te munitum esse gaudeas.

Data Romæ decimo quinto Kalendas Aprilis, indictione duodecima.

EPISTOLA LXII.

AD HUGONEM ABBATEM CLUNIACENSEM.

(Anno 1074.)

Miratur eum ad visitandam apostolicam sedem non accessisse. Monet id faciat et fratres suos preces pro se fundere curet.

B GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, HUGONI abbati Cluniacensi salutem et apostolicam benedictionem.

Grata nobis et dulcia sunt verba vestra, sed multo uberiori delectatione nos caperent, si vestra charitas ardentius erga Romanam ferret Ecclesiam. In hoc enim dilectionis vestræ flammam residere deprehendimus, quod consolationem vestræ visitationis toties quæsitam invenire non possumus. Id quidem non aliis occupationibus vestris imputandum esse credimus, nisi quod sanctitatem vestram labores fugere, et aliquanto graviora negotia, quasi pigritatem [*f. pigritate*], quibusdam occasionibus declinare videmus. Proinde noscat religio vestra quoniam C qui denegatam nobis præsentiam vestram hactenus cum admiratione sustinuimus, deinceps sine multa anxietate et mentis [perturbatione] ferre non possumus. Meminisse enim debetis quot et quanta negotia in vestra manu, et confratris nostri Giraldi [Gerardi] Ostiensis episcopi posuerimus, quæ propter absentiam vestram aut neglecta pereunt, aut competentem finem habere non possunt, quoniam, cum præfatum episcopum in servitio sancti Petri ultra montes ut ad regem misimus, vos venturum æstimabamus. Quapropter, etsi commoti, dilectionem vestram intimo admonemus affectu, ut nos in multis et magnis angustiis positos quantocius visitare curetis. Portamus enim, quanquam infirmi, D quanquam extra vires ingenii et corporis, soli tamen portamus, in hoc gravissimo tempore, non solum spiritualium sed et sæcularium ingens pondus negotiorum, et casum nostrum quotidie ex imminente sarcina formidamus, qui sustentationis auxilia in hoc sæculo nequaquam [*nequam legendum esse arbitror*] reperire nequimus. Unde per omnipotentem Dominum rogamus ut fratres vestros (sicut ab initio ordinationis nostræ postulavimus) pro nobis jugiter orare Deum commoneatis, quoniam, nisi illorum et aliorum fidelium interventibus divina suffragia mereamur, nostrum, et, quod magis timeamus, Ecclesiæ periculum evitare non poterimus. Omnipotens Deus, a quo bona cuncta procedunt, vos ac commissos vobis in hac mortali vita ita vivere

faciat ut ad veram et immortalem vitam, Deo A
ducente, perveniatis.

Data Romæ decimo quarto Kalendas Aprilis, in-
dictione duodecima.

EPISTOLA LXIII.

AD SANCIUM REGEM ARAGONIÆ.

(Anno 1074.)

*Commendat ejus observantiam erga Romanam Eccle-
siam, quodque in sua ditione officium Romanum
celebrari studeat. Absentis cujusdam accusationem
non recipit : nuntium reverso legato se missurum
promittit, qui causam definire curet.*

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, SAN-
CIO regi Aragonensi, salutem, et apostolicam benedic-
tionem.

Litteras nobilitatis tuæ suavitate plenas læti susce-
pimus, in quibus quanta fidelitate erga principes B
apostolorum Petrum et Paulum ac Romanam Ec-
clesiam ferveas satis perspeximus : quam, tametsi
litteras tuas nullas videremus, per legatos apostolicæ
sedis evidenter compertam habebamus. In hoc autem
quod sub ditione tua Romani ordinis officium fieri
studio et jussionibus tuis asseris, Romanæ Ecclesiæ
te filium, ac eam concordiam et eandem amicitiam
te nobiscum habere, quam olim reges Hispaniæ cum
Romanis pontificibus habebant, cognosceris. Esto
itaque constans, et fiduciam firmam habeas, et quod
cœpisti perficias : quia in Domino Jesu Christo con-
fidimus quia beatus Petrus apostolus, quem Domi-
nus Jesus Christus rex gloriæ principem super regna
mundi constituit, cui te fidelem exhibes, te ad hono-
rem desiderii tui adducet, ipse te victorem de ad-
versariis tuis efficiet. Cum enim Dominus filium C
amat, flagellat et castigat (*Hebr. xii*). Melius et uti-
lius ex adversis pervenitur ad prospera. Qui enim
dicit ridentibus : *Væ vobis, quia flebitis* (*Luc. vi*),
ipse lugentes beatos asserit, *quoniam ipsi consolabuntur*
(*Matth. v*). De Salomone autem ad præsens
nihil respondimus, quoniam accusationem per lit-
teras, eo absente qui accusat, sacri canones non
recipiunt. Est quoque aliud, quod legatus noster,
qui ad partes illas his temporibus fuit, aberat, et sine
eo iudicium inde dare nolimus. Eo vero rever-
tente habebimus, Deo favente, consilium, et ad vos
nuntium nostrum mitemus, qui hanc et alias ne-
cessarias causas diligenti examine perquirens, sin-
gulis quibusque justæ determinationis finem im-
ponet. D

Data Romæ decimo tertio Kalendas Aprilis, indi-
ctione duodecima.

EPISTOLA LXIV.

AD ALPHONSUM CASTELLÆ, ET SANCIUM ARAGONIÆ REGES.

(Anno 1074.)

*Hortatur ad recipiendum Romanum officium. Excom-
municationem ac depositionem cujusdam Simoniaci
per suos legatos confirmat.*

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei AL-

(349) De Alphonso et Sancio regibus Hispaniarum
Rodoricus archiepiscopus Toletanus de rebus Hispani-
cis.

PHONSO et SANCIO (349), regibus Hispaniæ a paribus,
et episcopis in ditione sua constitutis, salutem et apo-
stolicam benedictionem.

Cum beatus apostolus Paulus Hispaniam se adiisse
significet (*Rom. xv*), ac postea septem episcopos ab
urbe Roma instruendos Hispaniæ populos a Petro
et Paulo apostolis directos fuisse, qui destructa ido-
latria Christianitatem fundaverunt, religionem
pantaverunt, ordinem et officium in divinis cultibus
agendis ostenderunt, et sanguine suo Ecclesias dedi-
cavere, vestra diligentia non ignoret, quantam con-
cordiam cum Romana urbe Hispania in religione et
ordine divini officii habuisse [*forte; habuisset, HARD-
ita et Mutin.*] satis patet : sed postquam vesania
Priscillianistarum diu pollutum, et perfidia Ariano-
rum depravatum et a Romano ritu separatum, ir-
ruentibus prius Gothis, ac demum invadentibus Sa-
racenis, regnum Hispaniæ fuit, non solum religio est
diminuta, verum etiam mundanæ sunt opes labe-
factatæ. Quapropter ut filios clarissimos vos adhor-
tor et moneo ut vos, sicut bonæ soboles, etsi post
diuturnas scissuras, demum tamen ut matrem re-
vera vestram Romanam Ecclesiam recognoscatis, in
qua et nos fratres reperiatis, Romanæ Ecclesiæ ordi-
nem et officium, recipiatis, non Toletanæ, vel cujus-
libet aliæ, sed istius quæ a Petro et Paulo supra fir-
mam petram per Christum fundata est, et sanguine
consecrata, cui portæ inferni, id est linguæ hæreti-
corum, nunquam prævalere potuerunt, sicut cætera
regna Occidentis et Septentrionis, teneatis. Unde
enim non dubitatis vos suscepisse religionis exor-
dium, restat etiam ut inde recipiatis in ecclesia-
stico ordine divinum officium : quod Innocentii papæ
ad Eugubinum directa episcopum vos docet epistola
(*epist. 29*), quod Hormisdæ ad Hispalensem missa
decreta insinuant, quod Toletanum et Bracarense
demonstrant concilia : quod etiam episcopi vestri ad
nos nuper venientes juxta constitutionem concilii
per scripta sua facere promiserunt, et in manu no-
stra firmaverunt. Præterea, sicut de aliis excommu-
nicationibus per legatos Romanæ Ecclesiæ satisfeci-
mus depositionem et excommunicationem quam
Geraldus [Gerardus] Ostiensis episcopus cum Rem-
baldo [Rambaldo] in Munionem simoniacum, qui
super Simeonem venerabilem fratrem nostrum
Oscensem (350) episcopum ordinatus erat, [*forte
deest fecit*] ratam esse decrevimus, atque firmavi-
mus, usque dum resipiscens, de episcopatu, quem
indebite tenuit, sibi satisfaciat, atque inde recedat.

Data Romæ, xiv Kalendas Aprilis, indictione
decima.

EPISTOLA LXV.

AD RAGUSEOS.

(Anno 1074.)

*Arguit quod eorum episcopo in carcerem conjecto
alium sibi elegerint. Præcipit ut eum vinculis sol-*

(350) Legendum Oscensem, admonet Pagius ad
ann. Chr. 1074, num. 11. Alia enim Oca ab Oca.

vant : et hac de causa legatum mittit. Quod si per ipsum legatum hæc causa ad exitum perducere non poterit, jubet episcopum, et eum qui ab ipsis fuit electus, Romam venire.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, omnibus Raguseis, salutem et apostolicam benedictionem, si obedierint.

Pervenit ad aures nostras, vos Vitalem episcopum vestrum cepisse, et, eo in custodia et vinculis posito, alium vobis in episcopum elegisse. Quæ quidem res quam sit inordinata, quam iniqua, quam criminosa, quam divinis et humanis legibus contraria, nulli fidelium in dubio esse credimus. Proinde misimus ad vos dilectum fratrem nostrum Giraldum [Geraldum] Sipontinum archiepiscopum, ut hac in re nostra legatione fungens, justitiam inde decernere debeat. Admonemus itaque et apostolica vobis auctoritate præcipimus ut, relaxato episcopo quem in captione tenetis, in præsentiam præfati archiepiscopi conveniatis, et ad faciendam super hac re canonicam justitiam, et in aliis etiam ecclesiasticis causis quæ inter vos corrigendæ sunt, eandem quam præsentis nostræ deberetis obedientiam et favorem exhibeatis. Quod si peccatis impediens causa apud vos examinari et diffiniri non possit, volumus et utrumque videlicet episcopum captum, et eum quem irregulariter elegistis in nostram præsentiam conducatis; quatenus, adjuvante Deo, quod justum fuerit inde judicare et auctorabiliter statuere valeamus: alioquin, si nostra, imo apostolica monita et præcepta contempseritis, a liminibus Ecclesiæ, et omni Christiana communione, vos apostolica auctoritate pellendos et sequestrandos esse sciatis.

Data Romæ decimo tertio Kalendas Aprilis, indictione duodecima.

EPISTOLA LXVI.

AD MONACHOS SANCTI QUIRICI, ETC.

(Anno 1074.)

Jubet episcopo Reatino restitui bona ablata monasterii Sancti Quirici.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, omnibus monachis et laicis monasterii Sancti Quirici, et omnibus Joseppingis, et filiis Alberici [Alberti, et sic infra,] et filiis Rapteri, salutem et apostolicam benedictionem.

Notum vobis fieri volumus, quod monasterium Sancti Quirici juris ecclesiæ Sancti Petri confratri nostro Rainerio et coepiscopo Reatino dedimus. Proinde rogamus, imo præcipimus atque jubemus ut illum in omnibus et contra omnes adjuvetis, et castra, quæ vos Joseppingi, et filii Alberici, et filii Rapteri, detinetis, supradicti episcopi ditioni restituantis, et eum in his et in omnibus bonis ad supradictum monasterium pertinentibus fideliter adjuvetis, et nullam ei nullo modo molestiam faciatis, sicut gratiam sancti Petri et nostram habere vultis; alioquin iram nostræ malevolentis, seu excommunicationis vinculum non evadetis.

Data Romæ decimo tertio Kalendas Aprilis, indictione duodecima.

EPISTOLA LXVII.

AD GIRALDUM SISTARICENSEM EPISCOPUM.

(Anno 1074.)

Præcipit ut ecclesiam Crosciensem quam invaserat, relinquat, et si quod jus in ea ecclesia se putet habere, ad se veniat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, GIRALDO [Geraldo] Sistaricensi episcopo salutem et apostolicam benedictionem, si obedieris.

Michael presbyter ecclesiæ Crosciensis [Ocociensis] conquestus est nobis te præfatam ecclesiam, quam ipse juris sancti Petri esse non dubitas, invasisse, bona ejus diripuisse, presbyteros et clericos cepisse, ac vi contra fas et jura jurare compulisse. Cum vero Ananiam et Sapphiram (Act. v), propter propria bona quæ beato Petro promiserant et non dederunt, mortem incurrisse non ignores, quo instinctu, nisi diabolico, tantam invasionem præsumpsisti? tantam contumeliam intulisti? tantum sacrilegium in apostolorum principem perpetrasti? Quapropter apostolica tibi auctoritate præcipimus ut perspectis his apicibus, absque omni occasione vel dilatione, prædictam nostram Crosciensem ecclesiam expediens liberam reddas, presbyteros et clericos absolutos, et omnia quæ inde tulisti sibi restituas, et cum pace et quiete ibi Deo servire sub beati Petri ditione in tuitione nostra permittas. Si autem te aliquam justitiam in præmissa ecclesia habere existimas, ad nos cito cum prælibatis canonicis nostris venias, ut justitiam in præsentia nostra recipias. Si autem hoc non feceris, te apostolica auctoritate excommunicandum noveris.

Data Romæ XII Kalendas Aprilis, indictione duodecima.

EPISTOLA LXVIII.

AD FROTERIUM NEMAUSENSEM EPISCOPUM.

(Anno 1074.)

Queritur de injuriis illatis monasterio Sancti Ægidii, et ejus abbati, contempta apostolica sede. Jubet ipsum desistere.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, FROTERIO Nemausensi in provincia episcopo salutem et apostolicam benedictionem.

Audivimus olim nostri tempore prædecessoris venerabilis memoriæ Alexandri te contra justitiam monasterium Sancti Ægidii, quod idem gloriosus confessor juri beati Petri tradidit, usque adeo affecisse injuriis, ut ejusdem abbatem a Romano pontifice consecratum capere præsumeres, spreto rigore canonum, contemptisque privilegiis ab apostolica sede derivatis. Unde tunc merito et adhuc dolemus, non dubitantes abbatis contumelias Romanæ majestati fuisse illatas. Nihilominus quoque nobis displicet, quod quasi de integro tibi licentiam usurpas præfatum excommunicandi cœnobium, cum hoc tibi non licere hujus sanctæ sedis auctoritas authenticorum testetur in datione privilegiorum. Quapropter præcipiendo rogamus, et rogando præcipimus, nullius etiam sub obtentu occasione justitiæ, sive excommunicando, sive missas celebrando, fratres prædicti cœnobii præsumere inquietare. Si autem illi

in aliquo tibi esse videbuntur injusti, volentes ac potentes non deerimus ad faciendam tibi de ipsis justitiam. Sin vero, quod absit, nostra exhortationis, imo præcepti neglector extiteris, illos [*deest aliquid, ut illos scias, etc.*] autem a jugo servitutis, per auctoritatem quæ data est apostolo Petro nos ejusdem vicarios, ut Deo libere serviant, esse absolutos (351).

Data Romæ XI Kalendas Aprilis, indictione XII.

EPISTOLA LXIX.

AD GUILIELMUM DIENSEM COMITEM.

(Anno 1074.)

Remittit episcopum ab ipsis electum, et a se consecratum, jubetque eos ipsi obedire, præcipue in Simoniaca hæresi extirpanda. Minatur ipsi comiti excommunicationem, si jus suum retribuere noluerit episcopo et ejus Ecclesiæ.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, GUILIELMO Diensicomiti ac universis fidelibus ac subditis Diensis Ecclesiæ salutem et apostolicam benedictionem.

Venientem ad nos Hugonem episcopum vestrum benigne suscepimus, et, quia vos in electionem ejus unanimiter convenisse audivimus, episcopali consecratione eum vobis in pastorem ordinavimus; quatenus sub ejus regimine spiritualibus instructi disciplinis perceptæ fidei fructum et gloriam sempiternam consequi, Deo dante, possitis. Expleto igitur in eo ministerii nostri debito, cum omni charitate eum ad vos remittimus, admomentes vos per fidem in qua redempti et per Christum salvati estis, ut eum debito honore et reverentia suscipiatis, et omnem in omnibus quæ ad regimen sui episcopatus pertinent obedientiam et favorem sibi exhibeatis. Nos enim inter cætera eum sollicite admonuimus ut contra Simoniacam hæresim totis erigeretur viribus, et Ecclesiam suæ parochiæ non prius consecraret, nec consecratas aliter divinum officium celebrare permetteret, nisi prius absolute a laicorum manibus (sicut canonicum est) suo juri et episcopali ejus providentiæ redderentur. Quamobrem ne quis ei contrarius in exsequendo monita nostra obsistat, apostolica auctoritate sub anathematis comminatione interdiciamus. Te autem, prædicte comes, singulariter alloquentes, valde miramur, quod, postquam præfatum confratrem nostrum instinctu divinæ clementiæ cum consensu aliorum omnium in episcopum elegeras, et fidelitatem sibi ex more feceras, nescio quibus de causis elatus, eo præsentem, commotionem adversus eum agere præsumpsisti, et postquam ad apostolica limina venit, clericos et cives urbis deprædatus es, et (quod valde nefandum est) quemdam clericum cepisti. Quamvis igitur in hac tanta et tam crudeli præsumptione censuram apostolicæ animadversionis in te provo-

(351) Sic in integrum restituendus nobis videtur ille locus, in quo, perperam immutato verborum ordine, pauca desunt: *Sin vero, quod absit! nostræ exhortationis imo, præcepti neglector extiteris, per auctoritatem quæ data est apostolo Petro, nos ejus-*

A caveris, rogatu tamen ejusdem episcopi tui adhuc debitæ ultionis jaculum in te vibrare distulimus. Cæterum ne hæc patientia nostra te in audaciam erigat, et nos in culpam neglectæ justitiæ trahat, apostolica te auctoritate monemus, atque præcipimus ut, sine omni dilatione, quæcunque adversus episcopum et Ecclesiam sibi commissam temere et inique commisisti, digna satisfactione emendes, et ulterius nulla eum contrarietate molestare præsumas. Alioquin scias episcopum nostrum, apostolica jussione constrictum, te sicut hostem et impugnatorem justitiæ a liminibus ecclesiæ anathematis innodatum vinculis sequestrare. Quod et si ipse (quod non credimus) timore aliquo vel gratia prætermitteret, nos tamen tantæ temeritatis facinus non relinquemus [*forte, relinqueremus*] inultum, et episcopus pro negligentia officii sui non leve suscepti ministerii perpenderet sibi imminere periculum.

Datum Romæ decimo septimo [x] Kalendas Aprilis, indictione duodecima.

EPISTOLA LXX.

AD GUILIELMUM REGEM ANGLORUM (352).

(Anno 1074.)

Commendat Guilielmi regis erga se et apostolicam sedem observantiam, hortaturque cum ad ecclesiarum defensionem, significat se et Ecclesiam in magnis perturbationibus versari. Quoddam privilegium sancti Stephani ratum haberi consult. Bona sancti Petri in Anglia commendat.

C GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, GUILIELMO regi Anglorum salutem et apostolicam benedictionem.

Mærore mentis tuæ, fili dilecte, ex decessu antecessoris nostri beatæ memoriæ Alexandri, tui etiam hilaritate ex nostræ promotionis certo rumore, absque dubio credimus te ex corde matri tuæ sanctæ Romanæ Ecclesiæ adhærere, eamque totis viribus, ut debes, diligere. Nam quia ejus quasi viduitate audita graviter angebaris consolatione etiam sua de nostri promotione vero gaudio lætaris, statumque nostrum te velle scire per litteras tuas obnixe et humiliter precaris. Affectum boni filii, affectum filii matrem ex corde diligentis, ostendis. Exsequere ergo operibus, fili dilecte, quod ore confiteris: imple efficaciter quod dicis, ut consentias ipsi Veritati clamanti: *Qui diligit me, sermones meos, servabit* (Joan. XXIV); et alibi: *Probatio dilectionis, exhibitio est operis*. Sermones matris tuæ hi sunt et hujusmodi: *Justitiæ per omnia, cum opportunum est, tu modo insudare non desinas, Ecclesiis tibi ad defendendum commissis sic consulere ut fomenta salutis animæ tuæ conficias, peccatorum maculas deleas, virtutum odores sic tibi introducas, ut cum Apostolo dicas: Christi bonus odor sumus*

dem vicarios [senties], illos autem a jugo servitutis, ut Deo libere serviant, esse absolutos [patebit]. (ED.)

(352) De Guilielmo Marianus Scotus et Sigbertus in chronico anni 1066. Guilielmus Neubrig. rerum Anglicar. lib. I, cap. 1.

(II Cor. II). Honorem Dei, et omnia quæ Dei sunt, tuo et mundanis omnibus præponere consulimus, admonemus et precamur : cum hoc ex certo sit unum, quod neglectum sæpius tuæ dignitatis potestates solet perdere et ad inferos trudere. Hæc ideo, charissime, tibi inculcamus, quia inter reges te solum habemus quem præ aliis diligere suprascripta credimus. Statum verum nostrum, quem te scire suppliciter oras, sic accipe : Navem inviti ascendimus, quæ per undosum pelagus violentia ventorum, et impetu turbinum, et fluctibus ad aera usque insurgentibus in incerta dejicitur : saxis occultatis, et aliis a longe in altum apparentibus, licet cum periculo, obviat tamen et ex animo. Sancta quippe Romana Ecclesia, cui licet indigni et nolentes præsidemus, diversis tentationibus, quamplurimis persecutionibus hypocritarum et hæreticorum insidiis et dolosis objectionibus continue et quotidie quatitur, mundanis vero potestatibus occulte et evidenter per diversa distrahitur. Quibus omnibus obviare, et his et quamplurimis aliis summopere cavere, post Deum, et inter homines nostri et officii et curæ specialiter horum cura die noctuque coquimur, his et similibus continue divellimur, licet pro tempore ab hujus mundi filiis hæc nobis videantur arridere. Quæ tamen (grates Deo referimus) mundana coguntur nobis displicere. Sic vivimus, et, Deo annuente, vivemus. Privilegium vero sancti Stephani, de quo mandasti, animæ tuæ salus est, et pro eodem tibi consulimus sic ratum te habere, prout legati nostri Petrus et Joannes Minutus canonice observandum judicaverunt. Si tamen superabundans aliquid privilegio tibi videtur adscriptum, quantum plura pro Deo et sancto Petro, beato Stephano concesseris, tanto majora in retributione ab his procul dubio habebis. Rebus vero sancti Petri, quæ in Anglia colliguntur, sic te ut tuis invigilare admoneamus, sic liberalitati tuæ, ut tua committimus, ut pium et propitium debitorem Petrum reperiās, et eum tibi ex debito subvenire admoneas, quem sibi multa te tribuisse non latebit.

Data Romæ II Nonas Aprilis, indict. XII.

EPISTOLA LXXI.

AD MATHILDEM REGINAM ANGLORUM.

(ANNO 1074.)

Commendat ejus humilitatem et charitatem, hortatur ut in dies in his magis proficiat, et in viro suo ea suadeat quæ ad animæ salutem in primis pertinent.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, MATHILDI reginæ Anglorum salutem et apostolicam benedictionem.

Auditis nobilitatis tuæ litteris, liberalitatem tuam, filia dilecta, dilectioni et humilitati invigilare intelleximus, ex quibus tuæ salutis indicium et spem certam hilariter accepimus. Non quippe dubitandum de ejus salute fore credimus, quæ humilitati et dilectioni, in qua lex ex toto continetur, ex corde inservire dignoscitur. Munera hæc et similia a te

A expectamus, imo tota mentis desiderio accipere cupimus; ut, quæ nobilis es sanguine, nobilior vivas sanctorum morum honestate. Insta viro tuo : animæ utilia suggerere ne desinas. Certum enim est ut, si vir infidelis per mulierem fidelem, ut ait Apostolus (II Cor. VII), salvatur, vir etiam fidelis per mulierem fidelem in melius augmentatur.

Data Romæ, secundo Nonas Aprilis, indictione duodecima.

EPISTOLA LXXII.

AD GOTEFREDUM DUCEM

(ANNO 1074.)

Arguit quod milites auxilio sancto Petro non miserit, ut promiserat. Monet ut eos mittat.

B GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, GOTEFREDO [Gotifredo] duci salutem et apostolicam benedictionem.

Si sic mentis stabilis in apostolorum principis fidelitate maneres sicut nobis promiseras, et ex corde sibi adhæreres, multa tibi quasi ex pactione, et vera charitate deberemus; verum, quia omnes declinaverunt, simul inutiles facti sunt, et, ut Psalmista ait, non est qui faciat bonum, non est usque ad unum [Psal. XIII], viam multorum aliorum secutus declinasti : ubi est auxilium quod pollicebaris ? ubi milites quos ad honorem et subsidium sancti Petri te ducturum nobis promisisti ? Sed quia quod beato Petro promisisti non implevisti, nos licet indigni, qui vicarii ejus dicimur, nulla alia tibi promissione adhæremus, nisi quia ut Christiano tibi consulere debæmus. Reminiscere patrem tuam multa sanctæ Romanæ Ecclesiæ promississe, quæ si exsecutus foret, longe aliter et hilarius de eo quam sentiamus [f., sentimus] tecum gauderemus. De Sardinia vero, quia terminus quem posuimus jam transiit, nihil aliud mandamus, quam quod præsentibus simul diximus. Denique, si in his quæ nobis promisisti, videlicet sancto Petro ex corde adhærere, immobiliter perstare volueris, te sicut charissimum filium habebimus, et tu nos, quanquam indignum, dulcem tamen habebis patrem.

Data Romæ, septimo Idus Aprilis, indictione duodecima.

EPISTOLA LXXIII.

D AD ISEMBERTUM PICTAVENSEM EPISCOPUM.

(ANNO 1074.)

Ut in provinciali concilio metropolitano rationem reddat de monasterio Nobiliacensi [Obilciacensi], quod clerici sancti Hilarii per vim ab eo detineri querebantur : et, si se gravatum sentiat, ad se Romam veniat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, ISEMBERTO Pictavensi episcopo.

Clerici congregationis sancti Hilarii venire [lege venere] ad nos, conquerentes super te de Nobiliacensi monasterio. Dicunt enim id juris sancti Hilarii esse, et a te nulla ratione justitiæ detineri : unde etiam prudentiam tuam apostolicas prædecessoris nostri Alexandri litteras suscepisse testantur, sed inde justitiam recipere se non potuisse, iterata

reclamatione manifestant. Asserunt quoque prædium A Campaniacum nomine, te consentiente, a prædonibus tuis injuste devastari. Addunt iusuper se ex antiqua consuetudine cum sanctis reliquiis et plebe sua matricem ecclesiam in rogationibus adisse, et a canonicis tuis ad contumeliam sibi clausas portas ecclesiæ et introitum negatum fuisse. Quæ si ita facta sunt, apostolica auctoritate tibi præcipimus ut te repræsentantes in concilio episcoporum provinciæ vestræ metropolitano tuo, et, reddita super his omniibus ratione, ac pura veritate discussa, justitiam inde consequenter exhibere non prætermittas. Verum, si hæc aliqua occasione renueris, aut te injuste prægravari cognoveris, in festivitate omnium sanctorum cum aliquot clericis sancti Hilarii ad nos venias, ut in præsentia nostra controversia vestra diligenter B perquisita et cognita legitimum finem, Deo adjuvante, suscipiat; et tam sollicitudo nostra, quæ multis invigilat, quam vestra lis deinceps super his causis sopita quiescat.

Data Romæ secundo Idus Aprilis, ind. XII.

EPISTOLA LXXIV.

AD BELVACENSES.

(Anno 1074.)

Absolvit eos ab excommunicatione precibus episcopi quem offenderant. Monet ut obediant, et ab eo pœnitentiam suscipiant.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, clero et populo Belvacensi, si resipuit, salutem et apostolicam benedictionem. C

Quoniam mira et hæcenus inaudita fecistis, detestanda et abominanda perpetrastis, et supergentes quæ ignorant Deum, sæviendo et inhumanas linguas exacuendo, in Deum et in Dominum vestrum præsumpsistis, idcirco sancta Romana Ecclesia auctoritate Patrum, sanctione canonum, in vos jaculum anathematis jure contorsit, et pro meritis talibus ac tantis gladium in vos diræ animadversionis evaginavit. Sed postquam filius et confrater noster Guilielmus episcopus vester, paterna pietate rogando pro vobis epistolam suam nobis in tempore synodi direxit, sentientes cum erga vos benevolum et referentem pro malo bonum, precibus ejus moti solita pietate condescendimus; et, per auctoritatem D beati Petri apostolorum principis vos absolventes, indultam absolutionem continuo vobis per litteras nostras significare destinavimus. Eadem igitur auctoritate beatorum apostolorum Petri et Pauli, et nostra, vos monemus quatenus posthac sibi subditi et obedientes, sicut vestro episcopo, et sanctæ Romanæ Ecclesiæ filio, sitis: et de tanta perpetratione, si pœnitentiam adhuc non fecistis, ejusdem episcopi vestri salubri consilio sine mora suscipiatis; quatenus spiritus vester salvus sit in die Domini.

Data Romæ Idibus Aprilis, indictione duodecima.

EPISTOLA LXXV.

AD PHILIPPUM I REGEM FRANCORUM (353).

(Anno 1074.)

Monet ut damna Belvacensi ecclesiæ illata resarciat, et suos antecessores imitetur in defendendis et amplificandis ecclesiis.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei. PHILIPPO regi Francorum salutem et apostolicam benedictionem.

Significasti nobis per litteras et legatos tuos, te beato Petro apostolorum principi devote ac decenter velle obedire, et nostra in his quæ ad ecclesiasticam religionem pertinent monita desideranter audire atque perficere. Quod si ita cordi tuo divino instinctu affixum est, multum gaudere nos convenit, quod eminentia tua ad divinam prona reverentiam, quæ regiæ administrationis sunt cogitat atque cognoscit. Unde nobilitatem tuam ex parte beati Petri admonemus, et omni charitatis affectu rogamus quatenus Deum tibi placare studeas, et inter cætera quæ tuum est corrigere, per te illata Belvacensi Ecclesiæ detrimenta pro magnitudine tui nominis et honoris aliquatenus emendare non prætermittas. Attendere enim te nobiscum et diligenter considerare volumus, in quanta dilectione sedis apostolicæ, quantaque gloria et laudibus fere per orbem terrarum antecessores tui reges clarissimi et famosissimi habiti sunt, dum illorum regia majestas in amplificandis et defendendis Ecclesiis pia ac devota constitit, in tenendo justitiam libera ac distracta permansit. Postquam vero divina et humana jura subvertendo tanta virtus in posterioribus cœpit hebescere, totius regni gloria, decus, honor et potentia cum perversis moribus immutata sunt, et nobilissima fama et status regni a culmine suæ claritatis inclinata sunt. Hæc quidem et alia talia frequenter, et, si oportet, aspero etiam sermone tibi inculcare, suscepti nos officii cura compellit: quoniam licet verbum prædicationis abscondere et uspiam tacere non sit nobis tutum aut liberum, tamen quanto dignitas est amplior et persona sublimior, tanto propensiolem curam et clamorem pro ejus rectitudine nos habere convenit, admonente nos Domino per prophetam dicentem: *Clama, ne cesses, quasi tuba exalta vocem tuam (Isa. LVIII)*; præcipue cum virtus Christianorum principum in ejusdem regis castris ad custodiam Christianæ militiæ nobiscum convenire debeat. Ut igitur eorum quorum es successor in regno nobilitatis et gloriæ apud Deum et homines singularis et individuus hæres existas, virtutem illorum sumnopere te imitari, et, justitiam Dei totis viribus exsequendo, ecclesias quantum potes restaurare et defendere exhortamur: quatenus omnipotens Deus dextera virtutis suæ, et hic regni tui gubernacula protegat et exaltet, et coronam sempiternæ gloriæ in futura remuneratione donet.

Data Romæ Idibus Aprilis, indictione XII.

(353) De Philippo I rege Francorum continuator Aimouii l. v, De gestis Francorum, capite 48 et 50.

EPISTOLA LXXVI.

AD HUBERTUM LUGDUNENSEM ARCHIEPISCOPUM.

(ANNO 1074.)

Episcopum Matisconensem commendat, et ad Ecclesiarum defensionem hortatur.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, HUBERTO Lugdunensi archiepiscopo et ejus suffraganeis episcopis salutem et apostolicam benedictionem.

Confratrem nostrum [vestrum] Matisconensem episcopum, quem intervenientibus quibusdam rationabilibus causis ordinavimus, ad vos cum nostris litteris et apostolico sigillo mittimus, quatenus de suscepto sacerdotalis officii ordine et honore non incerta vobis signa et indicia referat. Cui quanquam vos debitam et fraternam dilectionem prompte exhibere non dubitemus, addere sibi tamen et nostræ ad vos commendationis quasi privilegium oportere perspeximus, quatenus ei tanto accumulatio inter vos charitas enitescat, quanto ex vinculo vestræ fraternitatis et respectu apostolicæ reverentiæ conjunctior et eminentior eum causa commendat. Quapropter rogamus vos, et admonemus in Domino, ut eum plenæ dilectionis affectibus, et digna congratulatione suscipiatis; et ad regendam sibi commissam Ecclesiam, ejusque jura retinenda, et, ubi opus fuerit, recuperanda, cum omni cura et studio, quæ potestis consilia et adjutoria conferatis. Nam quanto his temporibus pro peccatis nostris Ecclesia sævioribus usquequaque concutitur perturbationibus, tanto sollicitius nos ad defensionem earum nostra consilia et quas possumus vires adunare debemus; quatenus contra tanta pericula fortiores in militia Christi et fraternis negotiis, mutuis sustentationibus sustinere, Deo adjuvante, valeamus.

Data Romæ decimo septimo Kalendas Aprilis, indictione duodecima.

EPISTOLA LXXVII.

AD BEATRICEM ET EJUS FILIAM MATHILDEM.

(ANNO 1074.)

Laudat humilem penitentiam episcopi Argentini, et eas arguit, quod venientem Romam injuste detinuerint. Mandat ut solum Mediolanum usque dirigant. Placentino et aliis Longobardiæ episcopis pro necessitate concessam confirmandi licentiam asserit. Reddit nonnullorum actorum suorum, de quibus murmurabatur, rationem.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, duci BEATRICE et ejus filiæ Mathildi salutem et apostolicam benedictionem.

Cum Propheta testetur quod omnipotens Deus, quem imitari jubemur, cor contritum et humiliatum non spernat (*Psal. L*), nos quidem qui peccatores sumus, etsi contritionem cordium in aliis non satis plene respicimus, cognita tamen dissimulare, et quasi pro nihilo computare non debemus. Guarnerius Argentinensis episcopus, postquam peccatis facientibus decorem sui ordinis indigne tractavit, vocatus ad correctionem a domino nostro venerandæ memoriæ Alexandro papa, solus inter omnes Teuto-

A nicæ terræ episcopos, quorum multi non solum carnali scelere, sed etiam simoniaca labe fœdati, itidem vocati sunt, apostolorum limina petiit, locum iudicii in humilitatis forma prævenit, et veritus apostolicam virgam annuntiando et cogitando pro peccatis suis in faciem procidit. Apostolica igitur tum censura correptus jam nunc apostolicam venit expediri clementiam, et cum tanta fatigatione, sicut audivimus, jejunando pariter, et plerumque pedes eundo, compunctionem suam et obedientiam demonstravit, ut confratres nostri pro competentia horum temporum miserendum sibi fore dignum æstimarent et decernerent: cui quanquam episcopalis officii redintegrationem ad vota sua non concessimus, exercere tamen in illo rigorem canonicum hoc in tempore quid referret, cum fortasse, hoc amoto, locum ejus non alius possideret, nisi qui plurimum pecuniæ dare posset? Cæterum quod vos fecistis in eum, quam inhonestum vobis, quam mihi verecundum, quamque beato Petro et apostolicæ sedi contumeliosum sit, quæso, cum animis vestris reputate, ut in quibus peregrinorum his in partibus tutissima debet esse defensio, inopinata pericula lateant, et nostra, qui hoc aliis principibus, prohibemus, in hac re quasi consentanea pro familiaritate vestræ dilectionis voluntas arguatur: præsertim cum eundem fratrem per litteras nostras non sine magna fiducia vobis commendaverimus. Quamobrem nobilitatem vestram multum rogamus et admonemus ut, injurias ejus quantum potestis demulcentes, cum omni benevolentia et manifesta charitatis exhibitione eum abire dimittatis, et, sicut in supra memoratis rogavimus litteris, tutum sibi usque ad domnum Erlembaldum [Erbombaldum] Mediolanensem ducatum præbeatis: scientes eum per epistolam nostram esse commonitum ut nullatenus super hac re contra vos aut vestros aliquid moliatur adversi. Dionysio vero Placentino, et aliis episcopis Longobardiæ, qui ad nos venerant, nihil de episcopali officio, nisi confirmari pueros pro necessitate concessimus: sed totius negotii frena ita retinemus in manu, ut aut correctis de venia, aut pertinacibus non sit desperandum de pœna. Quia vero ex charitate, et pro reverentia sanctæ Romanæ Ecclesiæ, vos de talibus adversum nos murmurasse credimus, memores domini et patris nostri beati Petri apostolorum principis, qui murmurantibus adversum se discipulis satisfacere non dedignatus est, vobis quoque rationem de factis nostris non inviti reddimus, in eodemque quanta vis dilectionis, qua vobis adstringimur, non alia vobis adhuc certiora signa dedimus. Neque vero nos fugit quam diversa de nobis hominum opinio sit et iudicium, dum in eisdem causis et actibus alii nos credulos, alii nimium mites esse dicunt. Quibus profecto, nil verius, nil rectius responderendum videmus, quam quod ait Apostolus: *Mihi autem pro minimo est, ut a vobis iudicer, aut ab humano die* (*I Cor. IV*). Deus autem omnipotens, qui verus inspector est cordium, doceat nos et vos facere volunta-

tem suam, et ponat legem suam in medio cordis nostri.

Data Romæ xvii Kal. Maii, indictione xii.

EPISTOLA LXXVIII.

AD WRATISLAUM BOHEMORUM DUCEM.

(ANNO 1074.)

Commendat Pragensem episcopum de objectis criminibus satis purgatum suæ Ecclesiæ restitutum. Causas inter ipsum Pragensem et Moravensem episcopum, nec non quæ inter ipsum ducem et episcopum Pragensem agitabantur, in proxima synodo ait se determinaturum.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, WRATISLAO Bohemorum duci salutem et apostolicam benedictionem.

Frater tuus Larmirus [forte Jeromirus, ut supra ep. 60, et sic Mutin.] Pragensis episcopus, ad apostolorum limina veniens, conspectui nostro ea quæ oportuit se humilitate præsentavit, et de objectis sibi quædam confitens, congruam inde satisfactionem obtulit: quædam vero denegavit, et in hunc modum se purgando removit, videlicet, quod ipse Joannem Moravensem episcopum non percusserit, neque servientes ejusdem episcopi decapillari, aut barbas eorum abradi præceperit, aut occasione subterfugiendi synodum inducias per legatum suum petierit. Nostræ igitur dilectioni plene reconciliatum, et restituto sibi omni episcopali officio ad propriam sedem cum litteris nostris et apostolico eum sigillo remisimus, commendantes eum tuæ nobilitati, ut, omni inter vos odio et inimica æmulatione sublata, fraterno corde eum diligas, et episcopalem in eo dignitatem, sicut dignum est, veneranter inspicias, et quæcunque juris Ecclesiæ sibi commissæ sunt, vel quolibet modo ad eum juste pertinent, tam tu ipse ei concedas, quam omnes qui sub tua potestate sunt sine contradictione sibi reddere facias. De causa vero quæ inter eum et Moravensem episcopum tandiu protracta est, propter illius absentiam, ita statuimus, ut in futura synodo ambo episcopi aut ipsi ad nos veniant, aut tales nuntios mittant, quibus præsentibus, et causam ex utraque parte rationabiliter exponentibus, nos sine omni ulterius dilatione puram super hac re justitiæ diffinitionem inferre, et contentionem eorum decidere, Deo favente, possumus: ubi etiam legatos tuos interesse multum cupimus; quatenus et ipsi tua vice ad indagationem veritatis nos adjuvent, et testes nostræ definitionis existant. Terram vero unde inter episcopos lis est, Moravensem episcopum interim tenere decrevimus. Præter hæc supra memoratus frater tuus conqueritur super te, quod præpositura et castro sancti Vinzlai [Venceslai] debitam sibi potestatem et justitiam penitus auferas. Unde excellentiam tuam paternis affectibus rogamus et admonemus ut, si te injurias ei in hac re irrogare cognoscis, respectu divini timoris, cui rationem de factis tuis in di-

stricto iudicio redditurus es, gratuita bonitate tua ad justitiam redeas, et fratri quæ sua sunt sine omni contrarietate dimittas. Sin vero clamor ejus inter vos sedari nequeat, in præfato termino futuræ synodi legatos tuos, vel hac de causa ad nos transmittere non prætermittas, quatenus, inquisita et percognita veritate, ex utraque parte quod justum fuerit valeamus decernere, et aliquando fraterna pace et concordia vos, opitulante Deo conjungere.

Data Romæ decimo sexto Kalendas Maii, indictione duodecima.

EPISTOLA LXXIX.

AD ANNONEM COLONIENSEM ARCHIEPISCOPUM.

(ANNO 1074.)

Queritur quod nullas ad se litteras post adeptum pontificatum dederit.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, ANNONI (354) Coloniensi archiepiscopo salutem et apostolicam benedictionem.

Quanta charitate Romanæ Ecclesiæ Coloniensis in omnibus obsequendo conjuncta fuerit, dignitas vobis collata testatur. Quæ nimirum charitas adeo in te videtur tepuisse, ut ex eo quo susceptæ administrationis laborem subivimus, nullas visitationis tuæ præter has nuperrime missas litteras receperimus: cum id nobis visitationis frequentius impendendum putemus, qui, ob recordationem disciplinæ, qua tempore antecessoris nostri in Ecclesia Coloniensi enutriti sumus, specialem sibi inter cæteras occidentales Ecclesias dilectionem impendimus, et, sicut adhuc Romanæ Ecclesiæ filii testantur, tempore beati Leonis papæ Trevirensi episcopo pro honore Ecclesiæ vestræ, quod idem beatus Leo ægre tulit, viribus totis restitimus. Sed his nostris studiis debitæ dilectionis non exhibentes vicissitudinem, merito vos non solum negligentiam, sed quasi promovendæ litis arguere possumus, juxta illud: *qui non est mecum, adversum me est* (Matth. xii); licet hanc litem virga apostolicæ correctionis, Deo auxiliante, nobis facillimum sit dirimere. Si enim honorem beati Petri, non in totum, sed in partem Coloniæ, et non Romæ probaverimus te diligere, tu nos quoque in totum, neque in partem poteris habere. At si ex negligente sollicitum, et ex tepescente calidum te amor et reverentia matris tuæ sanctæ Romanæ fecerit, non in partem, sed in totum communis piscatoris nostri gratiam, nostramque dilectionem sine dubio obtinebis.

Data Romæ decimo quarto Kalendas Maii, indictione duodecima.

EPISTOLA LXXX.

AD ANICIENSES.

(ANNO 1074.)

Præcipit ut Stephano eorum episcopo obediant.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, ANICIENSI clero et populo salutem et apostolicam benedictionem.

(354) De Annone Lambertus Schafnaburgensis in Chronico anni 1075 Marianus Scotus in Chronico anni 1075 et 1077.

Stephanus electus vester [noster male, credimus] ea qua debuit apostolicam sedem humilitate requisivit, et manum suam manui nostræ dando se Romanæ Ecclesiæ obediturum promisit, ac per hoc gratiam ejus, quam antea visus fuerat perdidisse, recuperavit. Quem quia Ecclesiam vestram prudenter defendisse, et Simoniacum Stephanum et invasorem studio suo expulisse probavimus, regimen totius episcopatus vestri sibi commisimus, eo tenore ut, quousque ad nos redeat, de pontificali officio se non intromittat, sed quemcunque voluerit episcoporum religiosorum patriæ vestræ, ea quæ ad episcopale officium pertinent, facere commoneat. Vos itaque apostolica auctoritate admonemus ut sibi debitam in omnibus reverentiam exhibeatis, et ad defensionem Ecclesiæ vestræ adjutorium vestrum fideliter impendatis: quatenus, expulsa simoniacæ hæresis de medio vestrum omni contagione, legalem pontificem habeatis, et puram Christo Domino nostro, et beatæ Mariæ genitrici ejus, servitutem impendatis.

Data Romæ decimo tertio Kalendas Maii, indictione duodecima.

EPISTOLA LXXXI.

AD UDONEM TREVIRENSEM ARCHIEPISCOPUM.

(Anno 1074.)

Ut Viridunensem episcopum vice sua increpet de neglecta apostolicæ sedis auctoritate, eumque moneat, ut monasterium sancti Michaelis ad communionem restituat. Si quid vero sui juris prætetendat, in conventu episcoporum, vel coram summo pontifice, requirat. Quod si parere negligat, ipse archiepiscopus auctoritate propria dictum monasterium ab interdicto absolvat, et episcopum Romam venire commoneat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, UDONI Trevirensi archiepiscopo salutem et apostolicam benedictionem.

Confrater noster Theodericus Viridunensis episcopus, ut sæpe nobis relatum est, habitatores loci apud monasterium quoddam sancti Michaelis infra parochiam suam, ad quasdam novas consuetudines sua virtute et potentia flectere et coercere diu conatus est, videlicet ut cum litanis majorem ecclesiam, hoc est suam episcopalem sedem, simul congregatis singulis annis visitarent. Quod cum illi inusitatum, ne forte ad alterius [forte, id alterius] daret, HARD.] novæ exactionis occasionem darent, pati renuerent, divinum ibi officium penitus interdixit. Ex qua re cum episcopus apostolicas jam ante litteras recepisset, commonitus ut locum absolveret; et nihil inde, nisi quod canonicum et justum foret, exigeret; verba quidem non plenæ conservatæ materiæ parum modeste notavit, sed voluntatem, et cognitam magistræ [fort., nostræ] intentionis sententiam omnino neglexit. Unde nec nos quidem de ejus obedientia, si privatim loquimur, multum confidentes fraternitatem tuam apostolica auctoritate monemus ut, ex nostra et tua parte convocatis et

(355) Quid sibi velit hoc per illum, nos non intelligere fatemur.

A conjunctis tibi suffraganeis episcopis, videlicet Herimanno [Hermann]o Metensi, et Popone Tullensi, præfatum episcopum ad colloquium nostra vice convoces, indicans sibi nos non æquo animo neglectam ab eo sedis apostolicæ reverentiam accepisse: pariterque eum admonemus ut prædicto loco communionem sacrosancti et divini ministerii reddat, et si quid justitiæ se confidit habere, concesso prius eisdem hominibus tanto tranquillitatis tempore, quanto eo violenter adstrinxit, postea aut in conventu religiosorum episcoporum, aut in præsentia Romani pontificis, quæ sui juris æstimat, ordinate requirat. Neque enim ad hoc prælati sumus, ut nostræ commissos providentiæ potenter magis quem juste tractemus. At si ille hæc nostra parte procuranda monita adimplere spreverit, tibi injungimus ut, apostolica fultus auctoritate, una cum confratribus tuis antesignatum locum ab omni interdictione et excommunicatione absolvas, et, eadem auctoritate presbyteris ibidem consistentibus ad celebrandum divinum officium roboratis, episcopum, ut nobis de pertinacia sua et contemptu nostro respondeat, ex parte beati Petri, et nostra, per illum (355) apostolica præceptione commoneas. Has vero litteras nostras idcirco aperte significari fecimus, ut tam Viridunensi [Viridunensi] quam cæteris episcopis ostensæ, commissæ tibi procurationis et auctoritatis certitudinem præbeant.

Data Romæ secundo Nonas Maii, indictione duodecima.

EPISTOLA LXXXII.

AD UNIVERSOS CHRISTIANOS.

(Anno 1074.)

Excommunicatos denuntiavit omnes qui detinent bona Augensis (356) monasterii collata ab Alberto Simoniaco.

GREGORIUS omnibus ad quos litteræ istæ pervenerint, etc.

Quamquam ad propulsandas omnium Ecclesiarum et venerabilium locorum injurias, ex debito officii nostri, et universali providentia, quam per beatum Petrum apostolorum principem licet indigni suscepimus, sollicitè nobis invigilandum et elaborandum esse noscamus; his tamen locis apostolicæ auctoritatis opem et scutum impensius circumferre dupliciter quodammodo compellimur, quæ et in generali sanctæ Romanæ Ecclesiæ membrorum continentia cæteris coæquantur, et singularis patrocini privilegia præ cæteris sortiuntur. Et quibus quoniam Augense monasterium huic sanctæ et apostolicæ sedi quadam principali et individua cohæret linea, de dispersione honorum ejus valde dolentes, quid dominus et antecessor noster Alexander venerandæ memoriæ papa inde decrevit recolere et sententiam nostræ confirmationis in idipsum omnibus, ad quos hujus epistolæ nostræ notitia pervenire poterit, destinavimus indicare. Postquam prædictus dominus

(356) Augiensis scribendum docet qui infra memoratur Constantiensis ep.

noster papa Robertum Simoniacum, et invasorem ejusdem monasterii, nullis admonitionibus, nullisque minis ad hoc flectere potuit, ut vel abbatiam dimitteret, aut pro reddenda ratione sui introitus apostolico se conspectui præsentaret, cognita veritate, quod relicta alia abbatia ad hanc pretio anhelasset, synodali judicio eum anathematis jaculo, nisi resipisceret, percussit, et sub eadem censura omnibus accepta ab eo beneficia ad præfatum cœnobium pertinentia penitus interdixit, cunctaque ab eo disposita apostolica præceptione cassavit, atque hæc eadem per epistolam episcopo Constantiensi publice prædicanda, et per episcopatum suum divulganda mandavit. Itaque, miserante Deo, factum est ut ille ab insana occupatione abbatiae desisteret, sed non ut fautores ejus, contra Deum et justitiam, accepta ab eo monasterii bona relinquerent. Quapropter, quoniam illa principali et hæretica peste depulsa charissimum sancti Petri filium Ecardum ex ipsa congregatione a confratribus electum, et a nobis diligenter examinatum, abbatem ibi, auctore Deo, consecravimus, cupientes ut monasterium post longas et multas tribulationes jam ad quietem et monasticæ religionis cultum redeat, simili modo omnibus qui a sæpe fato Roberto pro defendenda ejus nequitia, aut exhibenda sibi fidelitate, bona abbatiae in beneficia adepti sunt, sub anathematis restrictione et animadversione interdiximus. Nam cum ille talium institutionum auctor et distributor in loco ad quem hæretice aspiraverat permanere non potuit; quibus legibus aut quo jure isti sibimet vindicabunt, quod sacrilega conventionem ceperunt? Unde etiam omnibus Christi fidelibus, qui hæc cognoverint, apostolica auctoritate præcipimus ut eos in nulla penitus Christianæ communionis participatione recipiant, dum iniquitatis et mortis suæ pretium diabolica aviditate et temeritate possident.

Data Romæ octavo Idus Maii, indictione duodecima.

EPISTOLA LXXXIII.

AD ALPHONSUM REGEM CASTELLÆ.

(Anno 1074.)

Commendat episcopum Paulum, quem studiosum erga sedem apostolicam cognoverat. Monet regem ut antiquam ejus episcopatus sedem reparare velit.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, ALPHONSO [Idelphonso] regi Hispaniæ, et episcopis regni illius, salutem et apostolicam benedictionem.

Notum vobis esse volumus, nunc fratrem nostrum et episcopum Paulum, cognomento Monio [Monito], ad apostolorum limina et nostram præsentiam venisse, et, post redditam rationem earum rerum [de] quibus eum appellavimus, sicut dignum erat, in nostram communionem et dilectionem receptum fuisse. Romanum ordinem in divinis officiis, sicut cæteri Hispani episcopi qui synodo interfuerunt, se celebraturum, et ut melius poterit observaturum

A promisit. De cætero, quoniam ad præsens omnia quæ secum habuimus pleniter expedire et determinare non potuimus, ad futuram synodum eum ad nos iterum reverti præcepimus, et super hac re ab ipso promptæ obedientiæ sponsonem accepimus. Quapropter remittentes eum cum litteris nostris charitati vestræ commendamus, quatenus et vos una nobiscum eum diligatis, et secum atque inter vos vinculo pacis Christi, in quo per ipsum ad fidem uniti, et in sortem hereditatis gloriæ Dei electi estis, conjuncti firmiter persistatis. Te vero regem ut dilectissimum filium rogamus et admonemus ut, considerans, et ante mentis oculos ponens quam in districto judicio de commissa tibi administratione rationem redditurus es, regni tui gubernacula in tenenda æquitate exornare studeas, et huic episcopo antiquam sui episcopatus sedem reparare ac stabilire cum Dei adjutorio modis omnibus insistas. Deus autem omnipotens ad omnia quæ sibi beneplacita sunt cor tuum dirigat, et ea te in præsentis vita promereri faciat, unde postmodum sempiterna retribuat.

Data Romæ septimo Idus Maii, indictione duodecima.

EPISTOLA LXXXIV.

AD HERIMANNUM EPISCOPUM BAMBERGENSEM.

(Anno 1074.)

Significat se commisisse vices suas episcopo Metensi in causa ipsius episcopi Bambergensis. Monet ut ei pureat, et quæ recta sunt agat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, HERIMANNO [Hermannno, et sic semper] Bambergensi episcopo salutem et apostolicam benedictionem.

Charissimus confrater noster Herimannus Metensis episcopus, nobiscum per dies aliquot commoratus, multum nos pro te rogavit, multasque et intimas pro causa tua supplicationes effudit, referens nobis de te nonnulla, quibus in spem tuæ correctionis non parva cordi nostro est oborta lætitia. Quapropter consilium, quod ad salutem tuæ et animæ nostræ, quodque ad utilitatem Ecclesiæ cui præes, aptissimum nobis visum est, in experientia fraternitatis suæ posuimus, injungentes et committentes sibi ut, apostolica fultus auctoritate, vicem nostram in causa tua explere debeat, si modo ad obediendum his quæ quasi ore nostro tibi proposuerit te paratum inveniat. In cujus prudentia, quoniam ad bene monendum te promptam et sufficientem voluntatem esse non dubitamus nos quidem e multis hoc fraternitati tuæ sollicitè attendendum et pensandum scribimus, quod ad finem vitæ quotidie appropinquas, et extremum diem, quem tamen nescis quam cito veniat, certus expectas. Ideoque, frater, debita sollicitudine te admonemus ut horrendum examen et inevitabile judicium districti judicis ante oculos ponas, et faciem illius ea conscientiæ tuæ confessione et operum conversatione præoccupare festines, quatenus in conspectu divinæ præsentiae, cujus oculis omnia vuda et aperta sunt, non te culparum

timor, et verecundia deprimat, sed læta recipienda A pro bonis actibus retributionis fiducia manifestum et imperterritum reddat.

Data in expeditione ad montem Ciminii [Ciminium], secundo Idus Junii, indictione duodecima.

EPISTOLA LXXXV.

AD AGNETEM IMPERATRICEM.

(Anno 1074.)

Gratias agit quod Ecclesie concordie consulat, et Henricum regem Ecclesie communioni restituendum curet. Hortatur ut persistat. Se pro Christi Ecclesia valde laborare significat, eaque in re Beatricem et Mathildem multo sibi esse adiumento.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, AGNETI Christianissimæ [Christiana] imperatrici salutem et apostolicam benedictionem.

Gaudemus et exultamus in Domino, quod lumen vestræ operationis ad nos usque resplenduit, et fructus vestræ fatigationis, etsi non ad vota vestra plene cumulatus, Deo tamen ad laudem et gloriam, nobis ad lætitiā, vobis ad coronam perfectæ remunerationis excrevit. Neque enim nostra spes ideo coartari aut submitti debet, si desiderium vestræ sanctitatis facultatem intentionis explendæ non habuit; quoniam apud Deum perficit omnia, qui voluntatem gerens integram, quantum potuit operari non desiit. Scimus equidem quod pro pace et concordia universalis Ecclesie multum laboratis, et omnia quæ pontificatum et imperium glutino charitatis astringere valeant, amplius quam dici possit concupiscitis, et indefessa sollicitudine quæritis. Quorum quidem, quod maximum est, et unitati dilectionis conjunctissimum, jam peregistis, videlicet filium vestrum Henricum regem communioni Ecclesie restitui, simulque regnum ejus a communi periculo liberari: quoniam illo extra communionem posito, nos quidem timor divinæ ultionis secum convenire prohibuit: subditos vero sibi quotidie ejus præsentia quasi necessitas quædam in culpa ligavit. Ad cætera vero quæ leviora sunt, licet paupertatem [f., pietatem] vestram promptam esse non dubitemus, per fiduciam tamen quam in Christo habemus, gloriam vestram ut jugiter tam sanctis studiis instet, propter revelationem gaudii vestri quodammodo exhortari impellimus, scribentes vobis, et sub omni certitudine notificantes præfato filio vestro vestra consilia vestraque multum merita profuisse, et quam misericorditer eum divina respiciat elementia, vestram adhuc beatitudinem cum gratulatione visuram esse. Hoc autem unde vel qualiter nobis compertum sit, cum vestram, miserante Deo, præsentiam viderimus, patenter indicabimus. De cætero sciat eminentia vestra nos his temporibus pro causa beati Petri apostolorum principis in labore non parvo positos, et vestram in omnibus

Beatricem, nec non et communem filiam nostram Mathildem diu noctuque in nostro multum adjutorio desudare, utpote vos sequentes, vos sicut dominam et magistrā discipulæ fideliter imitantes. Per vos itaque novum exemplum antiquæ lætitiæ, per vos, inquam, illæ mulieres olim quærentes Dominum in monumento, sæpe nobis ad memoriā redeunt. Nam sicut istæ præ cunctis discipulis ad sepulcrum Domini miro charitatis ardore venerunt, ita vos Ecclesiam Christi, quasi in sepulcro afflictionis positam, præ multis, imo pene præ omnibus terrarum principibus, pio amore visitatis, et ut ad statum libertatis suæ resurgat, totis viribus annitentes, quasi angelicis instructa responsis cæteros ad suffragium laborantis Ecclesie provocatis. Unde et revelationem supernæ gloriæ, et æternæ vitæ, quæ est in Christo Jesu, non dubie expectabitis, et consortes mulierum illarum præsentiam Salvatoris nostri inter angelorum agmina pace perpetua fruētes, ipso protestante [præstante, et sic in Mutin.] invenietis. Quod autem de filia vestra Mathildi nos rogatis, gratanter accepimus, collaudantes sanctitatem vestram quod tanta vobis de salute illius cura est; quæ quidem in vos omni desiderio et fidelitatis affectu cor et animam suam effundit, gloriam vestram quasi gaudia propriæ salutis exposcit. Ac nos quidem pro ea libenter oramus; et licet orationes nostras nostra Deo parum commendent merita, suffragante tamen pietate Petri, cujus servi sumus, eas in conspectu Domini non omnino vacuas esse confidimus. Vestram igitur commendationem digna veneratione suscipientes, itidem vos, ut illius et nostri memoriā in vestris rogamus orationibus faciatis, et mutuis nos apud Deum juvemus intercessionibus; quatenus hic in Christo connexa charitas unam et communem nobis in regno Patris nostri, ipso præstante, sedem pariat et lætitiā.

Data in expeditione ad Sanctum Flavianum [Fabianum] decimo septimo Kalendas Julii, indictione duodecima.

(357) In hoc primo anno pontificatus sui, ipse dominus Gregorius papa constituit et consecravit archiepiscopos et episcopos per diversa loca. In Sardinia provincia Jacobum archiepiscopum Calaritanum, Constantinum archiepiscopum Turrensem; quibus pallia cum privilegiis dedit. Brunoni episcopo Veronensi pallium cum privilegio, et Nacho concessit. Joannem Soranum episcopum consecravit. Item in marchia Firmana Irasmundum Valvensē, Teuzonem Tcatinum, Leonem episcopum in Campania Aquinensem, Hugonem in Burgundia Diensem, Landericum item in Burgundia Matisconensem, Guilielmum in Maritima Massanum. Celebravit Romæ synodum, in qua, inter cætera quæ ibi gesta sunt, excommunicavit atque anathematizavit Robertum Guiscardum (358) ducem Apuliæ et Calabriæ atque Siciliæ, cum omnibus fautoribus suis, quousque resipisceret.

(357) Ex ipso registro Gregorij VII, post epist. 25.
(358) De Roberto Guiscardo Leo Ostiensis lib. III

Chronici Cassinensis, c. 15, 44, 52 et 56; Otto Frisingensis, lib. I De gestis Friderici, cap. 3.

LIBER SECUNDUS REGISTRI.

Anno Dominicæ Incarnationis millesimo septuagesimo quarto, indictione duodecima (359).

EPISTOLA PRIMA.

AD EPISCOPOS ET ABBATES BRITANNIÆ.

(Anno 1074.)

Præcipit ut ad synodum veniant, et incestam copulationem subditis suis prohibeant.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, universis episcopis et abbatibus Britanniae, salutem et apostolicam benedictionem.

Suscepti nos officii cura compellit omnium Ecclesiarum sollicitudinem gerere, et ut fidei documenta, ac sacrae Scripturae regulas recte teneant, vigilantia circumspectione perquirere ac docere. Quoniam igitur inter vos sanctorum Patrum decreta et ecclesiasticae religionis statum non ea qua oportet aut observari diligentia aut studio tractari intelligimus, per eam quam beato Petro apostolorum principi debetis obedientiam vos invitamus, et nostra apostolica auctoritate monemus ut ad synodum, quam in secunda hebdomada quadragesimæ, Deo auctore, in apostolica sede celebrare destinavimus, omni penitus fictitia occasione remota, conveniatis; quatenus, adjuvante Deo, una vobiscum, et cum alia frequentia vestri ordinis, quæ nostræ dispensationis et Christianæ religionis ordo requirit, perspicaci studio adinvenire et exsequi valeamus. Videtis enim quod in maligno jam totus mundus est positus, et communis nostra mater Ecclesia tanto ardentius contra antiquum hostem nos invitat surgere, quanto hæc tempora plura adversum nos diabolicæ fraudis arma demonstrant et bella prorupisse. Interim vero hoc præcipue studium habetote, ut quod de incesta copulatione per litteras nostras hominibus terræ vestrae mandavimus, episcopis dico, unusquisque in sua parochia subditos suos sedula prædicatione commoneatis, minores ad emendationem tanti criminis canonica vos ipsi distractione coercentes. De majoribus vero qui corrigantur, quive in obstinatione permaneant, tempore prælibati concilii certa nobis relatione nuntiantes; quatenus et obedientes apostolica missione a culpa solvantur, et rebelles synodali iudicio, anathematis continuo vinculis innotentur.

Data Laurenti quinto Kalendas Septembris, indictione duodecima (360).

EPISTOLA II.

AD ISEMBERTUM PICTAVENSEM EPISCOPUM.

(Anno 1074.)

Arguit de contemptu apostolicæ sedis, et de injuriis in apostolicos legatos illatis; mandat ut coram se compareat; interim eos, quorum ministerio ad hæc usus est, excommunicatos declarat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, ISEMBERTO Pictavensi episcopo.

(359) Imo decima tercia; nam excepta ep. prima (quæ hic male collocata est) aliæ quæ sequuntur pertinent ad XIII.

A Cum de te et factis tuis cogitare incipimus, de tam immoderata præsumptionis tuæ audacia nequaquam satis admirari possumus, quoniam, sicut boni ad incrementa honorum operum fidei desiderio nituntur, ascendere, ita tu, et, heu! ampliori cupiditate perquisita, malefaciendi studia culpis tuis cumulum iniquitatis indesinenter anhelas adjicere. Interdictus enim a legatis apostolicæ sedis, officium episcopale usurpare præsumpsisti, inobedientiæ crimen et contemptum apostolicæ auctoritatis incurrere non erubisti. Postea vero et eodem legato nostro Amato episcopo Ellorensi [Eborensi], et magistro tuo videlicet Gozelino archiepiscopo Burdigalensi, una cum cæteris religiosis viris, pro faciendo divortio Guilielmi Pictavensis comitis et propinquæ suæ, quam pro uxore tenebat, inquam, sub apostolica obedientia pro negotio tam gravi, tam Christianæ religioni necessario congregatis, conventum illorum per milites tuos nefarie perturbasti; quippe qui perruptis monasterii claustris et foribus in consensum irruentes, archiepiscopum et legatum nostrum multa turpitudine debonestaverunt; reliquos vero minis, conviciis ac verberibus, multisque contumeliis afflixerunt; unde apostolica tibi auctoritate præcipimus ut ante festivitatem sancti Andreae præsentiam tuam super his responsurus nostro conspectui exhibere nullatenus prætermittas. Quod si aliqua, nisi forte necessaria et inevitabili occasione te subtraxeris, ab omni etiam sacerdotali officio te privatum et sacrae communionis participatione sequestratum esse noveris. Eos vero per quos tantum facinus effecisti, tam laicos quam clericos, a corpore et sanguine Domini, et omni divino officio, usquedum tu ad satisfactionem venias, apostolica auctoritate repellimus, et tibi sub periculo ordinis tui, et omnibus hoc sine mora notifices præcipiendo mandamus.

Data Tiburi quarto Idus Septembris, indictione incipiente decima tertia.

EPISTOLA III.

AD GUILIELMUM PICTAVENSEM COMITEM.

(Anno 1074.)

Commendat eum, quod dimiserit consanguineam quam in uxorem acceperat. Jubet ne eam secum habitare permittat. Significat se Romam Isembertum Pictavensem episcopum evocasse. Postremo ejus observantiam erga apostolicam sedem laudat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, GUILIELMO Pictavensi comiti salutem et apostolicam benedictionem.

Omnipotenti Deo laudes et gratias referimus, qui cordis vestri interiora penetrans ad amorem et timorem suum vos inclinavit, et ad obedientiam manda-

(360) Nam XIII cœpit duntaxat ipsis Kalendis Septembris, aut ex veteri usu, die 24.

torum suorum, superato carnis desiderio, confirmavit. Scimus equidem quoniam quod in præsenti vita nobis [*forte vobis*] dulcissimum fuit, exigente justitia, reliquisti, dum pro reverentia Christianæ religionis ab uxore vestra, quoniam propinqua consanguinitate vobis est, vos separare consensistis. Verum quanto graviore certamine libidinem animi vestri vicistis, et ad legem Dei districtius vos humiliastis, tanto sublimiorem gloriam infinita remuneratione vobis paratam esse procul dubio sperare debetis. Quapropter et nobis multo uberius lætitia crescit, quoniam in hac correctione vestra certa spes vestræ salutis intelligitur, et ea quæ semper in domo vestra fuit, miserante Deo, generositas conservabitur. Ex hoc enim nobilitas generis valde corrumpitur, cum proles non de legitima conjugii permixtione generatur. Atque eo minus eminentia vestra, quod tam acriter vobis institimus, mirari debet, quoniam Romana Ecclesia, quæ domum vestram, vos, totamque prosapiam vestram, singulari et egregia semper charitate dilexit, in tanto vos jacere periculo pati non potuit. Cæterum quod domi illam in vestra potestate usque ad futuram synodum morari cupitis, licet soror vestra, quam ut matrem diligimus, inde nos interpellaverit, consentire non audemus; scientes diabolicam fraudem hominibus maxime vetita repertis occasionibus præcipua caliditate suggerere. Proinde ita eam a vestra vicinitate penitus removeri et elongari facite, ut vestra correctio, et oblata Deo reverentia, omnibus sit in exemplum, et salutem vestram nulla valeat diabolus sagacitate turbare. De cætero scitote Pictavensem Isembertum episcopum, nisi ante festivitatem sancti Andreæ ad nos de presumptione sua rationem redditurus veniat, ab omni episcopali et sacerdotali officio, et ipsa sacræ communionis participatione esse privatum. Quod autem ad servitium sancti Petri promptam vos habere voluntatem mandastis, gratanter accepimus, sed determinate vobis aliquid de expeditione scribere ad præsens non satis discretum fore prævidimus; quoniam rumor est in transmarinis partibus Christianos, miserante Deo, paganorum longe propulsasse ferocitatem, et nos de reliquo quid acturi simus adhuc divinæ Providentiæ consilium exspectamus. Vobis tamen et de bona voluntate plena apud Deum remuneratio est reposita; nobis autem, si necesse fuerit, in vestris promissis, sicut in dilecto fratre et filio, certa semper existit fiducia

Data Tiburi quarto Idus Septembris, indictione decima tertia.

EPISTOLA IV.

AD GOKELINUM ARCHIEPISCOPUM BURDIGALENSEM.

(Anno 1074.)

Monet ut Romam veniat, vel alium mittat, qui Isembertum episcopum ad se vocatum præsentem accuset de injuriis quas ab illo se passum per litteras questus est, et Isembertum, nisi ad se venerit, sicut

PATROL. CXLVIII.

A *præceperat, excommunicatum una cum criminis consortibus denuntiet.*

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, GOZELINO Burdigalensi archiepiscopo salutem et apostolicam benedictionem.

Sicut in litteris tuis intelleximus, Isembertus Pictavensis episcopus magnas Deo omnipotenti et beato Petro tibi que magistro suo injurias irrogavit, seseque nobis adversarium impugnatorem justitiæ, hostem sanctæ Ecclesiæ, patenter ostentavit. Nunc igitur, quoniam ad vindictam malefactorum ejus non nostra tantum sed et tua opus est vigilantia, fraternitatem tuam multum admonemus ut nulla te occasio in hac causa tepidum vel aliquo modo negligentem reddat, sed, si eum ad nos venturum cognoveris, tu ipse, si queas, ad apostolorum limina fatigationis cursum non refugias. Quod si tuæ minus ferre poterunt occupationes, tales personas, tam ex tua parte, quam eorum qui eadem nobis quæ et tu de præfato episcopo per litteras notificaverunt, ad nos dirigi non desinas procurare qui veritatem rei irrefragabili assertione præsentem episcopo approbare valeant. Verum hæc non ut super his quæ a te nobis significata sunt dubitemus hoc ordine transigenda requiramus, sed ut, Patrum nostrorum statuta servantes, omnia et rationabiliter discutiamus, et auctorabili judicio, Deo favente, concludamus. Novit enim prudentia tua quod, personis absentibus, accusationem per scripta canonica non probet auctoritas, nec, absque partium disceptatione perco-gnita, in examinatione recipiat causas. Quapropter sæpe fatum episcopum ad apostolicam audientiam sub tali districtione per epistolam nostram vocavimus, ut, nisi præsentiam suam ante festivitatem sancti Andreæ nostro conspectui exhibuerit, omni episcopali et sacerdotali privatus officio, etiam sacræ communionis sit participatione seclusus. Si ergo pertinaci induratus contumacia circa prælibatum terminum nostræ præsentiae se subtraxerit, prolatam in eum sententiam divulgata prædicatione denuntia, et sicut inimici Dei omnibus modis nequitiam et impudentiam ejus confundere non desistas. Eos quoque quos ipse ad tantum facinus perturbandi conventum vestrum applicuit, tam laicos quam clericos, quousque ad satisfactionem veniant, a corpore et sanguine Domini et ab omni divino officio apostolica auctoritate repulsos esse scias. Quod si episcopus, sicut in litteris nostris districtè commo-nitus est, omnibus indicare neglexerit, tu palam illis facere nullatenus prætermittas.

Data Tiburi quarto Idus Septembris, indictione decima tertia.

EPISTOLA V.

AD EPISCOPOS FRANCORUM.

(Anno 1074.)

Regni Francorum calamitates, et regis nefanda scelera narrat. Increpat episcopos de eorum contra hujusmodi scelera taciturnitate. Mandat ut regi resistent: qui si obtemperare noluerit, totum regnum interdicti jubet: et si ille perseveraverit, de ejus

12

occupatione eripi. Episcopis vero, nisi ei restiterint, depositionis pœnam minatur. Mandat præterea Lanzelinum quemdam moneri, ut illœsum dimittat peregrinum Roma revertentem ab eo captum.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, MANASSÆ Rhemensi, RICHERIO [RACHERIO] Senonensi, RICHARDO Bituricensi archiepiscopis, et ADALDO episcopo Carnotensi, cæterisque episcopis Franciæ, salutem et apostolicam benedictionem.

Longa jam temporum curricula transacta sunt, ex quo regnum Franciæ, olim famosum ac potentissimum, a statu gloriæ suæ cœpit inflecti, et succrescentibus malis moribus, plerisque virtutum insignibus denudari. Verum his temporibus et culmen honoris, et tota facies decoris ejus collapsa videtur, cum, neglectis legibus, omnique conculcata justitiâ, quidquid fœdum, crudele, miserandum intolerandumque est, ibi et impune agitur, et adepta licentia jam in consuetudine habetur. Ante aliquot annos, postquam tepente inter vos regia potestate, nullis legibus nulloque imperio injuriæ prohibitiæ sunt vel punitæ, inimici inter se, quodam communi jure gentium, quisque pro viribus conflixerunt, ad vindicandas injurias suas arma copiasque paraverunt. Quibus permotionibus etsi plerumque in patria cædes, incendia, et alia quæ bellum fert exorta sint, dolendum quidem id fuit, sed non tantopere admirandum. Nunc autem omnes malitia, quasi quodam pestilentiae morbo, repleti, horrenda et multum execranda facinora multoties nemine impellente committunt : nihil humani, nihilque divini attendunt : perjuriam, sacrilegia, incestum perpetrare, sese invicem tradere pro nihilo ducunt, et, quod nusquam terrarum est, cives, propinqui, fratres etiam alii alios propter cupiditatem capiunt, et, omnia bona eorum ab illis extorquentes, vitam in extrema miseria finire faciunt. Peregrinos ad apostolorum limina euntes et redeuntes, uti cuique opportunum fit, capientes in carceres trudent, et acrioribus quam paganus aliquis eos tormentis afflicientes, sæpe ab illis plusquam habeant pro redemptione exigunt. Quarum rerum rex vester, qui non rex sed tyrannus dicendus est, suadente diabolo, caput et causa est, qui omnem ætatem suam flagitiis et facinoribus polluit, et suscepta regni gubernacula miser et infelix inutiliter gerens, subjectum sibi populum non solum nimis soluto ad scelera imperio relaxavit, sed ad omnia quæ dici et agi nefas est, operum et studiorum suorum exemplis incitavit. Nec satis visum est ei dispersione Ecclesiarum, in adulteriis, in rapinis nefandissimis, in perjuriis, et in multimoda fraude, unde sæpe eum redarguimus, iram Dei meruisse; quin etiam mercatoribus, qui de multis terrarum partibus ad forum quoddam in Francia nuper convenerant, quod ante hunc regem factum fuisse nec in fabulis refertur, more prædonis infinitam pecuniam abstulit, et qui legum et justitiæ defensor esse debuit, is potissimum depredator exstitit : nimirum id agens ut mala sua

A non jam infra terminos regni quod occupat comprehendantur, sed ad suam, credo, confusionem extendantur. Quod quia judicium superni judicis effugere nullatenus credendum est, rogamus vos, et ex vera charitate monemus ut caveatis vobis ne prophetica super vos maledictio veniat, qua dicitur : *Maledictus homo qui prohibet gladium suum a sanguine* (Jer. XLVIII, 10) : hoc est, sicut ipsi bene intelligitis, qui verbum prædicationis a carnalium hominum retinet increpatione. Vos etenim, fratres, etiam in culpa estis, qui dum perditissimis factis ejus sacerdotali vigore non resistitis, procul dubio nequitiam illius consentiendo fovetis (Isa. LVI). Proinde, quod inviti ac gementes dicimus, multum timemus, ut non pastorum, sed mercenariorum sententiam accipientes, qui, videntes lupum sub oculis vestris gregem Dominicum lacerantem, fugitis, dum quasi canes non valentes latrare sub silentio vos absconditis. Atque equidem eo magis de vestro periculo metuimus, quanto nullas vobis in futuro examine excusandi rationes suppetere cognoscimus, dummodo non alias vestræ taciturnitatis causas, nisi aut conscientiam, si vestro, quod non credimus, instinctu tot mala perpetrat, aut negligentiam, si de ejus perditione parum curatis, deprehendere possumus. Quæ utraque quam sint fugienda, maxime in officio vobis commissæ dispensationis, vos ipsi perpenditis, qui debitam pastoralis curæ sollicitudinem non ignoratis. Nam si prohibere eum a delictis contra jus et reverentiam promissæ sibi fidelitatis esse putatis, longe vos fallit opinio : quoniam hoc omni ratione confirmare possumus multo fideliores esse qui alium de naufragio animæ suæ vel invitum retrahit, quam qui in peccatorum gurgite nocivo consensu eum deperire permittit. De timore vero vanum est dicere; quoniam vobis ad defendendam justitiam conjunctis et constanter accinctis tanta virtus foret, ut et illum fidei correctione sine omni vestro periculo a consueta malefaciendi libidine possetis avertere, et vestras pariter animas liberare : quanquam et si timor ac periculum mortis immineret, vos tamen a libertate vestri sacerdotalis officii desistere non oporteret. Unde rogamus vos, et apostolica auctoritate monemus ut, in unum congregati, patriæ, famæ vestræ atque saluti consulatis, et, communi consilio ac conjunctissimis animis regem alloquentes, de sua eum et regni confusione atque periculo commoneatis, et quam criminosa sint ejus facta atque consilia in faciem ei ostendentes, omni exhortatione eum flectere studeatis; quatenus rapinam superscriptis negotiatoribus factam emendet : quæ nisi reddita fuerit (sicut vos ipsi scitis), infinitam discordiam et inimicitias inter multos pariet. De cætero delicta sua corrigat, et, relictis juventutis suæ moribus, attritam regni sui dignitatem et gloriam tenendo justitiam reparare incipiat : et, ut cæteros ad ea quæ recta sunt coercere valeat, ipse primum quæ sunt iniqua relinquat. Quod si vos audire noluerit

et, abjecto timore Dei, contra regium decus, contra suam et populi salutem, in duritia cordis sui perstiterit, apostolicæ animadversionis gladium nequaquam eum diutius effugere posse quasi ex ore nostro sibi notificare. Propter quod et vos, apostolica auctoritate commoniti atque constricti, matrem vestram sanctam Romanam et apostolicam Ecclesiam debita fide et obedientia imitemini, et, ab ejus vos obsequio atque communione penitus separantes, per universam Franciam omne divinum officium publice celebrari interdicit. Quod si nec hujusmodi districtione voluerit respicere, nulli clam aut dubium esse volumus quin modis omnibus regnum Franciæ de ejus occupatione, adjuvante Deo, tentemus eripere. Sane si in hoc tanto tamque necessario negotio tepidos vos cognoverimus, non jam amplius dubitantes quin vestra fiducia fultus incorrigibili perduret, vos ipsos sicut socios et complices scelerum ejus, episcopali privatos officio pari vindictæ jaculo feriemus. Testis enim nobis est Deus, et propria conscientia, quod hæc neque precibus neque pretio alicujus ducti dicimus, nec in animum induximus; sed solo dolore tacti intrinsecus, quod tam nobile regnum, et tam infinitus populorum numerus unius perditissimi hominis culpa depereat, tacendo dissimulare nec possumus nec debemus. Memores igitur illius divinæ dicti Sapientiæ: *Qui timet hominem, cito corruet, et qui sperat in Domino, sublevabitur* (Prov. XXIX): ita agite, ita vos habetote, ut quam sit vobis libera mens et lingua ostendatis: nec timentes hominem infirmitatis vestræ ruinam patiamini, sed confortati in Domino et in potentia virtutis ejus, sicut strenui milites Christi, ad celsitudinem præsentis et futuræ gloriæ sublevemini. Præterea multum rogamus et admonemus dilectionem vestram quatenus, Lanzelinum Belvacensem militem convenientes, ut Folcerium Carnotensem fidelem nostrum, quem ab apostolorum liminibus revertentem cepit, nihil de bonis ejus retinens, illæsum dimittat, ex parte beati Petri, et nostra apostolica auctoritate commoneatis. Quod si facere contempserit, spiritualibus et sæcularibus armis eum insequi et urgere non prius desistatis, quam, relicto sancti Petri peregrino, etiam si quid pro redemptione illius accepit, aut pepigit, simul reddere aut refutare cogatis.

Data Tiburi quarto Idus Septembris, indictione decima tertia.

EPISTOLA VI.

AD GEBBOARDUM PRAGENSEM EPISCOPUM.

(Anno 1074.)

Arguit de contempta auctoritate apostolicæ sedis, de mentita fide, de fraudulenta occupatione rerum episcopi Moravensis; quas restitui jubet, et eum Romam cum dicto episcopo ad definiendam causam venire; de mendaciis contra ducem Bohemiæ sibi suggestis: demum de excommunicatione in homines ejusdem ducis absque legali judicio lata.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, GEBBOARDO [s., JEROMIRO, ut supra lib. I epist. 44, et

epist. 60. In Mut. nomen deest.] Pragensi episcopo, quod non meretur, salutem et apostolicam benedictionem.

Venientem te hoc anno [ad] apostolicam sedem, apostolica utentes mansuetudine, multo benignius multoque mitius quam facta tua mererentur, te suscepimus atque tractavimus: sed tu more tuo malum pro bono reddens, contempta nostra charitate et apostolica auctoritate, contra interdictum nostrum, de bonis et rebus unde inter te et Joannem episcopum Moravensem lis est, te intromittere ausus es: et (quod valde nobis molestum est) nostra concessione te id fecisse mentitus es. Nos equidem meminimus sic decrevisse, ut episcopus Moravensis terram, et alia de quibus inter vos discordia erat, usque ad futuram synodum cum omni pace et quiete tenere deberet. Hoc in litteris nostris fratri tuo duci expresse significavimus. Hoc tu ut nullatenus impedires, in manum nostram promittendo firmasti: sed ut verbum inde mutarem, hoc, cum multum instares, neque precibus neque pretio impetrare potuisti. Porro in novissimis, quasi quasdam novas querelas super fratre tuo Wratislao duce quod fraudulenter concludantur, sed orbem terrarum ad discordiam multarum gentium et te fecisse nunc cognovimus; asserens videlicet de quodam castro sancti Venzlai et de præpositura justitiam tuam tibi contradicere. Hoc tantum effecisti, ut eum in epistola nostra moneremus quatenus, si se injuriam tibi fecisse cognosceret, pro nostro, imo amore Dei, quod æquum esset, inde faceret. Hac igitur occasione et de nobis mendacium finxisti, et nostra decreta subvertisti. Sed, quæso, non erubescis, aut non times, quod pro talibus causis non solum ordinis tui periculum tibi imminet, sed ex fraterno odio nec Christianitatis quidem in te suscepta gratia manet? Præcipimus ergo tibi ex parte beati Petri, et nostra apostolica auctoritate, ut castrum quod tam fraudulenter cepisti, et alia omnia quæ in lite sunt, præfato Moravensi episcopo reddas, et tu ad definiendam causam (sicut statutum est) aut ipse Romam venias, aut idoneos legatos mittas: atque hoc ita tempestive Moravensi episcopo notifies, quatenus et ipse pariter se vel legatos suos ad iter præparare valeat. Præterea, sicut nobis relatum est, pacem quæ inter te et fratrem tuum ducem convenit, multis modis perturbare non desinis, præcipue cum suis absque canonica culpa et legali judicio excommunicas. Quod quidem tibi maxime periculosum est: quoniam, sicut beatus Gregorius dicit, qui insontes ligat, sibi ipsi potestatem ligandi atque solvendi corrumpit. Unde te admonemus ut anathematis gladium nunquam subito neque temere in aliquem vibrare præsumas, sed culpam uniuscujusque diligenti prius examinatione discutias: et, si quid est quod inter te et homines sæpefati fratris tui emergerit, cum eo in primis ut suos ad justitiam compellat fraterne et amicabiliter agas; et si æquitatem tibi denegaverit, aut temeritatem suorum aliqua dissimulatione

contra te, quod non credimus, intumescere sine vindicta permiserit, nobis indicare non te pigeat : et, præstante Domino, hujus querelæ occasionem sollicitis admonitionibus sine mora decidere procurabimus.

Data Romæ decimo Kalendas Octobris, indictione decima tertia.

EPISTOLA VII.

AD WRATISLAUM DUCEM BOHEMIÆ.

(ANNO 1074.)

Agit gratias quod censum miserit, et pacem cum fratre Pragensi episcopo inierit. Monet ut omnino Moravensi episcopo a dicto ejus fratre ablata restituenda curet.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, WRATISLAVO duci Bohemiorum salutem et apostolicam benedictionem.

Pervenit ad nos nuntius vester, qui magnæ devotionis et fidelitatis vestræ exhibitionem nobis retulit, et quæ beato Petro sub nomine census misistis, videlicet centum marchas argenti ad mensuram vestri ponderis, fideliter præsentavit. Quod quidem granter accepimus; sed charitatem vestram multo ardentius amabiliusque, quasi quibusdam animi brachiis ad vos usque porrectis, amplectimur, qui mentem vestram et desiderium magis ac magis erga reverentiam apostolicæ sedis accendi perpendimus. Beatus autem Petrus, quem vos diligitis, et cui celsitudinem potentiæ vestræ humiliatis, copiosa vobis procul dubio retributionis munera præparabit, et suo vos munimine tam in præsentem quam futuro sæculo lætificabit. De cætero grates vobis habemus quod obediens nostris monitis, cum fratre vestro Jeronimo Pragensi episcopo pacem fecistis: quem nos quidem hoc in anno apostolicæ sedi præsentatum longe misericordius quam sua meretur culpa tractavimus. Verum ille, indebitam nobis vicem rependens, mox ut domum reversus est (sicut nos non dubia relatione cognovimus) de castro quodam et aliis rebus unde litem habet cum Joanne Moravensi episcopo, contra interdictum nostrum et contra sui ipsius in manus nostras datam promissionem, etiam de nobis mentiando quasi id sibi concesserimus, se intromittere ausus est. De quo mendacio et fraude quid et qualiter paucis eum corripiendo præceperimus, in transmissis tibi exemplo litterarum quas ei direximus, plene cognoscere potes. Unde et tuam nobilitatem ex parte beati Petri et nostra apostolica auctoritate rogamus, et præcipiendo monemus ut nequaquam eum de tanta deceptione ulterius gaudere sinas : sed nisi ipse (sicut ipse in litteris nostris jussus est) castrum, et alia quæ in lite sunt, Moravensi episcopo sine mora reddat, tua eum virtute ejicias, et restituis omnibus jam sæpe dicto Moravensi episcopo, ipsum, et bona ecclesiæ cui præest, pro amore Dei et redemptione animæ tuæ ab injuriis et impiorum hominum oppressionem defendas. Hoc autem ea spe et intentione tibi procurandum mittimus, ut omnipotens Deus te et honores

A tuos, divina virtute defendat, et, suffragante beato Petro apostolo, a peccatorum tuorum te absolutum vinculis ad gaudia æterna perducatur.

Data Romæ x Kalendas Octobris, indictione XIII.

EPISTOLA VIII.

AD JOANNEM MORAVENSEM EPISCOPUM.

(ANNO 1074.)

Consolatur de injuriis a Pragensi episcopo perpessis, et quantum ea re commotus sit, ex nuntio et litterarum ad ducem Bohemiæ missarum exemplis eum cogniturum asserit. Arguit quod putarit se sententiam leviter mutasse. Jubet ut apostolica auctoritate omnia bona a Pragensi episcopo ablata repetat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, JOANNI Moravensi episcopo salutem et apostolicam benedictionem.

Charitatem tuam, frater, erga nos promptam et sinceram esse cognoscentes, debitas tibi grates respondimus, tuisque fatigationibus fraterno corde compassi sumus. Scimus enim quanta fraude Pragænsis episcopus te circumvenit : qui tamen non solum ad tuas, sed de nobis mentiando, et quasi ex nostra concessione rapacitatem suam roborando, ad nostras etiam injurias patenter erupit. Qua de re quam graviter commoti simus, vel quid inde censuerimus, hic nuntius tuus viva voce tibi indicare poterit, et tu ipse in litteris quas duci, et exemplo litterarum quas eidem episcopo misimus, pleniter cognoscere potes. Et tu quidem nimis simpliciter egisti, quod nos contra decreta nostra surgere, et sententiam nostram tam leviter mutare putasti : qui ea omnia quæ inter te et illum in lite sunt, usque ad futuram synodum, et totius dissensionis vestræ discussionem, tuis possessionibus decrevisse præsens intellexeras. Nunc igitur, apostolica auctoritate jussus atque suffultus, castrum, et si quæ alia præfatus episcopus tibi abstulit, sine mora repetas. Illum namque admonuimus, firmiterque tibi ea omnia sine contradictione reddere præcepimus. Ducem vero rogavimus ut, si episcopus nobis non obediret, eum de castro expelleret, et restituis tibi omnibus, pro amore Dei te, et bona ecclesiæ cui præes, Deo adjuvante, defenderet. Hoc enim indubitanter scias, quia neque in hac neque in alia re, ad defensionem justitiæ tuæ, apostolica tibi, providente Deo, sollicitudo deerit vel auctoritas. Omnipotens Deus in tua sacerdotali vigilantia et officio gratum sibi sacrificium, et tibi statuatur æternæ felicitatis præmium.

Data Romæ decimo Kalendas Octobris, indictione decima tertia.

EPISTOLA IX.

AD BEATRICEM ET EJUS FILIAM MATHILDEM.

(ANNO 1074.)

Suam in eas fiduciam declarat. Dolet se ex periculoso morbo emersisse, servatum ad sollicitudines pene naufragantis Ecclesiæ. Roberto Guiscardo, reconciliationem suppliciter petenti, justis de causis concedere differt. Demum marchionem Azonem promississe rationem se redditurum sui conjugii ait,

qua de causa se Romam vocasse Papiensem et Mutinensem episcopos.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, BEATRICI duci, et ejus filiae MATHILDI, salutem et apostolicam benedictionem.

Non nos fugit varios sæpe ad vos de nobis rumores afferri, sicut mos eorum est qui amicorum dilectioni invident et unanimitati. Et quidem si nos talibus aures (quod absit!) acclinare vellemus, non multi sunt in quibus sinceræ dilectionis affectum nobis patere crederemus. Sed nos, nihil fere potius quam suspectum animum fugientes, in veritate vobis loquimur quod in nullis terrarum principibus tutius quam in vestra nobilitate confidimus: quoniam hoc verba, hoc facta, hoc piæ devotionis studia, hoc fidei vestræ præclara nos constantia docuerunt. Nec dubitamus quin vestra in nobis vera nitescat charitas, cum per Petrum servus, et Petrus in servo diligitur. De cætero scitote nos, præter spem omnium qui nobiscum erant, infirmitatem corporis evasisse, et jam bonam valetudinem recepisse: unde nobis dolendum potius quam gaudendum esse putamus. Tendebat enim anima nostra, et toto desiderio ad illam patriam anhelabat, in qua ille qui laborem et dolorem considerat, lassis quietem et refrigerium præstat. Verum reservati adhuc ad consuetos labores et infinitas sollicitudines, in singulas horas, quasi parturientis dolores et angustias patimur, dum pene in oculis nostris naufragantem Ecclesiam nullo valemus eripere gubernaculo. Lex enim et religio Christiana ita fere ubique deperit, ut Saraceni, et quilibet Pagani, suos ritus firmiter teneant quam illi qui Christianum nomen acceperunt, [et, quibus in regno Patris per Christum hæreditas et æternæ vitæ gloria parata est, divinæ legis mandata custodiant] (361). Quo minus mirandum est si hujus lucis ærumnas spe supernæ consolationis fugere cupimus, qui, in his positi, in sola cognitione inundantium periculorum singulorum poenas luimus. Præterea scitote Robertum Guiscardum sæpe supplices legatos ad nos mittere, et tantæ fidelitatis securitatem se in manus nostras dari cupere, ut nemo unquam firmiori obligatione se cui-libet domino debeat vel possit astringere. Sed nos non incertas rationes cur illud sit adhuc differendum considerantes, supernæ dispensationis et apostolicæ procurationis consilia præstolamur. Ad hæc alteram vestrum hoc in tempore transalpinaturam intelleximus; sed prius, si fieri posset, ambarum colloquio uti multum desideramus: quoniam vestra consilia, sicut sororum nostrarum, et filiarum sancti Petri, in causis et negotiis nostris habere desideramus. De nobis vero quidquid per Deum et recte sapimus et valemus, in omni charitatis exhibitione vobis patere confidite, et memoriam vestram in nostris quotidianis orationibus haberi, et (quanquam peccatores sumus) intento Deo commendari scitote. Præterea

(361) Uncis inclusa desunt in Mutio.

A notum vobis est marchionem Azonem in synodo nobis promisisse, et fidem in manum nostram dedisse, se in nostram præsentiam, quandocunque eum commoneremus, pro reddenda ratione sui conjugii venturum. Et nos quidam hac de causa ipsum vocavimus. Guilielmum Papiensem episcopum, et Heribertum Mutinensem, qui propinquitatem mulieris sciunt, ad nos venire per epistolas nostras invitavimus, quatenus, rei veritate percognita, quod justum fuerit, Deo adjuvante, statuamus. Quapropter dignum nobis videtur ut præfato marchioni per certum vestrum nuntium mandetis quatenus per terram vestram in eundo et redeundo securus transire possit, ne, occasione vestri timoris in hac parte justitia Christianæ legis detrimentum sentiat.

B Data Romæ decimo octavo Kalendas Novembris indictione decima tertia.

EPISTOLA X.

AD UDONEM TREVIRENSEM ARCHIEPISCOPUM.

(ANNO 1074.)

Committit ei et episcopo Mctensi causam quæ inter Tullensem episcopum et quemdam ejus clericum versabatur. Monet ut illum tutum reddat, et omnia ablata ei restitui jubeat: tum, convocatis Tullensibus clericis, inquirat de moribus episcopi, de quibus certior vult fieri ante synodum.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei UDONI Trevirorum archiepiscopo, salutem et apostolicam benedictionem.

Admonere te, frater, ut ea quæ tibi committimus fideliter agas ex charitate, ut vero velociter, ex considerata causarum vel temporum fit competentia et necessitate: quæ quidem utraque in subscripto negotio ita te observare volumus, ut, quemadmodum credimus, fidum te et indefessum nobis cooperatorem cognoscamus. Frater iste Tullensis, ut fatetur, clericus ad nos veniens, conquestus est nobis quoniam iratus sit ei dominus suus, videlicet Tullensis, ut dicitur, episcopus, se exsulem factum, et omnibus rebus suis exspoliatum, supplicans ut apud apostolicam pietatem tantarum miseriarum aliquam inveniret consolationem. Nobis vero cur hoc sibi acciderit diligenter inquirentibus, retulit se ab episcopo quamdam ecclesiam postulasse, quæ ad officium custodiæ quod tenebat legali constitutione dicitur attinere. Qua de re commotus episcopus, cum ei non solum hanc denegaret ecclesiam, sed totum officium per summam interdiceret obedientiam, respondit se non debere sibi obedientiæ reverentiam, quoniam archidiaconatus, consecrationes ecclesiarum, et ipsas ecclesias vendendo, Simoniaca hæresi se commaculasset; cum muliere quadam in publica fornicatione jaceret, de qua filium genuisset, quamque rumor esset sacramento et desponsatione laicorum more sibi copulasse, et præterea quod nonnulli eum ad episcopatum pactione præmii pervenisse dicerent. His auditis episcopus, quasi de manifestis culpis poenitens, et de sua correctione tum cum hoc solo, tum cum cæteris fratribus loquens, tandem

manifesta indignatione et ira super istum inflammatus est. Egressoque ab urbe episcopo, paulo post milites ejus, utpote non ignorantes voluntatem domini, huic omnem securitatem abnegavere, et intra claustrum ei minati sunt in faciem. Quos cum insidiari vitæ suæ et honori intelligeret, clam discessit, ut sua absentia temperaret severitatem hujus furoris. Episcopus vero confestim sua omnia diripi et publicari præcepit, et ita iste exulem se et egenum jam diu fuisse conqueritur; verum hæc nobis inordinata et valde iniqua videntur, quoniam, si illa vera sunt, episcopus, imo exepiscopus, non hunc, sed conscientiam suam odisse et persequi debuerat; sin vero falsa, et utinam falsa! non tamen milites, sed disciplinam canonum, istum corripere et flagellare æquum fuerat. Quocirca fraternitatem tuam apostolica auctoritate commonitam et in hac causa suffultam esse volumus, ut, convocato et adjuncto tibi dilecto confratre nostro Herimanno venerabili episcopo Metensi, Tullensem conveniatis, eumque ut clericum istum sine omni periculo vitæ et securum ab omni contumelia in claustrum suum recipiat, et officium custodiæ cum ecclesia quam postulavit, si juste attinet, cum cæteris omnibus justis pertinentiis et utilitatibus suis, et præposituram suam et officium scholarum, nec non omnia ablata sibi bona, et tam irrationabiliter illata damna restituat, apostolicis jussionibus commoneatis. Deinde, convocatis Tullensibus clericis per veram eos obedientiam, imo sub comminatione anathematis, constringite, ut quidquid de introitu et vita episcopi sciunt, vobis aperiant; et vos, undique explorata veritate, quid nobis inde credendum sit, in synodo vel ante synodum quam in prima hebdomada Quadragesimæ celebraturi sumus, per litteras vestras notificare nullatenus prætermittite. Quod si episcopus, ut optamus, innocens de tot ac tantis criminibus apparuerit, quod clericus temere peccavit, quoniam ad nostram venit audientiam, qualiter juste corrigatur, Deo aspirante, procurabimus. Si vero episcopus ea quæ sibi intenduntur veraciter remove non poterit, nullo modo ferendum est nobis, vel vobis, ut locum pastoris lupus obtineat. Has autem litteras idcirco aperte sigillari præcepimus, ut certiore vobis auctoritatem traderemus.

Data Romæ decimo septimo Kalendas Novembris, indictione decima tertia.

EPISTOLÆ XI.

AD ALBERTUM COMITEM, ET EJUS UXOREM.

(Anno 1074.)

Laudat fidem et religionem eorum. Quorumdam episcoporum scelera reprehendit. Monet ut persistent, et decreta apostolicæ sedis de Simoniacis et incontinentibus sacerdotibus retineant.

GREGORIUS episcopus servus servorum Dei, ALBERTO comiti et ejus uxori salutem et apostolicam benedictionem.

Gratias Deo referimus quod vel laici et mulieres ad Dominum mentes erigunt, et cultum religionis

libenter intellectu capiunt, et tenere contendunt. Nam illi qui propter lucrandas animas episcopi vocati et constituti sunt, et subditos suos verbo et exemplo viam veritatis docere deberent, his temporibus seducti a diabolo, non solum legem Dei deserunt, sed impugnare et omni conatu subvertere non desistunt. Quo minus mirandum est si ipsi inferiores ordines a delicto non prohibent, quorum aut ordinatio fuit hæretica, aut vita omni immunditia et facinoribus cooperta: qui, dum in semetipsis propria scelera nec corrigunt nec attendunt, subditorum quoque crimina aut per negligentiam aut timore propriæ conscientiæ portant. De quibus recte per Prophetam dicitur: *Obscurentur oculi eorum, ne videant, et dorsum eorum semper incurva* (Psal. LXVIII). Quapropter quidquid illi contra vos, imo contra justitiam garriant, et pro defendenda nequitia sua vobis, qui illiterati estis, objiciant, vos in puritate et constantia fidei vestræ permanentes, quæ de episcopis et sacerdotibus Simoniacis, aut in fornicatione jacentibus, ab apostolica sede accepistis, firmiter credite et tenete.

Data Romæ septimo Kalendas Novembris, indictione decima tertia.

EPISTOLA XII.

AD HALBERSTADENSEM EPISCOPUM.

(Anno 1074.)

Laudat ejus erga Romanam Ecclesiam observantiam, quam ex ejus animi dolore perspexerat, quod legati apostolici in illo regno non eo quo decebat honore suscepti fuissent; quam rem eis contigisse mavult quam apostolicæ sedis auctoritatem violasse.

GREGORIUS episcopus servus servorum Dei, Halbitensi [BURCHARDO Alberstatensi] episcopo salutem et apostolicam benedictionem.

Ostendis, frater, te sanctam Romanam Ecclesiam sincero affectu diligere, quando id movet cor et animum tuum, legatos sedis apostolicæ in regno vestro non eo quo oportuit honore susceptos fuisse, nec ea quæ Christiana religio postulabat, et adhuc postulat, prout necesse foret, efficere potuisse. Verum nos multo magis hæc illis accidisse volumus, quam ut ipsi, hominibus magis quam Deo placere cupientes, veritatem et libertatem illius quæ in eis repræsentabatur auctoritatis aliqua simulatione violassent. Nam si principibus et divitibus terræ vestræ regnare pro libidine et justitiam Dei conculcare, taciti consentire vellemus, profecto amicitias, munera, subjectiones, laudem, et magnificas ab eis honorificentias habere possemus. Quod quia loco in quo sumus et officio quod tenemus minime congruit, nihil est quod nos a charitate Christi, ipso protegente, separare possit: quibus mori tutius est, quam legem ejus derelinquere, aut pro mundi gloria impiorum potius, si sint potentes, quam eorum personas respicere, qui, licet sint pauperes, legem sui conditoris exquirunt, mandata diligunt, vitam potius quam justitiam deserunt. Tuæ igitur unanimatem fraternitatis debita cum gratulatione suscipientes, hanc

flammam in pectore tuo semper crescere cupimus, A
ut in ea quam erga sanctam et apostolicam Eccle-
siam habere cœpisti dilectione proficias, spem vero
in nostra charitate, imo beati petri protectione et
ejus apostolica indubitanter benedictione, habere
confidas.

Data Romæ vii Kalendas Novembris, indictione
decima tertia.

EPISTOLA XIII.

AD SALOMONEM REGEM HUNGARORUM.

(Anno 1074.)

*Queritur quod cum Hungariæ regnum juris sit sancti
Petri, a Teutonicorum rege in beneficium accepe-
rit. Monet ut illud, correcto errore suo, ab aposto-
lica sede recognoscat.*

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, SALO-
MONI (362) regi Hungarorum, salutem et apostoli-
cam benedictionem.

Litteræ tuæ ad nos tarde propter moram nuntii
tui allatæ sunt : quas quidem multo benignius ma-
nus nostra suscepisset, si tua incauta conditio non
adeo beatum Petrum offendisset. Nam, sicut a ma-
joribus patriæ tuæ cognoscere potes, regnum Hun-
gariæ sanctæ Romanæ Ecclesiæ proprium est, a
rege Stephano (363) olim beato Petro cum omni
jure et potestate sua oblatum et devote traditum.
Præterea Henricus (364) piæ memoriæ imperator ad
honorem sancti Petri regnum illud expugnans, victo
rege, et facta victoria, ad corpus beati Petri lan-
ceam coronamque transmisit, et pro gloria triumphi
sui illuc regni direxit insignia, quo principatum di-
gnitatis ejus attinere cognovit. Quæ cum ita sint,
tu tamen, in cæteris quoque a regia virtute et mo-
ribus longe discedens, jus et honorem sancti Petri
quantum ad te, imminuisti et alienasti, dum ejus
regnum a rege Teutonicorum in beneficium, sicut au-
divimus, suscepisti. Quod si verum est, qualiter
gratiam beati Petri, aut nostram benevolentiam spe-
rare debeas, tu ipse, si justitiam vis attendere, non
ignoras, videlicet te non aliter eam habiturum, nec
sine apostolica animadversione diu regnaturum, nisi
sceptrum regni quod tenes, correcto errore tuo,
apostolicæ, non regiæ, majestatis beneficium reco-
gnoscas; neque enim nos timore, vel amore, aut
aliqua personali acceptione, quantum Deo adjuvante
poterimus, debitum honorem ejus, cujus servi su-
mus, irrequisitum relinquemus. Verum si hæc
emendare, et vitam tuam ut regem decet, insti-
tuere et, Deo miserante, adornare volueris, procul
dubio dilectionem sanctæ Romanæ Ecclesiæ sicut
matris dilectus filius, et nostram in Christo amici-
tiam plene habere poteris.

Data Romæ v Kalendas Novembris, indictione de-
cima tertia.

(362) De Salomone rege Hungarorum Lambertus
in anno 1074.

(363) De sancto Stephano I Hungarorum rege Her-
mannus Contractus in Chronico anni 1038; Char-
tuitius episcopus in ejus Vita apud Surium tomo

EPISTOLA XIV.

AD GUARNERIUM ARGENTINENSEM ET BURCHARDUM
BASILEENSEM EPISCOPOS.

(Anno 1074.)

*Ut curam advocatiæ monasterii Sanctæ Crucis a
Leone IX constructi, juxta ejusdem pontificis con-
stitutionem, Gerardo ejus nepoti majori natu
adjudicent, et Hugonem ab ea excludant.*

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, GUAR-
NERIO Argentinensi et BURCHARDO Basileensi epi-
scopis salutem et apostolicam benedictionem.

Non ignorare vos credimus dominum nostrum
beatæ memoriæ Leonem papam monasterium San-
ctæ Crucis in terra hæreditatis suæ fundatum, ac
propriis opibus ejus constructum, sanctæ Romanæ
Ecclesiæ, cui pie et sancte præsidebat, in proprium
jus tradidisse, quatenus venerabilis ille locus sub
alis sancti Petri tutior et liberior in divino famulatu
proficeret. Verum, sicut nos certa relatione compe-
rimus, nepotes illius, Hugo videlicet et Gerardus
sua potius quam quæ Dei sunt quærentes, nec tam
sanctissimi viri excommunicationem timentes, dum
inter se de advocatia contendunt, monasterii bona
diripiunt, et quæ ad sustentationem ancillarum Dei
constituta sunt sacrilegis invasionibus militibus
suis prædam faciunt. Quapropter fraternitatem ve-
stram multum rogamus et admonemus, ut, pro
amore et debita sancto Petro obedientia, ambos in
locum aliquem vestro conventui aptum convocetis,
et, causam utrinque diligenter inquirentes, finem
contentioni eorum imponere summopere studeatis,
in nullo quidem ab ea quæ in privilegio prælibati
Patris nostri Leonis papæ descripta est constitutio-
ne et determinatione digredientes. Ibi enim inter
cætera ejus apostolica sanctione decretum est, ut
qui de progenie sua in castro Egeneschen [Engesheim]
cæteris major natu fuerit curam advocatiæ solus
teneat, et in omnem posteritatem ejus generis hæc
potestas ita procedat. Juxta quam ordinationem
Gerardum quidem justitias agere, et advocatiam
magis merito quam Hugonem administrare puta-
mus, quia ætate priorem esse intelleximus. Quod si
et vos ita esse cogoveritis, ex parte beati Petri, et
nostra apostolica, vestra etiam episcopali auctori-
tate, Hugoni interdicitur ne ulterius ullo modo de
eadem advocatia se intromittat, neque monaste-
rium, aut bona ejus, cujuscunque modi sint, aliqua
læsione vel contrarietate impetat, alioquin sciat se
apostolici gladii ictum nullatenus evadere posse, et
non solum a gratia beati Petri, sed a communione
totius Ecclesiæ judicio sancti Spiritus et apostolica
sententia excommunicatum ac condemnatum penitus
separari. Quidquid igitur inde factum fuerit, per
litteras vestras nobis quantocius indicare curate.

quarto; Leo Ostiensis libro secundo, capite septua-
gesimo nono; et alii.

(364) De expeditione Henrici II imperatoris
contra Hungaros Hermannus Contractus in an-
no 1044.

Data Romæ quarto Kalendas Novembris, in A
dictione XIII.

EPISTOLA XV.

AD HUBERTUM ARCHIEPISCORUM LUGDUNENSEM
ET CÆTEROS.

(Anno 1074.)

Ut clericos Lingonenses moneant ut desistant ab injuriis, et satisfaciant de damnis monasterio Pultariensi illatis : quod si facere renuerint, eos ab introitu ecclesiæ arceant, et, si perseveraverint, excommunicationi subdant.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, HUBERTO archiepiscopo Lugdunensi, et AGINO Augustodunensi et RODULPHO Matisconensi, episcopis, salutem et apostolicam benedictionem.

Humbertus Pultariensis abbas, diu apud nos pro necessitatibus monasterii sui commoratus, multas B
adversitates et inquietudines conqueritur se a clericis pati Lingoniensibus : cujus injuriæ tanto vehementius nos attingunt, quanto sollicitudines apostolicæ dispensationis per beatum Petrum, cui servi sumus, et cui monasterium illud speciali et proprio jure subjectum est, nobis præ cæteris incumbunt. Sed quia longum erat singulas querimoniarum abbatis causas hic comprehendere, fraternitatem vestram rogamus, et apostolica auctoritate monemus, ut ex ore ipsius illatas sibi molestias et monasterii detrimenta audiatis, et diligenter attendatis, convocatisque præscriptis clericis ad faciendam emendationem et satisfactionem, prout justum fuerit, super omnibus de quibus in eos conqueritur abbas nostra vice et apostolica auctoritate commoneatis. Quod si vos, imo beatum Petrum, et ejus per nos administrata monita, contempserint, et, justitiam facere renuentes, in pertinacia temeritatis suæ perstiterint, ab introitu ecclesiæ arcere eos et excludere nullatenus prætermittatis. Sin vero nec pro hujusmodi districtione voluerint respiscere, et illatas beato Petro injurias, utpote privilegia ejus transgressi, cæteraque in quibus abbatem et monasterium ejus indignis offensionibus læserunt, digna resipuerint satisfactione emendare, nostra apostolica auctoritate jussi atque suffulti eos anathematis gladio percussos a corpore et communione totius Ecclesiæ separate, et canonico judicio condemnate. Quidquid autem inde factum fuerit, nobis per vestras litteras sine mora notificate.

Data Romæ tertio Idus Novembris, indictione decima tertia

EPISTOLA XVI.

AD RICHERIUM SENONENSEM ARCHIEPISCOPUM.

(Anno 1074.)

De hominibus sui episcopatus a paribus.

GREGORIUS, etc., RICHERIO Senonensi archiepiscopo salutem, etc.

Data Romæ tertio Idus Novembris indictione decima tertia.

EPISTOLA XVII.

AD SIGEBALDUM ABBATEM.

(Anno 1074.)

Arguit quod sibi suaserit ut Albericum monasterio

Sancti Anastasi, alio amoto, restitueret, quem postea cognovit multis esse criminibus diffamatum. Præcipit ut aut monasterium Albericus restituat, aut ipse una cum eo Romam veniat de objectis criminibus responsurus.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, SIGEBALDO abbati monasterii sancti Salvatoris in Persia, salutem et apostolicam benedictionem.

Fraternitatem tuam, quam religiosam tenemus, admodum miramur nobis justum non dedisse consilium ; secundum quod a pluribus dicitur, de Alberico scilicet multis criminibus involuto, et (quod est pejus) etiam a venerabilis memoriæ domno Petro, aliisque duobus episcopis ab omni honore ecclesiastico sub excommunicatione amoto; quem Sancti Anastasii monasterio ex nostra permissione restituiti; alterum vero meliorem ex abbatiae honore, ut fertur, vi ac sine ratione ejecisti. Quod cum audissemus, valde nobis displicuit, nostraque charitas ut talia corrigantur has litteras tibi direxit. In his igitur unum ex duobus tibi ac prædicto Alberico præcipimus ut monasterium quod ei non recte dedisti dimittat, et alteri injuste rejecto reddat, aut tecum Romam veniens ex illis criminibus, in quibus accusatur, in nostra præsentia veritate se defendat. Sin autem neutrum horum obedire non vult, a sacra sede apostolica intelligat se procul dubio excommunicandum. Hæc itaque nullatenus negligas præcipimus. Peccatum enim maximum tecum incurrimus, si omittimus hoc, quandoquidem ita est, sicut nobis multorum testimonio est intimatum.

C Data Romæ Idibus Novembris, indictione decima tertia.

EPISTOLA XVIII.

AD GUILIELMUM COMITEM PICTAVENSEM.

(Anno 1074.)

Ut una cum episcopis ac nobilibus regni Franciæ admoneat Philippum regem desistere a confusione ecclesiarum atque a deprædationibus : alioquin ipsum regem, et quoscunque ei obedientiam præstantes, minatur se excommunicaturum.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, GUILIELMO comiti Pictavensi, salutem et apostolicam benedictionem.

Licet Philippi regis Francorum iniquitates ad notitiam tuam pervenisse dubitandum non sit, utile tamen duximus, quantum de eisdem iniquitatibus doleamus, tibi innotescere. Nam inter cætera scelera, quibus non solum Christianos sed et paganos videtur superasse principes, post ecclesiarum, quas sibi licuit confundere, varias destructiones, adeo regiæ dignitatis posthabuit verecundiam, ut, avaritia potius inflammante quam ratione aliqua poscente, Italiæ negotiatores qui ad partes vestras venerant deprædatus fuerit. Qua de re, quia episcopus Franciæ litteris nostris eum convenire monuimus, te quoque sanctum Petrum et nos pure diligentem, et (ut credimus) de ejus nobiscum periculis contristatum, præcipue monemus, quatenus ex illis atque nobilioribus Franciæ melioribus quibusdam adhibitis iniquitates suas

sibi notificetis, et ut ipse stultorum suggestionibus A renuntiando atque bonorum et sapientium consiliis adherendo incipiat jam a confusione ecclesiarum manum retrahere, et ad exemplar bonorum Franciæ regum pravos mores suos commutare, deprædationes quas supra commemoravimus, unde oratores sancti Petri impediuntur, capiuntur atque multis modis afficiuntur, sine dilatione emendare. Qui si consiliis vestris acquieverit, nos eum qua debemus charitate tractabimus : alioquin, si in perversitate studiorum suorum perduraverit, et secundum duritiam et impœnitens cor suum iram Dei et sancti Petri sibi thesaurizaverit, nos, Deo auxiliante et nequitia sua promerente, in Romana synodo a corpore et communione sanctæ Ecclesiæ ipsum, et quincunque sibi regalem honorem vel obedientiam exhibuerit, sine dubio sequestrabimus, et ejus quotidie super altare sancti Petri excommunicatio confirmabitur. Diu est enim quod iniquitates suas portavimus; diu est quod sanctæ Ecclesiæ injuriam parcendo adolescentiæ suæ dissimulavimus. Nunc autem adeo perversitas morum suorum se notabilem reddidit, ut si tantæ valetudinis tantæque fortitudinis esset, quantum pagani imperatores sanctis martyribus intulerunt, nos timore aliquo tot et tantas iniquitates suas nullo modo impunitas dimitteremus.

Data Romæ Idibus Novembris, indictione decima tertio.

EPISTOLA XIX.

AD RICHARDUM BITURICENSEM ARCHIEPISCOPUM.

(Anno 1074.)

Significat se ei et Turonensi archiepiscopo litem inter Dolensem monasterium et abbatem Sancti Sulpitii commisisse, monetque ut eam decidat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, RICHARDO Bituricensi archiepiscopo salutem et apostolicam benedictionem.

Dolense monasterium, sicut novit fraternitas tua, juris sancti Petri esse dignoscitur, cui si aliquod discrimen inferretur, speciali sollicitudine succurrere debemus. Proinde proclamatione ipsius, monasterii super abbate Sancti Sulpitii jamdudum pulsati commisimus confratri nostro Rodulpho Turonensi archiepiscopo quæstionem utriusque monasterii una tecum diligenter discutere, et ad D legitimum, Deo auxiliante, definitionis finem perducere. Studeat igitur fraternitas tua sic se præfato confratri nostro in hac causa auxiliatricem impendere, quatenus in inquisitione hujus rei non sit nobis necessarium elaborare.

Data Romæ decimo septimo Kalendas Decembris, indictione decima tertia.

EPISTOLA XX.

AD RICHERIUM SENONENSEM ARCHIEPISCOPUM.

(Anno 1074.)

Ut a Lanzelino parochiano suo, qui multa scelera in archiepiscopum Turonensem perpetrarat, dignam emendationem faciendam curet : quod si ille

facere recusaverit, canonicam in eum censuram exercere jubet.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, RICHERIO Senonensi archiepiscopo, salutem et apostolicam benedictionem.

Confrater noster Rodulphus Turonensis archiepiscopus, veniens ad nos, innotuit se non parvam injuriam a quodam parochiano tuo, nomine Lanzelino, sustinuisse. Asserit enim ipsum in via sibi armata manu obviasse, et quibusdam suorum deprædatis, quibusdam etiam vulneratis, et (quod crudelius est) in faciem suo proprio consanguineo interfecto, multis contumeliis se dehonestasse. Unde fraternitatem tuam admonemus ut præfatum Lanzelinum convenias, et tanti sceleris præsumptionem digne emendare facias : quod quidem fraternitas tua etiam sine nostrarum litterarum admonitione facere debuisset; et si ita est, ut dicitur, prius ad nos vindictæ quam proclamationis venire fama debuisset, si in te fraterna charitas vigeret. Quod si ipse spiritu superbiæ ductus satisfacere recusaverit, canonicam super eum censuram exercere non differas.

Data Romæ decimo septimo Kalendas Decembris indictione decima tertia.

EPISTOLA XXI.

AD ABBATEM BELLILOCENSEM.

(Anno 1074.)

Ut archiepiscopo Turonensi pareat; sin aliquam idoneam excusationem habeat, ad synodum una cum nuntio ipsius archiepiscopi veniat, vel nuntios mittat, de sua inobedientia et objectis criminibus responsurus.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, abbati Bellilocensi, salutem et apostolicam benedictionem.

Confrater noster Rodulphus Turonensis archiepiscopus retulit nobis te nullam sibi obedientiam velle impendere, teque usuris cæterisque sceleribus effrenata licentia deservire. Quapropter admonemus ut prædicto confratri nostro debitam non deneges obedientiam. Quod si aliquam te cognoscis idoneam posse prætereendere excusationem, cum prædicti confratris nostri nuntio ad synodum quam in prima septimana Quadragesimæ celebraturi sumus, venias, vel idoneos nuntios mittas : quatenus et de inobedientia archiepiscopi, et de criminibus tibi objectis respondeas. Non enim possumus, quod in laicis legaliter reprehendimus, in te indiscussum, et (si verum est quod infertur) sine condigna pœna puniendum relinquere.

Data Romæ decimo septimo Kalendas Decembris, indictione decima tertia.

EPISTOLA XXII.

AD HUGONEM DE SANCTA MAURA.

(Anno 1074.)

Ut juste retenta ecclesiæ Turonensis bona archiepiscopo reddat, et, si quid deberi putet, cum ejus nuntio Romam ad synodum veniat, alioquin excommunicandus.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei HUGONI militi de Sancta Maura.

Confrater noster Rodolphus Turonensis archiepis-
 copus conqueritur quod tu bona Ecclesiæ suæ
 injuste retineas, et neque timore Dei, neque reve-
 rentia beati Mauriti, ad justitiam faciendam velis
 mentem tuam inclinare. Unde apostolica auctoritate
 monemus, ut, si ita est, de bonis illis dignam
 satisfactionem prædicto confratri nostro offeras.
 Quod si fortasse ab eodem archiepiscopo præjudi-
 cium tibi fieri claruerit, cum nuntio ad futuram
 synodum nostram venias, quatenus, utrinque au-
 ditis rationibus, unusquisque vestrum proclama-
 tionis suæ justitiam consequatur. Quod si huic
 admonitioni nostræ inobediens fueris, in eadem
 synodo, ad quam te vocamus, sine dubio excom-
 municaberis.

Data Romæ decimo septimo Kalendas Decembris, B
 indictione XIII.

EPISTOLA XXIII.

AD ISEMBERTUM PICTAVENSEM EPISCOPUM.

(ANNO 1074.)

*Confirmat interdictum a suo legato adversus eum
 factum, et a sacrorum participatione excludit,
 usque ad futuram synodum, ad quam venire jubet.*

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei,
 ISEMBERTO Pictavensi episcopo.

Quoniam interdictus a legato nostro Giraldo
 Ostiensi episcopo obedire contempsisti, concilium
 nostro præcepto congregatum violenter conturbasti,
 nobis quoque [f., nostris; Mutin., matris quoque]
 præceptis de causa sancti Hilarii inobediens existi-
 stisti, auctoritate apostolorum Petri et Pauli inter-
 dictum a nostro legato episcopale officium non
 solum confirmamus, verum etiam te a communione
 corporis et sanguinis Domini nostri Jesu Christi
 separamus, usque ad futuram synodum, quam, Deo
 annuente, in prima hebdomada Quadragesimæ cele-
 braturi sumus, nisi forte periculo mortis imminente,
 et hoc præcedente satisfactione sacramento confir-
 mata. Præcipimus etiam eadem apostolica aucto-
 ritate, ut in futuro concilio jam dicto te nobis
 repræsentes, et de his omnibus et cæteris quæ tibi
 illata sunt rationem redditurus venias. Quod si non
 feceris, noveris te in eadem synodo absque spe
 futuræ reconciliationis deponendum.

Data Romæ [XVII] decimo sexto Kalendas Decem-
 bris, indictione XIII.

EPISTOLA XXIV.

AD GOZELINUM BURDIGALENSEM ARCHIEPISCOPUM,
 ET GUILIELMUM DUCEM AQUITANIÆ.

(ANNO 1074.)

*Præcipit ut Pictavensi episcopo, nisi ad synodum,
 sicut illi præceperat, venerit, a nemine obedientia
 præstetur. Burdigalensi archiepiscopo curam re-
 rum ecclesiasticarum, Guilielmo vero comiti ju-
 stitiæ administrationem, committit.*

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei,
 GOZELINO Burdigalensi archiepiscopo, atque Gui-
 lielmo duci Aquitaniæ, salutem et apostolicam be-
 nedictionem.

Notum fieri volumus vestræ dilectioni nos Isem-

berto Pictavensi episcopo mandavisse, [ex supe-
 riore epistola] quoniam interdictus a legato nostro
 Giraldo Ostiense episcopo (*usque ad id quod ait :*
absque spe futuræ reconciliationis deponendum.)
 Quod si observare noluerit, apostolica vobis aucto-
 ritate præcipimus ut nullus vestrum sibi obediat,
 neque eum pro episcopo habeat. Tibi autem, Goze-
 line Burdigalensis archiepiscopo, ecclesiasticas res
 committimus tractandas; populum et clerum ne
 sibi obediat commoneas. Tibi vero, Guilielme co-
 mes, justitiam committo tractandam, atque in
 vestris manibus causam sancti Hilarii regendam,
 et justitiam inde exhibendam committimus.

Data Romæ decimo sexto Kalendas Decembris,
 indictione decima tertia.

EPISTOLA XXV.

AD ANNONEM COLONIENSEM ARCHIEPISCOPUM.

(ANNO 1074.)

*Monet ut causam inter Osenburgensem [Osnabur-
 gensem] episcopum et Corbeiensem abbatem et
 quamdam abbatissam ab apostolicis legatis ei
 commissam definiat. Quod si perficere non possit,
 commoneat eos ad synodum venire, præterea cle-
 ricis castitatem servandam inculcet.*

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, AN-
 NONI Coloniensi archiepiscopo, salutem et apostoli-
 cam benedictionem.

Ut diligentia tua, dilectissime frater, reminisci
 potest, legati nostri Ubertus Prænestinus et Giral-
 dus Ostiensis episcopi ad partes vestras destinati,
 C litem quæ inter Bennonem Osenburgensem [Osbur-
 gensem] episcopum et... Corbeiensem abbatem ac
 quamdam abbatissam versabatur, ad se ut dirime-
 retur delatam, tuæ venerandæ solertiæ juste diffi-
 niendam commiserunt. Verum nescio qua obstante
 causa adhuc indiscussa remanere nobis perhibetur.
 Quapropter charitatem tuam, frater charissime,
 iterum duximus adhortandam ut præfatum nego-
 tium diligenter audias, et legitime diffinias. Cæte-
 rum si aliqua ratio qua hoc perficere nequeas
 obstiterit, his sibi litteris ostensis nos ad synodum
 in prima proximæ Quadragesimæ hebdomada agen-
 dam adire commoneas, quatenus controversia inter
 eos diu protracta, omni occasione propulsa, cano-
 nicum finem accipiat. Præterea sollicitudinem tuam

D ex parte beati Petri communis Patris et domini
 instanter admonemus, ut non solum in ecclesiæ tuæ
 diocesi, sed etiam in omnibus suffraganeorum
 tuorum parochiis, presbyteros, diaconos et subdia-
 conos, admonitionibus tuis caste vivere facias,
 quoniam, ut fraternitas tua novit, cæteræ virtutes
 apud Deum sine castitate nihil valent, sicut nec
 sine cæteris virtutibus castitas. In hoc igitur dili-
 gens et sollicitus studeat, quatenus, sicut in aliis
 virtutibus tuis, tibi Petrum apostolorum debitorem
 faciat.

Data Romæ decimo quarto Kalendas Decembris,
 indictione decima tertia.

EPISTOLA XXVI.

AD DIONYSIUM PLACENTINUM EPISCOPUM.

(Anno 1074.)

Significat abbatem Sancti Savini monasterium resignasse, tamen ejus curam illi commisisse, donec alius abbas eligatur. Monet ut ei rei una cum monachis det operam : ideo legatos mittit, nec non dirimendæ controversiæ causa quæ inter eum et abbatem Sancti Sepulcri plebemve Placentinam versatur.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, DIONYSIO Placentino episcopo salutem et apostolicam benedictionem.

Rigizonem abbatem monasterii Sancti Savini, quem ad audientiam nostram tua sollicitudo direxit, recepimus, et tanta investigatione discussimus, ut prælibatum monasterium nostris refutaret in manibus. Absit enim ut nos eis dignitates ecclesiasticas defendere conemur, qui sibi eas interventu pecuniæ arripere præsumpserunt. Verum ne præmissum monasterium gravem rerum suarum pateretur jacturam, illud præfato abbati, eoque, salvo tuæ ecclesiæ jure, custodiendum commisimus, quoad ibi abbas solemniter eligatur, qui Deo dignus, et prædicti monasterii fratribus acceptus, habeatur. Quapropter, diligentissime frater, talis ibi tua fratrumque simul diligentia provideatur, ut nos non appareat potius ad detrimentum monasterii vel fratrum quam ad utilitatem sui vel augmentum egisse quod egimus, ac tu dignas inde laudes inter homines habeas, et apud Deum ex hoc salubri negotio indulgentiam peccatorum et animæ tuæ perpetuam salutem invenias, quæ tunc efficaciter acquiritur, cum Deo sacris in locis famulantibus charitatis officio pie consulitur. Porro legatos nostros, præsentium videlicet latores, ob hoc ad vos usque direximus, ut ad quem finem instans negotium perveniat aspiciant, et controversiam quæ inter te et abbatem Sancti Sepulcri, plebemve Placentinam, sive Bonizonem [Bonozonem] subdiaconum, versatur, intentius audiant, ut calumniari nitentibus obstructa licentia, cujus partis tergiversatio justitiam impedire contendat advertant : et sancta Placentina Ecclesia post tot temporum interstitia, post tot tantaque litigia, se saltem nunc optatam et optandam pacem tuæ nobilitatis prudenti clementia recipere congaudeat, quatenus prænominatæ Ecclesiæ debita quiete perfruente Deo servire liceat; tu vero, hujusmodi supervacaneis occupationibus propulsis, in nostri conditoris laudibus et servitio delectari, et in lege ejus *die ac nocte* meditari valeas, et ad veram beatitudinem pervenias, atque apud nos calumniantium improbitas locum ulterius non habeat.

Data Romæ quinto Kalendas Decembris, indictione decima tertia.

A

EPISTOLA XXVII.

AD MONACHOS MONASTERII SANCTI SAVINI.

(Anno 1074.)

Ut abbatem canonice eligant, et pro se et Romanæ Ecclesiæ statu ad Deum preces fundant.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, congregationi monasterii Sancti Savini Placentiæ constituti, salutem et apostolicam benedictionem.

Rigizonem abbatem vestrum ad audientiam nostram venientem suscepimus, et tanta examinatione discussimus ut monasterium nostris refutaret in manibus. Verum ne prælibatum monasterium grave rerum suarum pateretur dispendium, illud sibi eoque commisimus, quoad in prædicto monasterio, alter solemniter eligatur, qui Deo dignus et sacris canonibus conveniens inveniatur. Quapropter præsentibus vos hortamur apicibus ut, neglecta omni nefandi pretii taxatione, posthabita consanguinitatis et amicitiae gratia, talem vobis eligere secundum regulam sancti Benedicti studeatis cum quo Deo servire concorditer et sincere valeatis. Rogamus vos interea, charissimi fratres, ut pro recuperatione status sanctæ Romanæ Ecclesiæ, sique incolumitate, ac pro me, ut sibi consulere valeam, Deum, cui fideliter famulamini, jugiter exoretis.

Data Romæ quinto Kalendas Decembris, indictione decima tertia.

EPISTOLA XXVIII.

AD LEMARUM BREMENSEM ARCHIEPISCOPUM.

(Anno 1074.)

Invehitur in eum quod legatis apostolicæ sedis concilium, sicut ipse jusserat, celebrare prohibuerit; quodque ab eisdem Romam vocatus venire contempserit : quare suspendit eum ab officio, quousque Romam ad synodum accedat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei (365), LEMARO Bremensi archiepiscopo.

Quia suscepti beneficii, quo te sancta Romana Ecclesia voluit honestare, te immemorem, potius ingratum cognovimus, oblitum etiam promissionem canonicamque obligationem quæ sanctæ Romanæ Ecclesiæ te fidelem, te diligere, eique ex corde obedire canonice obligasti, non immerito super te dolendo movemur, non sine causa tibi, quem fidelem filium credebamus, irascimur. Heu inversi mores, et tempora immutata! Quem murum inexpugnabilem pro sancta Romana Ecclesia, cui licet indigni præsidemus, putabamus, quem scutum fidei, quem gladium Christi sumere debere, si oporteret, tum officio tuo, tum prædicto debito pro sancta Romana Ecclesia [atque], pro nobis etiam nostrisque successoribus credebamus, jam eum nostrumque inimicum nostrumque oppugnatorem invenimus; tuasque injurias, a te turpissimam et inauditam repulsam, licet injuste patimur. Legatis quippe nostris Alberto [Huberto] Prænesti-

nensi et Giraldo Ostiensi episcopis, quos ad partes illas ad id destinavimus, ut in unum archiepiscopis, episcopis, abbatibus religiosisque clericis convocatis, vice et auctoritate nostra fulti, quæ corrigenda essent corrigerent, quæ religioni addenda essent adderent, pro viribus impedisti. Ad hæc ut et concilium fieret prohibuisti. Ab eisdem etiam Romanam vocatus, ad institutum terminum, festivitatem scilicet sancti Andreæ, non venisti (366). Ad hæc igitur et quamplura etiam alia corrigenda ad proximam synodum, quæ proximæ Quadragesimæ prima hebdomada celebrabitur, Deo annuente, apostolica auctoritate tibi venire præcipimus et invitamus. Prædictis etiam delictis nobis persuadentibus, ab omni episcopali officio prædicta auctoritate, donec ad nos venias, te suspendimus.

Data Romæ secundo Idus [forte, Nonas] Decembris, indictione decima tertia.

EPISTOLA XXIX.

AD SIGEFREDUM MOGUNTINUM ARCHIEPISCOPUM.

(Anno 1074.)

Queritur se frustratum ea spe atque opinione quam de eo conceperat. Monet ut ad synodum cum suis suffraganeis veniat; vel, si forte impediatur, nuntios mittat, qui tum reditus, tum mores suorum suffraganeorum indicare possint.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, SIGEFREDO (367) Moguntino archiepiscopo, salutem et apostolicam benedictionem.

Recordari credimus fraternitatem tuam, quam puro amore ante hujus nostræ administrationis sarcinam te dileximus, et quomodo ejusdem nostri amoris intuitu secretorum tuorum nobis paucisque aliis commisisti consilium. Cujus rei gratia licet ex eo tempore bene de te speravimus, ex eo tamen quod Cluniacensi monasterio reliquum vitæ tuæ conferre voluisti, majorem ex religione tua fidem suscepimus; verum, juxta quorundam relationem, aliter quam sperabamus te egisse comperimus: quod si negligenter irrequisitum transire permittimus, fraternum tibi amorem minus impendere non sine magno taciturnitatis periculo probamur. Quapropter apostolica auctoritate religionem tuam admonemus, ut ad synodum, quam, Deo annuente, in prima septimana Quadragesimæ celebraturi sumus, cum suffraganeis tuis, videlicet Ottone Constantiensi, Guarnerio Strazburgensi, Henrico Spirensi, Herimanno Bambergensi, Imbrico Augustensi, Adelbero Guetzpurgensi, si potes, venias. Quod si aliqua infirmitate, quod absit, præpeditus venire nequiveris tales ad nos studeas nuntios dirigere, quorum secure consilio inniti, et quorum testimonia quasi præsentia tuæ credere possumus. Et hoc per diligentissime fraternitas tua perpendat, ut neque precibus, neque gratia alicujus dimittas, quin introitum et conversationem prædictorum episcoporum diligentissime inquiras, et per eosdem nuntios tuos nobis insinues.

(366) Vide Lambertum in anno 1074.

(367) De Sigefredo Lambertus anno 1059, 1072, et alibi passim.

Ne igitur mireris quod plures ex parochia tua quam ex aliis invitavimus, cum tua amplior sit cæteris, et in ea sint quidam non laudandæ opinionis.

Data Romæ secundo Nonas Decembris, indictione decima tertia.

EPISTOLA XXX.

AD HENRICUM REGEM ROMANORUM.

(Anno 1074.)

Lætatur quod legatos apostolicos benigne exceperit, et sibi devotæ servitutis obsequium præstiterit, et det operam, ut in regno suo Simonia et fornicatio clericorum extirpetur. Monet ut fidos ac prudentes consiliarios sibi adsciscat, Mediolanensi Ecclesiæ jus suum restituat, et episcopos vocatos ad synodum venire curet, quibuscum legatum mittat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, HENRICO regi salutem et apostolicam benedictionem.

Quamquam, fili charissime, causam Mediolanensis Ecclesiæ non ita composueris, quemadmodum litterarum ad nos missarum series pollicitatioque continebat; tamen, quia legatis nostris te benevolum tractabilemque præbisti, eorumque interventu quasdam res ecclesiasticas laudabiliter correxisti, nobis quoque per eos congrue salutationis et devotæ servitutis exhibitionem transmisisti, gratanter accepimus. Sed et illud quod piæ memoriæ Agnes mater tua imperatrix Augusta apud nos constanter testificata est, iidemque legati episcopi attestati sunt, Simoniacam scilicet hæresim funditus de regno tuo extirpare, et inveteratum morbum fornicationis clericorum toto adnisu corrigere velle, vehementer nos hilaravit. Filiæ quoque nostræ fidelissimæ vestræ Beatrix comitissa, et filia ejus Mathildis, non modice nos lætificavere, scribentes nobis de amicitia et sincera dilectione vestra; quod libentissime accepimus: quarum consilio, sed et persuasu dilectissimæ matris vestræ Augustæ ad hoc inducti sumus ut has vobis litteras scriberemus. Quamobrem, licet peccator, memoriam tui inter missarum solemniam super corpora apostolorum et habui et habeo, suppliciter obsecrans ut Deus omnipotens, et hæc tibi bona stabiliat, et ad profectum Ecclesiæ suæ ampliora concedat. Moneo autem te, fili excellentissime, et sincera charitate exhortor, ut in his rebus tales tibi consiliarios adhibeas, qui non tua, sed te diligant, et salutem tuam, non lucro suo consulant: quibus si obtemperaveris, Dominum Deum, cujus causam tibi suggerunt, protectorem propitiumque habebis. Porro de causa Mediolanensi, si viros religiosos et prudentes ad nos miseris, quorum ratione et auctoritate clarescat sanctæ Romanæ Ecclesiæ bis synodali judicio firmatum posse aut debere mutare decretum, justis eorum consiliis non gravabimur acquiescere, et animum ad rectiora inclinare; sin autem impossibile esse constiterit, rogabo et obsecrabo sublimitatem tuam, ut pro amore Dei et reverentia sancti Petri eidem Ecclesiæ suum jus libere restituas; et tunc demum regiam

potestatem recte [*forte, recte te. H.*] obtinere cognoscas, si regi regum Christo ad restorationem defensionemque ecclesiarum suarum faciendam dominationis tuæ altitudinem inclinas, et verba ipsius dicentis cum tremore recogitas : *Ego diligentes me diligo (Prov. VIII, 17), et honorificantes me honorifico : qui autem me contemunt erunt ignobiles (I Reg. II, 30).* Præterea noverit sublimitatis tuæ dignatio nos Sigefrido Moguntino archiepiscopo litteras misisse, evocantes eum ad synodum, quam, Deo auctore, proximæ Quadragesimæ prima hebdomada celebraturi sumus. Quod si venire non posse patuerit, tales mittat legatos, qui vicem ejus concilio repræsentent. Similiter Bambergensem, Strazburgensem, Spirenses adesse præcipimus, introitus sui et vitæ rationem posituros. Qui si forte, ut est hominum protervia, venire distulerint, regiæ tuæ potestatis impulsu petimus ut venire cogantur : cum quibus volumus a latere tuo legatos tales transmitti, qui nos fideliter doceant et de ingressu et de vita eorum : quorum relatione cognita veritate, ad liquidum certius possimus de indubitatis proferre iudicium.

Data Romæ septimo Idus Decembris, indictione decima tertia.

EPISTOLA XXXI.

AD EUMDEM.

(Anno 1074.)

Summum in eum amorem testatur. Rogat ut avertat aures ab his qui discordiam inter se et illum seminant. Recenset Christianorum calamitates, qui in transmarinis partibus a paganis vexabantur : ad quos sublevandos se Christianos omnes provocasse, seque paratum esse affirmat : tum ea causa eo contendere, tum ut orientalis Ecclesiæ cum Romana unio fieret.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, HENRICO glorioso regi, salutem et apostolicam benedictionem.

Si Deus modo aliquo suæ pietatis concederet ut mens mea tibi pateret, indubitanter scio, sua largiente gratia, nullus te a mea dilectione posset separare. Attamen de illius confido misericordia, quia quandoque clarebit, quod te sincera charitate diligam. Ad hoc enim me commune præceptum omnium Christianorum dirigit, ad hoc etiam imperatoria majestas, et apostolicæ sedis mansueta potestas impellit ; quia si te, ut oportet, non diligo in vanum de misericordia Dei, meritis beati Petri confido. Sed quia die nocteque in vinea Domini laborare, per multa pericula etiam usque ad mortem desidero, non solum tibi, quem Deus in summo culmine rerum posuit, per quem multi possunt aut a recto tramite aberrare, aut Christianam religionem observare, sed etiam minimo Christiano, adjuvante Deo, semper studebo sanctam et condignam charitatem custodire. Hac enim sine veste regales nuptias adire qui tentaverit, dedecus immane sustinebit. Heu, proh dolor ! hæc vigilantibus animo non attendunt, qui discordiam seminare inter nos quotidie disponunt, ut his retribus diabolico instinctu

A præparatis sua possint captare commoda, sua paliare vitia, quibus iram Dei et gladium sancti Petri contra se insana mente provocant. Moneo itaque te, et hortor, charissime fili, ab his aures tuas averte, et eis auditum indubitanter præbe, qui non sua, sed quæ sunt Jesu Christi quærunt (I Cor. XIII), neque honorem suum vel lucrum justitiæ præponunt, ut eorum consilio hujus vitæ gloriam non amittas, sed eam quæ est in Christo Jesu fiducialiter acquiras. Præterea indico tuæ magnitudini, quia Christiani, ex partibus ultra marinis, quorum maxima pars a paganis inaudita clade destruitur, et more pecudum quotidie occiditur, gensque Christiana ad nihilum redigitur, ad me humiliter miserunt, nimia compulsi miseria implorantes, ut modis quibus possem eisdem fratribus nostris succurrerem, ne Christiana religio nostris temporibus, quod absit, omnino deperiret. Ego autem nimio dolore tactus, et usque ad mortis desiderium ductus, magis enim vellem pro his animam meam ponere quam eos negligens universo orbi ad libitum carnis imperare, procuravi Christianos quosque ad hoc provocare, ad hoc impellere, ut appetant, defendendo legem Christi, animam suam pro fratribus ponere (Joan. X) et nobilitatem filiorum Dei luce clarius ostentare. Quam admonitionem Italici et ultramontani, Deo inspirante, ut reor, imo etiam omnino affirmo, libenter acceperunt, et jam ultra quinquaginta millia ad hoc se præparant, ut si me possunt in expeditione prode ac pontifice habere, armata manu contra inimicos Dei volunt insurgere, et usque ad sepulcrum Domini, ipso ducente, pervenire. Illud etiam me ad hoc opus permaxime instigat, quod Constantinopolitana Ecclesia de sancto Spiritu a nobis dissidens, concordiam apostolicæ sedis exspectat [expetat]. Armeni etiam fere omnes a catholica fide aberrant, et pene universi orientales præstolantur quid fides apostoli Petri inter diversas opiniones eorum decernat. Instat enim nostro tempore ut impleatur quod pius Redemptor speciali gratia dignatus est apostolorum principi indicare ac præcipere dicens : *Ego pro te rogavi, Petre, ut non deficiat fides tua, et tu aliquando conversus confirma fratres tuos (Luc. XXII).* Et quia patres nostri, quorum vestigia licet indigni sequi optamus, partes illas pro fide catholica confirmanda sæpe adierunt, nos etiam adjuti precibus omnium Christianorum, si Christo duce via patuerit, quia non est via hominis in manu ejus, et a Domino gressus hominis diriguntur (Psal. XXXVI), illuc transire pro eadem fide et Christianorum defensione compellimur. Sed quia magna res magno indiget consilio et magnorum auxilio, si hoc Deus me permiserit incipere, a te quæro consilium et, ut tibi placet, auxilium, quia si illuc favente Deo ivero, post Deum tibi Romanam Ecclesiam relinquo, ut eam et sicut sanctam matrem custodias, et ejus honorem defendas. Quid tibi super his placeat, et quid prudentia tua divinitus aspirata decernat, mihi quantocius potes remittas. Nam si de te plusquam plurimi putent non sperarem, verba hæc frustra

proferrem. Sed quia forsitan non est homo, cui de sinceritate dilectionis meæ adhuc indubitanter credas, Spiritui sancto, qui omnia potest, committo ut menti tuæ suo more indicet quid tibi cupiam, quantumve te diligam : et eodem modo circa me tuam mentem componat, ut impiorum desiderium deperat et bonorum accrescat. Hæc enim duo desideria circa nos duos, licet diverso modo, incessanter invigilant, et secundum voluntatem eorum, a quo prodeunt, decertant. Omnipotens Deus, a quo cuncta bona procedunt, meritis et auctoritate beatorum apostolorum Petri et Pauli, a cunctis peccatis te absolvat, et per viam mandatorum suorum incedere faciat, atque ad vitam æternam perducatur.

Data Romæ septimo Idus Decembris, indictione decima tertia.

EPISTOLA XXXII.

AD MANASSEM REMENSEM ARCHIEPISCOPUM.

(Anno 1074.)

Accipit excusationem archiepiscopi Remensis, qui non visitavit limina apostolorum; sequæ magnam delectationem capturum, si rex Franciæ scelera sua correxerit; sin minus, ei adversari in futurum, legatosque commendat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, MANASSÆ Remensi archiepiscopo, salutem et apostolicam benedictionem.

Tantis [Sanctis] dilectionis amplexibus sanctam Romanam Ecclesiam et nos sui debito te diligere putamus, tanto dilectionis fervore in suo et nostro amore te debere fervere, ut nimium sit nobis hæsitare, quin apostolorum limina, si tibi integra adesset facultas et libera, visitares. Nunc igitur caute et diligenter, ut debes, accipias, malum inauditum, scelus detestabile, quod Philippus rex Franciæ, imo lupus rapax, tyrannus iniquus, Dei et religionis sanctæ Ecclesiæ inimicus, Italis et aliarum provinciarum mercatoribus contra Deum et regni sui honorem fecit, et alia quorum ad aures nostras clamores frequentissime venerunt, si, prout justitia dictaverit, correxerit, nos procul dubio lætari, gratiarum actionibus Deum laudare, ut pro perdita et inventa ove sciat fraternitas tua. Si vero contra hæc (quod nolumus) egerit, Deum procul dubio sibi inimicum, sanctamque Romanam Ecclesiam et nos, cui licet indigni præsidemus, viribus et modis omnibus sibi adversari promittimus. Si legati nostri, ut putamus, ad partes tuas venerint, de his et quæ nobis scripsisti pluribusque aliis, tecum et te auxiliante tractaturi, vice Petri suscipe, vice nostra dilige, ut quanto apostolorum principi amore nobisque adhæreas, in his etiam probare queas.

Data Romæ sexto Idus Decembris, indictione decima tertia.

EPISTOLA XXXIII.

AD CUNIPERTUM TAURINENSEM EPISCOPUM.

(Anno 1074.)

Arguit quod ad synodum vocatus non venerit, et monasterio sancti Michaelis molestiam intulerit. Præ-

(368) Quemadmodum Henricum.

cipit ut ad aliam synodum accedat, et ne dictum monasterium detrimento afficiat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, CUNIPERTO [Cuniberto] Taurinensi episcopo, salutem et apostolicam benedictionem.

Licet adversus præsumptionem tuam durius invehi deberemus, quia vocatus ad synodum, quam circa festivitatem sancti Andreæ celebravimus, venire contempsisti, et venerabili monasterio Sancti Michaelis, neque respectu divini timoris, neque intuitu apostolicæ defensionis, inquietudinis manum subtrahere voluisti; adhuc tamen fraternam tibi dilectionem reservamus, et debitæ satisfactionis tuæ fructum expectamus. Quapropter iterum te apostolica auctoritate monemus, ut ad synodum, quam in prima septimana Quadragesimæ celebraturi sumus, venias. Nos enim abbatem præfati monasterii usque ad prædictam synodum nobiscum retinebimus, quatenus, auditis utrinque rationibus, tam Ecclesia tua quam monasterium illud propriam consequatur justitiam. Interim etiam monemus, ut nullam inquietudinem præfato loco inferas. Si vero his nostris litteris inobediens fueris, quod sancti Patres in hujusmodi negotiis fecere, nos facere, et locum illum auctoritate beati Petri defendere compelles.

Data Romæ secundo Idus Decembris, indictione decima tertia.

EPISTOLA XXXIV.

AD RAINERIUM.

(Anno 1074.)

Decernit irrita esse quæcumque ab abbate Sancti Gaudentii gesta sunt. Quæ vero ipse Rainerius cum illo contraxit, diffinienda differt in nuntii sui adventum.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, RAINERIO illustri viro salutem et apostolicam benedictionem.

Quoniam devotionem tuam ac fidem, sicut te decet, erga beatum Petrum jamdudum probavimus, et præmium te dignum tuis operibus te accepturum minime dubitamus, de servitio et justitia ejus tibi confidenter mandamus, sperantes nobilitatem tuam non solum se devotam præbere, sed etiam alios quos poterit ad obsequium perurgere. Quia igitur notum tibi credimus esse, charissime, quemadmodum abbatem (368) Sancti Gaudentii, sceleratum imo invasorem hæreticum, pro sua nequitia juste damnavimus, nunc tibi notificandum esse censem quod omnia quæ ab ipso perditionis filio de rebus Ecclesiæ illicite, utpote ab hæretico, perpetrata sunt, vel alienata, canonica et legali auctoritate cassanda et penitus evacuanda esse decernimus. De his vero quæ tecum gessit iniquus, videlicet et ecclesiasticis cautionibus, tui respectu et charitate taliter diffinimus, ut cum venerit ad te nuntius noster, sapientes viros tecum habeas, qui Deum timeant, et te diligant quorum consilio causam discutias, et cum inveneris nulla ratione, sine periculo tuæ animæ et damnatione, res Sancti Gaudentii hujusmodi nefario pacto

te posse retinere, studeas eas pro amore sancti Petri ac nostro quantocius Ecclesiae reddere, nec non ab aliis injuste retenta recuperare. Nuntios quoque nostros ad partes tuas venturos, sicut sancti Petri gratiam nostrumque beneficium habere desideras, ne desistas in omnibus adjuvare.

Data Romae Idibus Decembris, indictione decima tertia.

EPISTOLA XXXV.

AD GUILIELMUM PAPIENSEM EPISCOPUM.

(Anno 1074.)

Arguit quod ad se vocatus non venerit. Praecipit ut accedat ad concilium, in quo ei datur locus defendendi conjugium sororis suae cum Azone, quem illius consanguineum esse testes affirmabant.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei GUILIELMO Papiensi episcopo, salutem et apostolicam benedictionem.

Licet contra nos id egisse videaris, ut nec etiam apostolicam benedictionem tibi mittere deberemus, scilicet, quia ad constitutum tibi terminum nec venisti, nec legalem excusationem misisti, malumus tamen de pietatis modestia reprehendi, quam canonum rigorem sequendo inobedientiam tuam acriter ulcisci. Quapropter apostolica tibi auctoritate praecipimus ut ad synodum, quam, Deo annuente, celebraturi sumus prima hebdomada Quadragesimae, venias et de causa sororis tuae respondeas. Licet enim clarissimum sit eam Guidonem marchionem consanguineum Azonis marchionis maritum habuisse, illud etiam sacramentis et testibus in praesentia nostra probatum sit, eandem sororem tuam atque Azonem quartam propinquitatis lineam nondum excedere; dabimus tamen vobis audientiam in praefata synodo, quatenus si legalem defensionem vos habere confiditis et testimonia et sacramenta ante nos facta improbare poteritis, conjugium illorum permaneat. Alioquin, si hoc tunc facere non poteritis, vel a praedicta synodo vos subtraxeritis, nullam deinceps inde fieri quaestionem apostolica auctoritate inhibemus. Unde in sacramento, quo praedictum Azonem constrinximus, ita cauti fuimus, ut cum licentia nostra, si rationes vestrae idoneae fuerint, ipse possit eam reducere atque in uxorem habere.

Data Romae decimo septimo Kalendas Januarii, indictione decima tertia.

EPISTOLA XXXVI.

AD COMITISSAM MATHILDEM.

(Anno 1074.)

Praecipit ut a consortio Azonis se sejungat: quod si illum suum consanguineum non esse probare se posse confidat, in proximo concilio se ejus causam cogniturum.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, MATHILDI, salutem et apostolicam benedictionem.

Qualiter testibus et sacramentis in praesentia nostra probatum sit te habuisse virum consanguineum Azonis, te etiam et Azonem marchionem in quarta propinquitatis linea consanguineos esse, ipsi, qui eidem causae interfuerunt, poterunt tibi referre.

A Unde quia Azonem marchionem sacramento constrinximus, nullam deinceps sine licentia nostra maritalem tecum conversationem habere, tibi etiam ex parte beati Petri praecipimus, ut a consortio et cohabitatione sua omnino te auferas, et de perpetrata iniquitate ita digne poeniteas, quatenus gratiam Dei valeas recuperare, et tanti tamque turpissimi incestus infamiam declinare. Quod si fortasse praedictum te pati existimas, et testimonia atque sacramenta de consanguinitate vestra improbare posse confidis, damus tibi audientiam in proxima Romana synodo, ubi, Deo auxiliante, neque ad dexteram neque ad sinistram in executione justitiae declinabimus, sed quod justum est statuemus.

Data Romae xvii Kal. Januarii, indictione xiii.

EPISTOLA XXXVII.

AD UNIVERSOS FIDELES.

(Anno 1074.)

Hortatur ad defensionem Christianorum, qui in transmarinis partibus ab infidelibus premebantur.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, omnibus fidelibus Sancti Petri, maxime [deest maxime] ultramontanis, salutem et apostolicam benedictionem.

Ad vos jam pervenisse credimus quae sit nostra voluntas, et quid ex parte Sancti Petri dixerimus [direximus] de adiutorio faciendo fratribus nostris, qui ultra mare in Constantinopolitano imperio habitant, quos diabolus per se ipsum a fide catholica conatur avertere, et per membra sua non cessat quotidie pecudes enecare crudeliter. Sed quia invidet bonis desideriis, tentat, si potest, nos impedire ne illi gratia divina largiente liberentur, et nos dando animas nostras pro fratribus nostris coronemur. Proinde ex parte beati Petri rogamus, monemus et invitamus ut eo modo, quem portitor horum dixerit, ad nos quidam vestrum veniant, qui Christianam fidem vultis defendere, et caelesti regi militare, ut cum eis viam (favente Deo) praeparemus omnibus qui caelestem nobilitatem defendendo per nos ultra mare volunt transire, et quod Dei sunt filii, non timent ostendere. Itaque, fratres charissimi, estote ad pugnandum fortissimi pro laude illa et gloria, quae omne desiderium superant, qui hactenus fortes fuistis pugnare pro rebus quas non potestis detinere, nec sine dolore possidere. Nam per momentaneum (II Cor., iv) laborem aeternam potestis acquirere mercedem. Omnipotens Deus, qui omnem legem suam in praeepto abbreviavit charitatis, det vobis se toto corde, tota anima, tota virtute diligere, ut proximos vestros sicut vos ipsos diligentes mereamini, si oportuerit, pro eis animas vestras ponere.

Data Romae xvii Kal. Januarii, indictione xiii.

EPISTOLA XXXVIII.

AD UBERTUM COMITEM, ET CLERUM FIRMANUM.

(Anno 1074.)

Ut auxilium praestent archidiacono, cui procuracionem episcopatus Firmani commiserat, donec de idoneo pastore provideatur.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, UBERTO

comiti, et universo clero, populoque Firmano, in fidelitate Sancti Petri persistentibus, salutem et apostolicam benedictionem.

Quamquam pleraque nobis de archidiacono vestro reprehensibilia relata fuerint, eo tamen in nostra præsencia posito, et diligenter super his quibus arguebatur inquisito, nihil nisi quod ad fidelem pertinere videbatur obedientiam in ipso deprehendere potuimus. Considerantes ergo necessitatem viduatæ Ecclesiæ, procurationem totius episcopatus interim ei commisimus, donec divina providente clementia, cum nostra sollicitudine, tum regis consilio, et dispensatione idonea ad regendam Ecclesiam et episcopalem dignitatem persona reperiatur. Quapropter admoneamus vos, et apostolica auctoritate præcipimus ut unanimiter sibi ad hæc peragenda vestra consilia et adjutoria præbeatis, et ea quæ de bonis Ecclesiæ dispersa et confusa sunt recuperare et salubriter ordinare modis cum omnibus adjuvetis. Si quis vero contra præfatam Ecclesiam aliquid injuriose commisit, aut facere conatur, absque dilatione emendare et restituere studeat. Quod si qua temeritate neglexerit, sciat se ex apostolica auctoritate in bannum casurum esse, si dives est, centum librarum; sin vero de mediocribus, in detrimentum totius substantiæ suæ. Agite ergo ut appareat vos ingenuos et fideles esse vestræ matris Ecclesiæ filios, et omnia quæ ad honorem et utilitatem ejus pertinent, ita vestris studiis sub providentia archidiaconi strenue peragantur, ut omnipotentis Dei gratiam, et apostolicæ benedictionis salutem mereamini.

Data Romæ secundo [XI] Kalendas Januarii, indictione decima tertia.

EPISTOLA XXXIX.

AD DUCEM ET POPULUM VENETIARUM.

(Anno 1074.)

Testatur suam in eos dilectionem. Hortatur ut patriarchæ nimia egestate oppresso quæ sunt necessaria ad vitam tuendam pro decentia tantæ dignitatis suppeditent.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, DOMINICO duci, et populo Venetiæ salutem et apostolicam benedictionem.

Notum esse credimus, non solum his qui nobiscum morati sunt, sed etiam plerisque vestrum, quod jam ab ineunte ætate terram vestram et libertatem hujus gentis valde dileximus, atque ob id nonnullorum principum et nobilium personarum inimicitias sustinuimus. Postquam vero apostolici regiminis onus et officium, licet indigni, suscepimus, tanto ferventius in dilectione vestra noster exarsit affectus, quanto per generalis curæ debitum in administrationem vestræ salutis sollicitius astricti sumus. Quapropter litteras ad vos direximus, ut nobilitatem vestram ad respiciendum decus et sublimitatem antiquæ dignitatis suæ excitare possimus, ne ex longa, quod absit, negligentia dilapsum honorem gemat, quem adhuc stantem, dum potest, colere et servare non laborat. Scitis enim quoniam præ multis terra-

rum partibus divina dispensatio terram vestram patriarchatus honore sublimavit, cujus dignitatis eminentia ex ipsa sui nominis et officii prærogativa adeo angusta et rara est, ut non amplius quam quatuor in toto mundo reperiantur. Quod cum ita sit apud vos tamen hoc tantum decus, et tam excelsi gloria sacerdotii ex inopia rerum temporalium et diminutione potestatis suæ adeo vilescit, et a competenti statu honoris sui penitus corrui, ut tanta tenuitas rerum nec simplicem episcopatus sedem concedere, aut ejus necessitatibus sufficere posse videatur. Unde vos tanti beneficii divinæ munificentiae ingratos et immemores esse deprehendimus, timentes ne quasi degeneres filii divitias et hæreditatem nobilissimæ matris vestræ, videlicet Gradensis Ecclesiæ, dissipantes, inde obscuriores efficiamini, unde post apostolicam sedem omnibus quæ sunt in Occidente gentibus clariores exstitistis. Nos equidem meminimus Dominicum patriarcham beatæ memoriæ antecessorem hujus propter nimiam egestatem locum deserere voluisse: et hic quidem pari necessitate dicit se circumventum esse. Quapropter, sicut charissimos filios, vos admonemus ut memores pristinæ nobilitatis et gloriæ collatum vobis honorem, et apostolicæ sedis erga vos benevolentiam ulterius non negligatis, sed convenientes in unum qualiter antesignati patriarchatus dignitatem debita cum veneratione et rerum temporalium amplificationem sustentetis, et cum Dei adjutorio ad culmen suæ celsitudinis relevetis, communi consilio pertractetis. Indicavit quidem nobis hic confrater noster patriarcha, te ducem, et plerosque vestrum quam optimam super hac re habere voluntatem: propter quod et fiducialius ad explendum opus boni propositi vestram exhortari incipimus dilectionem. Quidquid igitur inde inter vos consultum et constitutum fuerit, nobis per litteras aut certo nuntio quantocius renuntiate; quoniam si pro gloria et nobilitate, tam vestri quam præfati loci et sacerdotii, aliquid statueritis, ut æquum est pro meritis vestris gratulabimur; sin vero aliqua minus honesta vos occasio retraxerit, procul dubio tanti ministerii nomen inter vos vilescere, et debito honore privari non patiemur.

Data Romæ secundo Kalendas Januarii, indictione decima tertia.

EPISTOLA XL.

AD UNIVERSOS FIDELES.

(Anno 1074.)

Ut legatos suos congruo honore recipiant, eisque obedientiam præstent.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, omnibus Sancti Petri fidelibus ad quos portitores præsentium venerint, salutem et apostolicam benedictionem.

Notum vobis est quod succrescente nequitia, et diabolica fraude usquequaque invalescente, multorum jam charitas frigit, et totius religionis studium in sancta Ecclesia pene defecerit. Sed quis impossibile est nostram in tot et tam diversas sollicitudines

præsentiam exhiberi, misimus ad vos dilectos sanctæ Romanæ Ecclesiæ filios, videlicet Gepizonem [Geizonem et sic ubique] abbatem Sancti Bonifacii, et Maurum abbatem Sancti Sabbæ, per quos et nostra vobis repræsentetur auctoritas, et nostra vice ea quæ ad utilitatem sanctæ Ecclesiæ pertinent cum Dei adjutorio studiosa procuratione peragantur. Vos igitur memores divini per Evangelium dicti : *Qui vos audit, me audit, et qui vos spernit, me spernit* (Luc. x), eos, sicut de nostra amicitia, imo de gratia Sancti Petri cujus nuntii sunt, curam habetis, debita cum veneratione et charitate recipiatis; et in omnibus quæ vel causa legationis eorum, vel fatigationis necessitas postulaverit, fidelem illis obedientiam et consensum præbeatis. Præterea si contigerit eos ex considerata et competenti necessitate negotiorum dividi, et separatim in diversas partes proficisci, ad quoscunque alter eorum venerit, eum sicut nos audiatis, et quod nostræ deberetis præsentiae in eo ostendere et exsequi non dubitetis.

Data Romæ, quarto Nonas Januarii, indictione decima tertia, anno Christi 1075.

EPISTOLA XLI.

AD FERETRANOS ET EUGUBINOS.

(Anno 1075.)

Significat se legatos ea de causa misisse, ut dent operam ut idoneus pastor in eorum Ecclesia eligatur. Monet ut eis obedientiam exhibeant.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, clero et populo Feretrano, atque clero et populo Eugubino, salutem et apostolicam benedictionem.

Ex quo Ecclesiam vestram pastore viduatam esse cognovimus, multa pro vobis sollicitudine anxii fuimus, et quanquam multa et gravia nos negotia occupent, ea tamen cura qualiter divina misericordia dignum vobis patrem provideat nostro cordi indesinenter adhæret, atque eo magis hac de causa sollicitamur, et attentius Deo preces effundimus, quoniam in retroactis temporibus non sat vigilantem vobis pastorem præfuisse cognoscimus. Quapropter misimus ad vos hos religiosos sanctæ Romanæ Ecclesiæ filios videlicet abbatem Sancti Sabbæ, et abbatem Sancti Bonifacii, ut si forte in Ecclesia vestra talis persona, quæ huic regimini congrua sit, reperiat, diligenter inquirent, et eam, sicut dignum est, vestra electione collaudatam et canonico decreto probatam, nobis ad ordinandum quantocius præsentare studeant. Sin vero inter vos talis reperiri non possit, ipsi cum omni diligentia et sollicitudine aliunde aliquem, qui vobis secundum Deum præesse possit, invenire procurent, et ad suscipiendam episcopalis officii ordinationem ad nos sine mora transmittant. Vos igitur in omnibus eis credite et obedite, scientes eos in hac re, custodiante Deo, nihil nisi vestram salutem et Ecclesiæ vestræ honorem attendere. Præterea quidquid thesauri vel ornamenti in Ecclesia vestra habetur, illorum oculis præsentate; quatenus ex eorum providentia et commendatione in tali custodia relinquatur, ut nec Ecclesia detrimentum

PATROL. CXLVIII.

A sentiat, nec in aliquem vestrum aliqua suspicionis infamia cadat.

Data Romæ, quarto Nonas Januarii, indictione decima tertia.

EPISTOLA XLII.

AD GUIBERTUM ARCHIEPISCOPUM RAVENNATEM.

(Anno 1075.)

Ad synodum vocat in proxima Quadragesima ex more habendam.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, GUIBERTO Ravennati archiepiscopo, salutem et apostolicam benedictionem.

Coram oculis habes, frater charissime, et quasi palpare manibus potes miserabilem sanctæ Ecclesiæ perturbationem, et jam per longa tempora inimicorum et impugnatorum ejus insensatam et omnino irrefrenatam præsumptionem. Contra quos, quoniam nos qui in sortem ministerii sacerdotalis, et regnum Dei electi sumus, omni cura et studio surgere et pugnare convenit, sicut jam per aliquot annos in apostolica sede fieri consuevit in prima hebdomada Quadragesimæ synodum, Deo annuente, celebrare disposuimus: ad quam fraternitatem tuam singulari admonitione, et multo charitatis affatu, postposita omni negligentia, venire rogamus et invitamus, quatenus tua aliorumque fratrum nostrorum annitente prudentia, et spirituali tam fortitudine quam sapientia impii a suis conatibus arceantur, et Christiana religio in ea qua primum fundata est libertate et pace roboretur.

C Data Romæ, secundo Nonas Januarii, indictione decima tertia.

EPISTOLA XLIII.

AD HUGONEM DIENSEM EPISCOPUM.

(Anno 1075.)

Ut recipiat a subditis ea quæ Ecclesiæ restituere volunt, eosque absolvat, fide accepta ad synodum veniendi.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, HUGONI, in Burgundia Diensi episcopo, salutem et apostolicam benedictionem.

Videtur nobis ut quod filii Ecclesiæ tuæ de rebus ecclesiasticis volunt tibi reddere recipias, eosque absolvas tali tenore, ut data fide quidam illorum promittant tecum venire ad nos Romam, videlicet, Deo auctore, ad synodum celebrandam, ut illic quod nobis ratum visum fuerit peragant. Melius enim nobis placet ut pro pietate interdum reprehendaris, quam pro nimia severitate in odium Ecclesiæ tuæ venias. Debes quidem filios tuos quia rudes sunt et indocti conspicerere, et ad meliora paulatim provocare, quia nemo repente fit summus et alta ædificia paulatim ædificantur.

Data Romæ, Nonis Januarii, indictione decima tertia.

EPISTOLA XLIV.

AD JUDITH HUNGARORUM REGINAM.

(Anno 1076.)

Plures recenset causas sinceræ erga eum dilectionis. Consolatur ipsam, et ad patientiam hortatur. De-

13

num se omnia quæ ad ejus honorem et salutem pertinent libenter curaturum asserit.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, JUDITH (369) Hungarorum reginæ, salutem et apostolicam benedictionem.

Multæ ac diversæ causæ sunt, propter quas intimo et sincero cordis affectu te diligimus. Primo, quoniam ex universalitate suscepti regiminis omnibus qui in Christo sunt debitores sumus. Deinde quoniam clarissimus imperator Henricus pater tuus, et Agnes mater tua jam nunc non humanitus, sed Dei misericordia cœlitus imperatrix Augusta, ex quo me cognoverunt, pro sua magnitudine honorifice et præ cæteris sanctæ Romanæ Ecclesiæ filiis charitative habuerunt, et maxime quia nunc eadem mater et domina tua, postpositis sæcularibus causis et honoribus, apostolorum limina tota devotione et veneratione complectitur: ex cujus quidem præsentia inter hujus sæculi nequam perturbationes sæpe nobis accepta solatia conferuntur. Præterea multum te commendat nobis tua præclara et inclyta fama, quod in tam tenera ætate inter asperam et incognitam gentem generis tui gloriam decorasti: quippe quæ in excelso nata imperio nihil in actibus et in habitu tua nisi decus imperiale hactenus demonstrasti. His, inquam, de causis nos, quibus fallere quemquam nefas est, in loco germanæ sororis te diligimus, et, si quid orationes nostræ apud Deum valent, non infructuosam erga te nostram fore amicitiam in Dei pietate confidimus. Scias etiam quod de tribulationibus et angustiis, quas te sustinere cognovimus, valde dolemus, et divinam clementiam pro quiete et lætitia tua frequenter et suppliciter imploramus. Et si quando locus aut tempus opportunitatem dederit, temporalibus quoque subsidiis te honorare quammaxime cupimus. Cæterum ea quæ nunc tibi instat adversitas non te terreat, nec mentem tuæ generositatis deprimat; sed, si quid mœstum aut grave ingruerit, vultu regalis constantiæ gestuque dissimula, et molestas, quas Deus avertat, causas naturali morum tuorum virtute patienter tolera. Fiduciam et spem firmam habens in Deo Salvatore nostro, quoniam ipsi cura est de te, qui nunquam derelinquit sperantes in se (Judith. XIII): et quanto nunc animum tuum sollicitudinibus verberari sinit acerbius, tanto eum ex vicina et potenti virtute consolationis suæ lætificabit uberius. Ipse enim nihil sine causa præcipit, nihil sine ratione permittit, qui regum et imperatorum omniumque causarum æquus arbiter et moderator existit. Verum inter omnia te id agere et studere monemus, ut præclarum nomen vitæ ac nobilitatis tuæ ab ineunte ætate nactum in dies amplificetur et crescat, quoniam integritas famæ licet præ cunctis terrarum opibus corona sit nobilium et gnobilium, tanto tamen unicuique plus ornamentum et gloriæ tribuit, quanto eum eminentia generis al-

(369) De Judith Salomonis Hungarorum regis uxore Lambertus anno 1061 et 1063.

tius extollit. Illi enim sua humilitate teguntur, isti vero innata sibi celsitudine produuntur. Age ergo ut omnibus quæ regnum fert et imperium tanto te excellentiorem ostendas, quanto ea omnia mutari cognoscis. Tuam vero naturam et imperiale germen, quod te est, nullis successibus nullisque adversitatibus mutari posse proponas. De cætero quod nos matrem tuam de causa tua compellere rogasti, pro certo scias, nos omnia quæ ad honorem et salutem tuam pertinent et consulendo libenter ei intimare, et persuadendo ut fiant apostolica benigne adjutoria exhibere. Deus autem omnipotens qui est mœstorum consolatio, infirmantium fortitudo, præsentem vobis lætitiâ cito conferat, et veram æternamque gloriam supernæ felicitatis tribuat.

Data Romæ, quarto Idus Januarii, indictione decima tertia.

EPISTOLA XLV.

AD RODULPHUM SUEVIÆ, ET BERTULPHUM
CARENTANUM, DUCES.

(Anno 1075.)

Invehitur in episcopos, qui inobedientes erant in exsequendis apostolicæ sedis decretis de Simoniacis et fornicariis clericis: quare duces monet ut, quoscunque Simoniacos aut fornicarios cognoverint, nullatenus recipiant: Rodulphum vero hortatur, ut pretium quod beneficiorum causa a clericis acceperat in pios usus eroget.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, RODULPHO duci Sueviæ, atque Bertulpho (370) duci Carentano, salutem et apostolicam benedictionem.

Scimus quoniam prudentia vestra miserabilem Christianæ religionis desolationem perspicaci mente perpendit, quæ pro peccatis nostris in ea nunc extremitate est posita, ut infeliciora tempora nemo viventium viderit, nec a tempore beati Silvestri Patris nostri scripturarum traditione repererit. Verum hujus tanti mali nos caput et causa sumus, qui ad regendum populum prælati, et pro lucrandis animabus episcopi vocati et constituti sumus. Ab eorum namque principatibus, velut a quibusdam initiis subditorum bona vel mala veniunt, qui, aut mundanas dignitates, aut magisterium spirituale susceperunt, qui dum nihil aliud nisi gloriam et voluptates sæculi quærunt sine sua et populi confusione vivere nequeunt; quoniam in malefactis prava sectantes desideria, et suæ auctoritatis jura per culpam ligant, et aliis peccandi per exemplum frena relaxant. Neque enim per ignorantiam aut improvidi delinquant, sed presumptuosa obstinatione Spiritui sancto resistentes, divinas quas cognoverunt leges abjiciunt, et apostolica decreta contemnunt. Sciunt namque archiepiscopi et episcopi terræ vestræ, quod et omnibus fidelibus notum esse debet, quoniam in sacris canonibus prohibitum est ut hi qui per Simoniacam hæresim, hoc est interventu pretii, ad aliquem sacrorum ordinum gradum vel officium promoti sunt, nullum in saucta Ecclesia ulterius

(370) Alias Bertholdo, ut apud Lambertum anno 1073; et alibi Bertarito.

ministrandi locum habeant, nec illi, qui in crimine fornicationis jacent, missas celebrare, aut secundum inferiores ordines ministrare altari debeant. Quæ cum eos sancta et apostolica mater Ecclesia jam a tempore beati Leonis papæ sæpe in conciliis tum per legatos, tum per epistolas in se et commissas sibi plebes, utpote ab antiquioribus neglecte renovare et observare commonuerit, rogaverit, et accepta per Petrum auctoritate jusserit; adhuc tamen inobedientes (exceptis perpauca) tam execrandam consuetudinem nulla studuerunt prohibitione decidere, nulla distinctione punire, non attendentes quod scriptum est, *quia ariolandi peccatum est repugnare, et quasi crimen idololatriæ nolle acquiescere (I Reg. xv)*. Cum igitur illis apostolica, imo sancti Spiritus mandata spernentibus, et scelera subditorum criminosa foventibus patientia, divina ministeria indigne tractari, populum seduci intelligimus, alio quolibet modo contra hæc vigilare nos convenit, quibus cura Dominici gregis præ cunctis incumbit. Multo enim melius nobis videtur justitiam Dei vel novis reædificare consiliis, quam animas hominum una cum legibus deperire neglectis. Quapropter ad te et ad omnes de quorum fide et devotione confidimus nunc convertimur, rogantes vos, et apostolica auctoritate admonentes ut quidquid episcopi dehinc loquantur aut taceant, vos officium eorum quos aut Simoniace promotos et ordinatos, aut in crimine fornicationis jacentes cognoveritis, nullatenus recipiatis : et hæc eadem adstricti per obedientiam tam in curia regis, quam per alia loca et conventus regni notificantes ac persuadentes, quantum potestis, tales sacrosanctis deservire mysteriis, etiam vi, si oportuerit, prohibeatis. Si qui autem contra vos quasi istud officii vestri non esse aliquid garrere incipiant, hoc illis respondete : Ut vestram et populi salutem non impediens de injuncta vobis obedientia ad nos nobiscum disputaturi veniant. Quia vero, te, Rodulphe, dico ducem et charissimum sancti Petri filium, ad religionis spiritum desideranter anhelare confidimus, unde nos consulisti, quidquid nobis perfectius visum est, ad correctionem tuam tibi intimamus, ut quantumcunque pretii te pro disponendis in Ecclesia clericis accepisse recordaris, aut in utilitates ejusdem Ecclesie, si attinere ei videtur, aut in usus pauperum expendas, ut nulla in te reprehensibilitatis macula remanente inter electos regni cælestis cives ascribi merearis.

Data Romæ, tertio [XIII] Idus Januarii, indictione decima tertia.

EPISTOLA XLVI.

AD GEPITIUM ET MAUREM ABBATES.

(Anno 1075.)

Mandat ut restituenda curent bona Ecclesie Pisaurensis a suo episcopo incaute alienata, et litem inter episcopum et alios definiant.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, GEPITIO abbati sancti Bonifacii, et Mauro abbati Sancti

Sabbæ, in legatione Marchiæ constitutis, salutem et apostolicam benedictionem,

Mandamus vobis ut diligenter conveniatis homines illos, quibus Michael Pisaurensis episcopus Ecclesie suæ bona incaute tribuit, eisque auctoritate apostolica omnia Ecclesie et episcopo restituere præcipiatis, atque prout oportuerit cogatis : et insuper episcopum, si inobedientes fuerint, ex parte Sancti Petri et nostra corporaliter sub banno investire palam studeatis, eosque gratiam Sancti Petri et nostram amissuros si rebelles exstiterint, aperte insinuetis. Episcopos quoque, et comites, cunctosque Sancti Petri fideles firmiter præcipientes rogate, quatenus episcopo Pisaurensi ad eos expugnandos spirituali et sæculari auxilio, prout necesse fuerit, fideliter subveniant : maxime eos qui pretio recepto terram adhuc violenter et superbe retinere non verentur, præ cæteris acerrime corrigatis et bona Ecclesie episcopo intromittentes restituatis. Omnes etiam lites inter episcopum et adversarios ejus ad utilitatem Sanctæ Mariæ Pisaurensis Ecclesie definire procuretis, nullius negligentie interveniente incuria.

Data Romæ, Idibus Januarii, indictione decima tertia.

EPISTOLA XLVII.

AD RAINERIUM, etc.

(Anno 1075.)

Nuntiat se præcepisse Clusino episcopo, qui Guidonem multis criminibus irretitum, et ab Alexandro pontifice prædecessore suo a quadam præpositura expulsum, restituerat, ut eo amoto alium in ejus locum substitueret. Jubet ne dicto Guidoni ad retinendam præposituram auxilio sint.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, RAINERIO filio Ugizonis (Uguccionis, et sic alibi), atque RAINERIO filio Bulgarelli uxori quoque Peponis donæ Guillæ, filiis etiam comitis Ardingi, omnibusque in Clusino comitatu commorantibus, tam majoribus quam minoribus Christi Sanctique Petri fidelibus, salutem et apostolicam benedictionem.

Constat vobis fieri notissimum Guidonem Ecclesie Christi martyris et virginis Mustiolæ perjurium multipliciter incurrisse, nec non et fornicationem publice, adulterii quoque crimen sustinuisse, satisfactionem denique exhibere omnimodo devitasse. Qua de re a felicis memoriæ domno Alexandro nostro prædecessore, et a prælatione ejusdem Ecclesie irrevocabiler esse expulsum, ac pro contumacia inobedientiæ, si unquam ulterius ad eandem præsumpsisset aspirare præposituram, perpetuo anathemati subditum. Quia vero confrater noster Lanfrancus Clusinus episcopus quorundam suorum fidelium quæ carnis sunt sapientium consilio fretus, eundem Guidonem tentavit eidem canonice iterum præponere contra Romanæ Ecclesie auctoritatem, contraque omnium familiarium tam clericorum quam laicorum, unanimem conspiracyonem, eundem subjicimus episcopum satisfactioni dignæ poenitentiae, eo scilicet tenore, quo nominatum Guido-

nem a nobis publice excommunicatum, et a præpositura et claustrali communione dejiciat, alterumque loco ejus secundum Deum substituat. Vos ergo, dilectissimi filii, si Deum vultis habere propitium, sanctumque Petrum peccatis vestris ferre subsidium, cavete omnino ne præfato sacrilego Guidoni aliquod contra Deum nostrumque judicium ad retinendam præposituram, vel aliquod de rebus Sanctæ Mustiolæ præbeatis auxilium sive consilium. Procul dubio enim, si (quod absit a vestra nobilitate!) auxiliari sibi quocumque modo tentaveritis, et ea quæ de bonis ecclesiæ amicis suis dedit pro retinenda præpositura retineri feceritis, excommunicationis ejus participes eritis. Si vero, ut decet Christianos viros, operam studebitis dare, eo expulso, ecclesiam Dei matremque utique vestram ad pristinum statum revocare, inter sanctos Dei in superno regno incorruptibilem possidebitis hæreditatem, adepti peccatorum indulgentiam per ineffabilem Dei clementiam.

Data Romæ, Idibus Januarii, ind. XIII.

EPISTOLA XLVIII.

AD GEPITIUM ET MAURUM ABBATES.

(Anno 1075.)

Ut moneant quendam fratricidam, qui ante perfectam pœnitentiam aliam uxorem contendebat ducere, ne id faciat; sed auditurus quæ suæ salutis sunt ad se veniat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, GEPITIO abbati Sancti Bonifacii, et MAURO abbati Sancti Sabbæ, salutem et apostolicam benedictionem.

Notum vobis est quod Rainerius, Ugizonis quondam filius, diabolico instinctu fratrem suum interfecit; unde digne pœnitentiæ nondum se subdidit, nec perfecte pœnituit; sed immemor tanti facinoris et promissionis defensionum ecclesiasticarum, quam in suscipiendo fictam pœnitentiam fecit necnon et pauperum Christi, animæ suæ salutem oblivioni tradens, aliam studet uxorem ducere. Ideoque vestram fraternitatem sollicitam esse volumus quatenus eum conveniatis et modis quibus potestis, illum moneatis dulciter et aspere, quantum opus fuerit et vobis necessarium videbitur, ut nullo modo id facere præsumat, sed nos adeat ad audiendum ea quæ sibi de salute sua dicere debemus. Si forte (quod non optamus) vos audire et nobis obedire renuerit, omni modo certum illum reddite quod nos, Deo adjuvante, quidquid justum et canonicum visum fuerit facere non negligemus.

Data Romæ, decimo septimo Kalendas Februarii indictione decima tertia.

EPISTOLA XLIX.

AD HUGONEM ABBATEM CLUNIACENSEM.

(Anno 1075.)

Deplorat suum et Ecclesiæ miserrimum statum; unde rationem pro se ad Deum effundi petit, vultque abbatem ad comprimendam impiorum sævitiam exhortari omnes fideles.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, HUGONI (371) Cluniacensi abbati, salutem et apostolicam benedictionem.

Si posset fieri, optarem te pleniter scire quanta tribulatio me angustat, quantusque labor quotidie innovatus fatigat, et accrescens valde perturbat, ut secundum tribulationes cordis mei fraterna compassio mihi te flecteret, et in profusione lacrymarum coram Domino cor tuum effunderet, ut pauper Jesus [*lege, pauperi Jesus H.*], per quem omnia facta sunt, et qui omnia regit, manum porrigeret, et solita pietate miserum liberaret. Ego enim sæpe illum rogavi, prout ipse dedit, ut aut me de præsentī vita tolleret, aut matri communi per me prodesset, et tamen de magna tribulatione adhuc non eripuit, neque vita mea prædictæ matri, cujus me catenis alligavit, ut sperabam, profuit. Circumvallat enim me dolor immanis, et tristitia universalis, quia orientalis Ecclesia instinctu diaboli a catholica fide deficit, et per sua membra ipse antiquus hostis Christianos passim occidit, ut quos caput spiritualiter interficit, ejus membra carnaliter puniant, ne quando divina gratia resipiscant. Iterum cum mentis intuitu partes occidentis, sive meridiei, aut septentrionis video vix legales episcopos introitu et vita, qui Christianum populum Christi amore, et non sæculari ambitione regant, invenio, et inter omnes sæculares principes, qui præponant Dei honorem suo, et justitiam lucro, non cognosco. Eos autem inter quos habito, Romanos videlicet, Longobardos et Normannos, sicut sæpe illis dico, Judæis et paganis quodammodo pejores esse redarguo. Ad meipsum cum redeo, ita me gravatum propriæ actionis pondere invenio ut nulla remaneat spes salutis, nisi de sola misericordia Christi. Nam si non sperarem ad meliorem vitam, et utilitatem sanctæ Ecclesiæ venire, nullo modo Romæ, in qua coactus, Deo teste, jam a viginti annis inhabitavi, remanerem. Unde fit ut inter dolorem qui quotidie in me renovatur, et spem quæ nimis, heu, protenditur, mille quassatus tempestatibus quoquomodo moriens vivo. Et eum qui me suis alligavit vinculis et Romam invitum reduxit illicque mille angustiis præcinxit, exspecto. Cui frequenter dico: Festina, ne tardaveris; accelera, ne moreris, meque libera amore beatæ Mariæ ac sancti Petri. Sed quia non est pretiosa laus, neque sancta oratio cito impetrans in ore peccatoris, cujus est vita laudabilis, et actio sæcularis, precor, exoro, rogo, ut eos qui merentur audiri pro vitæ meritis, vigilantī cura rogites, ut pro me Deum exorent ea charitate eaque dilectione, qua debent universalem diligere matrem. Et quia utraque manu debemus uti pro dextera ad comprimendam impiorum sævitiam, oportet nos, quando quidem non est princeps qui talia curet, religiosorum tueri vitam, fraterna te monemus charitate, ut, in quantum potes, vigilantī studio manum præbeas, eos monendo, rogando, exhortando, qui beatum Petrum diligunt

(371) Deest Hugoni.

ut si vere illius volunt esse filii et milites, non habeant illo chariores sæculares principes, quia illi misera et transitoria vix tribuunt, iste vero beata et æterna a cunctis peccatis solvendo promittit, et in cœlestem patriam potestate sibi tradita perducit. Volo quidem luce clarius intelligere, qui revera sint illi fideles, et qui eundem cœlestem Principem non minus pro cœlesti gloria diligunt quam eos quibus pro spe terrena, et misera subjiciuntur.

Data Romæ, undecimo Kalendas Februarii, indictione decima tertia.

EPISTOLA L.

AD SANCIVM REGEM ARAGONIÆ.

(Anno 1075.)

Censet absurdum esse ut is qui ex illegitimo concubitu natus erat, ad episcopatus gradum, ad quem ab eo postulabatur, ascenderet. Ait se dedisse negotium episcopo, qui morbi causa episcopatu se abdicare volebat, ut constitueret sibi hujusmodi coadjutorem, qui illius episcopatus post ejus obitum administrationem suscipere posset.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, SANCIO regi Hispaniarum, salutem et apostolicam benedictionem.

Quoniam erga reverentiam sanctæ et apostolicæ sedis regiam nobilitatem tuam pia devotione et amore fervere intelligimus, te et regnum tuum dignis honoribus sublimari cupimus, et apostolicam benevolentiam non solum in nostro, verum etiam in quocunque tempore tibi et causis tuis sinceræ charitatis affectum præbere desideramus. Cæteram, quod nos de causa Aragonensis episcopatus et consulisti, et te quodammodo velle significasti, diu et multum volentes, et cum filiis sanctæ Romanæ Ecclesiæ pertractantes, incongruum fore pervidimus quoniam in eo canonica decreta nobis obviare cognovimus. Veniens enim ad nos, sicut nosti, confrater noster Sancius Aragonensis episcopus, multa nobis de infirmitate corporis sui conquerens, deserendi episcopatum a nobis suppliciter licentiam postulavit, quod enim morbo confectus et pene consumptus diutius competenti ministerio regere et custodire non possit. Atque ut facilius hoc impetraret, indicavit nobis de duobus clericis, quorum alterum in episcopatum eligi tuam et sui ipsius voluntatem atque consilium fore nuntiavit; de quorum vita et conversatione eum interrogantes, alia omnia, præter quod de concubinis nati erant, bona satis et honesta accepimus. Et quia venerandi canones ad sacerdotii gradum tale provehi contradicunt, probare eos non satis cautum fore putavimus, ne quidquam a nobis contrarium sanctis patribus in exemplum et auctoritatem posteris relinqueretur. Solet enim sancta et apostolica sedes pleraque considerata ratione tolerare, sed nunquam in suis decretis et constitutionibus a concordia canonicæ traditionis discedere. Quapropter noverit dilectio tua nos ita consuluisse et præcepisse episcopo, ut ipse, quantum possit, episcopali officio in spiritualibus insistens, et auxilia comprovincialium

A episcoporum petens, ad peragendas exteriores et interiores curas talem clericum in Ecclesia constituat qui ad tantam procuracionem providus, et, si res postularet, ad percipiendam episcopalis officii dignitatem et ordinem sit idoneus. Quo per annum unum aut amplius in Ecclesia consistente, si divina clementia interim episcopo vires corporis et sanitatem reddiderit, sicut justum est, ipse in loco suo super Dominicum gregem vigilans consistat; si vero infirmitas et debilitas corporis sui adaucta fuerit, et administrationem commissæ sibi curæ nequaquam exsequi poterit, tunc demum, si illius vita, mores, et disciplina probabilis fuerit apostolicæ sedi ejus tuis et episcopi litteris, nec non sub testimonio cleri ejusdem Ecclesiæ denuntietur, et de ordinatione Ecclesiæ deliberato consilio certa vobis et salubris, annuente Deo responsio dabitur. Verum hæc nequaquam tam absolute dixissemus, nisi quod episcopo se excusanti, et impedimentum suæ infirmitatis proponenti, fraternæ compassionis auditum denegare non potuimus. Hæc igitur, dilecte fili, prudenter considera, et ad observanda nostra monita episcopum, quantum potes, adjuva, quatenus et tu a beato Petro apostolorum principe ad regendum tibi commissum populum adjuvari, ejusque meritis a peccatorum tuorum vinculis absolutus æternæ beatitudinis gloria in regno Christi et Dei merearis perfrui.

Data Romæ, octavo [IX] Kalendas Februarii, indictione decima tertia.

EPISTOLA LI.

AD SUENUM REGEM DANORUM.

(Anno 1075.)

Queritur quod ut se non scripserit. Hortatur ad rectam regni administrationem. Significat legatos ad eum missos ea de causa, ut satisfacerent de his quæ ab Alexandro pontifice petierat ob Germaniæ perturbationem esse reversos. Quare petit ab ipso ut nuntios ad se mittat, et filium suum apostolica sedis ducem contra quosdam hæreticos constituat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, SUENO (372) regi Danorum, salutem et apostolicam benedictionem.

Cum adhuc in ordine diaconatus eramus, sæpe dilectionis tuæ litteras et legatos accepimus, in quibus magnificentæ tuæ promptum erga nos animum fore intelleximus. Postquam vero, quod digni non sumus, ad locum altioris curæ ministerii que pervenimus, amorem tuum in subtracta visitatione tepuisse deprehendimus, qui scriptis tuis tandiu carere nescio cur meruimus. Nos equidem jam nunc non solummodo regum et principum, sed omnium Christianorum, tanto propensior sollicitudo coarctat quanto ex universali regimine, quod nobis commissum est, omnium ad nos causa vicinius ac magis proprie spectat. Verum quia eminentiam tuæ nobilitatis præ cæteris reguorum principibus tam peritia litterarum quam studio ecclesiasticæ exhortationis, pollere intelleximus multo fiducialius ad te

(372) Suenonis regis Danorum mentionem facit Lambertus anno 1073.

scripta nostra dirigimus, existimantes in te tanto A
facilius lucrifacere quanto in eruditione et prudentia morum amplius dignosceris profecisse. Rogamus igitur, et sincera te charitate monemus ut commissa tibi regni gubernacula, secundum Deum administrare studeas, et nomen regalis excellentiæ congrua ac consonanti virtutum proprietate geras, quatenus eam, per cujus principatum subjectis imperas, in corde tuo semper regnare justitiam ostendas. Nosti enim quod gloria et vana hujus mundi delectatio labilis est et deceptoria; nosti quod universa caro ad finem quotidie properat, quod nec volenti aut nolenti mortis necessitas pareat [*forte*, parcat. HARD. paret]. Nosti quod reges æqua conditione ut pauperes futuri sunt pulvis et cinis, et quod omnes ad districtum iudicium futuri examinis venturi sumus; quod nunc non solum nobis qui sacerdotes sumus, sed et regibus cæterisque principibus tanto concussius timendum et expavendum est, quanto pro nobis et subditis nostris rationem posituri sumus. Age ergo, dilectissime, ut ita vivas, ita regnes ut tunc æterni Regis et Judicis faciem securus aspicias, et pro bene gesta terrenæ dignitatis gloria cœlesti regni sublimem et incomparabilem coronam, Deo donante, recipias. De cætero notum sit tibi quod legatos ad te destinavimus, qui super his quæ pro honorificentia regni tui, tum de metropolitana sede, tum de quibusdam aliis rebus, quas in tempore domini nostri Alexandri papæ ab apostolica sede et postulasti et invicem promisisti, tibi responsuri ac tecum acturi essent; sed propter perturbationem Teutonicæ terræ periculosum tunc fore cognoscentes ad nos reversi sunt. Quapropter si qua de his tibi cordi sunt, et si te ac regnum tuum, sicut per legatos tuos aliquoties accepimus, apostolorum principi pia devotione committere, et ejus auctoritate fulciri volueris, fideles nuntios ad nos sine dilatione transmittere stude quatenus per eos tuam in omnibus edocti voluntatem, deliberato consilio, quid tibi respondendum quidque super his omnibus agendum sit perspicere ac providere valeamus. Præterea si sancta Romana mater Ecclesia contra profanos et inimicos Dei tuo auxilio in militibus et materiali gladio opus habuerit, quæ spes nobis de te habenda sit, itidem tua certa legatione cognoscere cupimus. Est etiam non longe a nobis provincia quædam opulentissima juxta mare, quam viles et ignavi tenent hæretici, in qua unum de filiis tuis, si eum, sicut quidam episcopus terræ tuæ in animo tibi fore nuntiavit, apostolicæ aulæ militandum dares cum aliquanta multitudine eorum qui sibi fidi milites essent, ducem ac principem et defensorem Christianitatis fieri optamus.

Data Romæ, octavo Kalendas Februarii, indicatione decima tertia.

EPISTOLA LII.

AD LEURALDUM [EURALDUM] CLERICUM AURELIANENSEM.
(Anno 1075.)

Increpat de injuriis Aurelianensibus clericis illatis.

Jubet eum ad se una cum ipsis clericis decidendam eorum controversiæ causam præstituta die venire; interim nullam ipsis molestiam inferre, et clericum quem captivum tenebat dimittere. Minatur se excommunicationem a suo prædecessore in eum latam confirmaturum, si non obtemperet.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, LEURALDO [EURALDO. Mutin., CUNIRARDO] Aurelianensi clerico.

Admiranda res est et valde detestabilis quod adeo induratum cor habes, et in tanta ferocitate persistis ut a persecutione fratrum Aurelianensis Ecclesiæ, unde pro culpis tuis te separatum audivimus, nec divini terrore iudicii, nec apostolicæ animadversionis jam experta ultione manu retrahere velis. Meminimus enim dominum et antecessorem nostrum, venerandæ memoriæ Alexandrum papam, pro compescendo furore et nefandis temeritatis tuæ ausibus, anathematis in te jaculum contorsisse, et, ne ulterius perturbationem aliquam supradictis fratribus inferres, aut de honoribus et ecclesiasticis officiis, quæ contra regulas et auctoritatem canonum acquisieras, te intromitteres, apostolicis iussionibus interdixisse. Contra quæ, quamvis audaciam tuam iterum se erexisse non dubia relatione multorum fratrum cognoverimus, apostolica tamen adhuc utentes mansuetudine debitæ ultionis gladium exercere [*forte*, exserere, HARD.], interim parcimus, donec si ad humilitatem præmissis admonitionibus flecti possis comprobemus, reservantes tibi adhuc in omnibus, de quibus accusaris, apostolicam audientiam, et defensionis locum, si modo tua te non retrahit conscientia. Apostolica igitur tibi auctoritate præcipimus ut in proximam festivitatem omnium Sanctorum in nostram præsentiam venias, et adventum tuum Aurelianensibus clericis, quibus adversum te causa est, ut et ipsi præsentem fiant, sine simulatione notifies, quatenus, ex utraque parte dissensionis vestræ causis et occasionibus diligenter inquisitis et cognitis, litem vestram æquo fine decidere, Deo opitulante, possimus. Interim vero clericum, quem in captione tenes, absque omni suæ personæ et bonorum suorum detrimento dimittas, nullam penitus contrarietatem canonicis præfate ecclesiæ aut per te facias, aut ab aliquo tuorum fieri permittas. Quod si te nulla justitia fultum nobis repræsentare minime ausus fueris aut volueris, et perdurans in malitia tua sæpe dictis fratribus damna vel molestias aliquas amplius inferre præsumpseris, aut illata mala, quantum potes, emendare et restituere non studueris, eandem quam præfatus antecessor noster excommunicationis in te sententiam protulit, nostra apostolica auctoritate confirmatam esse cognoscas, et non solum te, qui tantæ præsumptionis dux et auctor es, sed omnes, qui in rapina et deprædatione bonorum Ecclesiæ vel infestatione clericorum aliquo modo consilium vel adjutorium sive consensum tibi dederint, pari anathematis iudicio condemnatos esse scias.

Data Romæ in synodo secunda, Kalendis Martii, A
indictione decima tertia.

EPISTOLA LIII.

(Anno 1075.)

Concordiam super controversia inter Moravensem et Pragensem episcopos de quibusdam bonis a se in concilio ambarum partium assensu compositam exponit.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei.

Quoniam ad memoriam semperque dilucidandam causarum negotiorumque veritatem nihil aptius, nihil durabilius quam Scripturarum paginas æstimamus, qualiter lis et discordia, quæ inter confratres nostros, videlicet Joannem Moravensem episcopum, et Geboardum [Hieronymum; *alias* Gebeardum] Pragensem, de quibusdam decimis et curtibus diu protracta est, tandem per pactionis convenientiam in apostolica sede determinata sit, per litteras nostras non modo præsentibus, sed et futuris, notum fieri volumus. Hæc enim causa, cum in secundo nostri pontificatus anno, residentibus una nobiscum in basilica Salvatoris multis fratribus, convocatis etiam et coram positis supradictis episcopis, ad audientiam nostram et totius ibidem congregati concilii perlata sit, diu et multum inquisita atque rimata, tanta ambiguitate et perplexionibus involuta videbatur ut ad sinceram veritatis et justitiæ explorationem per ea quæ tunc adhibita sunt judicia perducere non posset. Verum ne illorum altercatio absque pacis interventu diutius aut fraterua odia aut aliqua periculosa hinc vel illinc studia accenderet, cum consilio fratrum nostrorum causam ita ex æquo dirimi constituimus ut omnia, de quibus inter eos contentio foret, per medium dividerentur, et hic unam ille alteram partem interim absque omni inquietudine tenerent, donec si aperiore iudicia sive scripto aut congruis testibus invenire possent diligentissime investigarent. Ad quod faciendum, ne forte suscitandæ litis infinita alterutri daretur occasio, terminum quoque eis decem annorum præfiximus, ut qui certis approbationibus ad justitiam se pertingere posse confidit, intra prælibatum terminum proclamandi et consequendi jus Ecclesiæ suæ licentiam et potestatem habeat; et si alterum horum, vel utrosque, quod non optamus, D interim obire contigerit, successores eorum in eadem pactione et constitutione permanere debeant. Ex ea autem parte qua præfatus terminus, aut sub silentio, aut non ostensa veritatis et justitiæ, propter quam clamet, approbatione transductus fuerit, nullus deinceps locus, nulla acclamandi occasio, aut super hac re renovandæ quæstionis licentia supersit. Hoc igitur modo prænominatos episcopos in nostra præsentia pacificatos, et præscriptæ diffinitioni gratum, ut videatur [*forte*, videbatur, HARD.], adhibentes assensum, ad propria cum apostolica benedictione et fraterna charitate dimisimus. Hoc ab omnibus inviolatum et perpetuo inconcussum fore apostolica auctoritate præcipimus atque sancimus.

Data Romæ, sexto Nonas Martii, indictione decima tertia.

EPISTOLA LIV.

AD PLACENTINOS.

(Anno 1075.)

Scribit se deposuisse in synodo Dionysium eorum episcopum, et omnes quicumque ei fidelitatem juraverunt a sacramenti vinculo absolvisse. Ait se curaturum ut omnes fideles ad eum expellendum ipsis auxilio sint.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, universis catholicis Placentinæ Ecclesiæ, salutem et apostolicam benedictionem.

Super confusione Ecclesiæ vestræ, dilectissimi filii, diu ad nos querela delata est, et contritio animarum rerumque vestrarum factam per iniquum pastorem sæpenumero paternum cruciavit affectum. Exspectavimus arborem malam ut faceret bonos fructus, sed plantatio iniqua radicitus vitiata et sicca per totum patientia deterior est, terram occupat; quinetiam ad infamiam totius Ecclesiæ germinat fructum reprobum in communem mortem, et in vestræ perditionis exemplum. Quem olim omni officio privatum, reddita sibi sola communione Ecclesiæ, multis minis ac precibus contestati sumus ut procuraret habere pacem vobiscum, redditis et restitutis quæ abstulerat, cum aqua ministerii [*forte*, curaque ministerii. HARD. cui restitutionem], et spem majoris beneficii dedimus, si mandata servaret. Sed, C Deo nolente, sub hujus misericordiæ velamento operiri peccata inobediendiæ ejus, qua sæpe offenderat nos, et operta impunita relinqui, iterum mentitus est, atque vir manifeste sacrilegus, et multorum scelerum reus, mox nostra posthabuit. Quapropter immutabili sententia sanctæ synodi et irrevocabili consensu omnium circumsedentium fratrum Dionysium quondam dictum episcopum absque ulla unquam spe reconciliationis ab omni episcopali honore deposuimus, et in perpetuum negandam sibi audientiam decrevimus; et quicumque sibi fidelitatem juraverunt, ne contra hoc decretum sint, ab omni vinculo sacramenti absolvimus. Dabimus etiam operam ut omnes fideles sancti Petri adjuvent vos in expellendo lupo, et ordinando pastores qui res vestras diripuit, et corpora animasque sequentium se in foveam, sicut oculus tenebrosus, mittit. Unde vos cives Dei confortamini, quia Deus nobiscum est, et licet adversentur nobis turritæ urbes terræ Chanaan, et gigantea corpora filiorum Enach, dux tamen noster Jesus cum sono intrepidus terram promissionis ingreditur. Est enim et ipse gigas ad currendam viam qui dicit: *Confidite, ego vici mundum* (Joan. XVI). Quod si quis pro defensione justitiæ moriatur ex vobis, precibus apostolorum Petri et Pauli ab omnibus peccatis liberetur.

Data Romæ, v Nonas Martii, indictione decima tertia.

EPISTOLA LV.

AD LAUDENSES.

(Anno 1075.)

Lætatur ipsos eorumque episcopum contra Simoniam hæresim et clericorum fornicationem insurgere. Hortatur ut persistent, et episcopo obediant.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, Laudensis Ecclesiæ filiis, salutem et apostolicam benedictionem.

Gaudemus, dilectissimi, de vestro pio religionis affectu, quos audivimus adversus detestandam Simoniacam hæresim et presbyterorum fornicationem divinæ legis zelo succensos laudabiliter insurgere. Gaudemus quoque super fratre coepiscopo nostro vestro pastore domno Opizone, qui se intantum nobis ejusdem zelo pietatis fervere detexit ut ad hæc perficiendum sanctæ hujus sedis obnixè flagitasset auxilium. Quapropter hortamur vos et ut filios charissimos monemus quatenus in his pestibus detestandis, Simoniacam videlicet hæresi et fornicatione ministrorum sacri altaris conterenda, et penitus extirpanda, cum jam dicto pastore vestro, fratre nostro, ad omnipotentis Dei sanctæque Ecclesiæ honorem, totiusque patriæ salutem, ut pii filii insistatis. In ordinandis quoque recte et canonicè ecclesiis ei totis viribus auxilium præbeatis. Imo in cunctis quæ ipse ad Dei honorem vestramque salutem agere disponit ei obedienter obtemperetis; ut sanctæ matris vestræ Ecclesiæ apud vos munditia polleat, quam Christus sine macula et ruga castam sibi copulavit sponsam. Hæc autem quicumque servaverit, de omnipotentis Dei gratia confidenter præsumat, apostolicamque benedictionem se habere cognoscat. Qui vero in his quæ præfati sumus ei obsistere tentaverit, eumque in omnibus quæ Dei sunt non adjuverit, contremiscat se divinæ animadversionis apostolicæque maledictionis ultionem incurere, pro gratia et benedictione quas non curat habere. De administratione vero altaris quod supra corpus beati Bassiani confessoris situm est, omnino præcipimus ut nullus ei administrare præsumat, qui vel pretio in eandem introierit ecclesiam, vel qui fornicator est, aut turpis lucri sectator.

Data Romæ, quinto Nonas Martii, indictione decima tertia.

(373) DICTATUS PAPÆ.

Quod Romana Ecclesia a solo Domino sit fundata.

Quod solus Romanus pontifex jure dicatur universalis.

Quod ille solus possit deponere episcopos vel reconciliare.

Quod legatus ejus omnibus episcopis præsit in concilio, etiam inferioris gradus, et adversus eos sententiam depositionis possit dare.

Quod absentes papa possit deponere.

Quod cum excommunicatis ab illo, inter cætera nec in eadem domo debemus manere.

(373) Hunc supposititium esse post alios probat Pagius ad an. Chr. 1077, n. 8.

A *Quod illi soli licet pro temporis necessitate novas leges condere, novas plebes congregare, de canonica abbatiam facere, et econtra divitem episcopatum dividere, et inopes unire.*

Quod solus possit uti imperialibus insigniis.

Quod solius papæ pedes omnes principes deosculentur.

Quod illius solius nomen in Ecclesiis recitetur.

Quod unicum est nomen in mundo.

Quod illi liceat imperatores deponere.

Quod illi liceat de sede ad sedem necessitate cogente episcopos transmutare.

Quod de omni Ecclesia : quocunque [quæcunque] voluerit, clericum valeat ordinare.

B *Quod ab illo ordinatus alii Ecclesiæ præesse potest, sed non militare, et quod ab aliquo episcopo non debet superiorem gradum accipere.*

Quod nulla synodus absque præcepto ejus debet generalis vocari.

Quod nullum capitulum, nullusque liber canonicus habeatur absque illius auctoritate.

Quod sententia illius a nullo debeat retractari, et ipse omnium solus retractare possit.

Quod a nemine ipse judicari debeat.

Quod nullus audeat condemnare apostolicam sedem appellantem.

Quod majores causæ cujuscunque Ecclesiæ ad eam referri debeant.

C *Quod Romana Ecclesia nunquam erravit, nec in perpetuum, Scriptura testante, errabit.*

Quod Romanus pontifex, si canonicè fuerit ordinatus, meritis beati Petri indubitanter efficitur sanctus, testante sancto Ennodio Papiensi episcopo, et multis sanctis Patribus faventibus, sicut in decretis beati Symmachi papæ continetur.

Quod illius præcepto et licentia subjectis liceat accusare.

Quod absque synodali conventu possit episcopos deponere et reconciliare.

Quod catholicus non habeatur qui non concordat Romanæ Ecclesiæ.

Quod a fidelitate iniquorum subjectos potest absolvere.

EPISTOLA LVI.

AD MANASSEM REMENSEM ARCHIEPISCOPUM.

(Anno 1075.)

Arguit quod negligens fuerit in causa Catalaunensium clericorum. Episcopum Catalaunensem propter inobedientiam deponendum esse statuit, cui vult præcipi ut clericis Catalaunensibus bona erepta restituat. Quod si parere noluerit, mandat excommunicari, addens ut ille vel coram suis legatis vel coram se compareat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, MANASSÆ Remensi archiepiscopo, salutem et apostolicam benedictionem.

Si te pastoralis regiminis cura, prout oportet, sollicitum redderet, clericorum Catalaunensis Ecclesiæ causa, toties ad nos relata, jamdudum com-

petentem terminum accēpisset. Sed quoniam negligentia tua, et episcopi predictæ civitatis inobedientia, hucusque protracta est, necesse nobis fuit clericis tandiu afflictis succurrere, et inobedientis contumaciam apostolicæ auctoritatis vigore contundere. Multis enim modis præfatus Catalaunensis episcopus nostræ jussioni parere contempsit. Primo enim vocatus ad synodum venire neglexit. De ore nostro præsentialiter de restitutione beneficiorum clericorum præcepta suscipiens, obaudire despexit. Litteris deinde nostris admonitus, iterum quæ præcepimus adimplere sprexit. Quamobrem propter tam enormem inobedientiæ temeritatem apostolica auctoritate omni episcopali officio privandum censuimus, et hæc per te strenue compleri omni mora postposita statuimus. Denuo etiam firmiter præcipimus ut ei nihilominus injungas ex nostra et tua parte, quatenus prædictis clericis erepta bona et beneficia, omni excusatione postposita, ubicunque manere voluerint, restituat, adjuncto et restaurato quod de usibus rerum suarum perdiderunt, ex quo nos ei præcipimus. Hac vice, si huic nostro præcepto obtemperare noluerit, omnimodo a corpore et sanguine Domini arceatur, donec per obedientiam discat sanctæ Romanæ Ecclesiæ colla submittere, cui per inobedientiam non erubuit recalcitrare. Si vero legati nostri ad Galliarum partes usque ad Kalendas Octobris ierint, ante præsentiam illorum se paratum ad expurgationem suam præsentare procuret. Sin autem, ad festivitatem Omnium Sanctorum ante nos se expurgandum, omni occasione remota, præsentet.

Data Romæ, quarto Nonas Martii, indictione decima tertia.

EPISTOLA LVII.

AD FESULANOS.

(Anno 1075.)

Increpat eos quod superfluis quærimoniis contra suum episcopum repetendis Ecclesiæ Fesulanæ damna inferant. Unde eis silentium imponit; se autem nullo modo passurum ecclesiam devastari.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, Fesulano clero et populo, majoribus videlicet atque minoribus, salutem et apostolicam benedictionem.

Miramur satis quod de causa Irasmundi [Trasmundi] episcopi vestri Romanæ Ecclesiæ sufficit quibusdam vestrum non sufficere, et querimoniam, multis ac diuturnis inquisitionibus, imo divinis indicis ad finem perductam, superfluis disputationibus repetere, et sic Fesulanæ Ecclesiæ post longas tribulationes ipsas reliquias consumere. Si enim episcopus omnium quæ sibi objecta sunt reus teneretur, et divino iudicio atque humana examinatione innocens nos approbaretur, deceret tamen vos matrem vestram, Fesulanam videlicet Ecclesiam quæ non peccavit, immunem custodire, et vindictam peccantis in detrimentum confusionemque minime con-

vertere. Deceret etiam ut quos miserabilis paupertas et ruina ecclesiæ vestræ compatiendo non tangit, verecundia sæculi, et infirmata et omnino contemptui habita quæstio vestra silentium imponere debuisset. Unde admonemus, ut inter vos ulterius non sint schismata et contentiones sed quod nos sentimus, quod nobis sufficit, quod Romana approbat Ecclesia, vos idipsum sentiatis et teneatis, scientes quia nos nullo modo patiemur sub hujusmodi occasione scandali, seu inutilium disceptationum vanitatibus ecclesiam nostram devastari, sed ejus miseriæ atque necessitati, prout Deus concesserit, non solum loquendo, sed et vindictam contra ipsius inimicos exercendo subveniemus.

Data Romæ, quarto [III] Nonas Martias, indictione decima tertia.

EPISTOLA LVIII.

AD MANASSEM REMENSEM ARCHIEPISCOPUM.

(Anno 1075.)

Ut Noviomensem episcopum ad Brugensem villam, a Trajectensis episcopi jurisdictione ereptam, si id sibi constiterit, restituendum compellat, si quid autem juris se putat habere, in synodo causam agat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, MANASSÆ Remensi archiepiscopo, salutem et apostolicam benedictionem.

Confratris nostri Trajectensis episcopi Willelmi (374) querelam de Brugensi Ecclesia, in Noviomensi episcopio sita litteris ipsius expositam accepimus, quam et ante dominum et predecessorem nostrum papam Alexandrum depositam, necdum competenti termino contigit desiniri. Astruit autem episcopus Trajectensis eandem Ecclesiam traditione antiqua sedi suæ delegatam ducentis ferme annis absolute et quiete ad usus stipendiarios canonicorum Trajectensium detentam, donec Raboth Noviomensis episcopus, absque ullo canonico iudicio, sibi eam subripuit, et, ut affirmant legati (quod gravius est et omnino illicitum), alteri cuidam clerico vendidit. Quapropter suffraganeum tuum Noviomensem episcopum per te conveniendum esse censuimus, et de tanta perversitate, si ita esse constiterit, severius increpandum, ac subinde admonendum, imo etiam compellendum, ut canonum statuta sequendo, ecclesiam Trajectensem, quæ tanto tempore possedit sua exspoliatione sine mora inducat [reinducat] ac postea, si quid habet quod jure conqueratur, synodali iudicio disceptare contendat. Quod si hic auctoritati nostræ vel monitis tuis obtemperare neglexerit, tandiu episcopali privetur officio, quoadusque causas ecclesiasticas non potentiae magnitudine, sed justitiæ censura, finiri oportere doceatur. Hujus ergo negotii decisionem per te studiose et impigre volumus adimpleri, et litteris inditam nobis quam citius poteris notificari.

Data Romæ, tertio Nonas Martias, indictione decima tertia.

(374) De Willelmo Trajectensi episcopo vide Lambertum anno 1076.

EPISTOLA LIX.

A

EPISTOLA LX.

AD MONACHOS ROMANENSES.

(Anno 1075.)

Eorum abbatiam sub Romanæ Ecclesiæ protectione recipit, illique bona concessa et concedenda confirmat. Vetat in ea canonicum ordinari, nisi qui regulariter victurum professus fuerit, nec abbatem nisi regularem, et a fratribus regularibus electum. Ecclesiam Diensi episcopo consecrandam committit.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, fratribus consistentibus in abbacia Romana super fluvium Iseram constitutam, salutem et apostolicam benedictionem.

Fidelitatis ac devotionis vestræ studia, quæ per legatos vestros nostris auribus intimatis, accepimus. Petistis ut Romana Ecclesia [Romanæ Ecclesiæ] libertate, quam vestra ecclesia ab antecessoribus nostris hactenus habuit, vos donaremus. Scripsistis etiam (quod nos valde lætificat) quosdam scilicet vestrum regularem canonicamque vitam incepisse [forte, suscepisse, HARD.], quibus quædam ecclesiæ vestræ bona vos concessisse denuntiastis, rogantes ut hæc nostra firmaremus auctoritate. Vestræ itaque bonæ intentioni congaudemus, et, ut semper in melius proficiatis optamus, petitionibus vestris obtentu filii nostri Hugonis Diensis episcopi et vestri dilectione annuimus, et Romanam libertatem (sicut postulastis) concedimus. Illa vero quæ fratribus vestris regularibus præpositus vester Herimannus et vos donastis et statuistis, quæ et litteris ad nos missis inseruistis, videlicet quidquid ipsi de bonis ejusdem ecclesiæ prius habere videbantur, et quicumque ex vobis ei se sociare regulariter voluerint, vel quod illis de suis aliquid dederit, nos quoque donamus. Possessiones autem et dispensationes ecclesiæ illis qui nunc habent, aut ad regularem vitam conversis, aut de sæculo migrantibus, et terras quæ deinceps prædictæ ecclesiæ datæ fuerint, ad mensam fratrum regulariter inibi viventium pertinere, et nullum ulterius ibidem fieri aut ordinari canonicum nisi qui regulariter se victurum professus fuerit nostra auctoritate statuimus. Præpositum, vel abbatem, seu cujuslibet dispensationis ecclesiasticæ ministrum, nisi quem communis electio fratrum regulariter viventium suæ professionis secundum Deum elegerit, vobis præferri apostolica auctoritate prohibemus. Ne quis autem hæc a nobis salubriter statuta violare præsumat, virtute sancti Spiritus, et potestate nobis a Deo collata, interdiciamus. Ecclesiam vestram, quam per legatum apostolicæ sedis reconciliari quæsisistis, præfato filio nostro Diensi episcopo, qui et Romanus et Viennensis Ecclesiæ filius est, consecrandam commisimus.

Data Romæ, VII [VIII] Idus Martii, ind XIII.

AD OTTONEM CONSTANTIENSEM EPISCOPUM.

(Anno 1075.)

Mandat ut litem inter eum et Augensem abbatem dirimat. Quod si fieri nequeat, ambo ad se veniant. Interim neuter alteri molestiam inferat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, OTTONI Constantiensi episcopo, salutem et apostolicam benedictionem.

Sicut tua super Ecardo abbate Augensis [Augiæ divitis] monasterii, ita et illius super te nobis est illata querimonia. Verum quia nos fatigationibus vestris parcere cupimus, consulendo mandamus vobis ut utrinque communes amicos et sapientes viros veritatis amatores, justitiæ magis quam amicitiae faventes, convocetis; quorum consilio, opportuno tempore et loco convenientes, litem vestram æquis rationibus et aliqua congrua pactione dirimi in commune assensum detis. Quod si peccatis facientibus fieri nequeat, commonitos vos ex præsentis auctoritate esse volumus ut circa festivitatem Omnium Sanctorum ambo ad apostolorum limina veniatis, quatenus, annuente Deo, causam vestram diligenti examinatione discutiamus, et diuturnam discordiam justo fine decidamus. Interim vero præcipimus ut, omni lite inter vos sopita, quasi per manum beati Petri, et nostram, firma pax posita atque conducta teneatur, ut neutra pars alteram molestiis vel contrarietate provocare aut inquietare audeat. Nec leve vobis videatur, tanto mediatore interposito, pacis jura dissolvere, quoniam qui in hac constitutione apostolicæ auctoritati reverentiam et fidem non exhibuerit, ex ipsa sua temeritate impietate adversus se et causam suam fidem et iudicium provocabit.

Data Romæ, tertio Idus Martii, indictione decima tertia.

EPISTOLA LXI.

AD DIETWINUM EPISCOPUM LEODIENSEM.

(Anno 1075.)

Reprehendit eum tanquam Simoniacum; monetque ut resipiscat, fornicationem e clero extirpet, et a contumeliis abbati de sancto Huberto inferendis absteat: utque ecclesiam quamdam in sua diœcesi vel per se vel per Metensem episcopum consecret; eique suorum peccatorum absolutionem impartitur.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, Leodicensi (573) episcopo, salutem et apostolicam benedictionem.

Jam multo tempore audivimus et multorum relatione comperimus te per plura in episcopatu adversus instituta sanctorum Patrum fecisse, videlicet in venditionibus ecclesiasticarum dignitatum et canonicarum præbendarum. Unde tibi multum condolemus et satis obstupescimus, cum tantum honorem gratis susceperis, et cum prudentes et religiosos viros iueneris, honores ecclesiasticos gratis non erogaveris, sed declinasti ab

(375) Leodiensi Dietwinus dicebatur, ut apud Lambertum, anno 1075

exemplo tui antecessoris introductione novæ consuetudinis. Ratione igitur justitiæ his de causis sententia in te esset animadvertenda, sed parcimus propter senilem ætatem, et quia charissimus frater noster Herimannus Metensis episcopus, tuæ Ecclesiæ filius, te multum apud nos excusavit, imputans aliis quæcunque super his male disposueris quorum consilio usus fueris; commonemus ergo te apostolica auctoritate ut quid egeris attendas, et iudicium ad quod properas expavescas, et amplius desistas ab huiusmodi transgressionibus, et in quibuscunque poteris studeas corrigere, immutando quæ egeris. Præcipimus etiam ut admoneas et coerceas quoscunque sacri ordinis ministros caste vivere et concubinas omnino derelinquere, et extermina nefas, secundum Patrum traditionem, quod temporibus modernis inolevit ex taciturnitate pastorum, ne cum male operantibus propter silentium damneris, et ipsi æternæ mortis incurrant periculum. Compertum est nobis te contumelias quorundam consilio intulisse abbati de sancto Huberto [Imberto] propter privilegium quod a nobis suscepit; sed excusamus eum, quod contra detrimentum et honorem Ecclesiæ tuæ nihil fecerit; unde te monemus et rogamus ut permittas eum in pace et in omni tranquillitate. In diocesi etiam tua Manucensis [Namucensis] comitis ecclesiam quam adhuc consecrare distulisti, rogamus ut consecres; si vero ex debilitate corporis id agere nequiveris, committe hanc obedientiam charissimo filio nostro Metensi episcopo. Quod si non acquieveris, justam et rationabilem causam quare dimiseris rescribas. Et quia in extremo videris positus, fraterna compassione ducti, auctoritate beati Petri apostolorum principis absolvimus te a peccatis tuis, et Dominum pro te exoramus, ut interventu beatorum apostolorum inter electos æternum merearis consortium.

Data Romæ, decimo Kalendas Aprilis, indictione decima tertia.

EPISTOLA LXII.

AD SICHARDUM EPISCOPUM AQUILEIENSEM.

(Anno 1075.)

Exponit statuta in concilio contra concubinariorum et Simoniacorum clericos. Præcipit ut ea servari curet.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, SICHARDO fratri coepiscopo Aquileiensi, salutem et apostolicam benedictionem.

Fraternitatis tuæ prudentiam latere non debet, neque tui ordinis dignitatem ignorare oportet quæ statuta quæque decreta in peracto concilio præteritæ Quadragesimæ concilio confratrum nostrorum ac totius conventus assensu, sequentes sanctorum Patrum auctoritatem, statuimus. Decrevimus enim quod, si quis eorum ordinum qui sacris altaribus administrant presbyter scilicet diaconus, uxorem vel

(376) *Geusæ*, sic lib. I, epistola 58 et infra 70; Lambertus autem anno 1073 et 1074 hunc appellat *Joiadem*. Sed Bonfinius *Rerum Hungaricarum* de-

concupinam habet, nisi illis omnino dimissis dignam poenitentiam agant, sacris altaribus penitus administrare desistant, nec aliquo Ecclesiæ beneficio ulterius potiantur, sive potitis fruuntur. Qui vero Simoniace, videlicet per interventum pecuniæ, sunt promoti, ut absque ulla spe recuperationis deponantur apostolica censura statuimus. Monemus itaque te, dilectissime frater coepiscope, imo apostolica tibi auctoritate præcipiendo mandamus ut tu in diocesi tua Simoniacos omnino deponas, et fornicatoribus clericis, nisi a fornicatione abstinerint, præfata conditione officium et beneficium penitus interdicas, et suffraganeos tuos, sive litteris tuis sive viva voce ad te convocatos, ut idem faciant summa cum diligentia moneas.

Data Romæ, decimo Kalendas Aprilis, indictione decima tertia.

EPISTOLA LXIII.

AD GEUSAM HUNGARIÆ DUCEM.

(Anno 1075.)

Commendat eum ob res præclare gestas. Ostendit Hungariæ regnum non nisi Romanæ Ecclesiæ subijci, et merito ejus consanguineum, qui illud a Teutonicorum rege acceperat, eo fuisse privatam. Hortatur ad ecclesiarum curam habendam et ad obedientiam apostolicis legatis præstandam.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei (376), GEUSÆ Hungariæ duci, salutem et apostolicam benedictionem.

Licet per legatos, quos pridem ad nos direxisti, miserimus tibi litteras, quas nondum te asseris percipisse, iterum tamen pro charitatis affectu, qua omnes reges et principes ut filios admonemus, scribimus ad te desiderantes tibi cum justitia quæcunque sunt honoris et gloriæ. Multa quippe bona de te mihi relata sunt, atque ex tuis actibus honesta fama ad aures nostras usque pervenit; pro quibus diligimus te, et cupimus ut fama cum rei veritate semper ascendat. Notum autem tibi esse credimus regnum Hungariæ, sicut et alia nobilissima regna in propriæ libertatis statu debere esse, et nulli regi alterius regni subijci, nisi sancto et universali matri Romanæ Ecclesiæ, quæ subjectos non habet ut servos, sed ut filios suscipit universos. Quod quia consanguineus tuus a rege Teutonico, non a Romano pontifice usurpative obtinuit, dominium ejus, ut credimus, divinum iudicium impedivit (377). Cum vero res in manibus tuis sit, hortamur te ut interim circa ecclesias curam habeas, circa religionem summum studium geras, talemque obedientiam legatis sanctæ Romanæ Ecclesiæ, cum ad te venerint, exhibeas, quatenus intercessionem beati Petri in gloria et honore utriusque vitæ proficias.

Data Romæ, x Kal. Aprilis, ind. xiii.

cade lib. III et IV *Geisam* vocat.

(377) Loquitur de Salomone rege, ut supra eodem libro, epistola 13, et infra epist. 70.

EPISTOLA LXIV.

AD IVONEM ABBATEM SANCTI DIONYSII.

(ANNO 1075.)

Ut coram suis legatis objecta contra eum respondeat, eisque pareat, vel statuto tempore apostolicam sedem veniat. Intirem animarum sibi commissarum curam habeat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, IVONI abbati monasterii Sancti Dionysii in Parisio.

Licet Romanæ Ecclesiæ excusationem introitus tui Algisi monachi vestri verba jam pridem replicaverint, licet ex parte fidem nobis dederint, crescentem tamen infamiam, et usque ad sedem apostolicam jam a pluribus delatam, indiscussam transire nec possumus nec debemus. Quapropter si contigerit hac in ætate legatos nostros ad partes illas proficisci, præcipimus ut coram eis causam objectionis tuæ diligenter exponas, et diffinitioni eorum obedienter pareas. Quod si aliquod impedimentum hoc fieri non permiserit, abhinc usque ad festivitatem sancti Andreae de objectis responsurus ad nos venias. Interim te volumus circa curam animarum subditarum tibi strenuum sollicitumque exhiberi, quatenus, cum ad nos veneris, ipsum bonæ conversationis studium tam te, quam illos quibus præesse videris, valeat commendare, et Algisi bona de te referentis verba confirmare.

Data Romæ, octavo Kalendas Aprilis, indictione decima tertia.

EPISTOLA LXV.

AD MONACHOS SANCTI DIONYSII.

(ANNO 1075.)

Hortatur ad concordiam et pacem, dum eorum abbas se de Simonia purgaturus, vel coram legatis, vel coram se veniat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, monachis monasterii Sancti Dionysii, salutem et apostolicam benedictionem.

Abbatis vestri Ivonis infamia quampluribus referentibus ad aures nostras usque pervenit, videlicet quod Simoniace, hoc est per interventum pecuniæ, obtinuerit abbatiam, cujus rei causa, quia hujusmodi infamiam indiscussam præterire non debemus nec possumus, per litteras nostras sibi præcipiendo mandavimus, ut legatis nostris, si hac ætate ad partes illas eo venire contigerit, de objectis se purgaturum exhibeat. Quod si aliquibus intervenientibus causis legati non venerint, abhinc usque ad festivitatem sancti Andreae de objectis responsurum se nostræ audientiæ repræsentet. Quapropter admonemus religionem vestram ut interim inter vos nulla discordia, nullum schisma diabolica fraude natum inveniatur; ipsi enim scitis quia in scissura mentium Deus non habitat, sed religioni atque ordinis vestri observationi sedato animo ac summa cum reverentia operam dantes, prædicto abbati humiliter obediatis, ne forte, quod absit! in vestro schismate monasterium vestrum in rebus corporeis et vos in anima damnatum aliquod patiamini. Pro certo namque sciatis quoniam nos a abbatia Sancti Dionysii

A sollicite invigilare nunquam negligimus, sed secundum Apostolum honeste et cum ordine facere volumus. Sicut enim nocentem justificare nobis admodum est timendum, ita et innocentem damnare valde periculosum. De cætero prudenter vos habete, dilectissimi filii, memores nostri in orationibus vestris.

Data Romæ, octavo Kalendas Aprilis, indictione decima tertia.

EPISTOLA LXVI.]

AD BURCHARDUM HALBERSTADIENSEM EPISCOPUM.

(ANNO 1075.)

Præcipit, sicut ante per legatos fecerat, ut fornicationem ex clero evellat.

GREGORIUS, episcopus servus servorum Dei, BURCHARDO Helvestensi [forte, Halberstadiensi, vel Halberstatensi, et sic in *Mutin.*] archiepiscopo, salutem et apostolicam benedictionem.

Non ignorare te, frater charissime, credimus de ordinum ecclesiasticorum castitæ sanctæ sedis apostolicæ statuta antecessorum nostrorum et nostro deinceps studio per litteras et legatos longe lateque promulgata. Nam et anno præcedente confratres nostri et episcopi in partes illas directi te conveniunt, et nostro nomine hujus tibi operis obedientiam studiosius inculcarunt. Sed neque propterea hæc rursus de eadem re tibi litteras superfluas judicavimus, Apostolo dicente: *Fratres eadem vobis scribere mihi quidem non pigrum, vobis autem necessarium (Philip. III).* Si enim fratrum nostrorum exhortatione monitus in id opus manus continuo misisti, ad hoc valebunt litteræ, ut, sicut dicitur, currentem currere concitatus impellamus. Sin autem hucusque cessasti, somno torporis expulso ad evigilandum stimulo increpationis excitemus. Nos enim de taciturnitate nostra damnari metuimus, si conservis nostris, his maxime qui alios docere idonei sunt, Domini pecuniam distribuere pigritamur. Urget nos enim timor illius maledicti quod per Salomonem depromitur: *Maledictus homo qui abscondit frumenta in populo (Prov. XI).* Et quod item per prophetam dicitur: *Maledictus homo qui prohibet gladium suum a sanguine (Jer. XLVIII),* id est verbum prædicationis ab increpatione carnalium. Sicut enim nos ad loquendum superiora exempla impellunt, ita et vos quæ de obedientia passim scripta leguntur adhortantur quæ dicimus fraterna charitate suscipere. Nam legitur apud Samuelem: *Melior est obedientia quam victimæ: et auscultare magis quam offerre adipem arietum. Quoniam quasi peccatum hariolandi est, repugnare: et quasi scelus idololatriæ, nolle acquiescere (I Reg. XV).* Quod beatus Gregorius in Moralibus (lib. xxxv, c. 10) exponens dicit: *Obedientia ergo est sine qua, quamvis fidelis quisque videatur, infidelis esse convincitur. Denique novit fraternitas tua quas proponimus regulas a sanctis Patribus esse præfixas, tantoque venerabilius observandas quanto constat non suo libitu, sed Spiritus sancti promulgasse afflatu. Quamobrem, charissime frater, instanter hortamur et apostolica auctoritate præcipimus quatenus et a legatis nostris ante co-*

gnita, et harum testimonio litterarum plenius inculcata, fideliter exsequaris, de agro Domiuico zizania eradices, frumentum conserves, castos et religiosos clericos, ut tui officii cooperatores, benigne foveas, lubricos et incontinentes aut paterne corrigas, aut incorrigibiles a sacris altaribus arceas; et nisi tuis exhortationibus acquiescentes resipiscant, nec laici etiam officium eorum ullatenus audiant, ut quos nec timor nec amor divinus compungit, pudor saltem humanus retrahat ad sobrietatem. His si vigilanter institeris, et inobedientiæ culpam poteris evadere, et a Domino præmium tibi multiplex et indeficiens comparare.

Data Romæ, quarto Kalendas Aprilis, indictione decima tertia.

EPISTOLA LXVII.

AD ANNONEM COLONIENSEM ARCHIEPISCOPUM.

(Anno 1075.)

Ut habito suorum episcoporum concilio decreta apostolicæ sedis de castitate clericorum promulget, et servanda curet. Exponit quoque se in synodo contra Simoniacos statuta confirmasse.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, ANNONI Coloniensi archiepiscopo, salutem et apostolicam benedictionem.

Constat Ecclesiam Coloniensem inter cæteras regni Teutonici Ecclesias sanctæ et apostolicæ sedi, cui Deo auctore deservimus, ita fide et dilectione atque obsequiis ab annis prioribus esse devinctam ut singulari familiaritate et gratia charitatis apud eam tanquam apud matrem dulcissima filia præpollat. Quem benevolentia laudabilis usum ab antecessoribus nostris ad nos usque deductum non solum observare, sed etiam ampliare et augmentare pro rerum opportunitate et temporum modis omnibus sum paratus. Hinc etiam, charissime frater, de obedientia tui securior fiducialius adhortor et moneo, atque communis domini beati Petri auctoritate præcipio, ut ad castitatem clericorum prædicandam atque inculcandam, juxta Patrum decreta, et auctoritatem canonum, cum suffraganeis tuis omnibus studiosius accingaris, ut sponsæ Christi, quæ maculam nescit aut rugam (*Ephes. v*), candidatæ et immaculatæ familiæ gratiosum exhibeatur officium. Novit enim fraternitas tua quia præcepta hæc non de nostro sensu exsculpimus, sed antiquorum Patrum sanctiones Spiritu sancto prædicante prolatis officii nostri necessitate in medium propalamus, ne pigri servi subeamus periculum, si Dominicam pecuniam, quæ cum fenore reposcitur, sub silentio abscondamus; quamquam huic sanctæ Romanæ Ecclesiæ semper licuit semperque licebit contra noviter increscentes excessus nova quoque decreta atque remedia procurare quæ, rationis et auctoritatis edita iudicio, nulli hominum sit fas, ut irrita, refutare. Urget nos etiam timor illius maledicti quod per Salomonem depromitur, usque ad id quod in superiore epistola ait (S. GREG., libro xxxv *Moral.*, cap. 10) : Obedientia ergo est sine qua, licet fidelis quisque videatur, infidelis esse convincitur. Sed ut ea quæ

A dilectioni tuæ injungimus compendiosius efficaciusque prosequaris, cum fratribus et coepiscopis tuis concilium te cogere suademus, in quo, quam maximo poteris clericorum cœtu congregato, leges canonicas et sedis apostolicæ auctoritatem, tuamque et confratrum omnium, patenter promulgabis, quanta castitatis sit virtus, quamque ecclesiasticis gradibus necessaria seu quam Sponsi virginis et Virginis sponsæ cubiculariis sit compentens, ut, Deo donante, nosti, latius exponens. Subinde firmiter pronuntiabis non ulterius sibi licere quod in perniciem sui hactenus usurparunt; cum tolerabilius omnino sit cessare ab officio quem incestam, vel etiam molestatam suo Salvatore ingerere servitutem, et inde sibi iram coacervare atque supplicium, unde præmium debuit emereri. Quod si te fideliter hæc et firmiter exsequentem tribulatio ac persecutio invenerit, respice ad eum qui dixit : *Confidite, ego vici mundum* (*Joan. xvi*). Nos quoque clypeo beati Petri munitos indubitanter noveris, seu ad repellendos hostes, si possumus, seu ad protegendum te omni hora paratissimos inveniri. Illud quoque fraternitati tuæ notum esse volumus, contra Simoniacam hæresim in synodo confirmasse (nam a sanctis Patribus longe ante statum est), ac vehementer prohibuisse, ut neque ecclesiæ ullatenus vendantur, aut pro manus impositione pretium accipiatur. Quod si hoc modo ordinatus aliquis fuerit, eum a missæ celebratione et Evangelii lectione omnimodis removemus, et ut hæc diligenter observetis enixius admonemus.

C Data Romæ, quarto Kalendas Aprilis, indictione decima tertia.

EPISTOLA LXVIII.

AD WEZELINUM ARCHIEPISCOPUM MAGDEBURGENSEM.

(Anno 1075.)

Ejusdem fere argumenti.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, WEZELINO [VENCELINO] Magdeburgensi archiepiscopo, salutem et apostolicam benedictionem.

Legimus Josue, cum in populo Dei magistro succedens ducatum suscepisset, ita sollicita et vigilantia obedientia exercuisse officium ut, quod de aliis raro scriptum est, cœlesti fretus virtute, elementis potentialiter imperaret. Nam et fluvium Jordanem ad transitum exercitus cursum naturalem sistere fecit, et solem volubili mobilitate in occasum anhelantem, donec adversarios ulcisceretur, quasi alter Creator stare præcepit. Is etiam muros Jericho septeno perlustrans circuitu sacerdotalium clangore tubarum subruit et evertit. Vides, charissime frater, quid fervens in divinis causis animus, quid prompta obedientia meruerit. Ad hujus similitudinem facti nos, qui populum Christianum instituendi magisterium suscepimus, mentem vigilanter intendere debemus, ne adversariæ potestatis muros, contra verum Josue rebellantes et erectos, silentio nostro stare aut roborari patiamur. Quamobrem fraternitati tuæ apostolica auctoritate injungimus atque præcipimus ut ad castitatem clericorum prædicandam et studiosius inculcandam buccina sacerdotali vehementius et

instantius iustrepas (*Jos. vi*), donec Jericho muros, id est defectionis opera et sordidæ libidinis pollutiones dissipet et subvertas sicut ad prophetam [sicut ait propheta [*deest forte, dicitur, HARD.*]: *Posui te hodie super gentes et regna ut evellas, et destruas, et disperdas, et dissipet, et ædifices, et plantes (Jer. 1)*. Non nostra decreta (quanquam licenter si opus esset possemus) vobis proponimus, sed a sanctis Patribus statuta renovamus, ne nostro silentio servi Dominicam pecuniam abscondentis sententiam incurramus. Elabora igitur, insta opportune, importune, ut domus Dei tibi commissa purificetur quatenus et a nobis de obedientia tua gratias merearis, et tui laboris præmium recepturus in Domini tui gaudium lætus introducaris.

Data Romæ, IV Kalendas Aprilis, indict. XIII.

EPISTOLA LXIX.

AD CUNIBERTUM EPISCOPUM TAURINENSEM.

(Anno 1075.)

Arguit quod molestiis afficiat monachos Sancti Michaelis. Monet ut pacem cum abbate ineat, vel statuta die ad sedem apostolicam litis dirimendæ causa accedat, interim a molestiis inferendis desistat, ne ipse cogatur illud monasterium de ejus subjectione eximere, et quos temere excommunicarat, absolvat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, CUNIBERTO Taurinensi episcopo, salutem et apostolicam benedictionem.

Decuerat te, frater charissime, pro reverentia quam beato Petro, apostolorum principi et magistro universalis Ecclesiæ, debes, nobiscum etiam servare unitatem et concordiam in vinculo charitatis et pacis, et labores nostros, ut in Christo proficerent et fructum facerent, saltem in attinentibus tibi et tecum actis juvare negotiis. Verum econtra, unde nos nec mirari nec dolere satis possumus, te immemorem nostræ dilectionis a nobis discrepare et ea quæ colligere laboramus omni conatu ad dispergendum insistere, clamor fratrum monasterii Sancti Michaelis, imo multiplex angustia, quam multorum relationibus, te faciente, eos pati audivimus, manifesta nobis indicia præstet. Meminisse enim debes quot et quanta dominus et antecessor noster, beatæ memoriæ Alexander papa, et nos ipsi, cum novissime apostolicam sedem et præsentiam nostram visitasses, de pace et tranquillitate ejusdem monasterii cum tua fraternitate egimus, ne diabolus servorum Dei saluti semper invidens et quieti, venenum suæ nequitie aliqua occasione ibi posset infundere, et devotas animas ab assidua orationum et divini famulatus meditatione divellere. Qua de re licet nobis optime promiseris, videlicet te aut competentem de omnibus cum abbate pacem facturum, aut, si id fieri non posset, sine omni læsione monasterii ad iudicium apostolicæ discussionis rem denuo delaturum, tamen postquam a nobis discessisti, multo asperior atque crudelior contra venerabilem locum illum quam antea fueras, prout nobis relatum est, existitisti; et quod detrimentum ejus foret, non so-

lum exteriori fortitudine, sed episcopali etiam restrictione dicere et facere non pepercisti. Unde non parum adversum te commoti esse possumus qui ad contemptum apostolicæ auctoritatis nostræque fatigationis dispendium nostris consiliis, admonitionibus, rogatibus, et justis officii nostri dispensationibus te obsistere intelligimus, ut pacem, quam servis Dei cum quanta per Deum cognoscimus consideratione justitiæ providere cupimus, tu nec pati possis aut velis. Nunquidne existimas episcopos hanc in pastoralis regimine potestatem atque licentiam suscepisse ut monasteria, quæ in suis parochiis consistunt, quantum velint opprimant, et studium religionis suæ prælationis occasione, hæc et illa potenter exigendo et potestatem suam exercendo, comminuant? An ignoras quod sancti Patres plerumque et religiosa monasteria de subjectione episcoporum et episcopatus de parochia metropolitana sedis propter infestationem præsentium dividerunt, et perpetua libertate donantes apostolicæ sedi, velut principalia capiti suo membra, adhærere sanxerunt? Percurre sanctorum Patrum privilegia, et invenies ipsis etiam archiepiscopis officium, nisi forte ab abbate vocatis, in plerisque cœnobiis facere prohibitum esse, ne forte monastica quies sæcularium personarum frequentia et conversatione turbaretur.

Hoc itaque ne et nos illorum auctoritate et exemplo de præfato Sancti Michaelis monasterio facere cogamur, neve tu, dum immoderata quæris, ea quæ ex æquo tibi attinere videbantur juste amittas, apostolica te auctoritate monemus atque præcipimus, ut aut pacem cum abbate congrua conventionem et in commune proviso totius causæ moderamine faciat, aut, si peccatis impediens hoc fieri nequiverit, in ventura sancti Martini festivitate ad apostolicam sedem te convocatum præsentem auctoritate cognoscas, quatenus, adjuvante Deo, litem vestram dirimere et justo fine concludere valeamus. Interim vero eadem auctoritate præcipimus ut neque vocando ad synodum, nec aliquo interdicto, denique nullo unquam exactionis modo abbatem, vel sæpe fatum monasterium, aut servitores ejus, seu loca, vel bona illuc attinentia, per te, sive per tuorum aliquem lædere aut inquietare præsumas; et quos anathematis vinculo ex his qui partem illam attinent alligasti, quanquam hoc temere feceris, charitati tamen fraternæ providentes, ut tu eos absolvas locum tibi et monita damus. Qua in re si tu moram feceris, aut aliqua occasione nobis obedire renueris, nostra apostolica auctoritate eos absolutos et ab omnibus interdicti vel excommunicationis tuæ nexibus liberos esse noveris. Fac igitur, dilecte frater, ut vel nunc non incassum tibi scripsisse videamur. Crede nostris consiliis, acquiesce monitis, nec libeat tibi nos plurimis occupatos diutius causæ hujus implicari laboribus, nec deneges nobis fraternum et unanimem consensum in componenda pace sæpe fati cœnobilium, ne, dum nobis, imo beato Petro, obstare non desieris, in graviores culpam et irrevocabile detri-

mentum tuomet (quod non optamus) impetu præcipiteris. Nam si deinceps ultra tenorem litterarum istarum supra memoratam causam in errorem et litigium trahere, aut monasterio infestationes aliquas inferre pertentaveris, nos, divina et apostolica fulti auctoritate, ut monasterium illud cum omnibus suis pertinentiis in perpetua libertate consistat, ut nullius magisterio vel iudicio post Deum, nisi sanctæ Romanæ Ecclesiæ, subditum in proposito sanctæ religionis sine laceratione Deo servire valeat, Deo adjuvante, procurabimus.

Data Romæ, quinto Idus Aprilis, indictione decima tertia.

EPISTOLA LXX.

AD GEUSAM HUNGARIÆ DUCEM.

(Anno 1075.)

Optat ut pax inter eum et regem Salomonem ineatur. Significat merito jus regni a Salomone rege ad eum fuisse translatum. Ejus erga se observantiam requirit, et quæcunque a Romana Ecclesia desiderat sibi litteris vult aperiri.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, GEUSÆ Hungariæ duci, salutem et apostolicam benedictionem.

Si officii nostri est omnibus sua jura defendere, ac inter eos componere pacem, ac stabilire concordiam, multo magis ratio exigit, atque usus utilitatis exoptat ut seminemus charitatem inter majores, quorum pax aut odium redundat in plurimos. Unde nobis cura est et cordi pia sollicitudo inhæret, quatenus inter te et consanguineum tuum Salomonem regem faciamus pacem, si possumus, ut justitia utrinque servata sufficiat unicuique quod suum est, terminum justitiæ non transeat, metam bonæ consuetudinis non excedat, sicque fiat in pace nobilissimum regnum Hungariæ quod hactenus per se principaliter viguit, ut rex ibi non regulus fiat. Verum tibi, contempto nobili dominio beati Petri apostolorum principis, cujus regnum esse prudentiam tuam latere non credimus, rex subdidit se Teutonico regi et reguli nomen obtinuit, Dominus autem injuriam suo illatam principi prævidens, potestatem regni suo ad te iudicio transtulit. Et ita si quid in obtinendo regno juris prius habuit, eo se sacrilega usurpatione privavit. Petrus enim a firma petra dicitur, quæ portas inferi confringit, atque adamantino rigore destruit, et dissipat quidquid obsistit. Quapropter si quid vis, si quid habere a Romana Ecclesia digne speras, nobis confidenter volumus ut aperias et quæ tua sit devotio erga universalem matrem, qualiterve illi statueris obedire sanctamque reverentiam exhibere operibus, sicut te decet, ostendas. Quæ autem hic minus scripsimus, horum portitoribus tibi dicenda relinquimus, quia de illorum fidelitate satis confidimus. Omnipotens Deus, qui beato Petro potestatem ligandi atque solvendi principaliter tribuit, ejus precibus te tuosque in Christo fideles a cunctis peccatis absolvat, et ad vitam perducatur æternam.

A Data Romæ, decimo octavo [xv] Kalendas Maii, indictione decima tertia.

EPISTOLA LXXI.

AD WRATISLAUM BOHEMORUM DUCEM.

(Anno 1075.)

Commendat Fredericum ejus nepotem, ut beneficium a suo patre relictum illi concedat, vel aliud tribuat. Monet ut dissidiis sublatis pacem in sua ditione servandam curet.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, WRATISLAO Bohemorum duci, salutem et apostolicam benedictionem.

B Fredericus, nepos vester, et Romanæ Ecclesiæ fidelis, nos humilibus precibus flagitavit quatenus tuæ nobilitatis prudentiam rogarem, ut beneficium, quod sibi pater suus reliquit, eum permitteretis habere et in omni pacis quietudine possidere; cujus supplicibus orationibus flexi, nobilitatis vestræ serenitatem obnixe rogamus ut, si scitis eum habere justitiam, tum quia os tuum et caro est, ductus proprietate sanguinis, tum quia ad refugium apostolicæ miserationis confugit, aut beneficium illud sibi reddatis, aut contracambium tribuatis quod sibi sit acceptabile, et tui condecet generis dignitatem. Quod si justitiam non videtur habere, rogamus tamen ut pro charitate et reverentia beati Petri apostolorum principis, cujus præsidia humiliter postulavit, aliquod sibi beneficium, quo possit honeste vivere, tribuatis. Non pigeat itaque nobilitatem tuam in hoc nostras preces audire, beatumque Petrum in hoc tibi debitorem facere, quoniam nos parati sumus favere tibi in quibus possimus justitia duce. Præterea monemus ut studeatis terram vestram, et vestri honoris regimen firmissimæ pacis fœdere undique præmunire, scilicet ut nullius litis scandalum in tuo regimine versari permittas, præcipue inter te et fratres tuos, et Pragensem et Holomuncensem episcopum, quoniam, sicut qui discordiæ et litibus vacant procul dubio diaboli sunt filii, sic qui paci dant operam filii Dei vocantur, ipsa Veritate attestante quæ ait: *Beati pacifici, quoniam filii Dei vocabuntur (Matth. v)*. Omnipotens Deus mentem tuam illuminet, sicque te faciat per bona transire temporalia ut merearis adipisci æterna.

D Data Romæ, decimo octavo [xv] Kalendas Maii, indictione decima tertia.

EPISTOLA LXXII.

AD BOHEMOS.

(Anno 1075.)

Hortatur ad bene casteque vivendum.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, universis in Bohemia constitutis majoribus atque minoribus, salutem et apostolicam benedictionem.

Ex consideratione sedis cujus licet indigni, administrationem gerimus, debitores, sicut scitis, sumus fidelibus et infidelibus; fidelibus, ut quod bene proponunt perseveranter teneant; infidelibus, ut ad Creatorem suum credendo, et præterita facinora puniendo, convertantur. Unde quia relatione epi-

scoporum patriæ vestræ limina apostolorum visitantium accepimus quosdam vestrum per viam mandatorum Dei incedere, quosdam vero nonnullis periculis male vivendo subjacere, studuimus vos paterna charitate commonere, quatenus et boni meliores fiant, et qui reprehensibiliter vivunt irreprehensibiles se exhibeant. Primum scilicet vos ex toto corde, et ex tota anima, et ex omni virtute vestra Deum et proximum sicut vosmetipsos diligere, pacem, sine qua nemo Deum videbit, inter vos constituere, non solum clericos, sed et laicos castitatem servare, decimas Deo, a quo tam vitam quam vitæ sustentationem suscipitis, fideliter dare, ecclesiis vestris debitum honorem impendere, elemosynis atque hospitalitati devote insistere. Hæc et his similia, quæ ad salutem animarum vestrarum pertinent, licet pontifices vestros sufficienter scire ac vobis insinuare non ignoremus, tamen quia verba nostra ex reverentia beati Petri constat vos charius atque avidius recipere, ipsa vestra audiendi aviditas quæ ab aliis dari possunt nos documenta dare compellit, ut tanto sollicitius vobis debitum reddamus exhortationis quanto beatum Petrum in eadem nostra exhortatione devotius attenditis. Vos igitur, dilectissimi, carnalia desideria fugite, ad cœlestia et semper duratura patriæ cœlestis gaudia mentes erigite, beatum Petrum, cui a Deo potestas principaliter et in terra ligandi atque solvendi data est, devotissimi servitii fidelitate debitorem facite, quatenus post dissolutionem terrenæ habitationis nostræ, cui quotidie volentes nolentesque propinquatis, nec multo post in vermes et cinerem redigendi, ejus præstantissimum ante districtum Judicem patrocinium sentiat.

Data Romæ, decimo septimo Kal. Maii, indictione decima tertia.

EPISTOLA LXXIII.

AD BOLESLAUM POLONORUM DUCEM.

(Anno 1075.)

Commendat ejus erga se observantiam. Mittit legatos pro episcoporum causis, qui et pauci erant, et metropolitanum non habebant. Hortatur ut illos adjuvet, bene vivat, recte se gerat in regimine suo, et pecunias regi Russorum ablatas restituendas curet.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, BOLESLAO duci Polonorum (378), salutem et apostolicam benedictionem.

Quoniam honor, qui ministris et dispensatoribus exhibetur, ad reverentiam dominorum propriam attingere dignoscitur, procul dubio gratanter et cum multa dilectione ministrantium labor officiaque suscipiuntur, ab his dico qui prælatorum personas et auctoritatem ex corde diligere comprobantur. In hoc autem cognoscimus quod excellentia vestra beatum Petrum apostolorum principem sinceris affectibus diligit, et ad reverentiam ejus ardenti spiritu dilatur, quoniam gratuita devotione vestris eum oblationibus honorantes, debitorem vobis fieri desiderastis, et sicut in Domino confidimus, promeruistis.

(378) De Polonorum duce Lambert. et Berthold., an. 1077.

A Unde et nos, qui illius servi dicimur et esse cupimus, vestræ charitati in Christo connexi sumus, et curam ministerii, ad quod sub obedientia apostolici principatus occulta Dei dispensatio nos, licet indignos, ordinavit atque constituit, in ea parte, qua vobis necessarium et honestum fore cognoverimus, tanto sollicitius vobis impartiri cupimus quanto fidem et charitatem vestram et in obediendo promptiorem, et in promerendo devotiorem intelligimus. Verum quia Christianæ religionis ordo et provida dispensatio ab his permaxime post Deum pendet qui Dominici gregis pastores et rectores esse videntur, illud nobis primo attendendum est quod episcopi, terræ vestræ non habentes certum metropolitanæ sedis locum, nec sub aliquo positi magisterio, huc et illuc pro sua quisque ordinatione vagantes, ultra regulas et decreta sanctorum Patrum liberi sunt et absoluti. Deinde vero quod inter tantam hominum multitudinem adeo pauci sunt episcopi et amplæ singulorum parochiæ ut in subjectis plebibus curam episcopalis officii nullatenus exsequi aut rite administrare valeant. Pro his igitur et aliis causis, quas hic scribere omisimus, hos legatos ad vos direximus, quatenus vobiscum pertractatis negotiis quæ ad ecclesiasticam curam et ædificationem corporis Christi (quod est fidelium congregatio) pertinere videntur, quæ emendanda sunt, aut ipsi juxta sanctorum Patrum statuta diffiniant, aut nobis diffinienda referant. Eos itaque, sicut nos, audite, memores quod in missione discipulorum per Evangelium Veritas dicat: *Qui vos audit, me audit; et qui vos spernit, me spernit (Luc. x).* Et ut fructuosus apud vos cursus fatigationis eorum fiat, propter reverentiam apostolicæ legationis qua funguntur, consiliis et benigno favore juvate. De cætero admonemus vos et exhortamur in Domino, ut diem ultimum vitæ vestræ, quem ignoratis quando veniat, et terrorem futuri iudicii semper coram oculis habentes, commissam vobis potestatem sollicita et Deo placita administratione gerere studeatis, præparantes vobis divitias in operibus bonis et thesaurizantes firmum et immobile fundamentum, ut vitam æternam possideatis. Scire enim debetis quoniam supernus Arbiter quæ vobis commisit irrequisita non relinquet; cui tanto districtius responsuri estis quanto ampliora sunt jura et iudiciorum moderamina quæ tenetis. Deus autem omnipotens, cujus majestas est super omnes principatus et regna, dirigat cor et actus vestros ad omne opus bonum in omni prudentia et exercitatione virtutum, quatenus, expleto cursu hujus lubricæ et cito perituræ lucis, beatorum Petri et Pauli apostolorum principum meritis et intercessionibus ad veram et sempiternam gloriam pervenire mereamini; detque vobis, devicta per Jesum Christum Dominum nostrum inimicorum vestrorum superbia, pacis et tranquillitatis gaudia, ut ex donis quoque præsentibus cognoscatis futura quanto sint desiderio appetenda.

Quæ nimirum si vos delectant, inter omnia servanda vobis est charitas, quam (quod inviti dicimus) in pecunia, quam regi Russorum abstulistis, violasse videmini. Quapropter condolentes vobis, multum vos rogamus et admonemus, ut pro amore Dei et sancti Petri quidquid sibi a vobis vel vestris ablatum est restitui faciatis, non ignorantes quoniam qui aliorum bona injuste auferunt, nisi emendaverint si emendare poterint, nullatenus in regno Christi et Dei partem habere credendi sunt. Hoc autem a vobis eadem charitate, qua dicimus, pro salute animæ vestræ recipi concupiscimus.

Data Romæ, septimo [XII] Kalendas Maii, indictione decima tertia.

EPISTOLA LXXIV.

AD DEMETRIUM REGEM RUSSORUM.

(ANNO 1075.)

Scribit Russiæ regnum eorum consensu accedente eorum filio se tradidisse; ipsorumque petitionibus se paratum ostendit. Rogat ut suos legatos benigne excipiant.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, DEMETRIO regi (379) Russorum et reginæ uxori ejus, salutem et apostolicam benedictionem.

Filius vester, limina apostolorum visitans, ad nos venit, et quod regnum illud dono sancti Petri per manus nostras vellet obtinere, eidem beato Petro apostolorum principi debita fidelitate exhibita, devotis precibus postulavit, indubitanter asseverans illam suam petitionem vestro consensu ratam fore ac stabilem, si apostolicæ auctoritatis gratia ac munimine donaretur. Cujus votis et petitionibus, quia justa videbantur tum ex consensu vestro, tum ex devotione poscentis, tandem assensum præbuimus, et regni vestri gubernacula sibi ex parte beati Petri tradidimus, ea videlicet intentione atque desiderio charitatis ut beatus Petrus vos et regnum vestrum omniaque vestra bona sua apud Deum intercessione custodiat, et cum omni pace, honore quoque et gloria idem regnum usque in finem vitæ vestræ tenere vos faciat, et hujus militiæ finito cursu impetret vobis apud supernum Regem gloriam sempiternam. Quin etiam nos paratissimos esse noverit vestræ nobilitatis serenitas, ut ad quæcunque justa negotia hujus sedis auctoritatem pro sua necessitate petierit, procul dubio continuo petitionum suarum consequetur effectum. Præterea ut hæc et alia multa quæ litteris non continentur cordibus vestris arctius infigantur, misimus hos nuntios nostros, quorum unus vester notus est et fidus amicus, qui et ea quæ in litteris sunt diligenter vobis exponent, et quæ minus sunt viva voce explebunt. Quibus pro reverentia beati Petri, cujus legati sunt, vos mites et affabiles præbeatis et quidquid vobis dixerint, ex parte nostra patienter audiatis atque indubitanter credatis; et quæ ibi ex auctoritate apostolicæ sedis negotia tractare voluerint et statuere, nullorum malo ingenio turbare.

permittatis, sed potius eos sincera charitate favendo juvetis. Omnipotens Deus mentes vestras illuminet, atque per temporalia bona faciat vos transire ad gloriam sempiternam.

Data Romæ, xv Kalendas Maii, indictione decima tertia.

EPISTOLA LXXV.

AD SURNIUM REGEM DANORUM.

(ANNO 1075.)

Queritur de principum inobedientia erga Romanam Ecclesiam. Commendat eum de debita erga sedem apostolicam observantia. Se paratum ostendit ad ei gratificandum; petitque ut per legatos sibi significet an nunc eadem velit quæ a prædecessore suo Alexandro postulaverat.

B GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei SURNIO [SURNONI], regi Danorum, salutem et apostolicam benedictionem.

Apud antecessores nostros juris et consuetudinis erat charitativis legationibus docere viam Domini universas nationes, corripere in his quæ arguenda erant omnes reges et principes, et ad æternam beatitudinem cunctos invitare legalibus disciplinis. Plus enim terrarum lex Romanorum pontificum quam imperatorum obtinuit. In omnem terram exivit sonus eorum (Psal. XVIII, 5); et quibus imperavit Augustus, imperavit Christus. Nunc vero reges et præsides terræ contemptores facti ecclesiasticæ legis, qui amplius justitiam servare et eam defendere debuerant ad tot irrogandas Ecclesiæ contumelias convenerunt atque ad tantam inobedientiam, quæ, secundum Samuelem, similis est idololatriæ devoluti sunt, ut fere jam quiescentibus legationibus nostris, quoniam pene sine fructu videntur, verba nostra tantummodo orando convertemus ad Dominum regum et Deum ultionum. Sed quia scimus te, et fortissimam gentem tuam, quæ freno sapientiæ tuæ moderatur, circa matrem omnium Ecclesiarum debitam reverentiam exhibere quæ tanto est beato Petro humilior quanto in fortitudine sua sublimior. Ideo tibi dilectissimo filio nostro litteras mittimus atque paterna affectione mandamus, ut si quid est, unde indiges, quod auctoritas Romanæ Ecclesiæ possit tibi juste largiri, per nuntios tuos, et per hos quos nunc mittimus, nobis notum facias, quatenus, in quantum fas est, te honoremus, et prædictam reverentiam nobilissimi regni tui merita dignitate doneamus. Bonam enim famam de te accepimus, quæ precibus beati Petri et Pauli nunquam te deserat, imo ad gloriam utriusque vitæ capessendam, ut desideramus, cumuletur semper et crescat. Quia vero apud antecessorem nostrum beatæ memoriæ Alexandrum quædam expetisti, quibus beatum Petrum debitorem faceres, imo tibi et regno tuo nobile patrociniū ejus acquirereres, per eosdem legatos mandes utrum eadem voluntas sit an fuerit passa defectum, aut, quod magis optamus, susceperit augmentum. Ego enim cum in archidiaconatus offi-

(379) Demetrii regis mentio est Lambertus, an. 1075.

cio essem, multum diligebam te, et, mihi videbatur, diligebam a te; sed ubi pastorale officium, quod in dilectione Dei et proximi quasi in fundamento consistit, licet indignus accepi, charitas quam habueram circa te major facta est quæ, te proficiente in melius, semper in majorem gradum Deo propitio augeatur.

Data Romæ, decimo quinto Kalendas Maii, indictione decima tertia

EPISTOLA LXXVI.

AD BAMBERGENSES.

(Anno 1075.)

Significat Bambergensem episcopum Simoniacum a se depositum. Interdicit ne quisquam illius Ecclesiæ bona diripere vel alienare præsumat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, clero et populo Bambergensis Ecclesiæ, salutem et apostolicam benedictionem.

Notum est [vobis] pene omnibus in Teutonicis partibus habitantibus quod Bambergensis Ecclesia specialis quodammodo filia adhæret matri suæ Romanæ Ecclesiæ, cui Deo auctore deservimus, licet indigni, ac proinde tanto sollicitius vigilantia nostræ nos oportet sibi curam impendere, quanto familiarius apostolicæ sedis est munimine contuenda. Unde quia quidam idiota prædictam Ecclesiam Simoniacæ perfidiæ hæretica pravitate subversus invaserat, eam a jugo sacrilegæ pervasionis illius provida consideratione liberare studuimus. Exemimus quidem gladium apostolorum principis Petri, et in eum apostolica auctoritate sententiam promulgavimus. Verum quia in exclusione talium solent Ecclesiæ multa damna pati, et bona earum distrahi et disperdi, dignum duximus imminente damno Ecclesiæ præcavere, ac proinde sacrilegis et tyrannis apostolica auctoritate resistere, interdicens, ne occasione exclusionis illius res ecclesiæ auferre vel quolibet modo alienare præsumant. Quapropter ex parte Dei et apostolorum Petri et Pauli interdicens, ut nulla alicujus dignitatis, seu potestatis, sive cujuslibet conditionis, persona res jam sæpe fatæ Ecclesiæ, maxime thesaurum et prædia auferre, vel aliquo modo alienare injuste diripiendo præsumat, donec omnipotens Deus per interventum beati Petri Ecclesiæ illi idoneum pastorem provideat. Si quis vero contra hujus interdictionis paginam venire tentaverit, notaverit se gratiam sancti Petri amittere, et apostolicæ animadversionis ultione plectendum.

Data Romæ, XII Kalendas Maii, indictione XIII.

EPISTOLA LXXVII.

AD GEBOARDUM SALTZBURGENSEM ARCHIEPISCOPUM.

(Anno 1075.)

Increpat quod cum a sede apostolica impetrasset ut diocesis suæ portio decideretur, et in ea episcopus constitueretur, episcopum quidem in partem sollicitudinis admiserit, decimas autem omnes sibi retinuerit; ideo monet ut ecclesiæ suas decimas relinquat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, GEBOARDO [GEBEARDO] Saltzburgensi archiepiscopo, salutem et apostolicam benedictionem.

Meminimus dilectionem tuam annis superioribus apostolicam sedem adiisse atque a prædecessore nostro bonæ memoriæ Alexandro, me etiam favente atque assensum præbente, imperasse ut parochiæ tuæ portionem præ amplitudine sui decideres, atque in ea episcopatum et episcopum ad superabundantem regiminis curam supplendam statueres. Quam tuæ mentis intentionem tanto alacrius audivimus atque ut adimpleretur studuimus quanto te religiosius id petere, atque multorum saluti prodesse velle intelleximus. Quis enim cui spiritualia lucra cordi sint, his præsertim temporibus, cum juxta Apostolum, *Omnes quærunt quæ sua sunt, non quæ Jesu Christi* (Philip. II), non libentissime amplectatur voluntatem divitias terrenas animarum saluti postponentem? Sed his diebus ad nos perlatum est de eodem bono proposito tuo, quod nos vehementer contristavit et lætitiæ priori quasi quasdam mœroris nebulas effudit. In quo prudentiam tuam et religionem multum admirati sumus id tibi ullatenus persuaderi potuisse, ut ad hoc te factum debuisses inflectere. Comperimus enim, episcopo, ut præfati sumus, in parte procurationis tuæ composito, illum quidem in societatem laboris misisse, sed tibi fructum laboris, scilicet decimas retinuisse. Quod si verum est, graviter dolemus in tam præclaro tuæ dilectionis opere cupiditatem, quæ radix omnium malorum est, locum sibi potuisse subripere, ut operarium in vineam Domini mitteres, et eum operis mercede fraudares. Quamobrem charitatem tuam admonitam esse volumus, ut quod devote Deo obtulisti serenum et sincerum sine fuci admistione persolvas, plausibilem humani favoris laudem caveas, et quod spe æternæ retributionis cœpisti in securitate ejusdem remunerationis expleas, et ecclesiam suarum decimarum redditibus investias.

Data Romæ, decimo quinto Kalendas Julii, indictione decima tertia.

LIBER TERTIUS REGISTRI.

Anno Dominicæ Incarnationis millesimo septuagesimo quinto, indictione decima tertia (380).

EPISTOLA PRIMA.

AD BAMBERGENSES.

(Anno 1075.)

Confirmat sententiam in Herimannum episcopum eo quod judicio sedis apostolicæ se subtraxerat, et Simoniacæ Ecclesiam invaserat ejusque bona dilapidaverat. Eum anathematizat et sacerdotali officio privat; et item eos qui ab eo aliqua ecclesiæ prædia acceperunt ut ei faverent, quousque apostolicæ sedi se præsentet.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, clero et populo Bambergensis Ecclesiæ, salutem et apostolicam benedictionem.

(380) Imo decima quarta, ad quam pertinent sequentes, exceptis tribus prioribus epistolis.

Litteras quas Poppo præpositus Ecclesiæ vestræ cum his qui secum erant decepti, simulata pœnitentia falsaque religione Herimanni olim dicti vestri episcopi, incaute a nobis nimia sub festinatione recedentes, ad vos deferre neglexerunt nostro sigillo insignitas, idcirco vobis ad præsens dirigere dignum duximus ut in eis manifeste cognoscatis quæ fuerit de jam dicto pseudoepiscopo nostra voluntas, quamque sententiam damnationis iudicio sanctæ apostolicæ sedis in eum promulgavimus indubitanter credentes quoniam nullius supplicatio, aut fraudulenta suggestio ab eadem voluntate, sive sententia, ex eo quo se iudicio sanctæ apostolicæ sedis subtraxit, animum nostrum potuit revocare, vel nunquam Deo auctore mutare valebit. Verum quia sub obtentu religionis ac mentitæ pœnitentiæ sanctam Bambergensem Ecclesiam, specialem quodammodo sanctæ Romanæ Ecclesiæ filiam, tyrannide conatus est confundere, bonaque illius dilapidare atque disperdere, priorem sententiam confirmantes, ad cumulum damnationis ejus hoc addimus, ut irrecuperabiliter ab episcopali officio semotus, a sacerdotali quoque sit omnino seclusus quousque apostolicæ se audientiæ repræsentet, paratus eam cautionem facere quam vestræ Ecclesiæ cognoverimus expedire. Ab episcopali vero officio eum ideo segregamus, quia Simoniace invasit Ecclesiam. Sacerdotali quoque eum idcirco privamus, quoniam sub specie sanctitatis visus est eam dilaniare atque confundere. Et quia tanta mala contra Ecclesiam quoquo modo olim sibi commissam exercere non timuit, anathematis eum vinculo innodamus, quousque supra dicto modo se apostolicæ audientiæ repræsentet, nisi forte in extremis ductus dignam pœnitentiam accipiat; eo tamen tenore, ut si convaluerit, simili modo, ut dictum est, se apostolicæ sedi repræsentare festinet. Eodem quoque anathemate percutimus eos qui ab initio promotionis ejusdem aliqua prædia Ecclesiæ ab eo acceperunt, ut sibi faverent ad ejus malitiam contuendam, præmaxime illos qui, postquam se apostolicæ sedis iudicio subtraxit, ab eo aliquid in prædiis vel in thesauris Ecclesiæ acceperunt ad confovendum eum, ut in sua pertinacia perseveret, nisi resipuerint, videlicet ut condigna satisfactione quod prædicto sacrilegio peccaverunt emendent, nobisque suam pœnitentiam resignare festinent.

Data Laurenti, decimo tertio Kalendas Augusti, indictione decima tertia.

EPISTOLA II.

AD SIGEFRIIDUM MOGUNTINUM ARCHIEPISCOPUM.
(ANNO 1075.)

Ejusdem fere argumenti.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, SIGEFRIIDO (381) Moguntino archiepiscopo, salutem et apostolicam benedictionem.

Qualiter Bambergensis Herimannus, jam nunc

(381) Sigifrido et sic ubique.

[Hermannus Bambergensium nunc] non episcopus, hoc anno Romam pœnitens [*lege, petens. Et sic in Mutin.*] se habuerit, vel qualiter se iudicio apostolicæ sedis subtraxerit, quave fraude clericos prædictæ Ecclesiæ sub obtentu pœnitentiæ deceperit, et quomodo res ejusdem sibi contra Deum commissæ Ecclesiæ pejus quam prius destruxerit, et in clericos quondam sibi commissos sicut tyrannus surrexerit, vestra, ut reor, cognoscit fraternitas et certa dolet tristitia. Quocirca nos ulterius tantas non valentes impune ferre nequitas, et noviter inventas sævitias, maxime circa eam, quæ beato Petro specialiter commissa est Ecclesia, iudicio sancti Spiritus per ejusdem auctoritatem beati Petri apostolorum principis prædictum Herimannum ab officio episcopali atque sacerdotii deposuimus, et in perpetuo depositum censemus. Et quia hæresi junxit sacrilegium, et sacrilegio apertam tyrannidem, excommunicationis vinculo eum alligavimus, quousque se apostolicæ sedi repræsentet, quam conatus est non solum decipere, sed etiam dolo malo irridere. Si autem ad ultimum sibi diem pervenerit, non ei pœnitentiam et communionem denegamus, sed mox, ut poterit, apostolicam adire sedem, omnino illi præcipimus. Hæc ut publice maxime fratribus tibi subjectis coepiscopis notifices volumus, et ex parte beati Petri præcipimus, ut secundum sanctorum instituta Patrum summo opere procures in prædicta Bambergensi Ecclesia pastorem ordinare; quatenus quod in prædicto Simoniaco negligenter egisti, comproberis emendare.

Data Laurenti, decimo tertio Kalendas Augusti, indictione decima tertia.

EPISTOLA III.

AD HENRICUM REGEM ROMANORUM.

(ANNO 1075.)

De Herimanno Bambergensi eadem quæ in superiori. Regem præterea monet, ut Ecclesiam Bambergensem recte ordinari curet.

GREGORIUS episcopus, servorum Dei, HENRICO regi, salutem et apostolicam benedictionem.

Inter cætera bonarum virtutum opera, fili charissime, ad quæ te meliorationis studio assurgere fama referente audivimus, duobus te modis sanctæ matri tuæ, Romanæ Ecclesiæ scilicet, eminentius commendasti. In altero quidem, quia Simoniacis viriliter resistis; in altero vero quia clericorum castitatem, utpote servorum Domini, et libenter approbas et efficaciter desideras adimplere. Quibus de causis signum nobis proposuisti, opitulante Deo, altiora de te et præstantiora quæque sperandi. Quapropter et hæc te firmiter retinere valde optamus, et Dominum Deum nostrum ut ea tibi cumulatus augere dignetur suppliciter obsecramus. Cæterum de Bambergensi Ecclesia, quæ sui fundatoris institutione sanctæ et apostolicæ sedi, tanquam humeri capiti, membrum scilicet propinquius specialiori quadam

cura sollicitudinis inhæret, vehementer dolemus, et ejus desolationi pro viribus occurrere, opitulari et consulere, officii nostri necessitate impellimur. Simoniacus enim ille Herimannus dictus episcopus hoc anno ad synodum Romam vocatus venire contempsit; sed cum propius Romam accessisset, in itinere substitit, et præmittens nuntios suos cum copiosis numeribus, noto sibi artificio innocentiam nostram et confratrum nostrorum integritatem pactione pecuniæ attentare, atque, si fieri posset, corrumpere molitus est. Quod ubi præter spem evenit, jam de damnatione sua securior, festinanter retrocessit, et blandis fallacibusque promissis clericorum qui secum erant animas lactans, aiebat se, si patriam repedare posset, ab episcopatu cessaturum et monasticæ vitæ professionem subiturum. Quam sponsionem qualiter impleverit, celsitudinem tuam, fili charissime, non latet. Quin etiam temeraria ulterius progressus audacia, clericos Ecclesiæ suæ, salutem et honorem quærentes, bonis suis despoliavit, et, nisi eum tua, ut audivimus, regalis potentia refrigisset, penitus confudisset. His excessibus diligenter consideratis, ab episcopali eum atque sacerdotali officio dejecimus. Insuper quoniam Bambergensem Ecclesiam, apostolica beati Petri tuitione munitam, crudelius atque molestius quam ante infestare præsumpsit, anathematis eum vinculo innodavimus donec ecclesiasticam dignitatem illicite usurpatam deponat, et se nihilominus sedis apostolicæ judicio repræsentet. Nunc ergo, excellentissime fili, sublimitatem tuam hortamur, et pro nostræ sollicitudinis debito suademus, ut religiosorum consilio virorum eadem ecclesia ita secundum Deum ordinetur, quatenus beati Petri, cujus nomini et defensionis attitulata est, intercessione, divinæ merearis obtinere suffragia protectionis. Quid vero hac ipsa de causa Sigefrido confratri nostro Moguntino episcopo, et eidem Bambergensi clero et populo scripserim, ex litteris ad eos datis ad liquidum poteris cognoscere.

Data Romæ, decimo tertio Kalendas Augusti.

EPISTOLA IV.

AD SIGEFRIDUM MOGUNTINUM ARCHIEPISCOPUM.

(ANNO 1075.)

Hortatur ad pastorale munus fideliter obeundum. Præcipit ut inquirat num Strasburgensis episcopus Simoniacæ labis sit reus. Arguit eos qui concilium a se indictum differendum esse censebant; eique injungit ut Simoniam et fornicationem evellendam curet.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, SIGEFRIDO Moguntino archiepiscopo, salutem et apostolicam benedictionem.

Plurimas in tuis litteris, frater, excusabiles, et quantum ad humanum spectat judicium validas protulisti rationes. Nec nobis quoque viderentur infirmæ, si hujusmodi possent in divino nos examine excusare. Rata siquidem videtur excusatio regni motus ac perturbatio, bella et seditiones, invasiones hostium ac perditio rerum vestrarum, insuper et

A formido necis, quam nostris dicitis fratribus immi-
nere principis odio; vel ne hi qui de diversis partibus
invicem inimicantur, si in unum conveniant, usque
ad internecionis bella consurgant. Quæ sane omnia
satis videntur ad cujuscumque excusationem idonea.
Verum si consideremus quantum ab humanis judicia
distant divina, nihil pene reperimus quod in superno
examine excusabile proferamus, ut ab animarum
lucris retrahi sine periculo valeamus; non damna
siquidem rerum, non malorum similitudines, aut ira
potentem, non ipsius salutis quoque nostræ vitæque
dispendium. In hoc quippe mercenarii a pastoribus
distant quod hi, lupo veniente, dum sibi non ovibus
metuunt, gregis direptionem dispersionemque con-
temnentes, eis relictis, effugiunt; pastores vero qui
B suas diligunt oves, eas nequaquam deserunt immi-
nente periculo, pro quibus quoque non dubitant
propriæ vitæ subire exitium. Quapropter oportet et
nos studlis pastoralis officii insistere vigilanter,
atque ad Domini gloriam ovium semper suarum
salutem quærerere, ad gregis custodiam socios insti-
gare, et ut recto gressu commissis ovibus præce-
dant salubriter commonere. Namque si fratres
nostros consideremus delinquere, et tacemus, si
denique errare, et non eos ad rectitudinis semitam
monendo revocare conemur, nonne et ipsi delinqui-
mus, et errare merito judicamur? etenim qui ne-
gligit culpas emendare, committit. Et cur Heli
sacerdos in Silo periit? et quid est quod Dominus
loquitur per prophetam? *Maledictus, inquit, qui
C prohibet gladium suum a sanguine.* (Jer. XLVIII), id
est verbum prædicationis a carnalium vitæ inter-
fectione. Ut autem ad id quod ad præsens premit
animum et quod quasi causa est nostri sermonis
veniamus, quomodo ea patienter perferre valeamus
quæ de fratris nostris Strasburgensis episcopi mori-
bus audivimus, et certa esse nonnulla veraci rela-
tione cognovimus? Unde volumus atque præcipimus
quatenus unum, quod apud nos adhuc manet in
dubium, Simoniacæ videlicet hæreseos contagium,
diligenter discutias, et quidquid super eo certum
repereris nobis intimare non differas, quatenus, si
verum fuerit, Christi Ecclesia tantis sordibus emun-
detur, et illius animæ, ne pereat, subveniatur; si
D vero (quod magis optamus) falsum, tanta infamia
procul ab eo, adjuvante nos divina gratia, propella-
tur. Illi vero qui dicunt concilium quod vobis in-
diximus esse differendum, rogamus respondeant:
Regii milites dudum, ut se ad bella pararent admo-
niti, quid tunc essent acturi, cum hostes in regia
aula armis jam et igne sævirent? Dicant ergo utrum
arma deberent ad ipsos hostes perturbandos et con-
terendos violenter corripere, an quid hostes agerent
tantum inertes considerare. Quid enim aliud mali-
gni spiritus agunt, nisi quod Christi Ecclesiam igne
vitiatorum incessanter devastare contendunt? Et quid
regios milites, sanctos videlicet sacerdotes, oportet
facere, nisi adversus eorum sævitiam clypeo chari-
tatis munitos gladio divini verbi accinctos auctori-

tatis vigore consurgere? Quod autem dicis quosdam A fratres non posse ad concilium convenire ob principis inimicitiam, dicimus ei [*forte, eis, HARD., et sic in Mutin.*] sufficere, si de suis clericis dirigant, qui pro eis valeant respondere. Sed quoniam non ignoramus quod a pluribus carnalibus ac sæcularibus dehorteris, ne in vinea Domini pro animarum lucris fortiter ac fideliter opereris, ne tuarum forte rerum, aut odiorum potentum discrimen incurras, te ex parte Dei omnipotentis et auctoritate beati Petri rogamus et monemus, quatenus nullius odio aut gratia, seu aliqua terrenarum rerum jactura, a re-
 titudinis tramite declinare præsumas; quin omnia, prout Spiritus sanctus donaverit, diligenter examines, et nobis quidquid certum constiterit quantocius insinuare procures. Multum namque debet nobis B videri pudendum, quod quilibet sæculares milites quotidie pro terreno principe suo in acie consistunt, et necis perferre discrimina vix expavescunt: et nos, qui sacerdotes Domini dicimur, non pro illo nostro rege pugnemus, qui omnia fecit ex nihilo, quique non abhorruit mortis pro nobis subire dispendium, nobisque promittit meritum sine fine mansurum. Hoc autem adhuc tuæ fraternitati injungimus quatenus de Simoniaca hæresi ac fornicatione clericorum, sicut ab apostolica sede accepisti, studiosè perquiras, et quidquid retroactum inveneris, legaliter punias, et funditus reseces, ac ne quidquid ulterius [*forte, ne quid ulterius, HARD., et sic in Mutin.*] fiat penitus interdicas.

Data Romæ, tertio Nonas Septembris, indictione C incipiente decima quarta.

EPISTOLA V.

AD BEATRICEM ET MATHILDEM EJUS FILIAM.

(Anno 1075.)

Queritur de inconstantia regis Henrici, qui cum scripsisset se occultam legationem missurum propter principes sui regni, quos magis, de discordia quam de pace gaudere intelligebat, nunc mutato consilio omnia palam fieri volebat. Unde colligit illum pacem ex animo non cupere. De Gotefredo qui promissam fidem violaverat explicat quid sentiat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, BEATRICI duci, et MATHILDI filiæ ejus, salutem et apostolicam benedictionem.

Non parum de vobis miramur quod de his quæ per vestras litteras mandastis nobis consulere decrevistis, cum constet apud vos quod idem rex duos ac nobiles ad religiosos viros ad nos ante mensem Augustum legatos miserit, qui videlicet adhuc nobiscum manent, per quos talia mandavit: Noverit vestra sanctitas, Pater, quoniam dum ego pene omnes principes mei regni de nostra magis discordia quam de mutua pace gaudere percipio, ad vos istos nuntios latenter dirigo, quos satis nobiles ac religiosos esse cognosco, et pacis bonum inter nos optare conjungi nequaquam dubito. Hoc autem quod mando, neminem scire volo præter vos, dominam matrem-

(382) Hoc totum deest in Mutin.

que meam, atque amatam Beatricem et filiam ejus Mathildem. Me vero, adjuvante Domino, de expeditione Saxonica redeunte, alios legatos dirigam, quam familiariores ac fideliores habebō, per quos omnem vobis meam voluntatem et reverentiam, quam beato Petro et vobis debeo, significabo. Postea vero præfatis legatis dicendo mandavit quatenus non mirarentur, nec graviter ferrent quod promissos minime adhuc direxerit nuntios, eisque non fieret onerosum eos, donec ipse mitteret, præstolari, quoniam procul dubio illos missurus erat, et in eadem sententia immobiliter permanebat. Nunc autem qualiter hoc consilium versum sit, et quod facere latenter disposuerat palam fieri velit, penitus miramur, nisi quod datur intelligi, quia ipse nequaquam hanc cupiat pacem componi, quam modo vult palam eis fieri, quibus eam antea volebat abscondi, et de quibus idem testabatur magis eos de nostra discordia quam de mutua concordia lætari. Quapropter vos scire volumus nos huic petitioni nullatenus consensuros, quoniam quod modo inventum est non videtur beato Petro ac nobis honorabile velle ejus utilitati provenire. Quod si ad prius revertatur consilium, id videtur salubrius nobisque sequendum. De consilio vero quod expetistis a nobis quid vobis sit respondendum Gotefredo nescimus, cum ille aperte infregerit quod vobis juramento promisit, nec certum quidquam de ipsius promissionibus credere valeamus. Verum si aliquod fœdus, quod a sanctorum Patrum sanctione non discrepet, inire cum eo poteritis, nobis laudandum videtur; sin autem, charitatem, qua nos Deus conjunxit, nullo modo posse dissolvi aut aliquatenus minorari, certissime apud vos constare optamus. Unde si vos dilexerit, eum diligemus, si vero ex sua culpa odio habere cœperit, sicut charissimas filias modis quibus poterimus vos diligendo, ei Deo favente, resistemus.

Data Romæ, tertio Idus Septembris, indictione decima quarta.

Depositio regis Henrici filii imperatoris Henrici, et absolutio omnium qui sibi præstiterant juramentum (382).

Beate Petre, apostolorum princeps, inclina, quesumus, pias aures tuas nobis, etc., ut *infra in concilio Romano III.*

EPISTOLA VI.

AD UNIVERSOS CHRISTIANOS.

(Anno 1075.)

Injuriam apostolicæ sedis exaggerans, hortatur ad divinam opem implorandam, ut aut impios ad penitentiam convertat, aut eorum consilia reprimat, eisque exemplum anathematizationis regis mittit.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, omnibus qui cupiunt se annumerari inter oves quas Christus beato Petro commisit, salutem et apostolicam benedictionem.

(383) Audistis, fratres, novam et inauditam præsum-

(383) Omittitur tota in Mutin; hinc septima sexta signatur.

ptionem, audistis sceleratam schismaticorum et nomen Domini in beato Petro blasphemantium gar- rultatem et audaciam, audistis superbiam ad in- juriam et contumeliam sanctæ et apostolicæ sedis elatam, qualem vestri patres nec viderunt nec au- dierunt unquam, nec Scripturarum series aliquando a paganis vel hæreticis docet emersam; cujus mali et si aliquod unquam post fundatam et propagatam fidem Christi præcessisset exemplum, omnibus tamen fidelibus pro tanto contemptu et conculca- tione apostolicæ, imo divinæ auctoritatis, dolendum foret et gemendum. Quapropter si beato Petro claves regni cœlorum a Domino Deo nostro Jesu Christo traditas esse creditis, et vobis per manus ipsius ad æternæ vitæ gaudia introitum patere cupitis, cogi- tandum vobis est quantum nunc de irrogata sibi injuria dolere debeatis. Nisi enim hic, ubi per discrimina tentationum vestra fides et corda probantur, socii passionum efficiamini, procul dubio non estis digni ut participes futuræ consolationis et filii re- gni cœlestem coronam et gloriam sortiamini. Ro- gamus igitur charitatem vestram, ut instanter di- vinam misericordiam implorare studeatis, quatenus aut corda impiorum ad pœnitentiam vertat, aut reprimendo eorum nefanda consilia, quam insi- pientes et stulti sunt qui petram a Christo fundatam evertere, et divina privilegia violare conantur, ostendat. Qualiter autem aut pro quibus causis beatus Petrus anathematis vinculo regem alligave- rit, in chartula quæ huic inclusa est plene potestis cognoscere.

EPISTOLA VII.

AD HENRICUM REGEM ROMANORUM.

(Anno 1075.)

Lentatur regem religiosi viris discordiæ causam, quæ inter eos intercedebat, commisisse, quorum consilio ait se eum ad Ecclesiæ gremium recepturum. Hor- tatur ut erga Saxones devictos clementer se gerat, et in locum Herimanni depositi alium in Bambergensi Ecclesia canonice subrogandum curet.

GREGORIUS, episcopus servus servorum Dei, HEN- RICO regi, salutem et apostolicam benedictionem.

Quando litteras tuæ magnitudinis accepî, longe ab urbe maxime [*forte, maximæ, HARD.*] causa infir- mitatis aberamus, cum quibus [*f.*, et ab his, *sic et in Mutin.*] necessarium erat tractare quid vestræ lega- tioni ad plenum, sicut oportet, responderem. Vester etiam nuntius, horum videlicet portitor, ob prædi- ctam causam ægritudinis timebat nobiscum manere. Sed quia desideramus non solum vobiscum, quem Deus in summo rerum posuit culmine, sed etiam cum omnibus hominibus pacem quæ in Christo est habere, jusque suum unicuique observare, cupimus summopere corde et animo adhærere. Novi enim (quod te credo non ignorare) quia qui Deum revera diligunt, et Romanam Ecclesiam Romanumque im- perium ad vindictam [*forte, ac vindictam, HARD.*] suorum criminum non pertimescunt, inter nos pa- cem et concordiam inserere agendo vel orando con- cupiscunt. Quapropter bonam concepî fiduciam,

quia hanc nostram, imo totius Ecclesiæ causam, religiosi hominibus cœpisti committere, qui nos non nostra injuste diligunt, et ut Christiana instauretur religio suam [*forte, solam, HARD.*] intentionem re- quirunt. Ego autem (ut paucis loquar) horum con- silio paratus sum, Christo favente, gremium tibi sanctæ Romanæ Ecclesiæ aperire, teque ut dominum fratrem et filium suscipere, auxiliumque prout oportuerit præbere, nihil aliud a te quærens, nisi ut ad monita tuæ salutis non contempnas aurem inclinare, et Creatori tuo, sicut et decet, non contradicas offerre gloriam et honorem. Valde quippe indignum est ut honorem, quem a conservis et fratribus nostris exigimus, Creatori et Redemptori nostro reddere contemnamus. Moveat itaque nos divina promissio, qua dicitur: *Ego glorificantes me glorificabo, et qui me contempnunt, erunt ignobiles (I Reg. II)*; et offeramus ei quod placet nobis hac in via [vita] sæculari, ut perfruamur in cœlestibus dono spirituali. De su- perbia vero Saxonum vobis injuste resistentium, quæ divino judicio a facie vestra contrita est, et gaudendum est pro pace Ecclesiæ, et dolendum, quia multus Christianorum sanguis effusus est. Vos au- tem in talibus plus honorem Dei et justitiam ejus procurete defendere quam honori proprio providere; securius enim quilibet princeps mille impios potest causa justitiæ punire quam propriæ causa gloriæ quemlibet Christianum gladio sternere. Omnia enim creavit et regit, qui dixit: *Ego gloriam meam non quero (Joan. VIII)*. Saluti quippe nostræ tunc vere providemus, eum in cunctis nostris actibus gloriam Dei proponimus. De Herimanno vero quodam nun- cupato Bambergensi episcopo, noverit vestra subli- mitas, quia jamdiu est ex quo per quemdam ejus- dem Ecclesiæ clericum vobis nostroque confratri Sigifredo Moguntino archiepiscopo et clericis præ- dictæ Ecclesiæ misimus per nostras litteras quod auctoritate apostolicæ sedis ab omni episcopali et sacerdotali dignitate sit depositus, et anathematis vinculo alligatus, quia non timuit Simoniacæ hæresi sacrilegium adjicere, sanctamque Ecclesiam sibi commissam sicut tyrannus devastare. Unde rogavi- mus et ex parte beati Petri præcepimus et præcipi- mus, ut in prædicta Ecclesia secundum Deum talis pastor ordinetur, qui quod fur et latro mactavit Deo favente vivificet, et quod ille dissipavit valeat resar- cire. Omnipotens Deus, a quo cuncta bona proce- dunt, meritis et intercessione beatorum apostolorum Petri et Pauli sua pietate in hac vita vos [nos] pro- tegat, et cum dupla victoria perducatur [nos] ad vitam æternam.

EPISTOLA VIII.

AD TEDALDUM CLERICUM MEDIOLANENSEM.

(Anno 1075.)

Arguit eum quod, superstite episcopo canonice electo, se in illius locum intruserit. Monet ut synodum proximè habendum accedat, eique ad se venienti fidem publicam promittit, præcipiens ne interim sa- cros ordines suscipiat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, TE-

DALDO Mediolanensi clerico, salutem et apostolicam A benedictionem, si obedierit.

Nuntiatum nobis est a quibusdam nostris [vestris] fidelibus et tuis amicis te amicitiam nostram cupere et expetere, quam nos quidem etiam non quæsitam gratis offerimus; quæsitam vero promptissime damus, si in his quæ Dei sunt, nostris monitis, imo divinæ voluntati ad justitiam te acquiescere velle cognoverimus. In causa etenim quam suscepisse videris, et nostræ sollicitudini necessitatem gravioris sarcinæ superaddidisti, et teipsum quibus non oportuit implicuisti; in qua nimirum causa, sicut periculosum nobis esset aliquid ultra limitem æquitatis prosequi, ita etiam justitiæ regulas declinare et sub silentio dissimulare putamus. Non autem prudentiam tuam ignorare credimus, quod ad episcopalem cathedram, in qua positus es, ante te alia quæ adhuc superstes est fuerit assignata persona; quæ nisi justis rationibus prius excepta fuerit, legitimum in ea tibi aut cuiquam patere locum nec canonica nec apostolica censura permittit. Nam de illo quid dicendum nobis est, qui dum honorem ejusdem sedis nefandis affectaret desiderii, quod justitia sibi denegavit sacrilega vi et armis invadere ac diripere non pepercit, quem ambitionis culpa, quam deserere noluit, usque ad justam damnationis tuæ perniciem traxit? De eo nobis est sermo qui nobiscum est, quem electum in eadem Ecclesia certe cognovimus; sed cur reprobari debeat, nulla adhuc deprehendere potuimus ratione. Quapropter, teste conscientia nostra, sincero charitatis affectu te admonemus ut si Ecclesiam diligis, et te pariter atque illam a periculo confusionis eripere cupis, ad proximam synodum, quam in prima hebdomada venturæ Quadragesimæ, Deo annuente, celebrare disposuimus, vel si malle, ante synodum apostolica limina et nostram requiras præsentiam, quatenus de introitu tuo, priusquam te gravius præcipites, æqua, opitulante Deo, examinatione peracta, quod tu ipse tutum tibi fore cognoveris absque impedimento et periculo animæ tuæ sequi ac tenere possis. Nec dubitandum tibi credas, si huic, qui nobiscum est, dictante justitia cessandum esse perspexerimus, quin in promotione tua benevola concessione ad honorem omnipotentis Dei et beati Ambrosii assensum pariter præbeamus et studium. Ad tollendam vero totius periculi suspicionem, securitatem tibi per manus filiarum nostrarum Beatricis et ejus filię Mathildis promittimus, et indubitanter damus, ut nihil tibi, vel his qui in tuo comitatu fuerint, contrarietatis a nobis vel nostris inferatur; sed in rebus et personis vestris, tam in veniendo quam redeundo, tuti penitus et illæsi, Deo custodiente, maneatis, ostensa solummodo et confirmata ea quæ in causa tua fuerit tenenda sententia. Interim quoque ex parte Dei omnipotentis, et apostolica beati Petri auctoritate, tibi præcipimus ut nullum de sacris ordinibus gradum recipere præsumas, sciens quoniam si non obediens nobis modo

non credideris, pœnitebit te quandoque, cum tuamet præcipatione te eo mersum videbis, unde cum volueris salvum te eripere non possis. Si qui igitur non percipientes ea quæ Dei sunt, aliter tibi suggerere et persuadere incipiant, ostentantes quanta tibi sint in rege præsidia, quanta in tua nobilitate potentia, quanta etiam in civibus tuis adjutoria, tutum tibi illis credere non existimes, considerans quid Scriptura dicat: *Maledictus homo, qui spem suam ponit in homine* (Jer. xvii, 7). Atque hoc in animo gerens, quod regum et imperatorum virtus, et universa mortalium conamina, contra apostolica jura et omnipotentiam summi Dei quasi favilla computentur et palea, nullius unquam instinctu vel fiducia adversus divinam et apostolicam auctoritatem obstinata temeritate te rebellem et pertinacem fieri libeat.

Data Romæ, viii [vi] Idus Septembris [Decembris], ind. xiv.

EPISTOLA IX.

AD SUFFRAGANEOS ECCLESIE MEDIOLANENSIS.

(Anno 1075.)

Significat se Tedaldum in Mediolanensi Ecclesia intrusum ad synodum vocasse. Præcipit eis ne ullus audeat eum ad sacros ordines promovere.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, fratribus, et episcopis coepiscopis, **GREGORIO** Vercellensi, **CUNIBERTO** Taurinensi, **INGONI** [HUGONI] Astensi, **OGERIO** Eporediensi, **OPIZONI** Laudensi, et cæteris suffraganeis sanctæ Mediolanensis Ecclesiæ obediens apostolicæ sedi, salutem et apostolicam benedictionem.

Notum vobis esse volumus de Tedaldo Mediolanensi clerico, quem rex, præterquam nobis litteris ac legatorum verbis promiserit, in Mediolanensem Ecclesiam posuit, quod episcopalem sedem, ad quam alia prius quæ adhuc superstes est fuerit assignata persona, non satis ordinate suscepisse videtur. Quod cum per quosdam fideles nostros nostram requireret amicitiam, scripsimus et hoc nos multum velle et cupere, atque eo pacto facillimum convenire posse, si requisitis apostolorum liminibus et nostra præsentia causam promotionis suæ puram atque probabilem ostendere vellet et posset. Ad quod exsequendum amicabiliter eum vocavimus, et præfixo sibi termino ad proximam synodum venturæ Quadragesimæ, aut, si malit, ante synodum firmam securitatem veniendi ad nos et redeundi ex nostra parte promisimus, et dare parati sumus. Insuper etiam ne interim aliquem de sacris ordinibus gradum recipiat apostolica ei auctoritate interdiximus. Quod item et vobis per eam quam beato Petro apostolorum principi debetis obedientiam, et ex nostra quam per illum, licet indigni, suscepimus, apostolica auctoritate interdiximus ut nullus vestrum ad promotionem alicujus ordinis manum ei præsumat imponere. donec oblata nobis sua præsentia, quid de introitu ejus judicandum et statuendum sit sincera,

Deo adjuvante, possimus examinatione discernere. Quod quidem cum communi consilio et conjuncta omnium vestrarum discretione ac iudicio fieri permaxime cupimus, si vel illius Ecclesiæ cura, vel respectus apostolicæ reverentiæ, aut nostra charitas vos ad hoc negotium convocare poterit. Videte igitur ne quis vestrum contempto hoc interdicto ad illius pariter et sui periculum manum extendat, quoniam si quis, quod non credimus, in ea præsumptione se occupare proruperit, continuo se a gratia beati Petri et nostra dilectione, nec non a communionem sacri corporis et sanguinis Domini sequestratum esse cognoscat. Verum id agite, id, si Dominum diligitis, efficere procurate, ut frater ille, dum potest, dum locum habet, sibi et Ecclesiæ consulat, paci vestræ et salutem tantæ multitudinis hominum pene periclitantium provideat, nec suamet præcipitatione casum petens multos secum ad commune periculum trahat. In quo nunc apparebit quis sit pastor in vobis iniquitati aperte resistens, quis sit fur simulationem faciens, quis latro manifeste iustitiæ contradicens. Considerate ergo quomodo caute ambuletis, quia sicut durum est contra stimulum calcitrare, sic asperum est sanctæ Romanæ Ecclesiæ contraire, cui vos tanquam matri semper oportet obedire.

Data Romæ, sexto Idus Octobris [Decembris], indictione decima quarta.

EPISTOLA X.

AD HENRICUM REGEM ROMANORUM.

(ANNO 1075.)

Arguit quod cum excommunicatis communicet. Monet ut si ita est, ab aliquo episcopo absolutionem petat. Miratur eum litteris et legationibus devotum se erga Romanam Ecclesiam ostendere; re tamen eidem adversari, et decreta a se in synodo edita non observare. Hortatur ad veram obedientiam Romanæ Ecclesiæ præstandam. Demum monet ne ecclesiasticæ libertati velit esse impedimento.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, HENRICO regi, salutem et apostolicam benedictionem (384); si tamen apostolicæ sedi, ut Christianum decet regem, obedierit [obediat].

Considerantes ac sollicite pensantes quam districto iudici de dispensatione crediti nobis per beatum Petrum apostolorum principem ministerii rationem reddaturi sumus, cum dubitatione apostolicam tibi benedictionem mandavimus, quoniam iudicio sedis apostolicæ ac synodali censura excommunicatis communionem tuam scienter exhibere diceris. Quod si verum est, tu ipse cognoscis quod nec divinæ nec apostolicæ benedictionis gratiam percipere possis, nisi his qui excommunicati sunt a te separatis et compulsis ad pœnitentiam de transgressione tua condigna pœnitentia et satisfactione prius absolutionem consequaris et indulgentiam. Unde excellentiæ tuæ consulimus ut, si in hac re te culpabilem sentis, celeri confessione ad consilium religiosi alicujus episcopi venias, qui cum nostra licentia congruam

(384) deest et apost. bened.

tibi pro hac culpa injungens pœnitentiam te absolvat, ut nobis tuo consensu modum pœnitentiæ tuæ per epistolam suam veraciter intimare audeat. De cætero mirum nobis valde videtur quod toties nobis tam devotas epistolas et tantam humilitatem tuæ celsitudinis per legatorum tuorum verba transmittis, filium te sanctæ matris Ecclesiæ et nostrum vocas in fide subjectum, in dilectione unicum, in devotione præcipuum, postremo cum omni affectu dulcedinis et reverentiæ te commendas, re tamen et factis asperrimum, canonicis atque apostolicis decretis in his quæ ecclesiastica religio maxime poscit te contrarium ostendis. Nam ut de reliquis taceamus, quod de causa Mediolanensi per matrem tuam, per confratres nostros episcopos quos ad te misimus, nobis promiseras, qualiter attenderis, aut quo animo promiseris, ipsa res indicat, et nunc quidem ut vulnus vulnere infligeres, contra statuta apostolicæ sedis tradidisti Firmanam et Spoletanam Ecclesiam; si tamen ab homine tradi Ecclesia aut donari potest quibusdam personis nobis etiam ignotis; quibus non licet nisi probatis et ante bene cognitis regulariter manum imponere. Decuerat regiam dignitatem tuam, cum te filium Ecclesiæ confiteris, honorabilius magistrum Ecclesiæ, hoc est beatum Petrum apostolorum principem intueri, cui, si de Dominicis ovibus es, Dominica voce et potestate ad pasendum traditus es, dicente sibi Christo: *Petre, pasce oves meas* (Joan. XVII), et iterum: *Tibi traditæ sunt claves regni cælorum, et quodcumque ligaveris super terram, erit ligatum et in cælis; et quodcumque solveris super terram, erit solutum et in cælis* (Matth. XVI). In cujus sede et apostolica administratione dum nos qualescumque peccatores et indigni divina dispositione vicem suæ potestatis gerimus, profecto quidquid ad nos vel per scripta, ut nudis verbis miseris ipse recipit; et dum nos aut elementa percurrimus, aut loquentiam voces auscultamus, ipse ex quo corde mandata prodierint subtili inspectione discernit.

Quapropter providendum esset tuæ celsitudini, ne erga sedem apostolicam in verbis et legationibus tuis aliqua inveniretur discrepantia voluntatis, et in his, per quæ Christiana fides et status Ecclesiæ ad æternam salutem maxime proficit, non nobis, sed Deo omnipotenti debitam non denegares reverentiam, quanquam apostolis eorumque successoribus Dominus dicere dignatus sit: *Qui vos audit, me audit, et qui vos spernit me spernit* (Luc. X). Scimus enim quoniam qui fidelem Deo obedientiam exhibere non renuit, in his quæ sanctorum Patrum statuta sequentes dixerimus, veluti si ab ore ipsius apostoli accepisset, nostra monita servare non spernit. Nam si propter reverentiam cathedræ Moysi Dominus præcepit apostolis ut quæcumque Scribæ et Pharisei super eam sedentes dicerent observarent; non dubium est quin apostolica et evangelica doctrina, ejus sedes et

fundamentum Christus est, cui omni veneratione a fidelibus per eos qui in ministerium prædicationis electi sunt, suscipienda et tenenda sit. Congregata namque hoc in anno apud sedem apostolicam synodo, cui nos superna dispensatio præsidere voluit, cui etiam nonnulli tuorum infuere fidelium, videntes ordinem Christianæ religionis multis jam labefactatum temporibus, et principales ac proprias lucrandarum animarum causas diu prolapsas, et suadente diabolo conculcatas, concussi periculo et manifesta perditione Dominici gregis, ad sanctorum Patrum decreta doctrinamque recurrimus, nihil novi, nihil adinventione nostra statuentes, sed primam et unicam ecclesiasticæ disciplinæ regulam, et tritam sanctorum viam relicto errore repetendam et sectandam esse censuimus. Neque enim alium nostræ salutis et æternæ vitæ introitum Christi ovibus eorumque pastoribus patere cognoscimus, nisi quem ab ipso monstratum qui dixit: *Ego sum ostium; per me si quis introierit, salvabitur, et pascua inveniet* (Joan. x): et ab apostolis prædicatum, et a sanctis Patribus observatum in evangelica et in omni divinarum Scripturarum pagina didicimus.

Hujus autem decreti, quod quidam dicunt, humanos divinis honoribus præponentes, importabile pondus, et immensam gravitudinem; nos autem magis proprio vocabulo, recuperandæ salutis necessariam veritatem vocamus et lucem, non solum a te, vel ab his qui in regno tuo sunt, sed ab omnibus terrarum principibus et populis qui Christum constantur et colunt, devote suscipiendam et observandam adjudicamus. Quanquam hoc multum desideremus et te permaxime deceret, ut sicut cæteris gloria, honore virtuteque potentior, ita esses et in Christi devotione sublimior. Attamen ne hæc supra modum tibi gravia aut iniqua viderentur, per tuos fideles tibi mandavimus ne pravæ consuetudinis mutatio te commoveret, mitteres ad nos quos sapientes et religiosos in regno tuo invenire posses: qui si aliqua ratione demonstrare vel astruere possent, in quo salvo æterni Regis honore, et sine periculo animarum nostrarum promulgatam sanctorum Patrum possemus temperare sententiam, eorum consiliis condescenderemus. Quod quidem etsi a nobis tam amicabiliter monitus non fuisses, æquum tamen fuerat, ut prius in quo te gravaremus, aut tuis honoribus obstaremus, rationabiliter a nobis exigeres quam apostolica decreta violares. Verum quanti aut nostra monita aut observantiam justitiæ feceris, in his quæ postmodum a te gesta et disposita sunt declaratur. Sed quia dum adhuc longa Dei patientia ad emendationem te invitat, crescente intelligentia tua ad obedientiam mandatorum Dei cor et animus tuum flecti posse speramus. Paterna te charitate monemus, ut Christi super te imperium recognoscens, honorem tuum ejus honori præpo-

nerere quam sit periculosum cogites, et libertatem Ecclesiæ, quam sponsam sibi cœlesti consortio jungere dignatus est, non jam tua occupatione impedias, sed quo maxime crescat Deo omnipotenti et beato Petro, a quibus et tua mereatur amplificari gloria, auxilium tuæ virtutis fidei devotione exhibere incipias. Quod nimirum, pro collata tibi ex hostibus tuis victoria, nunc te permaxime illis debitum fore cognoscere debes, ut dum te memorabili prosperitate lætificant, ex concessis beneficiis devotionem videant. Atque hoc ut timor Dei, in cujus manu et potestate omne regnum est et imperium, præcordiis tuis altius quam nostra admonitio infigat, in mente habess quid Sauli post adeptam victoriam, qua propheta jubente usus est, de suo triumpho gloriant, et ejusdem prophetæ monita non exsequenti acciderit, et qualiter a Domino reprobatus sit; quanta vero gratia David regem ex merito humilitatis inter virtutum insignia subsecuta fuit. Denique super his quæ in epistolis tuis visa ac cognita reticemus, non antea tibi certa responsa dabimus, donec legati tui Rabbodi Adelprech [Adelprecus] et Vodescal Requos [Vodescalcus, quos] his adjunximus, ad nos reversi, super his quæ illis tecum agenda commissimus tuam nobis plenius aperiant voluntatem.

Data Romæ, sexto Idus Januarii, indictione decima quarta.

EPISTOLA XI.

AD ARNALDUM EPISCOPUM ACHERUNTINUM.

(ANNO 1075.)

Potestatem facit a peccatis absolvendi Rogerium comitem una cum ejus militibus contra paganos pugnaturis, si tamen pœnitentiam egerint. Monet ut ad religionem inter paganos propugnandam eosdem incitet. Paratum se ostendit Robertum ab excommunicatione absolvere, si devotum erga Romanam Ecclesiam se ostenderit. Injungit ut Balduino Melphitano episcopo post peractam pœnitentiam episcopale munus reddat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, ARNALDO fratri et coepiscopo ACHERUNTINO, salutem et apostolicam benedictionem.

Noverit fraternitas tua quoniam Rogerius (385) comes, frater Roberti ducis, apostolicæ sedis benedictionem et absolutionem requirit, ejusque filius vocari et esse desiderat. Quapropter pastoralis cura hoc laboris onus tibi imponimus, imo ex parte beati Petri imperamus, ut; postposita omni torporis desidia illum adeas, eumque hujus nostri præcepti auctoritate fultus, si nobis parere, sicut pollicitus est, voluerit, et pœnitentiam (ut oportet Christianum) egerit, ab omni peccatorum suorum vinculo, tam illum quam etiam suos milites qui cum eo contra paganos (ita tamen ut agant pœnitentiam) pugnaturi sunt, peccatis maxime absolvas. Addimus præterea ut eum pia admonitione admoveas quatenus se capitalibus criminibus custodiat, et Christiani nominis culturam inter paganos am-

(385) De Rogerio qui fuit Siciliæ comes Leo

gestis Friderici.

Ostiensis l. III, c. 15, Otto Frisingensis libro De

plificare studeat, ut de eisdem hostibus victoriam consequi mereatur. Amplius si de Roberto duce fratre suo aliquid tibi retulerit, respondeas ei quoniam Romanæ Ecclesiæ janua misericordiæ omnibus patet, quicumque pœnitentiæ amore ducti offensionis scandala deserunt, et ad rectitudinis viam inoffenso pede regredi concupiscunt. Si igitur dux Robertus sanctæ Romanæ Ecclesiæ, sicut filius, parere exoptat, paratus sum paterno amore eum suscipere, et suo consilio ei justitiam conservare, et ab excommunicationis vinculo penitus absolvere, et inter divinas oves eum adnumerare. Quod si renuerit idem Robertus dux, ut cum eo ultra communicet ex parte apostolicæ sedis licentiam non poterit impetrare. Hoc etiam tuæ fraternitati injungimus ut confratri nostro Balduino Melphitano episcopo, qui correctionem universalis matris humiliter et audivit et observavit, sicut a fratribus nostris accepimus, officium episcopale hujus nostri præcepti fultus auctoritate, ex parte beati Petri, post pœnitentiam datam de aliquibus excessibus, reddas et sicut ego pro illo preces confratris nostri Stephani Trojani audiivi episcopi, ita ipse illum de sua salute nostri ex parte monitus audire procuret, suamque vitam semper in melius, Deo adjuvante, perducatur.

Data Romæ, secundo Idus Martii, indictione decima quarta.

EPISTOLA XII.

AD UDONEM, THEODORICUM ET HERIMANNUM EPISCOPOS.

(Anno 1076.)

Monet ut a schismaticis caveant, et quod eorum suasionem deliquerunt corrigant; utque episcopum Tullensem, qui contra sedem apostolicam insurrexerat moneant ut pontifici obediat; quod si parere noluerit, excommunicatum illum denuntient.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, fratribus et coepiscopis UDONI Trevirensi, THEODORICO Viridunensi, et HERIMANNO Metensi, salutem et apostolicam benedictionem.

Litteras apostolicæ sedis ideo vobis dirigendas esse censuimus, quia schismaticis, qui contra Dominum et auctoritatem sanctæ Romanæ Ecclesiæ se erexerunt, non sponte vos consensisse intelleximus. Qua in re qualiter respiscere vos oporteat, eum eandem quam nos habemus fidem, et de sanctorum Patrum libris scientiam habeatis, omisimus significare, sperantes fraternitatem vestram stultissimam inimicorum nostrorum præsumptionem detestari, et in ea qua debetis, et soliti estis devotione et amore sanctæ apostolicæ sedi fideliter uniri. Unde rogamus et admonemus ut quod schismaticorum persuasionem deliquistis competenti emendatione corrigatis, ut sicut mater vestra de excessu vestro

(386) *In cod. Mutin. post puniendum hæc addunt: Verum id agite; id, si Deum diligitis, procurate; ni frater ille, dum potest, dum locum habet, sibi et Ecclesiæ consulat, pari vestræ et saluti tantæ multitudinis hominum pene periclitantium providere ne in suamet præcipitatione cassum petens multos secum ad commune periculum attrahat, in quo nunc*

condoluit, ita de satisfactione lætetur. Volumus etiam ut vice nostra Pipponem Tullensem episcopum admoneatis, quatenus ea quæ sibi injunximus deinceps facere non omittat. Decuerat enim ut de objectis sibi debuisset respondere magis quam contra auctoritatem principis apostolorum ad defensionem iniquitatum suarum arma corripere, atque regem sollicitare id contra nos præsumere, quod nunquam licuit, neque, Deo annuente, licebit in aliquem clericorum fieri. Qui si verba exhortationis nostræ contempserit, auctoritate beati Petri eum a communionem corporis et sanguinis Domini nostri Jesu Christi separatam esse sibi notificetis et non solum in anima, sed in corpore ipsius principis apostolorum ultione digna fore puniendum (386).

EPISTOLA XIII.

AD ROSELLANOS.

(Anno 1076.)

Exponit sententiam latam in causa quæ vertebatur inter Ecclesiam Rosellanam et Populoniensem.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, clero et populo Rosellanæ Ecclesiæ, salutem et apostolicam benedictionem.

Quia officii nostri est discordes ad concordiam revocare, discordiam inter Rosellanam et Populoniensem Ecclesiam graviter exortam diligenti examinatione discussimus. Tandem post varias utrinque prolatas rationes claruit non solum per privilegia apostolicæ sedis, verum etiam per quoddam diffinitionis scriptum, præsentia Silvestri papæ, et clericorum Romanorum judicio confirmatum, quidquid in quæstione fuerat Rosellanæ Ecclesiæ pertinere. Unde collaudatione tam episcoporum quam etiam Romanæ Ecclesiæ clericorum, præfatam litteram eo tenore decidimus, ut investitura Rosellano episcopo deinceps concessa, si ante proximum Dominicæ Ascensionis festum aliquam scriptionem Populoniensis episcopus ostenderit, quæ ostensa nobis papæ Silvestri juste improbare videatur, Populoniensis episcopus ad reclamandum et renitendum licenter admittatur. Sin autem ab eadem festivitate hujusmodi controversia perpetuum silentium habeat, et Rosellana Ecclesia apostolicæ sedis iterata diffinitione fulta, in perpetuum ab hac questione quiescat, et insuper deinceps privilegium [forte, per privilegium munita. HARD] diffinitionem nostram latius continens munitum, prædia, quorum lis tantis temporibus ventilata est sine aliqua molestatione possideat.

EPISTOLA XIV.

AD DOMINICUM PATRIARCHAM GRADENSEM.

(Anno 1076.)

Gratias agit de ejus observantia erga Romanam Eccle-

apparebit quis sit pastor in nobis iniquitati aperte resistens, quis sit fur simulationem faciens, quis latro manifestæ justitiæ contradicens. Considerate ergo quomodo caute ambuletis, quia sicut durum est contra stimulum calcitrare, sic asperum est sanctæ Romanæ Ecclesiæ contraire, cui nos, tanquam matri, semper oportet obedire.

siam. Ostendit ideo Teutonicos et Longobardos A
episcopos contra se insurgere, quia eorum crimini-
bis obviam iret. De Giraldo Sipontino episcopo re-
spondere in aliud tempus differt.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei,
DOMINICO patriarchæ Gradensi, salutem et apos-
tolicam benedictionem.

Quia matrem tuam sanctam Romanam Ecclesiam
(sicut in tuis litteris continetur) te puro corde vene-
rari, nosque pro amore apostolorum principis
sincera charitate diligere profiteris, fraternitati tuæ
grates referimus, et rependendo vicem ejusdem di-
lectionis tam Ecclesiæ tuæ, quam tibi salvo librami
ne æquitatis honori vestro providere semper parati
sumus. Quoniam vero mirari ac nimium te dolere
dixisti, quod Longobardi, atque nonnulli Teutoni-
corum episcopi in nos insaniendo tam vehementi
odio inardescunt, nullius culpæ nostræ conscientia
inde redarguit. Sed scimus ob nil aliud eos illo co-
namine niti, nisi quod ex præcepto Dei atque san-
ctorum prædecessorum nostrorum illorum perversi-
tatibus obviamus, eosque ad rectum tramitem justi-
tiæ reducere, si possibile esset, ex debito sollicitudi-
nis divina dispensatione nobis superimpositæ procu-
ramus. De litteris autem a fraternitate tua nobis di-
rectis, nullo studio comperire potuimus, quod hinc
illuc fuerint reportatæ. Super quæstione quoque con-
fraternitas tua de Giraldo Spontino episcopo nobis
suggessit, ad præsens pro absentia episcopi vobis
respondere non possumus. Cum autem venerit, Deo
concedente, causa diligenter exquisita, justitiæ
[forte, justa, HARD.] providebimus. Principis vero
vani negotium nulla ratione videre possumus, ut ad
præsens illum quem postulat consequi possit vel
debeat habere effectum.

Data Romæ, indictione decima quarta.

EPISTOLA XV.

AD WIFREDUM MEDIOLANENSEM MILITEM.

(ANNO 1076.)

Insinuat Normannos cupidos esse componendæ pacis,
seque sperare eos ad fidelitatem sancti Petri rever-
suros cum Henrico quoque rege se pacem habitu-
rum, si mores mutaverit. Hortatur ut in Ecclesiæ
defensione perseveret, et alios idem facere moneat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, Wi-
fredo Mediolanensium episcopi [Mediolanensi militi] D
salutem et apostolicam benedictionem.

Quia sollicitum te de honore Christianæ fidei
litteris tuis significasti æquum duximus prudentiæ
tuæ rescribere. Scias igitur Normannos verba com-
ponendæ pacis nobiscum habere; quam libentissi-
me jam fecissent, et beato Petro, quem solummodo
dominum et imperatorem post Dominum habere
desiderant, humiliter satisfacissent, si voluntati
eorum in quibusdam annueremus. Sed, Deo auxi-
liante, hoc non cum detrimento, sed cum augmento
Romanæ Ecclesiæ in proximo speramus facere, et
eos ad fidelitatem beati Petri firmiter et stabiliter
revocare. Cum rege quoque Alemanie de compo-
nenda pace multis jam vicibus quidam aures no-

stras interpellaverunt, quibus nos respondimus,
cum eo nos pacem velle habere, si ipse cum Deo
pacem studuerit habere, et ea quæ ad periculum
sanctæ Ecclesiæ, et ad cumulum perditionis suæ
commisit, juxta quod sæpe a nobis admonitus est
emendaverit. Sed quia in potentia divinæ virtutis
magis quam in homine fidem, spem et omnes cogi-
tatus nostros collocavimus, volumus ut tu etiam,
quem ad confortandos Christi milites animum et
fortitudinem resumpsisse intelligimus, firmiter in
Deo confidas; et exspecta ejus auxilium et consola-
tionem tibi et omnibus justitiam et legem Dei dili-
gentibus adfuturam et diaboli membra, non nisi
quantum Deus permiserit, innocentie nostræ noci-
tura. Ecce diabolus palam in mundo dominatur,
ecce omnia membra sua se exaltasse lætatur; sed
qui dixit: *Confidite, quia ego vici mundum* (Joan. XVI)
det vobis certissimam fidem festinanter se Ecclesiæ
suæ succurrere, et diabolum et membra ejus omnino
confundere. Antiquas enim et nostri temporis con-
siderantes permutationes probabiliter invenimus do-
minium diaboli tanto minus duravisse, quanto ma-
gis visum fuit exaltari, et in Christianam religionem
prævaluisse. Tu itaque, charissime filii, confortare
in Domino, et in potentia virtutis ejus (Ephes. VI),
et eos conforta quos in Christiana fide cognoveris
permanere, eos autem qui fidem Christianam ope-
ribus negavere ut resipiscant admone, ut erubescant
in servitute diaboli vivere. Quæ autem hic minus
scribimus, cum locuti fuerimus cum fidelibus sancti
Petri, plenius indicabimus, vobisque adjutorium,
Deo favente dare curabimus. Omnipotens Deus me-
ritis summæ dominæ et beatorum apostolorum
Petri et Pauli atque beati Ambrosii precibus mentes
vestras illuminet, et in lege sua vos semper stabi-
liat, ut mereamini cum his adnumerari qui diabo-
lum cum suis membris judicabunt et cum Christo
semper regnabunt.

Data Romæ, indictione decima quarta.

EPISTOLA XVI.

AD RICHERIUM ARCHIEPISCOPUM SENONENSEM.

(ANNO 1076.)

Queritur de injuriis ab Aurelianensi episcopo Eccle-
siæ suæ illatis, de illius inobedientia et Simonia
Vultuteum moneat ut suæ Ecclesiæ satisfaciatur, et,
nisi paruerit, excommunicetur.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, Ri-
cherio Senonensi archiepiscopo, salutem et apo-
stolicam benedictionem.

Fraternitatem tuam intellexisse credimus quan-
tum injuriæ Aurelianensis Ecclesiæ negligentia epi-
scopi sui, imo agente ipso, sustinuerit, et quam in-
juste patientia apostolicæ sedis abusus fuerit; quæ
iniquitates suas auribus nostris delatas non solum
discutere distulit, verum etiam regis Francorum
eum ejicere cupientis accusationibus nullum assen-
sum præbuit, imo quidquid in periculum suum fieri
excogitaverat, studio vigilantissimæ sollicitudinis
impedivit. Non enim videbantur hujus accusationis

verba, etiamsi vera essent, suscipienda, neque in A eum aliquid, nisi legali discussione et iudicio, promulgandum. Sed ipse hujus mansuetudinis et tantæ charitatis oblitus, fructum inobedienciæ matris suæ Romanæ Ecclesiæ dicitur reddidisse, privilegium venerandæ memoriæ antecessoris nostri papæ Alexandri confringendo, et excommunicato a nobis Eurardo impudenter communicando, et non solum ipsam decaniam, sed fere omnia Ecclesiæ ministeria Simoniace vendendo, a Deo suspensam, ut olim apostolicæ sedis sententiam operum suorum nequitia merito videatur in se provocasse. Unde volumus religionem tuam præfatum episcopum commonere, quatenus Deo et Ecclesiæ suæ satisfaciatur et ita emendare studeat, ut et querela clericorum omnino sopiatur, et infamia sua ad aures apostolicæ sedis ulterius super his excessibus non referatur. Quod si forte litteris nostris, quæ per te sibi mittuntur, et commonitioni tuæ inobediens extiterit, auctoritate beati Petri principis apostolorum, usque ad dignam satisfactionem a communione corporis et sanguinis Domini nostri Jesu Christi eum separe, quatenus quantum factis suis Dominum offenderit vel in hoc recognoscat.

Data Romæ [deest Romæ], mense Aprili, ind. XIV.

EPISTOLA XVII.

AD RAINERIUM EPISCOPUM AURELIANENSEM.

(ANNO 1076.)

Arguit eum temeritatis, præcipitque ut canonicos et Joschelinum præposituram, Benedictum vero canoniam possidere sinat, et pauperum canoniam restituat, donec Romam de suis criminibus rationem redditurus veniat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, RAINERIO Aurelianensi episcopo, salutem et apostolicam benedictionem, si obedierit.

Graviter et usque ad ulciscendam tuæ temeritatis audaciam contra te merito commoveremur, nisi apostolica mansuetudine detineremur. Ipse enim meminisse debes et potes qualiter venerandæ memoriæ prædecessor noster, Alexander papa decaniam [de decania] Sanctæ Crucis, viso donationis tuæ ex eadem præpositura. decreto, illud canonicis tuis deferentibus, eis per munimina apostolicæ roborationis, juxta morem tuæ donationis confirmaverit, et subscripto anathemate apostolicæ auctoritatis, tam te quam omnes homines, a violentia jam dictæ præposituræ per privilegium suæ confirmationis compescuerit. Cujus anathema excommunicato Eurardo [Everardo] communicando, quodque etiam durius est (sicut dicitur) ab eo pretium accipiendo, temerario ausu incurrere non timuisti, et totam Ecclesiam perturbare nefario fastu superbiz ductus pro nihilo habuisti. Unde præsumptionem tuam juste quidem coercere apostolicæ animadversionis vindicta deberemus, sed spe futuræ emendationis adhuc excessus tuos sufferimus. Apostolica itaque tibi auctoritate præcipimus, quatenus a tanta temeritate jam animum revoces, et prædictam præposituram canonicis, et Joschelino qui eam [Joschelino

qui etiam] ab eis habet, in tuta pacis tranquillitate possidere permittens, nullam deinceps illis molestiam inferas. Volumus enim eos sic cuncta quæ illis præposituræ sunt in integrum possidere cum omni pacis quiete ut privilegium beatæ memoriæ prædecessoris nostri Alexandri papæ, nec in minima qualibet parte videatur infringi. Quin etiam præcipimus ut abhinc usque ad festivitatem Omnium Sanctorum, tam de his quam de multis aliis quæ tibi objiciuntur, rationem redditurus te nostro conspectui repræsentes, et interim hæc omnia quæ superius memorantur canonici et Joschelinus, quæ [forte, qui, HARD., ita et in Mutin.] ab eis præposituram tenet, in pace possideant, abbatiamque suam idem Joschelinus cum omnibus suis aliis rebus mobilibus et immobilibus similiter teneat, et in pace nullam controversiam a te aliquo modo submissam patiendo possideat. Benedictus quoque canoniam suam sub eadem pacis tranquillitate interim habeat. Præcipimus etiam ut canoniam concessam alimoniz pauperum, quam ab eo usu subtractam diceris vendidisse, ad eundem usum restituas. Si quidem his nostris præceptis ac monitis obedienter obtemperaveris, et quæ in illis continentur cuncta patienter impleveris, lætabimur propter pacem Ecclesiæ, alioquin scias te ab omni episcopali officio esse suspensum, et a communione corporis et sanguinis Domini nostri Jesu Christi separatum.

Data Romæ, mense Aprili, indictione decima quarta.

EPISTOLA XVIII.

AD SIMEONEM EPISCOPUM IN HISPANIA.

(ANNO 1076.)

Commendat ejus erga Romanam Ecclesiam observantiam. Hortatur ut apostolicæ sedis decreta firmiter amplectatur, et Romanum ordinem observari curet. Respondet ei se velle apostolicæ sedis decreta de celebrandis Ecclesiæ officiis ab illis custodiri; ideo monet ut ea in Hispania et Gallicia servari curet.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, SIMEONI Hispaniarum episcopo, salutem et apostolicam benedictionem.

Cognitis fraternitatis tuæ litteris, gaudio sumus repleti, quoniam eam quam erga Romanam Ecclesiam fidem et devotionem geris in eis plene agnovimus, et quod non adulterino eam more deserere, sed legitimæ prolis successione amplecti desideras. Quapropter, charissime frater, necesse est ut bene inceptum recto itinere gradiatur; nec hæretica debet pravitate minui quod apostolica constat traditione sancitum. Apostolica enim sedes, cui quamvis immeriti Deo auctore præsidemus, ipso gubernante firma permansit ab ipsis primordiis, eoque tuente illibata perpetuo permanebit, testante eodem Domino: *Ego pro te rogavi, ut non deficiat fides tua; et tu, aliquando conversus, confirma fratres tuos (Luc. XXIII).* His itaque fulta præsidiis Romana te cupit scire Ecclesia quod filios, quos Christo nutrit, non diversis uberibus, nec diverso cupit alere lacte, ut, secundum Apostolum, sint unum, et

non sint in eis schismata (I Cor. 1): alioquin non A mater, sed scissio vocaretur. Quapropter notum sit tibi cunctisque Christi fidelibus super quibus consultuisti quod decreta, quæ a nobis, imo a Romana constat Ecclesia prolata sive confirmata, in peragendis a vobis ejusdem Ecclesiæ officiis inconcussa volumus permanere, nec eis acquiescere, qui luporum morsibus et veneficiorum molimine vos inficere desiderant. Nec dubitamus quod, secundum Apostolum, introeant in vos lupi graves, lupi rapaces, non parcentes (Act. xx), quibus resistendum fortiter est in fide. Ideoque, dilectissime frater, certa et usque ad sanguinis effusionem, si opportunum fuerit, desuda. Indignum enim et pro ridiculo potest haberi quod sæculares homines, pro tam vili pretio, tamque Deo odibili commercio, seipsos periculo ultroneos exhibeant, et fidelis quisque irruentibus cedat hostibus terga. Non enim ab eis poterit acquiri virtus qui facile corruunt quo trahuntur. Quod autem filii mortis dicunt se a nobis litteras accepisse, sciatis per omnia falsum esse. Procura ergo ut Romanus ordo per totam Hispaniam et Galliciam, et ubicunque poteris, in omnibus rectius teneatur.

Data Romæ, mense Maii, indictione decima quarta.

EPISTOLA XIX.

AD CYRIACUM CARTHAGINENSEM ARCHIEPISCOPUM.

(Anno 1076.)

Cum in Africa duo tantummodo reperirentur episcopi, vult ut alium eligant, et ad se consecrandum mittant.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, dilecto in Christo fratri CYRIACO Carthaginensi archiepiscopo, salutem et apostolicam benedictionem.

Pervenit ad aures nostras quod Africa quæ pars mundi esse dicitur, quæque etiam antiquitus, vigente ibi Christianitate, maximo episcoporum numero regebatur, ad tantum periculum devenerit, ut in ordinando episcopo tres non habeat episcopos. Qua in re maximum Christianæ religionis periculum considerantes, et in maximo agro paucis operariis desudantibus, corde tenus compatientes, consulimus vobis, videlicet tibi et illi cui nuper manum imposuimus, ut aliquam personam secundum constitutionem sanctorum Patrum eligatis, nobisque eam litteris vestris fultam mittatis, quatenus ipso Deo cooperante, a nobis ordinato vobisque remisso, necessitati Ecclesiarum, ut sancti canones præcipiunt, episcoporum ordinationibus succurrere valeatis et ut Christiana gens quotidie gaudeat, atque proficiat pastoralis regimine, et labor, qui supra vires vos opprimit, levior sit ex sociorum necessaria administratione.

Data Romæ, mense Junii, indictione decima quarta.

EPISTOLA XX.

AD HIPPONENSES.

(Anno 1076.)

Hortatur ad obedientiam archiepiscopi, et ad mutuam charitatem servandam.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, clero

et populo Hipponensi in Mauritania Sitiphensi, id est in Africa, constitutis, salutem et apostolicam benedictionem.

Servandum archiepiscopum, quem a vobis electum ad nos consecrandum misistis, juxta petitionem vestram, secundum legem nostram, divina favente clementia consecravimus, atque consecratum, nostrisque legalibus moribus, in quantum possibilitas spatiumque temporis indulset, diligenter instructum, ad vos remisimus. Quem cum omni devotione mutæ charitatis omnique reverentia Christianæ religionis rogamus ac paterna charitate vos monemus suscipere, et omnem obedientiam divinæ legis vos hortamur sibi humiliter exhibere, quatenus populi [omnes populi] Sarracenorum qui circa vos sunt, videntes sinceritatem fidei vestræ, puritatem quoque mutæ inter vos divinæ charitatis ac fraternæ dilectionis potius ad æmulationem, quam ad contemptum Christianæ fidei, ex vestris operibus provocentur; oportet enim vos considerantes glorificent Patrum vestrum qui in cælis est. Agite igitur, dilectissimi filii, secundum præceptum Domini nostri Jesu Christi, dicentis ad discipulos suos: *Diligite vos invicem, sicut ego dilexi vos. Majorem charitatem nemo habet ut animam suam ponat quis pro amicis suis* (Joan. xv; I Joan. iv). Apostolus quoque Paulus, et magister et doctor gentium dicit: *Si Dominus noster Jesus Christus ponit animam suam pro ovibus suis, ac dedit sanguinem suum redemptionem pro multis, debemus et nos pro fratribus animam ponere.* (I Tim. ii; I Joan. iii). Sic itaque vos sedulos erga cultum Christianæ religionis exhibete, dilectissimi atque amantissimi fratres, quatenus post hujus vitæ pelagus ad portum perpetuæ quietis atque æternæ beatitudinis feliciter pervenire possitis, largiente ipso Redemptore Domino nostro Jesu Christo, qui cum Patre et Spiritu sancto vivit et regnat Deus per omnia [infinita] sæcula sæculorum. Amen.

EPISTOLA XXI.

AD ANZIR REGEM MAURITANIÆ.

(Anno 1076.)

Scribit se Servandum episcopum juxta ejus petitionem consecrasse. Gratias agit de muneribus missis, et de captivis Christianis dimissis. Commendat quosdam ab Alberico et Cincio Romanis ad eum missos.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei ANZIR [ANAZIR] regi Mauritanie Sitiphensis provincie in Africa, salutem et apostolicam benedictionem.

Nobilitas tua hoc in anno litteras suas nobis misit quatenus Servandum presbyterum episcopum, secundum Christianam constitutionem, ordinaremus; quod, quia petitio tua justa et optima videbatur, facere studuimus. Missis etiam ad nos muneribus, Christianos, qui apud vos captivi tenebantur, reverentia beati Petri principis apostolorum, et amore nostro dimisisti, alios quoque captivos te dimissurum promisisti. Hanc denique bonitatem Creator omnium Deus, sine quo nihil boni facere, imo nec cogitare possumus, cordi tuo inspiravit; ipse qui illuminat omnem hominem venientem in hunc mun-

dum (*Joan.* 1) in hac intentione mentem tuam illuminavit. Nam omnipotens Deus, qui omnes homines vult salvos facere, et neminem perire (*I Tim.* 11), nihil est quod in nobis magis approbet quam ut homo post dilectionem suam hominem diligat, et quod sibi non vult fieri, alii non faciat (*Matth.* VII). Hanc itaque charitatem nos et vos specialibus nobis quam cæteris gentibus debemus, qui unum Deum, licet diverso modo, credimus et confitemur, qui eum Creatorem sæculorum et gubernatorem hujus mundi quotidie laudamus et veneramur. Nam sicut Apostolus dicit: *Ipse est pax nostra qui fecit utraque unum* (*Ephes.* 11). Sed hanc tibi gratiam a Deo concessam plures nobilium Romanorum per nos cognoscentes, bonitatem et virtutes tuas omnino admirantur et prædicant. Inter quos duo familiares nostri Albericus et Cincius, et ab ipsa pene adolescentia in

A Romano palatio nobiscum enutriti, multum desiderantes in amicitiam et amorem tuum devenire, et de his quæ in patribus nostris placuerit tibi libenter servire, mittunt ad te homines suos, ut per eos intelligas quantum te prudentem et nobilem habeant, et quantum tibi libenter servire velint et valeant. Quos magnificentiæ tuæ commendantes rogamus, ut eam charitatem, quam tibi tuisque omnibus semper impendere desideramus, eis pro amore nostro et recompensatione fidelitatis prædictorum virorum impendere studeas. Scit enim Deus quia pure ad honorem Dei te diligimus, et salutem et honorem tuum in præsentem et in futura vita desideramus. Atque ut ipse Deus in sinum beatitudinis sanctissimi patriarchæ Abrahamæ post longa hujus vitæ spatia te perducatur corde et ore rogamus.

LIBER QUARTUS REGISTRI.

Anno Dominicæ Incarnationis millesimo septuagesimo sexto, indictione decima quarta (387).

EPISTOLA PRIMA.

AD UNIVERSOS CHRISTIANOS.

(ANNO 1076.)

Queritur de Henrici regis perfidia, et malis quæ Ecclesia ab eo patiebatur. Monet ut eum ad veram pœnitentiam provocent; quod si audire noluerit, viriliter illi resistent. Eos vero qui regi adhæserant, si resipiscere voluerint, ad Ecclesiæ gremium admittant. Illos autem qui a communione regis se non subtraxerint, vitandos esse demonstrat.

GREGORIUS, episcopus, servus servorum Dei, omnibus in Christo fratribus, episcopis videlicet, abbatibus atque sacerdotibus, ducibus etiam, principibus atque militibus, omnibusque Christianam fidem et beati Petri honorem revera diligentibus, in Romano imperio habitantibus, salutem et apostolicam benedictionem.

Gratias agimus omnipotenti Deo, qui propter nimiam charitatem suam qua dilexit nos proprio Filio suo non pepercit, sed pro nobis omnibus tradidit illum: qui ultra meritum, ultra spem etiam bonorum hominum [*forte omnium*] Ecclesiam suam protegit, gubernat et defendit. Scitis enim, fratres charissimi, quia hoc periculoso tempore, quando Antichristus in suis membris jam operatur, ubique vix aliquis solet inveniri, qui revera et Deum et honorem ejus diligat, ejus præcepta sæculari commodo et gratiæ terrenorum principum præponat. Sed ille qui non repellit plebem suam, et quotidie peccatores a sinistra in dexteram commutat, vos propitio ac sereno vultu respexit, et contra suos inimicos ad salutem multarum gentium erexit, ut magis vobis libeat in periculo transitorie vitæ consistere quam æterni Regis gloriam et honorem humanæ gratiæ postponere. Hæc itaque facientes, non aure surda apostolorum principem dicentem transitis [*f.*, audi-

tis: *Genus electum, regale sacerdotium* (*I Petr.* 11): *Obedire magis oportet Deo quam hominibus* (*Act.* 5). Nam vestra fraternitas minime ignorat quanto tempore sancta Ecclesia inauditas pravitates et diversas iniquitates regis, et utinam Christiani, et vestri sustinuit, et quantæ ruinae quantæque calamitati, ipso antiquo hoste auctore præcedente, patuit. Cui nos fraterna dilectione et amore patris et matris ejus ducti, adhuc in diaconatu positi admonitionis verba transmisimus, et postquam ad officium sacerdotii, licet indigni, venimus, ut respiceret summopere, et frequenter per viros religiosos procuravimus. Ipse vero quid contra egerit, et quomodo malum pro bono reddiderit, vel qualiter calcaneum suum contra beatum Petrum erigendo, sanctam Ecclesiam, quam sibi omnipotens Deus commisit, scindere procuraverit, vestra novit charitas, et per omnia mundi jam personuit climata. Sed quia nostri est officii homines, non vitia diligere, et pravis, ut resipiscant resistere, et impietates, non homines abhorre, auctoritate beati Petri apostolorum principis monemus vos, et ut charissimos fratres rogamus, amodo studeate illum de manu diaboli eruere, et ad veram pœnitentiam provocare, ut eum possimus, Deo favente, ad sinum communis matris nostræ, quam conatus est scindere, fraterna ducti charitate revocare, ita tamen ut nulla possit fraude recidiva clade Christianam religionem confundere, et sanctam Ecclesiam pedibus suis conculcare.

Quod si vos non audierit, et diabolum potius quam Christum sequi elegerit, et eorum qui pro Simoniaca hæresi jam per longa tempora excommunicati sunt consilium vobis prætulit, divina inspirante potentia, simul inveniamus, simulque statuamus, ut Dominum homini præponentes, univer-

sali Ecclesie jamjam pene labenti succurramus viliter. Quicumque ex his resipuerit qui prædictum regem non erubuerunt omnipotenti Deo præponere, et Christianam legem, si non verbis, operibus tamen negare, sicut dicit Apostolus : *Ore quidem fatentur Deum, factis autem negant* (Tit. 1) ; vos fratres mei et consacerdotes illos auctoritate beati Petri suscipite, et ad gremium matris nostræ sanctæ Ecclesie reducite, ut mereamini gaudium in cælo angelis Dei innovare. In omnibus tamen, sicut decet charissimos filios, honorem pii Patris vestri apostolorum principis præ oculis habete. Quicumque autem episcoporum vel laicorum timore vel gratia humana seducti a communione regis se non subtraxerunt, sed ei faventes animam suam et illius diabolo tradere non timuerunt, si non resipuerint et condignam poenitentiam egerint, nullam cum eis communionem vel amicitiam habeatis. Isti enim sunt qui animam suam et regis odio habent et occidunt, et regnum, patriam, Christianamque religionem confundere non erubescunt. Sicut enim nobis imminet quod per prophetam dicitur : *Si non annuntiaveris iniquo iniquitatem suam, animam ejus de manu tua requiram* (Ezech. 111) ; et *Maledictus qui prohibet gladium suum a sanguine* (Jer. XLVIII), id est verbum correctionis a prave viventium increpatione ; ita illis imminet, si non obdierint, ira divini judicii et ultio, testante Samuele, idololatriæ scelus [idololatriæ sceleris]. Testis nobis est Deus, quia nulla nos commoda sæcularisve respectus contra pravos principes et impios sacerdotes impellit, sed consideratio nostri officii, et potestas, qua quotidie angustamur, apostolicæ sedis. Melius est nobis debitam mortem carnis per tyrannos, si oportuerit, subire, quam nostro silentio, timore, vel commodo Christianæ legis destructioni consentire. Sanctos quidem patres nostros dixisse scimus : Qui pravis hominibus sui consideratione officii non contradicit, consentit ; et qui resecanda non aufert, committit. Omnipotens Deus, a quo cuncta bona procedunt, meritis dominæ nostræ cœlestis reginæ ac beatorum apostolorum Petri et Pauli intercessionem corda vestra confirmet et custodiat, et Spiritus sui gratiam superinfundat, ut quæ sunt ei placita facientes mereamini sponsam ejus, matrem videlicet nostram, de faucibus luporum eripere, atque ad supernam illius gloriam ab omnibus peccatis absoluti pervenire.

Data Laurenti, octavo Kalendas Augusti, indictione decima quarta.

EPISTOLA II.

AD HERIMANNUM EPISCOPUM METENSEM.

(ANNO 1076.)

Ostendit quicumque Henrico regi communicaverint, sive episcopi sive laici sint, excommunicatos esse ; errare autem eos qui asserunt reges excommunicari non posse auctoritate et exemplis sanctorum pontificum ; imo pontifices regibus longe præstare demonstrat. Asserit episcopis licentiam se impartisse eos absolvendi qui regi communicaverant ; regem autem, nisi sibi prius de ejus poenitentia constiterit, se non absolviturum. Moneri præterea vult episco-

pum Tullensem ab archiepiscopo Treverensi, ne in negotiis cujusdam monasterii se interponat. Quædam præterea de Mathilde et Gotifredo subjungit.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, HERIMANNO Metensi episcopo, salutem et apostolicam benedictionem.

Multa interrogando a me valde occupato requiris, et nuntium qui me nimis impellat ad sui licentiam transmittis. Quocirca si non satis respondeo, patienter feras rogo. Qualiter itaque in corpore meo me habeam, vel qualiter Romani seu Nortmanni circa me suos mores ostendant, horum portitor tibi dicat. De aliis autem rebus, super quibus me interrogasti, utinam beatus Petrus per me respondeat, qui sæpe in me qualicumque suo famulo honoratur vel injuriam patitur. Episcopi namque qui sint excommunicati, sacerdotes, vel laici, non est opus ut a me quærat, quia indubitanter illi sunt qui excommunicato regi Henrico (si fas est dici rex) communicare cognoscuntur. Non enim verentur humanam gratiam vel timorem regis æterni præcepto præponere, neque timent suo favore ad iram Dei omnipotentis eundem regem impellere. Ille quidem suis communicando familiaribus excommunicatis pro Simoniaca hæresi excommunicationem incurere non timuit, et ut alii secum communicando excommunicentur attrahere non erubescit. De talibus quid restat ut sentiamus, nisi quod in psalmis didicimus *Dixit insipiens in corde suo : Non est Deus* (Psal. XIIII), et iterum : *Omnes simul inutiles facti sunt in voluntatibus suis* (Psal. LII). Eis autem, qui dicunt : Regem non oportet excommunicari ; licet pro magna fatuitate nec etiam eis respondere debeamus, tamen ne impatienter illorum insipientiam præterire videamur, ad sanctorum Patrum dicta vel facta illos mittimus, ut eos ad sanam doctrinam revocemus. Legant itaque quid beatus Petrus in ordinatione sancti Clementis populo Christiano præcepit de eo quem scirent non habere gratiam pontificis. Addiscant cur Apostolus dicat : *Habentes in promptu ulcisci omnem inobedientiam* (II Cor. X) ; et de quibus dicit : *Cum hujusmodi nec cibum sumere* (I Cor. V). Considerent cur Zacharias papa regem Francorum deposuerit, et omnes Francigenas a vinculo juramenti quod sibi fecerant absolverit. In Registro beati Gregorii addiscant quia in privilegiis, quæ quisbusdam ecclesiis fecit, reges et duces contra sua dicta venientes, non solum excommunicavit, sed etiam ut dignitate careant judicavit. Nec prætermittant quod beatus Ambrosius non solum regem, sed etiam revera imperatorem Theodosium moribus et potestate non tantum excommunicavit, sed etiam ne præsumere in loco sacerdotum in ecclesia manere interdixit. Sed forte hoc volunt prædicti viri intelligere, quod quando Deus Ecclesiam suam ter beato Petro commisit, dicens : *Pasce oves meas* (Joan. XXI), reges exceperit. Cur non attendunt, vel potius erubescendo confitentur, quia ubi Deus beato Petro principaliter dedit potestatem

ligandi et solvendi in cœlo et in terra (*Matth. xvi*), A nullum excepit, nihil ab ejus potestate subtraxit? Nam qui se negat non posse Ecclesiæ vinculo alligari, restat ut neget non posse ab ejus potestate absolvi. Et qui hoc impudenter negat, se a Christo omnino sequestrat. Quod si sancta sedes apostolica divinitus sibi collata principali potestate spiritualia decernens dijudicat, cur non et sæcularia? Reges quidem et principes hujus sæculi, qui honorem suum et lucra temporalia justitiæ Dei præponunt, ejusque honorem negligendo proprium quærunt, cujus sint membra, cuive adhæreant, vestra non ignorat charitas. Nam sicut illi qui omni suæ voluntati Deum præponunt, ejusque præcepto plusquam hominibus obediunt, membra sunt Christi; ita et illi, de quibus supra diximus, membra sunt B Antichristi.

Si ergo spirituales viri, cum oportet, judicantur, cur non sæculares amplius de suis pravis actibus constringunt? Sed forte putant quod regia dignitas episcopalem præcellat. Ex eorum principiis colligere possunt quantum a se utraque differunt. Illam quidem superbia humana reperit, hanc divina pietas instituit; illa vanam gloriam incessanter captat, hæc ad cœlestem vitam semper aspirat. Et addiscant quid beatus Anastasius papa Anastasio imperatori de his dignitatibus scripserit, et quid beatus Ambrosius in suo Pastoralis inter has dignitates decreverit. Honor, inquiens, et sublimitas episcopalis, si regnum fulgori compares, et principum diademati, longe erit inferius quam si plumbi metallum ad auri fulgorem compares. Hæc non ignorans C Constantinus Magnus imperator, non, primum sessionis, sed ultimum inter episcopos elegit locum. Scivit enim quia *superbis Deus resistit, humilibus dat gratiam* (*Jac. iv*). Interea notum sit fraternitati tuæ quia litteris acceptis quorundam fratrum nostrorum præsulum et ducum auctoritate apostolicæ sedis licentiam dedimus his episcopis excommunicatos a nobis absolvere, qui non timuerunt se a communionem regis abstinere. De ipso autem rege omnino contradiximus ut nullus eum præsumat absolvere, quousque illius certa poenitentia et sincera satisfactio nobis per idoneos testes fuerit notificata: ut simul inveniamus qualiter, si eum D divina pietas respexerit, ad honorem Dei et illius salutem eum absolvamus. Non enim nos latet quod sint aliqui vestrum, qui aliqua occasione quasi a nobis accepta, timore, vel humana gratia seducti, præsumerent eum, si non contradiceremus, absolvere vulnerique pro medicina vulnus adhibere; quibus si aliqui revera episcopi contradicerent, non eos justitiam defendere, sed inimicitias exercere judicarent. Episcoporum autem, qui excommunicato regi communicare præsumunt, ordinatio et consecratio apud Deum, teste beato Gregorio fit execratio. Cum enim obedire apostolicæ sedi superbe contempnunt, scelus idololatriæ, teste Samuele (*I Reg. xv*), incurrant. Nam si ille Dei

dicitur, qui ad ferienda vitia zelo divini amoris excitatur, profecto esse se Dei denegat, qui in quantum sufficit increpare vitam carnalium recusat. Et si ille maledictus est qui prohibet gladium suum a sanguine (*Jer. XLVIII*), id est prædicationis verbum a carnalis vitæ interfectione, quanto amplius ille maledictus est, qui timore, vel favore impellit animam fratris sui in æternam perditionem? Ut autem maledicti et excommunicati possint benedicere, et divinam gratiam, quam non timent operibus denegare alicui largiri, in nullius sanctorum Patrum præcepto potest inveniri. Interea jubemus a ut alloquamini venerabilem archiepiscopum Treverensem, fratrem videlicet nostrum, ut Tullensi episcopo, ne se intromittat de abbatisa monasterii Montis Romarici, interdicat, et quidquid contra eam statuit una tecum irritum ducat. De Mathilda vero communi nostra filia et beati Petri fidei ancilla, quod vis volo, sed in quo statu sit mansura, Deo gubernante, adhuc certum non teneo. Gotifredi autem quondam illius viri indubitanter scias quod frequenter apud Dominum, licet peccator, habeam memoriam; quia non me illius inimicitia vel aliqua impedit vanitas, sed motus fraterna dilectione tua et Mathildæ deprecatione illius exopto salutem. Omnipotens Deus intercessione cœlestis reginæ semper virginis Mariæ, et auctoritate beatorum apostolorum Petri et Pauli, a se illis concessa, te nostrosque omnes fratres in quocumque sunt ordine, qui Christianam defendunt religionem et apostolicæ sedis dignitatem, a cunctis peccatis absolvat, vobisque augens fidem, spem et charitatem, in suæ legis defensione corroboret, ut mereamini ad æternam pervenire salutem.

Data Tiburi, octavo Kalendas Septembris, indictione decima quarta.

EPISTOLA III.

AD GERMANOS.

(Anno 1076.)

Ut regem Henricum in synodo excommunicatum, et regia dignitate privatum, si vere poenituerit, benigne suscipiant, remotis ab eo pravis consiliariis, bonis adhibitis; eo etiam monito, ne Ecclesiæ libertatem impugnet. Interim ne quisquam episcopus eum absolvat, quousque apostolicæ sedis consensus accedat. Quod si vere non poenituerit, eligant alium idoneum regem, quem se confirmaturum ait, de consilio tamen Agnetis imperatricis, cui se jurejurando obstrinxerant.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, omnibus dilectis in Christo fratribus, et coepiscopis, ducibus, comitibus, universis quoque fidem Christianam defendentibus, in regno videlicet Teutonico habitantibus, salutem et omnium peccatorum absolutionem per apostolicam benedictionem.

Si litteras quibus Henricus dictus rex in sancta synodo iudicio sancti Spiritus excommunicatus est diligenter perpeuditis, quid de eo debeat fieri indubitanter cognoscetis. Ex illis enim intelligitur cur sit anathematis vinculo alligatus, et a regia dignitate depositus, et quod omnis populus quondam

sibi subjectus a vinculo juramenti eidem promissi sit absolutus. Sed quia nos contra eum non movit, Deo teste, sæcularis superbia, nec vana mundi cupiditas, sed sanctæ sedis et universalis matris Ecclesiæ sollicitudo et disciplina, monemus vos in Domino Jesu et rogamus, sicut charissimos fratres, ut eum benigne, si ex toto corde ad Deum conversus fuerit, suscipiatis, et circa eum non tantum justitiam, quæ illum regnare prohibet, sed misericordiam, quæ multa delet scelera, ostendatis. Estote, quæso, memores humanæ conditionis et communis fragilitatis, nec vos prætereat pia et nobilis memoria patris ejus et matris, quibus non possunt nostra ætate ad imperii gubernacula inveniri æquales. Sic tamen adhibete vulneribus ejus oleum pietatis, ne vino disciplinæ neglecto cicatrices ejus in pejus (quod absit!) putrescant, et honor sanctæ Ecclesiæ Romanique imperii nostra negligentia magnæ ruinæ patescat. Procul ab eo pravi removeantur consilarii, qui pro Simoniaca hæresi excommunicati non erubuerunt dominum suum propria lepra contaminare, et per diversa crimina eum seducendo ad scindendum sanctam Ecclesiam provocare, et in iram Dei et sancti Petri impellere. Adhibeantur illi consilarii qui non sua tantum, sed eum diligant, et sæculari lucro per omnia Deum præponant. Non ultra putet sanctam Ecclesiam sibi subjectam ut ancillam, sed prælatam ut dominam. Non inflatus spiritu elationis consuetudines superbiæ contra libertatem sanctæ Ecclesiæ inventas defendat, sed observet sanctorum Patrum doctrinam, quam pro salute nostra eos docuit potestas divina. Quod si de his et aliis jure ab eo exigendis nos securos modis quibus oportet reddiderit, statim volumus per vestros idoneos legatos de omnibus informari, ut quid debeat fieri communi consilio, Deo aspirante, valeat inveniri. Illud autem inter omnia ex parte beati Petri interdiximus, ut nullus vestrum eum præsumat ab excommunicatione absolvere, quousque, eis quæ prædiximus nobis indicatis, apostolicæ sedis consensum et iteratum responsum recipiatis. De diversorum quidem diversis consiliis dubitamus, et humanam gratiam vel timorem suspicioni habemus. Quod si, exigentibus multorum peccatis (quod non optamus), ex corde non fuerit ad Deum conversus, talis ad regni gubernacula, Deo favente, inveniatur qui ea quæ prædiximus, et cætera quæ videntur Christianæ religioni et totius imperii salutis necessaria, secreta ac indubitabili promissione observaturum promittat. Ut autem vestram electionem, si valde oportet ut fiat, apostolica auctoritate firmemus et novam ordinationem nostris temporibus corroboremus, sicut a sanctis nostris Patribus factum esse cognoscimus, negotium, personam et mores ejus, quantocius potestis nobis indicate, ut sancta et utili intentione incedentes mereamini, sicut nobis notæ causæ, apostolicæ sedis favorem per divinam gratiam, et beati Petri apostolorum principis per omnia benedictionem. De juramento

PATROL. CXLVIII.

A autem quod factum est charissimæ filiæ nostræ Agneti imperatrici Augustæ, si filius ejus ex hac vita ante ipsam migraret, non est opus adhuc dubitare quia, si nimia pietate circa filium ducta justitiæ restiterit, vel justitiæ favens ut abjiciatur a regno consenserit, quid restet, vos ipsi comprehendite. Hoc tamen videtur laudabile, postquam certum fuerit apud vos (ut omnino firmatum) quod ejus filius a regno removeatur, consilium ab ea et a nobis requiratur de inventa persona ad regni gubernacula. Tunc aut nostro communi consilio assensum præbebit, aut apostolicæ sedis auctoritas omnia vincula quæ videntur justitiæ contradicere removebit. De excommunicatis autem jam me vobis dedisse licentiam, qui fidem Christianam (ut decet episcopos) defenditis, ut absolvatis, recordor, et adhuc hoc idem confirmo, si revera resipuerint et humiliter poenitentiam egerint.

Data Laurenti, tertio Nonas Septembris, indictione incipiente decima quinta.

EPISTOLA IV.

AD DOLENSIS.

(Anno 1876.)

Cum non potuerit eorum petitioni, contradicentibus canonibus, satisfacere in ordinando archiepiscopo quodam juvene ab eis electo, ejusdem juvenis rogatu abbatem Sancti Melarii [Melanii] archiepiscopum ordinasse ait; cui eos obedire monet.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, clero et populo Dolensi in Britannia, salutem et apostolicam benedictionem.

Misistis ad nos quemdam juvenem, petentes vobis a nobis illum ordinari pontificem; cui quidem petitioni, quoniam sacri canones contradicunt, assensum præbere nequaquam potuimus. Nos denique cognocentes Ecclesiam vestram diu nequissimi pervasoris tyrannide oppressam, ex debito et nostri officii consideratione, apostolico fulti præsidio, prout valemus in Domino, reformare cupimus. Quapropter, ejusdem juvenis rogatu assensuque sociorum ejus, Sancti Melarii [Melanii, sic et in cod. Mutin.] abbatem Ivonem nomine, quem ad nos vestra legatione misistis, virum utique (ut vos bene nostis) prudentem, bonum, ornatum moribus, omnique religione dignum, vobis in Patrem et archiepiscopum consecravimus, monentes et obsecrantes, ut sicut beati Petri apostoli, nostrique illius licet indigni famuli gratiam optatis, sic ei ut patri et rectori per omnia obedientiam exhibeatis.

Data Romæ, v Kalendas Octobris, indictione incipiente xv.

EPISTOLA V.

AD EPISCOPOS BRITANNIÆ ARMORICÆ.

(Anno 1076.)

Scribit se abbatem Sancti Melarii [Melanii, sic et in cod Mutin.], non approbato ob juvenilem ætatem a Dolensibus electo, in Dolensem archiepiscopum consecrasse, et pallium eidem concessisse, ea tamen conditione ut controversia discutatur quæ cum Turonensi episcopo de subjectione et obedientia agebatur, usum tamen pallii illi confirmat. Præcipit ut ei tanquam archiepiscopo obedientiam

*exhibeant, et ad bona ecclesiæ recuperanda auxili-
um præstent.*

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, omnibus episcopis Britanniæ, salutem et apostolicam benedictionem.

Non ignorare vos credimus qualiter Dolensis clerus et populus ad nos direxit juvenem quemdam, satis præclarum genere, ut audivimus, postulantes ut eum illis in episcopum ordinarem. Cujus causam (sicut oportuit) examinantes, honestos quidem mores pro modulo ætatis suæ, sed nondum satis maturos aut instructos ad portandum episcopale pondus, in eo probavimus; propter quod onerare eum tam gravi sarcina nec sibi nec nobis cautum fore pervidimus. Deo autem aspirante advenimus in comitatu suo personam huic dignitati, ætate, scientia et morum gravitate multo magis congruam, videlicet Ivonem abbatem Sancti Melarii [Melanii], quem, licet invitum atque obedientia astrictum, cum multa petitione et electione illius et aliorum qui cum eo venerant, episcopum ordinavimus. Honorem quoque et usum pallii pro vestra et totius provinciæ directione ei concessimus, eo quidem tenore ut opportuno tempore nullatenus se exhibere recuset ad discutiendam querimoniam quam confrater noster Rodolphus, Turonensis archiepiscopus, de subjectione sedis illius, et denegata sibi obedientia, jamdiu apud nostram et antecessorum nostrorum fecit audientiam. Quod si, ratione et justitia demonstrante, ut ei subjecta esse debeat apparuerit, nos quidem sanctæ Turonensi Ecclesiæ jus suum conservari, ei debitam subjectionem a Dolensi Ecclesia exhiberi volumus, et apostolica auctoritate censemus; usum tamen pallii non minus huic suisque successoribus, donec eorum introitus et vita probabilis fuerit, concedimus atque firmamus. Sin vero ab hujus subjectionis jugo eam absolutam esse legali defensione constiterit, quæcumque sibi dignitatis privilegia de cætero competere visa fuerint, apostolica non denegabit auctoritas, atque interim, ut ei sicut archiepiscopo subjectionem et obedientiam exhibeatis, præsentis auctoritate constituimus. Hoc itaque pacto eum consecratum et ornatum ad sedem non humano consilio sed divinitus ei assignatam remittentes, vobis valde commendatum esse volumus, ut sicut nos in eo charitatem vestram et totius provinciæ principatum honoravimus, ita et vos quam pro eo suscepimus sollicitudinem et pietatis affectum nobiscum suscipiatis; ipsum quidem cum omni honore et reverentia suscipientes, et ut bona ecclesiæ jam per multos annos a sacrilegis dispersa pervasoribus recuperare valeat adjuvantes; quatenus illa sedes olim nobilis et potens ad gloriam pristini decoris, Deo opitulante, vestris reformetur studiis, vestrisque restituatur temporibus. Sic etenim, sic, fratres dilectissimi, vocavit nos Deus et Pater Domini nostri Jesu Christi,

ut, si in corpore dilecti Filii sui membrorum dignitatem obtinere cupimus, adinvicem etiam fraternis affectibus et officiis intimi amoris connexi simus. Agite ergo ut vestra fraternitas erga hunc fratrem et Ecclesiam sibi commissam talis existat, quatenus et apud Dominum omnipotentem pro vestræ beatitudinis præmio gloriemur, et inter tot hujus sæculi nequam confligentes turbines, de consolatione vestræ cooperationis nos non tantum, sed et mater vestra sancta et apostolica lætetur Ecclesia.

Data Romæ, quinto Kalendas Octobris, indictione xv.

EPISTOLA VI.

AD HENRICUM LEODIENSEM EPISCOPUM.

(Anno 1076.)

Rescribit, si excommunicato regi Trajectensis episcopus scienter communicarit, et sine satisfactione obierit, cum eo nec mortuo posse communicari; si minus, illum absolvit, et sacrificia pro eo fieri optat. Rogat postremo pro Ecclesiæ tranquillitate preces ad Deum effundi.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, Henrico Leodiensi episcopo, salutem et apostolicam benedictionem.

(388) Quod de causa Willelmi Trajectensis episcopi nos consulisti, prudentia tua non tam a nobis quam a communi sanctorum Patrum sententia indubitanter expressum addiscere et intelligere potest; quorum statuta servantes aut defendentes, si quando judicium de negotiis ecclesiasticis fecimus vel facimus, non nova aut nostra proferimus, sed ab eis per Spiritum sanctum prolata sequimur et exercemus. Vide ergo et diligenter attende quid eorum auctoritas in eos decreverit qui, ad subvertendas sacras regulas, ad scindendam unitatem corporis Christi, quod est Ecclesia, schismaticis atque hæreticis calliditatibus armati ultro contra patres insurgunt, aut scienter cum excommunicatis communicant; et non solum super hoc de quo fraternitas tua quæsivit, sed super omnibus qui in eadem causa tenentur, eorum quorum vestigia, Deo auctore, perpendimus, pro nobis responsa suscipe. Quod si nullo schismate, quod contra sanctam et apostolicam Ecclesiam præsumptum contra ultimum quemlibet Ecclesiæ ministrum fieri nullatenus debuisset, ipse aut quicumque sua sponte subscripsit, et regi excommunicato scienter communicans sine penitentia et satisfactione discessit vel discesserit; ab illa sanctorum Patrum sententia discrepare non possumus: videlicet, quibus vivis non communicavimus, nec mortuis communicare audemus. Sin vero invitus subscripsit, et regi excommunicato juxta prohibitionem sanctorum canonum non communicaverit, apostolica auctoritate eum absolvimus, et ut orationes, sacrificium et eleemosynæ pro eo Domino offerantur, non solum annuimus, sed et valde desideramus. De cætero rogamus dilectionem

(388) Vide Lambertum anno 1073.

tuam, ut sine intermissione orationem ad Dominum **A** facias, et in idipsum fratres quos possis ac subditos invites atque commoneas, quatenus per misericordiam suam Ecclesiam diu et valde laborantem respiciat, et quam inter tot et tantorum turbinum fluctus miserabiliter afflictam et pene conquassatam videt, ne penitus demergatur eripiat, et ad littus tranquillitatis pro sua pietate reducat.

Data Romæ, quinto Kalendas Novembris, indictione decima quinta.

EPISTOLA VII.

AD HENRICUM, ARDERICUM ET WIFREDUM.

(Anno 1076.)

Etsi Ecclesia frequentes patiatur persecutiones a Nortmannis et Henrico rege, sperat tamen se Henricum devicturum, sicut antea Nortmannos devicerat. Nuntiat Teutonicos, nisi rex resipuerit, alium regem electuros, illosque in Domino excitat et confirmat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, HENRICO, ARDERICO, WIFREDO, fidelibus sanctæ apostolicæ sedis, legitimis filiis Mediolanensis Ecclesiæ, salutem et apostolicam benedictionem.

Manifesta Apostoli sententia est quod omnes qui pie volunt vivere in Christo Jesu persecutionem patiantur (II Tim. II). Quæ sententia cum apostolica sede ad nos quasi hæreditario jure pervenit, cum hinc bona Ecclesiæ Nortmanni multoties perjuri conantur auferre; ex altera parte Simoniaci cum Henrico rege eorum decreta sanctorum Patrum cum omni religione moliuntur evertere: sed confidimus in Domino, qui superbiam Nortmannorum paulo ante sub manu nostra substravit, quod adversus apostolicam sedem non diu prævalebunt. Nos tamen sacrilegæ invasionis eorum nunquam erimus consentiendo participes. De conspiratione autem hæreticorum et regis, quomodo a catholicis episcopis et ducibus, et multis aliis in Teutonicis partibus aperte impugnetur, vos qui illis prope estis latere non credimus. Ad tantum enim numerum fideles Romanæ Ecclesiæ pervenerunt, ut nisi ad satisfactionem veniat rex, alium regem palam dicant eligere, quibus nos favere servata justitia promisimus, promissumque firmum tenebimus. Vos itaque confortamini in Domino, quoniam per misericordiam Dei prope est redemptio vestra, et ad tertium superandum non adhuc virtus Petro defecit, qui duos illos priores Widonem et Gotifredum contra Romanam Ecclesiam calcitrantes ab episcopali sede deiecit.

Data Romæ, secundo Kalendas Novembris, indictione decima quinta.

EPISTOLA VIII.

AD EPISCOPOS TUSCIÆ.

(Anno 1076.)

Ut Senensem episcopum, qui Henrico regi communicaverat, et absolutionem petierat, omnes ipsi aut duo viciniore episcopi conveniant, eique penitentiam injungant, qua peracta se eum absolaturum

pollicetur. Interim si in periculum vitæ inciderit, ei absolutionem impartitur.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, episcopis Tusciæ, CONSTANTINO Aretino, RAINERIO Florentino, LEONI Pistoriensi, ANSELMO Lucensi, LANFRANCO Clusino, salutem et apostolicam benedictionem.

Non ignorare credimus fraternitatem vestram qualiter comprovincialis vester Rodolphus Senensis episcopus, hoc in anno sine nostra licentia regem excommunicatum adiens, contra omnem ecclesiasticam auctoritatem communicando cum eo, ejusdem excommunicationis laqueum incurrerit. Qua de re quanquam eum propria accuset et reum judicet conscientia, a nulla tamen communione, sicut excommunicatum oportuerit, se abstinere curavit; sed omnia, tam in ministerio quam exteriori conversatione, præsumens, peccati sui maculas in multos dispersit, et nihil in se quod ad delictum pertineat habitu vel conversatione demonstrans, a vobis per legatos suos ad satisfaciendum de culpa recipi postulat et absolvi. Quod quidem nos minime faciendum esse judicavimus, nisi prius eum pro reatus sui pœnitentia ad formam et habitudinem amissæ communionis per aliquod tempus humiliatum fore cognosceremus. Proinde fraternitati vestræ scripsimus, admonentes ut eum, si potestis, omnes, aut duo de vicinioribus, in loco congruo quantocius conveniatis, et injungentes ei, prout vobis visum fuerit, pœnitentiam, ut in privatum locum se recipiat, et, sicut in sacris statutum est canonibus, a Christiana communione se absteineat, comoneatis. Ad quod si exhibere se prompta obedientia non recusaverit, et, qui culpam non cavit, ad faciendam pœnitentiam pro humana verecundia sibi non pepercerit, tunc demum requisita, vel ipse, vel per legatos suos, cum testimonio litterarum vestrarum apostolica clementia, de ejus absolutione quidquid, Deo donante, dignum fore perviderimus, respondere et agere non denegabimus. Interim vero si ad periculum vitæ divino judicio, quod nos non optamus, eum venire contigerit, et ad pœnitentiam, sicut supra diximus, humiliatus fuerit, auctoritate beatorum apostolorum Petri et Pauli, et ea quam nos, licet indigni, per eos suscepimus, absolutus participationem et gratiam sacrosanctæ communionis accipiat.

Data Romæ, Kalendis Novembris, indictione xv.

EPISTOLA IX.

AD RICHERIUM ARCHIEPISCOPUM SENONENSEM.

(Anno 1076.)

Si Aurelianensis episcopus litteras apostolicas, quibus pontifex eum ad se venire præceperat, se non vidisse affirmaverit, ejus gestu adhuc se æquanimitèr laturum; sin minus, ab omni episcopali officio et communione corporis Domini suspendit. Præcipit ut Romam ad concilium veniat, et ipsum Aurelianensem episcopum secum venire commoneat; aliosque clericos diversa jura prætendentes.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, Ri-

CHERIO Senonensi archiepiscopo, salutem et apostolicam benedictionem.

Non credimus latere fraternitatem tuam quod litteris nostris Reinerium Aurelianensem episcopum commonuimus ad nos venire, quatenus de multis sibi objectis, et maxime de confusione Aurelianensis Ecclesiæ, responderet. Qui ita admonitionem nostram contempsit, ut neque ipse veniret, neque aliquam rationabilem absentationis suæ excusationem transmitteret; cujus ut inobedientiæ plenius culpam cognosceres, exemplar litterarum quas olim sibi misimus religioni tuæ ostendere curavimus. Quas si sacramento firmaverit se non vidisse, neque suo ingenio, quod non viderit, remansisse, facta sua adhuc æquanimiter ferimus. Aliter autem, secundum tenorem hujus conditionis, jurejurando minime facto, decernimus eum ab omni episcopali officio esse suspensum, et a communione corporis et sanguinis Domini separatum, nisi forte sibi mortis periculum supervenerit. Et quia non solum necessitas et tribulatio illius Ecclesiæ, verum etiam multa alia regni vestri negotia exigunt ut Romano concilio fraternitas tua interesse debeat, admonemus te ut omni remota occasione ad proximam synodum nostram venias, et jam dictum Aurelianensem episcopum tecum venire commoneas. Volumus etiam ut et is qui nunc tenet decaniam cum eodem episcopo veniat. Sed et Joschelimum qui injuste se exspoliatum, et plurima sua pro reparatione bonorum Ecclesiæ expendisse deplorat, nec non Everardum, et aliquos de clericis ostensuros tam decretum proprium episcopi, quam etiam venerandæ memoriæ Alexandri papæ prædecessoris nostri privilegium, venire præcipimus, quatenus uniuscujusque rationem diligentissime possimus inquirere, et quæ corrigenda sunt ita, Deo auxiliante, corrigere, ut quisque justitiam suam habeat, et Ecclesia omnino quiescat. Interim autem ad firmissimam et inviolabilem pacem ejusdem Ecclesiæ decernimus ut illi qui nunc decaniæ præest utque ad audientiam nostram ejusdem decaniæ possessio relinquatur. Joschelino vero quidquid ante initium hujus litis tenuit sine contradictione tenere permittatur. Benedicto autem non solum præbendam suam, sed etiam ea quæ occasione hujus discordiæ videtur perdidisse, in integrum restituenda fore jubemus.

Data Romæ, IV Nonas Novembris, indictione XV.

EPISTOLA X.

AD ADILAM FLANDRIÆ COMITISSAM.

(Anno 1076.)

Respondet clericos fornicarios missas celebrare non debere, sed extra chorum esse pellendos. Quod ut fiat præcipit, et Huberto cuidam archidiacono fidem non esse adhibendam, qui in hæresim lapsus fuerat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, ADILÆ [ADELÆ], Flandrensi comitissæ, salutem et apostolicam benedictionem.

Pervenit ad aures nostras quod quidam vestrum

dubitant utrum necne sacerdotes ac levitæ, seu cæteri qui sacris altaribus administrant, in fornicatione persistentes missæ debeant celebrare officium. Quibus ex auctoritate sanctorum Patrum respondemus nullo modo ministros sacri altaris in fornicatione existentes missæ debere celebrare officium; quin etiam extra choros esse pellendos, quousque pœnitentiæ dignos fructus exhibeant. Unde apostolica tibi auctoritate præcipimus quatenus nullos eorum qui in scelere perdurant ad sacrum mysterium celebrandum suscipiatis, sed, undecunque poteritis, tales ad missas celebrandas acquiratis qui caste Deo deserviant; his talibus prorsus ab omnibus Ecclesiæ beneficiis procul expulsis, neque Huberti archidiaconi verba suscipiatis, seu aliquibus suis sermonibus faveatis, quia, ut audivi, in hæresim lapsus est suis pravis contentionibus, et ab Huberto legato hujus sanctæ Romanæ sedis apud Monasteriolum publice est convictus.

Data Romæ, quarto Idus Novembris, indictione decima quinta.

EPISTOLA XI.

AD ROBERTUM FLANDRIÆ COMITEM.

(Anno 1076.)

Ut persequatur Simoniacos sacerdotes et fornicarios. Invehitur in episcopos qui apostolicæ sedi inobedientes erant.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, ROBERTO comiti Flandrensi, salutem et apostolicam benedictionem.

Pervenit ad apostolicam sedem quod in terra tuæ dominationis qui vocantur sacerdotes in fornicatione positi, non erubescant cantando missam tractare corpus et sanguinem Christi, non attendentes quæ insania quodve scelus est uno eodemque tempore corpus meretricis et corpus attractare Christi. Quapropter ex parte omnipotentis Dei et auctoritate beati Petri apostolorum principis te rogamus ac tibi omnino præcipimus ut, ubicunque potes, huic sceleri resistere et Simoniacis contradicere nullius ratio vel gratia te possit retorquere. Qui enim dixit: *Omnis qui audit, dicat: Veni (Apoc. xxii)*, nullum alicujus ordinis exceptit; et quicumque vult a Patre familias denarium accipere, procuret in vinea Domini laborare (*Matth. xx*). Hæc quidem universalis mater præcipit his qui vocantur episcopi, dicere, sicut oportet; sed quales sint, a fructibus eorum potestis cognoscere, qui non per ostium ingredienti in ovile ovium, sed aliunde ascendentes fures sunt et latrones. Per ostium quippe ingreditur, id est per Christum, qui secundum sacros canones episcopus constituitur. Nam quod in divina Scriptura dicitur: *Sacerdotes mali ruina populi (Ezech. xv)*, in nostro tempore luce clarius comprobatur. Plurimi enim eorum qui vocantur episcopi non solum justitiam non defendunt, sed etiam ne clarescat multis modis occultare nituntur. Tales vero non episcopos, sed Christi habeto inimicos; et sicut illi non curant apostolicæ sedi obedire, ita vos nullam eis obedientiam

exhibeto. *Nam præpositis non obedire, scelus est incurrere idololatriæ (I Reg. xv), juxta verba prophetæ Samuelis, quæ B. Gregorius in ultimo libro Moralium (cap. 10), ubi de obedientia loquitur, procuravit explanare. Hæc nostra verba, licet rustica, cum communi fidei nostro Ingelranno, qui diu nobiscum in sacro palatio mansit, vel cum aliis veritatis amatoribus frequenter legite, et omnes clericos et laicos ut veritatem sciant et proferant provocate, ut bona fratribus vestris nuntiantes inter angelos sortem mereamini accipere, et cum electis in cœlesti patria gaudere.*

Data Romæ, quarto Idus Novembris, indictione decima quinta.

EPISTOLA XII.

AD GERMANOS.

(Anno 1077.)

Nuntiat Henricum regem humillimam pœnitentiam egisse, sequæ omnium astantium supplicationibus eum absolvisse, accepto fidelitatis juramento. Mittit exemplar jurisjurandi. In Germaniam se iturum pollicetur. Hortatur interim ut in fide et in amore justitiæ perseverent.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, omnibus archiepiscopis, episcopis, ducibus, comitibus, cæterisque principibus regni Teutonicorum Christianam fidem defendentibus, salutem et apostolicam benedictionem.

(389). Quoniam pro amore justitiæ communem nobiscum in agone Christianæ militiæ causam et periculum suscepistis, qualiter rex humiliatus ad pœnitentiam absolutionis veniam impetraverit, et quomodo tota causa post introitum ejus in Italiam hucusque deducta sit, vestræ dilectioni sincera charitate indicare curavimus. Sicut constitutum fuit cum legatis qui ad nos de vestris partibus missi sunt, in Longobardiam venimus, circiter viginti dies ante terminum in quo aliquis ducum ad Clusas nobis occurrere debuit, expectantes adventum illorum, quatenus ad partes illas transire possemus. Verum cum jam decurso termino hoc nobis nuntiaretur, his temporibus, præ multis (quod nos quidem credimus) difficultatibus, ducatum nobis obviam mitti non posse, nec aliunde copiam ad vos transeundi habere-mus, non parva sollicitudine, quid potissimum nobis agendum foret, circumventi sumus. Interim vero regem adventare certe cognovimus; qui etiam priusquam intrasset Italiam, supplices ad nos legatos præmittens, per omnia se satisfacturum Deo et sancto Petro ac nobis obtulit, et ad emendationem vitæ suæ omnem se servaturum obedientiam repromisit, dummodo apud nos absolutionis et apostolicæ benedictionis gratiam impetrare mereretur; quod cum diu multis consultationibus differentes acriter eum de suis excessibus per omnes qui intercurrerant nuntios redargueremus, tandem semetipsum nihil hostile aut temerarium ostentans, ad oppidum Canusii, in quo morati sumus, cum paucis advenit, ibique

A per tridum ante portam, deposito omni regio cultu, miserabiliter, utpote discalceatus et laneis indutus, persistens, non prius cum multo fletu apostolicæ miserationis auxilium et consolationem implorare destitit, quam omnes qui ibi aderant, et ad quos rumor ille pervenit, ad tantam pietatem et compassionis misericordiam movit, ut, pro eo multis precibus et lacrymis intercedentes, omnes quidem insolitam nostræ mentis duritiam mirarentur, nonnulli vero in nobis non apostolicæ severitatis gravitatem, sed quasi tyrannicæ feritatis crudelitatem esse clamarent. Denique instantia compunctionis ejus, et tanta omnium qui ibi aderant supplicatione devicti, tandem eum relaxato anathematis vinculo in communionis gratiam et sinum sanctæ matris Ecclesiæ B recepimus, acceptis ab eo securitatibus quæ inferius scriptæ sunt, quarum etiam confirmationem per manus abbatis Cluniacensis, et fillarum nostrarum Mathildis et comitissæ Adelaidæ, et aliorum principum, episcoporum, et laicorum, qui nobis ad hoc utiles visi sunt, recepimus. His itaque sic peractis, ut ad pacem Ecclesiæ et concordiam regni (sicut diu desideravimus) omnia plenius, Deo adjuvante, coaptare possimus, ad partes vestras data primum opportunitate transire cupimus. Hoc enim dilectionem vestram indubitanter scire volumus, quoniam, sicut in descriptis securitatibus cognoscere potestis, ita adhuc totius negotii causa suspensa est, ut et adventus noster et consiliorum vestrorum unanimitas C permaxime necessaria esse videantur. Quapropter in ea fide quam cœpistis, et amore justitiæ, omnes permanere studete, scientes nos non aliter regi oblatos esse, nisi quod puro sermone (sicut mihi mos est) in his eum de nobis sperare dixerimus, in quibus eum ad salutem et honorem suum, aut cum justitia, aut cum misericordia, sine nostræ et illius animæ periculo adjuvare possimus.

Jusjurandum Henrici regis Teutonicorum.

Ego Henricus rex de murmuratione et dissensione quam nunc habent contra me archiepiscopi et episcopi, duces, comites, cæterique principes regni Teutonicorum, et alii qui eos in eadem dissensionis causa sequuntur, infra terminum quem dominus papa Gregorius constituerit, aut justitiam secundum D judicium ejus, aut concordiam secundum consilium ejus, faciam, nisi certum impedimentum mihi vel sibi obstiterit, quo transacto, ad peragendum idem paratus ero. Item si idem dominus papa Gregorius ultra Montes, seu ad alias partes terrarum ire voluerit, securus erit ex mei parte, et eorum quos constringere potero, ab omni læsione vitæ et membrorum ejus, seu captione, tam ipse quam qui in ejus conductu et comitatu fuerint, seu qui ab illo mittuntur, vel ad eundem quibuscunque terrarum partibus venerint in eundo, et ibi morando, seu inde redeundo, neque aliud aliquod impedimentum habebit ex meo consensu, quod contra honorem suum sit;

(389) Vide Lambertum; Bertholdum anno 1077; Leonem Ostiensem lib. 3, c. 48.

et si quis ei fecerit, cum bona fide secundum posse A
meum illum adjuvabo.

Actum Canusiæ, quinto Kalendas Februarii, indi-
ctione decima quinta.

EPISTOLA XIII.

AD RODULPHUM ARCHIEPISCOPUM TURONENSEM.

(Anno 1077.)

*Non debere eum conqueri de pallio concesso epi-
scopo Dolensi, cum id a se factum sit salvo Turo-
nensis Ecclesiæ jure, de quo exploratius se senten-
tiam laturum esse affirmat, cum aut ipse in Germa-
niam, ut destinavit, transierit, aut archiepiscopus
ipse una cum Dolensi episcopo Romam vocatus ac-
cesserit. Interim quare id fecerit, causam reddit.*

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, RO-
DULPHO Turonensi archiepiscopo, salutem et aposto-
licam benedictionem.

Quod de consecratione Dolensis episcopi et con-
cesso sibi honore pallii adversum nos conquereris,
pro voluntate potius quam ratione facere videris,
qui nos in ea re Ecclesiæ cui, Deo volente, præesse
dignosceris, totius justitiæ locum reservasse cogno-
scis. Cum enim audivimus principes illius terræ,
contra antiquam et pessimam consuetudinem, pro
reverentia Dei omnipotentis et apostolicæ auctori-
tatis, ulterius in ordinandis episcopis nec dominium
investituræ tenere, nec pecuniæ commodum quærere
velle, atque ob hoc ad apostolicam misisse sedem, ut
in præfato loco juxta sanctorum Patrum statuta le-
galis ordinaretur episcopus, devotioni eorum valde
congaudendum et petitionibus annuendum dignum
duximus. Verum quam caute nos Turonensi Ec-
clesiæ et ejus dignitati providerimus, in litteris illis
quas ad Britannicos principes et episcopos misimus
(quod et te cognovisse putamus), aptissime continetur.
Quapropter fraternitas tua sine omni murmu-
ratione discussionem et justam definitionem hujus
causæ exspectare non renuet, quoniam et quod fa-
ctum est consideratione fecimus, et quod faciendum
diligenti inquisitione, sicut res magna et ambigua
postulat, pertractare et exsequi volumus. Neque id
in longum, Deo providente, protelabitur, quoniam
si in partes regni Teutonicorum, prout destinavimus,
hoc in tempore transierimus, inde aut nosmetipsi ad
vos pertransiemus, aut tales qui hanc causam sin-
cera exploratione discutiant atque definiant mittere
procurabimus. Quod si eo modo nostræ dispositio-
nis consilium transigi non posse contigerit, congruo
tempore et te et Dolensem episcopum ad præsentiam
sedis apostolicæ convocabimus, et ibi causam ve-
stram utrinque diligenter examinatam, prout sincera
veritas et justitia exquisierit, ad irrevocabilem, Deo
favente, finem perducemus.

Data in Longobardia in loco qui dicitur Carpineta,
Kalendis Martii, ind. xv.

EPISTOLA XIV.

AD CARNOTENSES.

(Anno 1077.)

*Ne deinceps in episcopum recipiant Robertum perju-
rum et Simoniacum, et ut alium legitimum pasto-*

*rem eligant. Quod si quis non canonice episcopus
factus sit, ipse, omnes fautores ejus, et consentien-
tes, excommunicentur.*

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, uni-
verso clero et populo Carnotensis Ecclesiæ, salutem
et apostolicam benedictionem.

Quanquam id ipsum ad aures vestras pervenisse
credamus, tamen, ut nulla inter vos diversi rumoris
aut opinionis dissensio causam Dei impedire valeat,
præsentem epistolam vobis notificare dignum duxi-
mus, quod Robertus monachus, qui ecclesiam ve-
stram nefanda ambitione occupavit, in terribili culpa
perjurii se obligavit, cum episcopatum illum haud
dubie a nostro legato commonitus (sicut supra cor-
pus beati Petri apostolorum principis juraverat) di-
mittere noluit, et alia quæ in eodem sacramento te-
nebantur infregit. Unde apostolica vos auctoritate
monemus atque præcipimus, ut eum nullatenus
deinceps pro episcopo aut domino habeatis, nec ali-
quam sibi obedientiam vel servitium exhibeatis.
Verum ne Ecclesia illa diutius sine pastore rema-
neat, vel introitus ejus Simoniacæ subreptioni ul-
terius pateat, eadem auctoritate vobis præcipimus
ut, præmissis orationibus atque triduo jejunio cum
elemosynis, pro nullius timore vel gratia, pro nulla
unquam occasione prætermittatis, quin talem vobis
in episcopum eligatis, qui non aliunde sicut fur et
latro, sed per ostium intrans pastor ovium vocari et
esse debeat (Joan. x.) Illud enim scitote, quoniam
si quis ad sedem illam contra regulam sanctorum
Patrum aspiraverit, ipsum et omnes fautores ejus
vel in ea re consentientes apostolica censura et ana-
thematis gladio feriemus, et a corpore totius Ecce-
lesiæ decidemus. Quapropter mementote quod nemo
pro vobis passus, nemo pro vobis mortuus est, nisi
Christus, cujus libertatem sicut dilecti filii Dei te-
nentes et defendentes, jugum iniquitatis aut aliquod
dominium ad perditionem animarum vestrarum vo-
bis imponi nullatenus patiamini, scientes quod nun-
quam vobis in hac causa apostolica deerit auctoritas
et defensio.

Data Carpinetæ, quarto Nonas Martii, indictione
decima quinta.

EPISTOLA XV.

AD RICHERIUM ARCHIEPISCOPUM SENONENSEM, etc.

(Anno 1077.)

*Ut in Roberti locum alium a clero et populo Carno-
tensi canonice eligendum curent, et in episcopum
consecrent; et eundem Robertum ac Hugonem
fratrem compellant restituere quæ ecclesiæ abstu-
lerant.*

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, RICHE-
RIO Senonensi archiepiscopo et coepiscopis suffra-
ganeis ejus, excepto eo qui interdictus est, salutem
et apostolicam benedictionem.

Non ignorare credimus fraternitatem vestram
quibus de causis Robertum monachum, aliquando
dictum Carnotensem episcopum, ab episcopali sede
et officio canonica et apostolica censura privavit,
quanquam adhuc eandem sedem ad confusionem
suam, contra sacramentum quod supra corpus beati

Petri apostolorum principis fecit, occupare non desierit. Verum quoniam Ecclesiam illam canonicam electionem in aliquam idoneam personam facere admonuimus, admonemus et vos ut eidem electioni eam quam oportet, aut per vos aut per idoneos nuntios vestros, diligentiam adhibentes, quem electum canonicè cognoveritis, et manus imponere, et in episcopum consecrare, nulla occasione recusetis, scientes quoniam si illud timore aut gratia cujuscumque prætermiseritis, nos tamen inordinatum eum nullatenus relinuemus, et vos eo honore et dignitate, quam ignobiliter deserere non erubescitis, deinceps indignos fore judicabimus. Præcipimus etiam divina justitia et apostolica auctoritate ut eundem Robertum et fratrem ejus Hugonem commoveatis quatenus præfatæ Carnotensi Ecclesiæ et clericis ejus, quæ abstulere, omnino restituant, et deinceps nullam eis injustitiam facere præsumant. Quod si infra tres hebdomadas postquam hanc epistolam videritis adimplere contempserit, usque ad dignam satisfactionem et emendationem eos a liminibus ecclesiæ veluti raptos et sacrilegos exterminate.

Data Carpinetæ, quarto Nonas Martii, indictione decima quinta.

EPISTOLA XVI.

AD CLERICOS ROMANENSES.

(Anno 1077.)

Salutem et benedictionem tanquam excommunicatis illis non mittit. Præcipit ut coram Diensi episcopo compareant, ut discutiatur causa quæ inter ipsos et Viennensem archiepiscopum de jurisdictione cujusdam loci vertebatur, eique nec non Viennensi episcopo in omnibus obsequentes se exhibeant; sin minus, eorum contumaciam impunitam se non prætermisurum minatur.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, Romanensibus clericis.

Quod salutem et apostolicam benedictionem vobis ex more non mittimus, propter excommunicationem, quam pro culpis vestris incurrere non timuistis, sicut sacra præcepit auctoritas, prætermittimus. Scribere tamen vobis et admonere super his quæ ad correctionem vestram pertinent, ipsa apostolica [apostolici] moderaminis mansuetudo et consueta pietas a nobis exigit. Conqueritur enim adversum vos confrater noster Wormundus [Wormandus], venerabilis Viennensis archiepiscopus quod ei antiquam debitam potestatem loci vestri contradicere præsumpseritis, quam ab initio proprii juris Viennensis Ecclesiæ extitisse, et hactenus sub dispositione suorum antecessorum fuisse non ignoratis, indicans etiam vos hanc contradicendi sibi occasionem irrationabiliter et callide prætereundere, ut idem locus juris S. Petri et sub ejus dominio, nescio quibus auctoribus vel concessionibus, esse debeat. Unde et nos causam istam multo cautius oportet attendere, et qualiter rectissime discutiatur providere, ut nec apostolicæ sedi, nec Viennensi Ecclesiæ alicujus præjudicii aut incommoditatis gra-

vamen videamur inferre. Nam sicut sanctæ Romanæ et apostolicæ Ecclesiæ jura et dignitates suas conservari cupimus, ita et membris ejus, videlicet cæteris Ecclesiis, ex hujus providentia et auctoritate oportere dignissimum esse perpendimus. Quapropter apostolica vos auctoritate monemus, atque præcipimus, ut ad discutiendam causam istam confratri nostro Hugoni venerabili Diensi episcopo, cui et vicem nostram in aliis commisimus, sine omni contradictionis mora vos repræsentetis, et quidquid ipse super hac re justum fore providerit atque judicaverit, obedienter exsequi nullatenus prætermittatis; exhibentes etiam vos in omni obedientia et humilitate eidem vicario nostro et præfato Viennensi archiepiscopo, ad satisfaciendum super his quibus vos reprehensibiles et merito corrigendos appellaverint. Videte ergo quam attentis auribus et obedientibus animis nos in his omnibus audiatis; scientes quoniam si denuo ad nos vestræ inobedienciæ et temerariæ resultationis contumacia perlata fuerit, inultam eam et condigna severitate impunitam nullatenus apostolica dissimulabit auctoritas, et introitu ecclesiæ vestræ omnibus hominibus præsentia auctoritate prohibito, eam etiam quam præfati fratres nostri ultionis in vos sententiam et judicium exercuerint, perurgenti in vos districtione ratum ac firmum esse censemus.

Data apud castrum quod dicitur Carpum, XIV Kal. Aprilis, indictione XV.

EPISTOLA XVII.

AD WILLELMUM REGEM ANGLORUM.

(Anno 1077.)

Causam Dolensis episcopi propter ejus scelera ab episcopatu ejecti ita tractatam fuisse, ut accuratius tractari non posse videretur. Ejus tamen precibus legatos destinasse, qui eam iterum in eadem ecclesia pertractent, in quorum determinatione eum acquieturum non dubitat. Ad ejus gloriam se paratum ostendit; cætera Huberto legato se in mandatis daturum, cui fidem adhibeat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, WILLELMO regi Anglorum, salutem et apostolicam benedictionem.

Causam unde nos in litteris vestris rogastis, ita jam ad extremum deductam esse putavimus, ut nihil in ea quod ulterius retractandum esset restare videretur. Nam cum in Dolensi ecclesia episcopum ordinavimus, ita hunc pro quo excellentia vestra intervenit ad dejectionem suam ex propriis facinoribus, et ad ultimum ex inobediencia se præcipitasse non solum per clericos et religiosas personas illius Ecclesiæ, sed etiam per legatum nostrum Leuzonem monachum, intellexeramus, ut magis sibi de malis in Ecclesiam commissis et corruptissima vita sua timendum et plangendum, quam pro recuperatione episcopatus proclamandum, aut quidquam sperandum fore judicarem. Attamen ne deprecationem vestram sine ea qua oportet cura et benignitate suscepisse videamur, et, si aliquis per subreptionem, quod non credimus, nos fefellit, ad inquirendum et

corrigen- dum minus solliciti inveniamur, legatos nostros, videlicet confratrem nostrum Hugonem venerabilem Diensem episcopum, et dilectum filium nostrum Hubertum sanctæ Romanæ Ecclesiæ subdiaconum, et ipsum etiam Leuzonem monachum, si ereptum ab infirmitate poterimus illuc mittere, decrevimus, qui causam diligenti inquisitione discutiant, et, si quid in ea dictante justitia mutandum vel emendandum fuerit, consequenti ratione et auctoritate exsequi studeant. Nusquam enim hoc negotium rectius aut diligentius quam in eadem ecclesia pertractari posse videtur, ubi et hic et illi præ- sentes esse valeant, et vestri etiam interesse fideles, qui rationem et justiam plene percognitam certis assertionibus vobis indicare queant. Nec dubitamus equidem quin vestra celsitudo diffinitioni justitiæ concorditer acquiescat, quoniam licet in vobis per misericordiam Dei multæ et egregiæ sunt virtutes, hæc tamen est præclara et famosissima, et quæ gloriam vestram Deo præcipue commendat et hominibus, quod justitiam, quam vos facere prompti estis, aliis etiam facientibus diligitis atque probatis. De cætero scitote eminentiam vestram, et sæpe cognitam devotionem ejus, nobis gratissimam fore, qui et vos ipsos, et quidquid ad gloriam sublimitatis vestræ Deo auctore proficere potest, semper in corde et visceribus nostris cum magno desiderio et affectu intimæ charitatis amplectimur, et ad voluntatem vestram in omnibus quæ apud nos impetrare quæ- siveritis, quod possumus, et secundum beneplacitum Dei, nos audere cognoscimus, flecti et annuere parati sumus. Quia vero præfatum filium nostrum Humbertum ad vos usque dirigere destinavimus, plura vobis scribere non necessarium duximus; quoniam, in omnibus quæ ex nostra parte vobis refert, ipsum quasi certissimam epistolam nostram et verba nostra fideliter continentem fore nec nos dubitamus, nec vestram excellentiam dubitare volumus. Deus autem omnipotens meritis et intercessionibus apostolorum Petri et Pauli, et omnium sanctorum suorum, tibi et serenissimæ reginæ Mathildi uxori tuæ, et clarissimis filiis vestris omnium peccatorum vestrorum indulgentiam et remissionem et absolutionem tribuat; et cum vos de rebus mundanis eximi jusserit, ad æternum regnum suum et veram gloriam transire faciat.

Data Bibianelli, XII Kal. Aprilis, ind. vx.

EPISTOLA XVIII.

AD CANONICOS ANICIENSIS.

(Anno 1077.)

Confirmat excommunicationis sententiam a Diensi episcopo legato latam in Stephanum Aniciensis Ecclesiæ invasorem; ideo ab omni sacramento præ- stito eos absolvens, præcipit ne ei amplius obedientiam exhibeant, et ut alium pastorem eligant.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, Aniciensibus canonicis.

Notum est vobis qualiter Stephanus Aniciensis Ecclesiæ invasor et Simoniacus, despecto sacramento quod nobis super corpus sancti Petri de li-

beratione ejusdem ecclesiæ fecerat, eam occupare et tyrannica oppressionem affligere non cessat. Unde scire vos volumus quia sicut confrater noster Hugo Diensis episcopus, cui vices nostras in Galliarum partibus agendas commisimus, illum excommunicavit, sic et nos excommunicavimus, et a gremio sanctæ Ecclesiæ separavimus. Quapropter apostolica auctoritate præcipimus vobis ut, colla vestra de sub jugo ejus excutientes, ne illi, adhærentes diabolo, cujus ipse membrum factus est, serviatis, sed ab illo sicut ab excommunicato oportet caveatis, et de excommunicatione, quam incurristis, coram prædicto Diensi episcopo satisficientes, ipsius consilio pastorem vobis secundum Dominum eligatis. Quod si feceritis, ab omni sacramento et obligatione quam præfato Simoniaco contra Dominum fecistis ex parte sancti Petri vos absolvimus. Si vero etiam nunc nostræ salutari jussioni recalcitrare præsumpseritis, pari vos anathemate condemnatos sciatis.

Data Bibianelli [Biblianelli, et sic semper] decimo Kalendas Aprilis, indictione decima quinta.

EPISTOLA XIX.

AD GALLIARUM EPISCOPOS.

(Anno 1077.)

Confirmat sententiam in Aniciensem episcopum latam ut in superiori epistola. Excommunicat præterea omnes qui consilium ei dederint ut in sua hæresi permaneat. Prohibet quoque oblationes in eadem ecclesia fieri, quandiu ab eo detineatur.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, universis Galliarum episcopis, et cunctis ordinibus sub eis constitutis, quibus pro merito debetur, salutem et apostolicam benedictionem.

Notum esse volumus charitati vestræ quod Stephanus, Aniciensis ecclesiæ invasor et Simoniacus, juravit nobis super corpus beati Petri ut ecclesiam ipsam dimitteret, et pastorem in ea secundum Dominum eligere atque constituere per fidem adjuvaret, quandocumque legatus apostolicæ sedis cum litteris nostris id eum facere per sacramentum moneret. Postea vero commonitus a confratre nostro Hugone Diensi episcopo hujus specialiter negotii litteras a nobis habente, quamvis eidem vices nostras in Galliarum partibus commissemus, Ecclesiam non cessat opprimere, et filios ejus duplici contritione, corporali scilicet et spirituali, conterere. Unde excommunicationem, quam prædictus legatus noster super eum fecit, nos confirmamus, ipsumque, et omnes qui deinceps consilium ei dederint ut in hac hæresi permaneat, ex parte Dei et sancti Petri anathematizamus, donec resipiscant. Contradicimus etiam ut nullam pecuniam aliquis offerat in podio Sanctæ Mariæ, sive ad altaria, sive ad manus sacerdotum, donec ecclesia liberetur a tam impia oppressionem, quia oblationes fidelium prædictum Stephanum a Deo apostatatare atque contra eum faciunt superbire. Vobis autem, fratres coepiscopi, hanc excommunicationem atque contradicimento parochiis vestris per diversa loca recitare,

et ex parte vestra confirmare, apostolica auctoritate præcipimus.

Data Bibianello, decimo Kalendas Aprilis, indictione decima quinta.

EPISTOLA XX.

AD JOSFREDUM EPISCOPUM PARISIACENSEM.

(Anno 1077.)

Walterum quemdam ab archiepiscopo Remensi excommunicatum, et a se sub cautela absolutum, ab archiepiscopo, si culpa vacaverit, absolvi jubet. Quod si ille facere noluerit, vult ut ipse absolvat; si vero in culpa fuerit, ad satisfactionem coarctet. Eodem quoque pacto Azonem quemdam canonicum absolvat; monachis Sancti Lamberti, qui extraneo abbati obedire noluerant, excommunicationis sententiam relaxet; et Camerucenses, si hominem ideo combusserint, quia Simoniacos et fornicarios missas celebrare non debere assereret, excommunicet, sequæ Ecclesiæ fidelem ministrum exhibeat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, JOSFREDO Parisiacensi episcopo, salutem et apostolicam benedictionem.

Vir iste videlicet præsentium portitor Walterus de Duaco ad nos veniens, multis supplicationibus nobis institit, quatenus ei per apostolicæ pietatis misericordiam consilium absolutionis nostro interventu impenderemus apud confratrem nostrum Rhemensem archiepiscopum, qui eum excommunicaverat: indicans nobis quod de causa propter quam excommunicatus sit multotiens ad disceptationem et faciendam justitiam ante excommunicationem et post excommunicationem se paratum obtulerit. Verum, quia relationi suæ sine legitima discussione credere non satis cautum aut rationabile putavimus, definitam sententiam pro ejus absolutione dare nolimus, eam solummodo misericordiam ex gratia et indulgentia apostolorum Petri et Pauli, ad quorum limina veniebat, sibi concedentes, ut in eundo et redeundo sacræ communionis licentiam haberet, usque in octavum diem postquam rediret ad patriam. Cæterum, ne diutius aliqua indigna occasione sub excommunicationis nexibus teneatur, apostolica te auctoritate monemus ut, fultus his litteris nostris, archiepiscopum convenire studeas, et, perquisita ac cognita mera hujus negotii veritate, si iste aut pro sua innocentia aut congruæ satisfactionis exhibitione tibi absolvendus videbitur, continuo archiepiscopum ut eum sine contradictione absolvat ex nostra parte commoneas: qui si aliqua hoc excusatione renuerit, tu ipse eum nostra vice absolvere nullatenus prætermittas. Si vero istum in culpa esse, et quod justum fuerit exsequi nolle constiterit, usque ad dignam satisfactionem sub excommunicationis vinculo coarctari debere decernimus. Præterea Azo quidam canonicus ecclesiæ sancti Amati de prænominato loco, pro quodam dicto, licet vero, nimis leviter et irreverenter prolo, a consortio fratrum se ejectum esse innotuit. Quem similiter apostolicæ miserationis clementiam pro sua reconciliatione implorantem itidem tibi committimus, ut si alia eum culpa damnationi ma-

gis debita non accusat, pro hac in capitulo fratrum claustrali disciplina correctum, et pœnitentia castigatum, in societatem fratrum ad proprium locum cum charitate recipi facias. Est et alia causa quam cum omni sollicitudine te suscipere et peragere volumus, videlicet duorum fratrum monasterii sancti Remigii, Roberti et Lamberti, qui se ab archiepiscopo idcirco excommunicatos, et, excæcato quodam fratre eorum laico, omni miseria circumventos esse dicunt: quoniam cuidam extraneo abbati interventu pecuniæ, et omnino contra regulam sancti Benedicti et auctoritatem sanctorum Patrum, indigne illis et præfato monasterio pro abbate apposito obedire, et sub ejus regimine in eodem cœnobio manere noluerint: nec in his omnibus quidquam eis profuisse pro confusione monasterii, et habenda justæ defensionis suæ licentia, ad audientiam sedis apostolicæ proclamasse. Quod si ita est, quam graviter archiepiscopus in hac causa, maxime de contemptu apostolicæ auctoritatis, se culpabilem fecerit, tu ipse perpendere potes. Quapropter de his et de multis aliis aptioris loci et temporis opportunitatem conveniendi eum, Deo auxiliante, præstolantes, illud ad præsens tuæ fraternitatis committimus, et apostolica auctoritate præcipimus, ut eum, omni occasione remota, sententiam excommunicationis, quam in præfatos monachos protulit, relaxare commoneas, et eos deinceps sine omni infestatione et periculo in pace manere dimittat: recognoscens, et superni judicis judicium timens quod eis tanta mala sine deliberatione justitiæ sub appellatione apostolicæ sedis fecerit. Si vero eum in hac re pro sua magnitudine et arbitrio contradicentem et minus obedientem inveneris, tu ipse fultus nostra auctoritate eos absolvas, et abbatem illum, qui præfatum monasterium sancti Remigii nefanda ambitione occupasse dicitur, ita commoneas, ut aut in partibus illis confratri nostro Hugoni venerabili Diensi episcopo, cui vices nostras commisimus, aut aliis legatis nostris, si eos in Gallia synodum celebraturos cognoscerit, se repræsentare pro reddenda ratione sui introitus nullatenus prætermittat, aut ad nos in proxima festivitate omnium sanctorum veniat: commonitis etiam fratribus ejusdem monasterii, qui adversus eum de causa illicitæ subreptionis suæ in abbatiam conqueruntur, ut et ipsi secundum præscriptam terminationem ad discutiendum hoc negotium se præsentem exhibeant. Item relatum nobis est Camaracenses hominem quemdam flammis tradidisse, eo quod Simoniacos et presbyteros fornicatores missas non debere celebrare, et quod illorum officium minime suscipiendum foret, dicere ausus fuerit. Quod quia nobis valde terribile, et, si verum est, omni rigore canonicæ severitatis vindicandum esse videtur, fraternitatem tuam sollicitè hujus rei veritatem inquirere admonemus: et, si eos ad tantam crudelitatem impias manus suas extendisse cognoveris, ab introitu et omni communionem ecclesiæ auctores pariter et complices hujus

sceleris separare non differas, et nobis hujus rei A certitudinem, necnon quidquid de superioribus causis effectum fuerit, per litteras tuas quam citissime possis indicare stude. De cætero rogamus te et multum admonemus ut omnibus confratribus et coepiscopis tuis per totam Franciam ex apostolica auctoritate significes, quatenus et illis sacerdotibus qui a turpitudine fornicationis cessare noluerint, officium sacris altaribus ministrandi penitus interdicas, et tu ipse in omni loco et conventu id prædicare non cesses. Et si in hac re aut episcopos tepidos, aut illos qui sacrorum ordinum nomen et officium indigne pro supradictis criminibus usurpare præsumunt, rebelles esse cognoveris, omni populo, ne eorum ulterius officium suscipiat ex parte beati Petri et nostra apostolica auctoritate ubique interdicas, ut vel hoc modo confusi ad emendationem vitæ suæ, et ad castitatem religiosæ continentiæ, redire cogantur. Age ergo ut sancta et universalis mater Ecclesia te fidelem ministrum et cooperatorem nostræ, imo apostolicæ, sollicitudinis, Deo adjuvante, cognoscat, et nobis, quod valde desideramus, de libertate et fructu tui sacerdotalis officii ad præsens gaudere, et in posterum per misericordiam Dei confidenter sperare posse proveniat.

Data Bibianello, VIII Kalendas Aprilis, indictione decima quinta.

EPISTOLA XXI.

AD HERIMANNUM EPISCOPUM METENSEM.

(ANNO 1077.)

Committit ei causam inter episcopum Leodiensem et abbatem Sancti Laurentii, qui a dicto episcopo de monasterio suo ejectus ad sedem apostolicam appellaverat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, HERIMANNO Metensi episcopo, salutem et apostolicam benedictionem.

Præsentium portitor litterarum Vulpodo abbas monasterii sancti Laurentii Leodii ad nos veniens multis supplicationibus nos exoravit quatenus eum apud episcopum Leodiensem, qui eum de monasterio suo ejecerat, ut clementius in illum ageret, apostolicis interventibus juvaremus: tantum nobis de causa sua indicans quod de objectis sibi respondere paratus fuerit; sed legales respondendi et expurgandi se inducias habere nullatenus potuerit, quamquam eas sub vocatione divini nominis et respectu beati Petri quæsierit. Episcopus autem prius nobis in epistola sua quædam indigna de ejus actibus indicaverat. Ut igitur in hac ambiguitate neutri quod justum est denegare videamur, fraternitatem tuam rogamus, et apostolica auctoritate ut hanc causam suscipiat admonemus, et eam diligenti inquisitione percognitam eo ordine quo canonica instituta præcipiunt tractari et definiri faciat: procurans equidem ut iste cum tanto moderamine et sibi conservata justitia ad audientiam admittatur, quatenus non incassum apostolicam misericordiam et ejus suffragia quæsisse videatur.

Data Bibianello, octavo Idus Aprilis, indictione decima quinta.

EPISTOLA XXII.

AD HUGONEM EPISCOPUM DIENSEM.

(ANNO 1077.)

Præcipit ut congregata synodo episcoporum Franciæ causa Cameracensis electi discutiatur, qui post sui legitimam electionem investituram ab Henrico rege acceperat, ignorans et regem excommunicatum, et hujusmodi investituram a pontifice prohibitam. Quod si ita esse jurejurando affirmaverit, ejus electionem confirmat: vultque ut in concilio causæ nonnullarum Ecclesiarum definiantur, Cluniacensis abbas ad synodum vocetur pro Arvernensis Ecclesiæ causa; et inter cætera decretum de non accipiendis investituris a laicis promulgetur.

B GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, HUGONI venerabili Diensi episcopo, salutem et apostolicam benedictionem.

Gerardus Cameracensis electus ad nos veniens qualiter in eadem Cameracensi Ecclesia ad locum regiminis assignatus sit prompta nobis confessione manifestavit, non denegans post factam cleri et populi electionem donum episcopatus ab Henrico rege se accepisse: defensionem autem proponens, et multum nobis offerens, se neque decretum nostrum de prohibitione hujusmodi acceptionis, nec ipsum Henricum regem a nobis excommunicatum fuisse, aliqua certa manifestatione cognovisse. Cui cum nos congruis rationibus ostenderemus quam grave esset, etiam omni ignorantia eum excusante, sanctæ apostolicæ sedis synodale decretum transgredi, et hujusmodi participatione cum homine excommunicato commaculati, ad satisfaciendum promptus donum quod accepisse visus est continuo in manus nostras refutavit, et omnino causam suam nostro iudicio cum sui ipsius ad omnem voluntatem nostram subiectione et obauditione reliquit. Pro ejus humiliatione, et maxime quoniam canonicam electionem in eo præcessisse audivimus, ad misericordiam moti sumus, et, confisi in testimonio quod nonnulli confratrum nostrorum episcoporum cum multis pro eo supplicationibus ad nos per epistolas suas direxerunt, videlicet quod ejus præcedens vita et conversatio multum honesta et laudabilis fuerit, ad promotionem ejus discretæ moderationis consideratione assensum præbere non indignum duximus. Attamen ne istud aliis, quorum causa et conversatio huic longe dissimilis et impar constiterit, ad exemplum vel occasionem quærendæ misericordiæ in posterum fore deluisset, illud constituimus, ut coram te et confratre nostro Remensi archiepiscopo et aliis comprovincialibus episcopis ita se per sacramentum purgare debeat, quod ei ante acceptionem illam, et, ut dicitur, investituram episcopatus regem excommunicatum fuisse, et illud decretum nostrum de prohibitione hujusmodi investiendi et accipiendi Ecclesias, neque per legatum nostrum, neque ab aliqua persona quæ se his statutis interfuisse et ea audisse fateretur, significatum et indubitanter notificatum fuerit. Quapropter ad-

monemus fraternitatem tuam ut concilium in partibus illis convocare et celebrare studeas, maxime quidem cum consensu et consilio regis Francorum, si fieri potest. Si autem aliqua occasione in id consentire noluerit, in Lingonensi Ecclesia conventum celebrandi consilii instituas, atque hoc cum consilio et prudenti dispositione fratris nostri Lingonensis episcopi facias; sciens quoniam in omnibus fidelem adiutorem et cooperatorem non solum nobis, sed et tibi [forte, tibi. HARD.] et omnibus legatis nostris se deinceps fore promisit, et nos in eo multam spem habemus et fiduciam. Comes etiam Tebaldus per legatos suos eandem nobis promissionem fecit, ut si rex legatos nostros recipere nollet, ipse cum summa devotione reciperet, et eis omnem quam posset apertitudinem celebrandi synodum, et ecclesiastica exquirendi negotia, locum, consilium auxiliumque daret. Stude ergo ut præfatum confratrem nostrum Lingonensem episcopum convenias, et communi consilio ubi vobis melius videbitur, synodum instituere, et convocatis illuc archiepiscopo Remensi, et cæteris quotquot possis archiepiscopis et episcopis Franciæ, primo omnium causam supra memorati Cameraensis electi discutere studeas, videlicet ut secundum præscriptam sacramenti determinationem se coram omnibus expurget; et insuper, ne in mortem illius qui in ignem projectus est consenserit, in eodem se sacramento defendat. Quod si factum fuerit, præcedentem ejus electionem confirmandam esse apostolica moderatione decernimus, et te cum C confratre nostro Remensi archiepiscopo de ejus consecratione, prout oportet, statuere volumus, nisi forte alia sibi quæ nos ignoramus obstiterint; quæ tamen in providentia vestra examinanda relinquimus. Illud vero commune malum pene totius terræ, videlicet quod altaria venduntur, et quod iste etiam in officio sui archidiaconatus se fecisse non denegat, ne deinceps fiat, tam huic, quam cæteris omnibus, interdicit. De cætero admonemus dilectionem tuam, ut reliquas causas et negotia, videlicet Catalaunensis episcopi, Carnotensis Ecclesiæ, Anciensis, Arvernensis, nec non monasterii Sancti Dionysii, et alia quæ necessaria ecclesiasticæ religioni apparuerint pro commissa tibi vice nostra, quantum Deo auxiliante potueris, ita diligenter tractare et ad finem D perducere studeas, quatenus in eis nostra deinceps possit sollicitudo et longa fatigatio sublevari. Volumus etiam ut fratrem nostrum Hugonem venerabilem Cluniacensem abbatem tecum synodo interesse ex nostra parte invitare rogando et multum instando procures, cum propter alia multa, tum maxime ut causa Arvernensis Ecclesiæ competenti et firma determinatione cum Dei et illius adiutorio finiatur. Confidimus enim in misericordia Dei, et conversatione vitæ ejus, quod nullius deprecatio, nullius favor aut gratia, nec aliqua prorsus personalis acceptio eum a tramite rectitudinis dimovere poterit. Si igitur divina clementia huic nostræ dispositioni effectum dederit, inter cætera quæ tua

A fraternitas agenda suscepit hoc attentissime perpendat et exsequi studeat, ut congregatis omnibus, et in conventu residentibus, manifesta et personanti denuntiatione interdicit ut, pro conservanda deinceps in promovendis episcopis canonica et apostolica auctoritate, nullus metropolitanorum, aut quivis episcoporum, alicui, qui a laica persona donum episcopatus susceperit, ad consecrandum illum imponere manum audeat, nisi dignitatis suæ honore officioque carere et ipse velit. Similiter etiam ut nulla potestas, aut aliqua persona, de hujusmodi honoris donatione vel acceptione ulterius se intromittere debeat. Quod si præsumpserit, eadem sententia et animadversionis censura quam beatus Adrianus papa, in octava synodo (an. 22), de hujusmodi præsumptoribus et sacræ auctoritatis corruptoribus statuit atque firmavit, se astrictum ac ligatum fore cognoscat. Quo capitulo scripto, atque in præsentia omnium lecto, ad collaudationem et confirmationem ejus universum cœtum illius consessus admoneas. Eos autem qui post recensitam a nobis hujus decreti auctoritatem investituram episcopatus per manus sæcularium dominorum et potestatum susceperunt, et qui eis in ordinationem manum imponere præsumpserunt, ad nos super hac re rationem reddituros venire apostolica auctoritate commoneas atque præcipias.

Data juxta Padum, in loco qui dicitur Ficarolo, quarto Idus Maii, indictione decima quinta.

EPISTOLA XXIII.

AD BERNARDUM DIACONUM, ET BERNARDUM ABBATEM.

(Anno 1077.)

Ut ab Henrico et Rodulpho regibus iter tutum petant, ut ad Teutonicorum partes se conferre possit: quorum alter, qui id præstare noluerit, excommunicetur, et regni gubernaculis interdicitur; qui vero paruerit, in regia dignitate confirmetur.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, BERNARDO sanctæ Romanæ Ecclesiæ diacono, et BERNARDO Massiliensi abbati, salutem et apostolicam benedictionem.

Fraternitati vestræ notum esse non ambigimus quia ideo ab Urbe confisi de Dei misericordia et adiutorio beati Petri egressi sumus, ut ad Teutonicorum partes, composituri inter eos (ad honorem Dei et utilitatem sanctæ Ecclesiæ) pacem, transiremus. Sed quia defuerunt qui nos secundum quod dispositum erat conducerent, impediti adventu regis in Italiam, in Longobardia inter inimicos Christianæ religionis non sine magno periculo remansimus, et adhuc, sicut desideramus, ultra montes proficisci nequivimus. Quocirca monemus vos, et ex parte beati Petri præcipimus ut, fulti auctoritate hujus nostri præcepti, nostraque vice ab eodem apostolorum principe accincti, utrumque regem, Henricum videlicet atque Rodulphum, commoneatis quatenus viam nobis illuc secure transeundi aperiant, et adiutorium atque ducatum per tales personas de quibus

vos bene confiditis, præbeant, ut iter nobis Christo A protegente pateat. Desideramus enim cum consilio clericorum atque laicorum ejusdem regni, qui Dominum timent et diligunt, causam inter eos, Deo favente, discutere : et cujus parti magis ad regni gubernacula justitia favet demonstrare. Scitis enim quia nostri officii et apostolicæ sedis est providentiæ majora Ecclesiarum negotia discutere, et dictante justitia definire. Hoc autem quod inter eos agitur negotium tantæ gravitatis est tantique periculi, ut si a nobis fuerit aliqua occasione neglectum, non solum illis et nobis, sed etiam universali Ecclesiæ magnum et lamentabile pariat detrimentum. Quapropter si alteruter prædictorum regum huic nostræ voluntati ac deliberationi parere et ad vestra monita locum dare renuerit, suamque superbiam atque cupiditatis faces contra honorem Dei omnipotentis accendens, ad desolationem totius Romani imperii anhelare tentaverit, omnibus modis omnique ingenio usque ad mortem, si oportet, nostra vice, imo beati Petri auctoritate, ei resistite, et totius regni gubernacula contradicendo tam illum, quam omnes sibi consentientes a participatione corporis et sanguinis Domini nostri Jesu Christi, et a liminibus sanctæ Ecclesiæ separate : illud semper habentes in memoria quia scelus idololatriæ incurrit qui apostolicæ sedi obedire contemnit, et quod beatus Gregorius doctor sanctus et humillimus decrevit reges a sua dignitate cadere, si temerario ausu præsumerent contra apostolicæ sedis jussa venire (390). Alteri autem qui nostræ jussioni humiliter paruerit, et obedientiam universali matri (sicut decet Christianum regem) exhibuerit, convocato concilio omnium clericorum et laicorum quos advocare poteritis, consilium et adjutorium in omnibus præbete, et in regia dignitate per auctoritatem beatorum apostolorum Petri et Pauli nostra vice confirmate, omnibusque episcopis, abbatibus, clericis ac laicis, in omni regno habitantibus, ut sibi fideliter (sicut oportet) regi obediant et deserviant ex parte omnipotentis Dei præcipite.

Data Carpinetæ, secundo xv Kalendas Junii, indictione decima quinta.

EPISTOLA XXIV.

AD GERMANOS.

(Anno 1077.)

Ejusdem argumenti.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, archiepiscopis, episcopis, ducibus, comitibus et universis Christi fidelibus clericis et laicis, tam majoribus quam minoribus, in regno Teutonicorum consistentibus, salutem et apostolicam benedictionem.

Notum fieri vobis volumus, fratres charissimi, quia legatis nostris, Bernardo videlicet sanctæ Romanæ Ecclesiæ fideli filio et diacono, itemque Ber-

(390) Lib. II, post epist. 58, indictione XI, in privilegio monasterii Sancti Medardi.

nardo abbati religioso Massiliensis monasterii, præcipimus ut utrumque regem, Henricum videlicet et Rodolphum, aut per se aut per idoneos nuntios admoneant quatenus viam mihi, pro discutiendo negotio quod peccatis facientibus inter eos ortum est, ad vos, Deo favente, secure veniendi præbeant. In magna enim tristitia et dolore cor nostrum fluctuat, si per unius hominis superbiam tot millia hominum Christianorum temporali et æternæ morti traduntur, et Christiana religio confunditur, Romanumque imperium ad perditionem perducitur. Uterque namque rex a nobis, imo ab apostolica sede, cui licet indigni præsidemus, adjutorium requirit. Et nos, de misericordia omnipotentis Dei et adjutorio beati Petri confidentes, parati sumus cum vestro consilio, qui Deum timetis et Christianam fidem diligitis, æquitatem causæ utrinque decernere, et ei præbere auxilium cui justitia ad regni gubernacula favere dignoscitur. Quapropter, si alteruter eorum superbia inflatus aliquo ingenio quominus ad vos venire possimus obstiterit; et de sua injustitia timens judicium sancti Spiritus refugerit, inobediens factus resistendo sanctæ et universali matri Ecclesiæ, hunc velut membrum Antichristi, et desolatorem Christianæ religionis, contemnite, et sententiam, quam nostri legati contra eum nostra vice dederint, conservate : scientes quia *Deus superbis resistit, humilibus autem dat gratiam (Jac. IV)*. Alteri vero qui humiliter se habuerit, et judicium (decretum vero a Spiritu sancto, per vos autem prolatum) non contempserit (indubitanter enim credimus quod ubicunque duo vel tres in nomine Domini congregati fuerint, præsentia ejus illuminantur (Matth. XVIII), illi inquam, servitium et reverentiam secundum quod nostri præfati legati decreverint, exhibete adnitentes, et modis omnibus ei obsequentes, ut regiam dignitatem honeste possit obtinere, et sanctæ Ecclesiæ jam pene labanti succurrere. Non enim a corde nostro debet excidere quod qui apostolicæ sedi obedire contemnit, scelus idololatriæ incurrit (I Reg. xv), et quod beatus Gregorius (391) doctor sanctus et humillimus reges decrevit a suis dignitatibus cadere, et participatione corporis et sanguinis Domini nostri Jesu Christi carere, si præsumerent apostolicæ sedis decreta contemnere. Si enim cœlestia et spiritualia sedes beati Petri solvit et judicat, quanto magis terrena et sæcularia? Scitis autem, fratres charissimi, quia ex quo tempore ab Urbe exivimus, in magno periculo inter inimicos Christianæ fidei mansimus : et tamen neutri prædictorum regum neque terrore neque amore flexi aliquod contra justitiam adjutorium promisimus. Magis enim volumus mortem, si hoc oportet, subire, quam propria voluntate devicti, ut Ecclesia Dei ad confusionem veniat consentire. Ad hoc enim nos ordinatos et in apostolica sede constitutos esse cognoscimus, ut in hac vita non quæ nostra sed quæ Jesu Christi

(391) Loco supra citato.

sunt quæramus (*Philipp. II*), et per multos labores A Patrum sequentes vestigia ad futuram et æternam quietem, Deo miserante, tendamus.

Data Carpinetæ, secundo Kalendas Junii, indictione decima quinta.

EPISTOLA XXV.

AD NEHEMIAM ARCHIEPISCOPUM STRIGONIENSEM.

(Anno 1077.)

Causam assignat cur epistolæ latorem apud se tandiu retinuerit, eumque commendat. Illius promotioni ad sacerdotium non adversatur. Monet regem nuper electum commoneat ut per legatos debitum obsequium sedi apostolicæ præstet.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, NEHEMIÆ Strigoniensi in Hungaria archiepiscopo salutem et apostolicam benedictionem.

Non admirari te volumus qua de causa fratrem istum, videlicet harum litterarum portitorem, tandiu nobiscum retinuerimus : nam, cum ad nos venit, in regnum Teutonicorum transire disposueramus, quatenus inter regem Henricum et principes terræ pacem et concordiam componere, Deo adjuvante, possemus ; acceptis etiam per sacramentum ab eodem Henrico rege securitatibus, quas ex parte illius ad profectionem nostram tunc oportere putavimus : cujus rei exitum exspectantes, interim hunc nobiscum manere præcepimus, ut et certum hujus negotii finem, et si qua alia necessaria viderentur, vobis hoc revertente mandarem. Cæterum quia causa, sicut vobis notum esse credimus, ad gravissimam litem, et pene ad totius patriæ divisionem excrevit, neque nobis hoc in tempore transire opportunum esse vidimus, diutius hunc tenere nolimus ; scribentes per eum frateritati tuæ, et multum admonentes ut ei apud te prosit quod cum tanta fatigatione et periculo et apostolicam quæsivit misericordiam, et tam longam apud nos fecit moram. Hoc enim scire te volumus, quoniam quandiu nobiscum fuit, quietum in illo spiritum et ad servandum Deo devotum esse cognovimus. Quapropter secundum miseriam horum temporum, et ad comparationem earum personarum quas pro infirmitate et necessitate toleramus, hunc quoque misericorditer portandum esse non indignum duximus : siquidem ea quæ nobis de sua manifestavit conscientia, et de quibus a se reprehendi confitetur, a sua confessione et relatione non discrepant. Quod autem ad sacerdotii gradum promoveri desiderat, et si nos ex imperii auctoritate non decernimus, respectu tamen indulgentiæ non contradicimus, nec denegandum sibi esse judicavimus, si quidem alia, quæ nos lateat, ordinationi suæ gravior causa non obstiterit, et deinceps vitam et mores suos ad dignitatem tanti ministerii congrue instituere et perseveranter, Deo miserante, servare voluerit. De cætero admonemus fraternitatem tuam, ut regem qui inter vos electus est cum aliis tuis confratribus et principibus terræ alloquaris notificantes et consulentes sibi ut apertius nobis suam voluntatem, et erga reverentiam sedis

apostolicæ debitam per idoneos legatos denuntiet devotionem : et ita demum, quod ad nos attinet, ad honorem Dei omnipotentis et beati Petri apostolorum principis benigne sibi respondebimus, et excellentiæ suæ ad suam et totius regni utilitatem sanctæ et apostolicæ auctoritatis studium cum omni charitate et benevolentia exhibere curabimus. Cætera vero, quæ longum erat in epistola, viva fideliter voce nuntiabit, sicut in ejus ore posuimus.

Data Carpinetæ, v Idus Junii, indictione decima quinta.

EPISTOLA XXVI.

AD DOMINICUM PATRIARCHAM GRADENSEM ET CÆTEROS EPISCOPOS VENETIÆ.

(Anno 1077.)

Mittit Gregorium legatum pro ecclesiasticis causis tractandis, cui eos obedire præcipit.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, DOMINICO patriarchæ Gradensi, et cæteris episcopis Venetiæ, salutem et apostolicam benedictionem.

Audivimus in Ecclesiis vestris multa emersisse negotia, quæ ut sincera exploratione discutiantur, et canonicæ traditionis definitione terminentur ecclesiasticæ religionis ordo deprecatur, et a nobis tam vestra dilectio, quam officii nostri debita sollicitudo, requirit. Quanquam enim ex consideratione creditæ nobis dispensationis debitores simus universis Ecclesiis, speciali tamen cura vobis et vestris causis astringimur ; cum propter singularem quamdam coheræntiam quam ad sanctam Romanam et apostolicam habetis Ecclesiam, tum propter vicinitatem, quæ nunquam nos vel quæ apud vos sunt diu ignorare, vel, quæ nos debemus et possumus, vestræ fraternitati denegare patitur. Quapropter missimus ad vos hunc dilectum filium nostrum Gregorium et diaconum sanctæ Romanæ Ecclesiæ, quatenus una vobiscum de ecclesiasticis causis, et Christianæ religionis sacrosanctis institutionibus, quæ necessaria sunt, Deo adjuvante, pertractans, nostra vice quæ corrigenda sunt corrigat, quæ statuenda constituat, et ecclesiasticæ libertatis atque justitiæ diu et in multis neglectas rationes et studia ad formam canonicæ et apostolicæ disciplinæ reducere, et per auxilium divinæ gratiæ efficaciter valeat confirmare : cui nos [*forte, vos*] cum omni charitate assidentes ita favere et unanimiter assensum præbere sicut fratres charissimos admonemus : quatenus in illo appareat quantam reverentiam in beatum Petrum apostolorum principem habeatis, de cujus domo et familia mittitur : quanta etiam de nostra dilectione vobis cura sit, qui eum de sinu nostro misimus, utpote per quem nostra apud vos sollicitudo, et a Domino Deo nobis concessæ potestatis auctoritas vicaria dispensatione repræsentatur et geritur.

Data Carpinetæ, quinto idus [Kalendis] Junii, indictione decima quinta.

EPISTOLA XXVII.

AD DOMINICUM SILVIUM DUCEM ET POPULUM VENETIÆ.
(Anno 1077.)

Queritur eos cum excommunicatis communicasse.
Mittit legatos qui eos peracta pœnitentia ab excommunicatione absolvant.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei,
DOMINICO SILVIO duci, et populo Venetiæ, salutem
et apostolicam benedictionem.

Meminisse debetis quanta vobis apud sanctam et apostolicam sedem multis jam temporibus et charitatis benevolentia et honorificentia gratia sit exhibitam. Et nos quidem, teste conscientia nostra, non solum postquam ad pontificatum venimus, sed et antea pluribus annis vos et terram vestram valde dileximus, et non sine aliqua nonnullorum indignatione et inimicitia ad providendum honori vestro prompti fuimus; multum gavisi pro dilectione quam erga universalem omnium fidelium matrem, videlicet sanctam Romanam Ecclesiam, habuistis, et libertate quam ab antiqua stirpe Romanæ nobilitatis acceptam conservastis. Verum his temporibus, quod sine magno dolore non dicimus, non solum nostros exacerbastis affectus, sed omnipotentis Dei gratiam vobis procul dubio nimium labefactastis; quoniam nescio quibus peccatis facientibus a statu rectitudinis excidistis, et ultra extra consortium membrorum Christi et Ecclesiæ facti estis, sectantes et recipientes eos qui pro suis sceleribus excommunicati sunt, et, exorbitantes a fide et catholica sanctorum Patrum unitate, doctrina, et corroborata divinitus auctoritate, per omnem inobedientiam et contumaciam in laqueum diaboli ceciderunt, et ministri, imo servi Satanæ, a quo captivi tenentur, facti sunt. Quocirca dolentes de periculo animarum vestrarum, et ad reconciliationem divinæ gratiæ vos revocare cupientes, misimus ad vos hunc dilectum filium nostrum Gregorium et diaconum sanctæ Romanæ Ecclesiæ, ut, pœnitentiam agentes, ab excommunicationis vinculo in quod participando cum excommunicatis prolapsi estis, possitis absolvi, et in communionem sanctæ matris Ecclesiæ apostolica indulgentia et benedictione restitui. Quod cum factum fuerit, si nostra monita, imo verbum Dei, ea qua oportet veneratione suscipitis, volumus, et apostolica vos auctoritate monemus ut cum omni charitate et obedientia sibi assistatis, quatenus cum consilio confratris nostri patriarchæ et aliorum episcoporum illius provinciæ, necnon cum adiutorio ducis, et omnium vestrum, de statu Ecclesiarum, et Christianæ religionis ordine ac dispensatione, quæ necessaria sunt juxta formam a sanctis Patribus traditam pertractare possit, ac, Deo adjuvante, nostra vice disponere.

Data Carpinetæ, quinto Idus Junii, indictione decima quinta.

EPISTOLA XXVIII.

AD HISPANOS.
(Anno 1077.)

Monet illos pro pastoralis officii sui cura ad pie sancteque vivendum. Præterea commonet Hispanias

A regnum antiquis constitutionibus juris esse Petri: quod cum temporum injuria et Saracenorum tyrannide memoria labi cœperit, et modò Saracenos vicerint, legatos mittit, ut illi significent quantum beato Petro debeant, et debitum in memoriam illis revocent.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei. bus, comitibus, cæterisque principibus Hispaniam et apostolicam benedictionem.

Non ignorare credimus prudentiam vestram, sancta et apostolica sedes princeps et universa mater sit omnium Ecclesiarum et gentium quæ vana clementia ad agnitionem sui nominis in Domini ac Salvatoris nostri Jesu Christi pergelicam et apostolicam doctrinam venire prænavit; quibus hanc curam et perpetuam debere sollicitudinem, ut, sicut ad conservandam catholicæ fidei veritatem, ita quoque ad cognoscendam et tenendam justitiam documenta et salutem administret monita. Ad cujus dispensationis officium, quando secundum voluntatem Dei, quam inviti et indigni, constituti sumus, creditum ministerium valde pertimescimus, scientes quod et his qui prope et his qui longe sunt debitor sumus, nec apud superbum judicem excusationem cum habere poterimus, si nostra taciturnitate aut salus negligitur aut culpa fovetur. Cujus rei in prophetis quam evangelicis paginis multa documenta, et cum terribilibus minis exemplata sunt, quæ egregius ille prædicator et Angelus intuens ait: *Necessitas evangelizandi incumbit; vae enim mihi, si non evangelizavero (Ier. I)*! Quapropter et nos, dilectissimi, qui præsecundum desiderium nostrum verbo non possumus saltem absentes per epistolam de salute vestra admonere curavimus: scribentes vobis, sicut affectum debitæ charitatis habemus, primum ut, gratias agentes Deo, qui vos regeneravit in vitam et incorruptibilem æternæ vitæ gratiam per Jesum Christum Dominum nostrum, semper illum timeatis et ex toto corde diligatis, transferentes in illum omne desiderium vestrum supra omnem divitias et honores hujus sæculi, supra omnem numerum humanas sed et angelicas creaturas; stantes coram illo in omni fide et devotione sicut filii, et in sortem hæreditatis regni Dei promensam gratiam bonitatis ejus vocati, non detestantes secundum sæcularem concupiscentiam in stitia quæ de veritate et æquitate sua Deus cognoscere dedit vel daturus est, sed exhibentes fideles ministros ad faciendam justitiam, ad tutelam libertatem Christianæ fidei et religionis in omni tute et administratione regiæ potestatis vestra laudem et gloriam nominis ejus qui vos multum sublimavit. Nam, quod semper vobis committimus, inquit dilectoribus suis Sapientia permonem: *Ego diligentes me diligo; honorificantes me honorabo (Prov. VIII)*; contemptoribus minatur dicens: *Qui autem me contempserint, ignobiles (I Reg. II)*. Et apostolus Paulus gen-

futuri sententiam manifestans ait : *De justo iudicio Dei qui reddet unicuique secundum opera ejus* (Rom. 11). His quidem qui secundum patientiam boni operis gloriam et honorem et incorruptionem quærunt, vitam æternam; his autem qui sunt ex contentione, et qui non acquiescunt veritati, credunt autem iniquitati, ira et indignatio, tribulatio et angustia in omnem animam hominis operantis malum. Nolite ergo sublime sapere, aut, propter eminentiam præsentis gloriæ, humanæ conditionis, quæ æqua est regum et pauperum, oblivisci. Sed, sicut idem apostolus monet, *humiliamini sub potenti manu Dei, ut vos exaltet in tempore tribulationis* (Petr. v). Nolite spem ponere in incerto divitiarum hujus sæculi, sed in illo de quo scriptum est : *Per me enim reges regnant* (Prov. viii); et alibi : *Quoniam data est a Domino potestas vobis, et virtus ab Altissimo, qui interrogabit opera vestra, et cogitationes scrutabitur; in quo et thesaurizate vobis divitias bonorum operum; construentes stabile fundamentum* (I Tim. vi), *et melioris atque indeficientis substantiæ possessionem* (Hebr. x), *ubi vitam ducatis æternam. Non enim habemus hic manentem civitatem, sed futuram inquirimus, cujus artifex et conditor Deus* (Hebr. xiii) (392). Et profecto vos ipsi scitis et quotidie videtis quam fluxa et fragilis est vita mortalium, quam fallax et deceptoriam spes præsentium. Semper enim volentes nolentesque ad finem currimus, et sub tam certo periculo, nunquam tamen quam sit vicina mors prævidere possumus; nec unquam diu tenetur quidquid de præsentis vita vel sæculo quæratur aut possidetur. Quamobrem, pensantes semper quæ sint novissima vestra, quantaque cum amaritudine de præsentis sæculo nequam exituri, et in putredinem terræ ac sordes pulveris reversuri estis, quamque sub districto examine de factis vestris rationem reddituri sitis, contra futura pericula vos communitate. Arma vestra, opes, potentiam, non ad sæcularem pompam tantum, sed ad honorem et servitium æterni regis vertite; commissa vobis regni gubernacula ita gerite, sic administrate, ut vestræ virtutis et rectitudinis studium omnipotenti Deo gratum justitiæ possit esse sacrificium; quatenus et vos in ipso sperare possitis qui dat salutem regibus; et potens est eripere de manu mortis, ut superinduat vos eminentiori claritate, et gaudiis vitæ perennis, et de caducis honoribus quos nunc habetis transferat vos in regnum gloriæ æternæ suæ, ubi nec beatitudo finem, nec gloria corruptionem, nec dignitas habet comparisonem. Præterea notum vobis fieri volumus, quod nobis quidem facere non est liberum, vobis autem non solum ad futuram sed etiam ad præsentem gloriam valde necessarium, videlicet regnum Hispaniæ ex antiquis constitutionibus beato Petro et sanctæ Romanæ Ecclesiæ in jus et proprietatem esse traditum. Quod nimirum hætenus et præteritorum temporum in-

(392) Ex variis Apostoli sententiis, ut et proxime sequens, conflatus est hic locus, quas nec ipsis nec totidem verbis refert sanctus pontifex, sed, mutata

commoda, et aliqua antecessorum nostrorum occultavit negligentia. Dum postquam regnum illud a Saracenis et paganis pervasum est, et servitium quod beato Petro inde solebat fieri, propter infidelitatem eorum et tyrannidem detentum, ab usu nostrorum tot annis interceptum est, pariter etiam rerum et proprietatis memoria dilabi cœpit. Verum quia divina clementia concessa vobis in hostes illos semperque concedenda victoria terram in manus vestras tradidit, ulterius vos causam hanc ignorare nolumus, ne quod supernus arbiter et legum ac justitiæ conditor de recuperanda et restituenda justitia et honore sancti Petri, ejusque sanctæ et apostolicæ sedis, vestræ gloriæ ad bene merendum contulit, aut nobis ex taciturnitate in negligentia culpam, aut vobis ex ignorantia, quod absit! ad detrimentum propositæ et divinitus oblatæ retributionis obveniat. Confidimus enim in misericordia Dei, qui virtutem vobis dedit et victoriam, ut hanc etiam voluntatem vobis tribuat, quo, cognita veritate, potius statuta Christianorum principum et exempla sequamini, quam eorum impietatem qui Christianum nomen magis cupiunt persequi quam venerari. Misimus autem ad vos confratrem nostrum Amatium venerabilem Ellorensem episcopum, cui et vicem nostram ad partes illas dedimus, adjungentes sibi hunc abbatem Sancti Pontii, virum venerabilem, fide et morum honestate probatum, ut quod nos de insinuatione hujus causæ vestræ celsitudini succincte scripsimus, ipsi vobis, si necesse sit, latius apertiusque manifestent, et, quantum ratio postulaverit, notitiam veritatis præsentis denuntiatione et certa assertionem demonstrant. Quorum consiliis in his quæ ad Dominum pertinent, et salutem animarum vestrarum necessaria sunt, indubitanter potestis credere, sicut nos in ipsis per studium religionis et actuum suorum comprobavimus, et vos in eorum poteritis conversatione perpendere. Igitur quod ad nos pertinuit, aut providendum ex officio aut satisfaciendo justitiæ debito, Deo miserante, fecimus; quid vestræ causæ salutis a vobis exigat, et quantum beato Petro apostolorum principi debeatis indicavimus, ne ignorantia obsit, nec sub vana securitate labentis lucis et temporis damnosa vobis, quod absit! subrepat negligentia. Vos autem quid vestrum sit attendite, quid fides et Christiana devotio vestri principatus ad imitationem piissimorum principum exsequi debeat prudenti consilio pertractate, disponite atque statuete; et ita vos erga honorem beati Petri et sanctæ matris vestræ Romanæ Ecclesiæ promptos atque magnificos exhibete, ut vestra virtus et gloria, quæ Deo donante illustri victoria pollet, apostolicis intercessionibus clarior fiat et excelsior, et eorum vos semper benedictio muniat, auctoritas a peccatis absolvat, defensio tutos et illesos ab omni periculo protegat, quorum potestate

aliquantulum forma; e memoria sua, Scripturarum thesauris referta, manare, ut ita dicam; sinit vel inscius (Ed.).

divinitus illis tradita universitas hominum tam in A Data Carpinetæ, quarto Kalendas Julii, indictione
 coelo quam in terra ligatur et solvitur, et cœlestis decima quinta.
 regni janua cunctis aperitur et clauditur.

LIBER QUINTUS REGISTRI.

Anno ab Incarnatione Domini millesimo septuagesimo septimo, indictione decima quinta (393).

EPISTOLA PRIMA.

AD CANONICOS SANCTI MARTINI LUCENSIS.

(Anno 1077.)

Arguit eos quod contra sua monita, et post promissam satisfactionem, canonicatus ac præbendas emerent. Quare omnibus qui eas sic adepti fuerint, introitum majoris ecclesiæ et earum retentionem omnino interdicit.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, canonicis Sancti Martini Lucensis Ecclesiæ.

Meminisse debetis, quoties et cum quanta cura vos monuerimus apud vos manentes, ne terrena pertura commoda majoris quam animas vestras æstimantes, ita vos ad obedientiam justitiæ exhiberetis, ut ulterius sub excommunicationis vinculo, quod in acquirendis contra apostolica decreta præbendis vos incurrisse manifestum erat, non permaneretis. Verum, ut ipsa res indicat, substantiam vestræ licet iniquæ possessionis pretiosiore quam vosmetipsos facitis, qui, sprete admonitionibus nostris et contempta apostolica auctoritate, pro lucris temporalibus et explenda cupiditate vestra, sub maledicto anathematis post promissam nobis satisfactionem recidivo ac deliberato prævaricationis crimine jacere non pertimescitis. Quapropter, quoniam tantæ præsumptionis contumaciam, et tam immanis avaritiæ culpam, nostra nec taciturnitate dissimulare, nec patientia non modo ad vestrum, sed ad illorum etiam cum quibus communicatis periculum diutius fovere audemus, præsentis auctoritate omnibus qui inter vos contra apostolica privilegia beati Leonis papæ canonicas pecunia adepti sunt, introitum majoris ecclesiæ, videlicet Sancti Martini, et easdem canonicas vel præbendas ulterius retinendi licentiam et potestatem ex parte omnipotentis Dei et beati Petri apostolorum principis usque ad condignam satisfactionem interdiximus.

Data Florentiæ, tertio Idus Augusti, indictione decima quinta.

EPISTOLA II.

AD EPISCOPOS ET CLERICOS CORCICÆ.

(Anno 1077.)

Pro suo pastoralis officio mittit legatum episcopum Pisanum electum, qui vice sua quæ ad religionem pertinent exsequatur; cui ut debitam obedientiam exhibeant præcipit.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, omnibus episcopis, clericis, consulibus, majoribus et minoribus in insula Corsica consistentibus [existentibus], salutem et apostolicam benedictionem.

Quoniam propter multas occupationes ad per-

agendum nostræ sollicitudinis debitum, singularum provinciarum Ecclesias per nosmetipsos visitare non possumus, necessarium valde est ut, exigente ratione vel tempore, aliquem modo ad illas partes mittere studeamus, per quem commissa nobis secundum voluntatem Dei repræsentetur auctoritas, et Dominici gregis salus atque communis provideatur utilitas. Scimus enim quoniam sine detrimento et magno animarum periculo esse non potest, cum illius diligentia ad quem summa negotiorum et curæ necessitas præcipue spectat, diu subditis ac commissis sibi fratribus deest. Quapropter, considerantes et valde timentes ne hujusmodi erga vos providentiæ tandiu prætermissum studium et nobis in negligentia culpam reputetur, et vestræ saluti (quod absit!) perniciosum aut contrarium fuerit, data primum opportunitate, misimus ad vos hunc fratrem nostrum Landulphum Pisanæ Ecclesiæ electum episcopum, cui et vicem nostram in vobis commisimus, ut ea quæ ad ordinem sacræ religionis pertinent rite exsequens, juxta prophetæ dictum, evellat et destruat, ædificet et plantet: cui vos obedire et unanimiter assistere volumus, admonentes et apostolica auctoritate præcipientes ut, eum cum omni charitate et honore suscipientes, talem sibi honorem et reverentiam exhibeatis, qualem ex constitutione sanctorum Patrum iis exhibere oportet quos sancta et apostolica sedes in partem suæ sollicitudinis assumendos, quibusque vicem Romani pontificis committendam esse prævidet.

Data Senæ, Kalendis Septembris, indictione incipiente prima.

EPISTOLA III.

AD RODULPHUM ET RAINERUM EPISCOPOS.

(Anno 1077.)

Monet ut in Ecclesia Volaterrana, quoniam de idonea episcopi persona convenit, ab omnibus generalem electionem fieri procurent, et cum sua vice confirmet, quidquid actum fuerit significent, et electum pro suscipienda consecratione ad se quamprimum mittant.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, RADULPHO Senensi episcopo, et RAINERIO Florentino [episcopo], salutem et apostolicam benedictionem.

Non ignorare vos credimus quantum sollicitudinis quantumque fatigationis habuerimus, id agentes ut in Volaterrana Ecclesia secundum Dominum et auctoritatem canonum utilis et idoneus eligeretur episcopus. Et, quia secundum voluntatem Dei in personam Bonoisi Mantuani archipresbiteri et no-

(393) Præter duas reliquæ omnes pertinent ad indictionem primam.

stra consilia et voluntas eorum qui de illa Ecclesia sunt convenit, apostolica vos auctoritate monemus ut, eandem Ecclesiam adeuntes, qualiter generalis electio fiat ab omnibus curetis, et eam, sicut moris ex antiqua sanctorum Patrum traditione fuisse cognoscitis, nostra vice confirmetis. Quo facto et rem quam ordinate facta fuerit nobis sine dilatione certis litteris vestris indicate, et electum pro suscipienda consecratione quantocius ad nos cum solemnibus decreto cleri et populi destinate.

Data Romæ decimo sexto Kalendas Octobris, indictione prima.

EPISTOLA IV.

AD CORSOS.

(Anno 1077.)

Lelatur quod insulam Corsicam, quæ antiquitus juris erat sancti Petri, ab invasoribus vindicantes, ad apostolicæ sedis ditionem reverti velint : in qua voluntate eos confirmat. Paratissimum ad eam rem auxilium pollicetur. Monet ut legato suo qui provinciæ regimen suscipiet fideliter obsequantur.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, omnibus episcopis et viris nobiles, cunctisque tam majoribus quam minoribus in insula Corsica consistentibus, salutem et apostolicam benedictionem.

Scitis, fratres et charissimi in Christo filii, non solum vobis, sed multis gentibus manifestum esse, insulam, quam inhabitatis, nulli mortalium, nullique potestati, nisi sanctæ Romanæ Ecclesiæ ex debito vel juris proprietate pertinere : et quod illi qui eam hactenus violenter, nihil servitii, nihil fidelitatis, nihil penitus subjectionis aut obedientiæ beato Petro exhibentes, tenuerunt, semetipsos crimine sacrilegii, et animarum suarum gravi periculo obligaverunt. Cognoscentes autem, per quosdam fideles nostros et vestros amicos, vos ad honorem et justitiam apostolici principatus, sicut oportere cognoscitis, velle reverti, et diu subtractam ab invasoribus justitiam beato Petro vestris temporibus vestrisque studiis redhiberi, valde gavisus sumus : scientes vobis hoc non solum ad præsentem, sed etiam ad futuram provenire utilitatem et gloriam. Nec diffidere quidem aut quidquam in hac causa vos dubitare oportet quoniam, si modo vestra voluntas firma et erga beatum Petrum fides immota perman-
serit, habemus per misericordiam Dei in Tuscia multas comitum et nobilium virorum copias ad vestrum adjutorium, si necesse fuerit, defensionemque paratas. Quapropter, quod in hac re opportunissimum nobis visum est, misimus ad vos fratrem vestrum Landulphum Pisanæ Ecclesiæ episcopum [in episcopum electum], cui etiam inter vos vicem nostram in spiritualibus commisimus, ut terram ex parte beati Petri et nostra vice suscipiat, et eam cum omni studio et diligentia regat, et de omnibus rebus ac causis beato Petro et nobis per illum pertinentibus se intromittat : cui vos pro amore et reverentia ejusdem beati Petri apostolorum principis obedire

PATROL. CXLVIII.

et fideliter in omnibus assistere volumus, et apostolica auctoritate monemus : et ut magis securus magisque ad omnia inter vos promptus esse valeat, fidelitatem quoque, si postulaverit, præmissa tamen sancti Petri et nostra nostrorumque successorum, non denegetis, nec aliqua occasione sibi facere recusetis.

Data Romæ decimo sexto Kalendis Octobris, indictione prima.

EPISTOLA V.

AD AQUILBIENSES.

(Anno 1077.)

Illud se inter omnia præcipue desiderare scribit, ut in unaquaque Ecclesia talis eligatur, qui nomen et officium pastoris habere dignus sit : idcirco legatos se misisse ad inquirendum diligenter de qualitatibus ab eis in episcopum electi : quem si idoneum repererint, confirmant : sin minus, alius eligatur.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, clero et populo Aquileiensis Ecclesiæ salutem et apostolicam benedictionem.

Antiqua et nota sacræ institutionis est regula, non ab hominibus, sed ab Jesu Christo Deo et Domino nostro, plenissima suæ sapientiæ consideratione, et veritatis diffinitione sancita, ipso dicente in Evangelio : *Qui intrat per ostium pastor est ovium, qui autem non intrat per ostium, sed ascendit aliunde, fur est et latro* (Joan. x). Quapropter quod in Ecclesia diu peccatis facientibus neglectum et nefanda consuetudine corruptum fuit, et est, nos ad honorem Dei et salutem totius Christianitatis innovare et restaurare cupimus, videlicet ut ad regendum populum Dei in unaquaque Ecclesia, exigente tempore, talis et eo ordine eligatur episcopus, qui juxta veritatis sententiam non fur et latro dici debeat, sed nomen et officium pastoris habere dignus existat. Hæc quidem nostra voluntas, hoc nostrum est desiderium, hoc, miserante Deo, nostrum, quoad vixerimus, indefessum erit studium. Cæterum quod ad servitium et debitam fidelitatem regis pertinet, nequaquam contradicere aut impedire volumus. Et ideo nihil novi, nihil nostris adinventionibus superinducere conamur, sed illud solummodo quærimus, quod et omnium salus postulat et necessitas, ut in ordinatione episcoporum, secundum communem sanctorum Patrum intelligentiam et approbationem, primo omnium evangelica et canonica servetur auctoritas. Quod autem nobis de electione apud vos facta significastis, gratanter accepimus : et, si ita rite factam esse constiterit ut in nullo vobis sacra contradicat auctoritas, teste conscientia nostra valde gaudemus, et omnipotenti Deo gratias agimus. Verum quia (sicut supra diximus) in hujusmodi causa non secundum arbitrium nostrum, sed per viam et doctrinam orthodoxorum Patrum incedere cupimus, misimus ad vos hos legatos nostros harum litterarum portitores, ut causam undique diligenter inquirent; et, si eum quem vos elegisse dicitis, vita, moribus, et scientia ad apicem tantæ dignitatis idoneum

et regulariter assignatum esse perspexerint, electionem vestram (sicut justum est) nostra vice confirmet: sin autem in eo aliquid contrarium et dignum reprehensione, quominus ad episcopale regimen pervenire debeat, invenerint; amoto illo, talem studeatis eligere personam quæ tanto honori et officio congruat, et quam nostra per eosdem legatos repræsentata auctoritas approbare et confirmare debeat. Illud enim scitote, quod si legalem et canonicam electionem vos fecisse cognoverimus, omnia vobis et Ecclesiæ vestræ, quæ apostolica debet et valet auctoritas, cum omni charitate præsidia exhibebimus: et si quis aliter ad sedem illam aspirare præsumperit, procul dubio non solum contra eum, sed etiam contra omnes fautores suos gladium sancti Petri, et apostolicæ animadversionis jaculum districtè vibratum et emissum sentiet.

Data Romæ decimo quinto Kalendas Octobris, indictione prima.

EPISTOLA VI.

AD SUFFRAGANEOS ECCLESIE AQUILEIENSIS.

(Anno 1077.)

Monet eos diligenter curent ut electio episcopi Aquileiensis, propter quam legatos mittit, canonicè fiat; schismaticis autem canonicæ electioni annitentibus misericordiam pollicetur: si vero contra nitantur, aut si quis illam sedem occupet, graves minatur pœnas.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, omnibus episcopis Aquileiensis Ecclesiæ suffraganeis, his qui se vere fratres exhibuerunt [exhibent], salutem et apostolicam benedictionem; illis vero qui non solum a charitate fraternitatis, sed ab unitate etiam Ecclesiæ schismatica pravitate discesserunt, debitæ sollicitudinis exhortationem.

Clerus et populus Aquileiensis Ecclesiæ, legatis ad nos litterisque directis, nuntiaverunt nobis, defuncto nuper Sichardo episcopo suo, se archidiaconum ejusdem Ecclesiæ in locum illius regiminis elegerunt, postulantes ut et nos electioni eorum nostræ auctoritatis assensum confirmationemque adhiberemus. Verum, quia rem tantopere perspiciendam adhuc incognitam in prima auditione tam subito approbare tutum non fuit, misimus illuc legatos nostros, ut causam et ordinem electionis subtili exploratione perquirant, et quidquid inde aut confirmandum aut reprobandum est, diligenti circumspectione [addendum forte nobis notum] faciant. Monemus igitur et vos, quorum quidem multum interest, ut in hac re vestræ sollicitudinis studium adhibeatis; quatenus, auxiliante Deo, talis sit qui in culmine tantæ dignitatis præsidere debeat, ut vobis, qui ei manus imponere debetis, non tristitiæ aut periculo, sed gaudio et honori, et commissæ sibi plebi salutis esse valeat. Vobis autem, qui, nescio an timore aut qua occasione seducti, manus et linguas vestras novo et inaudito schismate polluistis, et ob hoc in laqueum anathematis incidistis, seorsum dicimus quoniam, si in præfata Aquileiensi Ecclesia aliquis dignus et idoneus in episcopum vobis sincera voluntate an-

nitentibus electus fuerit, cum consilio illius et eorum fratrum qui in sinu sanctæ matris Ecclesiæ firmiter perstiterunt, quantam sub obtentu divinæ gratiæ potuerimus misericordiam vobis exhibere, et erratus vestri pondus, quantum, Deo solatiante, audere et posse dabitur, portare parati sumus. Sin autem vos contra hoc niti, et impedimenti objectiones quærere et invenire cognoverimus, in eam autem partem consentire ut contra divinam et canonicam auctoritatem quispiam sibi sedis illius occupationem præsumat, procul dubio et ille dignam suæ iniquitatis mercedem inveniet, et de vobis sancta et apostolica sedes, quanto provocata gravius, tanto culparum rationes exiget districtius, judicabit acerbius.

Data Romæ decimo quinto Kalendas Octobris, indictione prima.

EPISTOLA VII.

AD UDONEM TREVIRENSEM ET SUFFRAGANEOS.

(Anno 1077.)

Significat sollicitudinem suam de regni Teutonicorum perturbatione sedanda: qua de re ad omnes principes litteras misisse, ut tanto malo opem ferant: quæ cum an ad eos pervenerint nesciat, iterum exemplaria mittit una cum sacramento Henrici regis, qui, eo contempto, suos legatos capi permiserit. Hortatur eos ad ecclesiasticam libertatem, et ad communem salutem defendendam.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, UDONI Trevirensi archiepiscopo, et ejus episcopis suffraganeis, salutem et apostolicam benedictionem.

De motu et perturbatione regni Teutonicorum quantam sollicitudinem quantamque jam per longum tempus anxietatem sustinuerimus, ille præ omnibus novit qui omnium secretorum cognitor est et inspector verus. Cui, etiam si tales exaudire dignatur, multas supplicationes fecimus, et faciemus, commonitis et exoratis multis fratribus et religiosis congregationibus ad studium earundem supplicationum, ut misereretur gentis illius, nec sineret eam in propria armari viscera, et ad ruinam domesticæ fortitudinis in bello confluere, sed totius discordiæ causas sua potenti virtute compesceret, et sua moderatione sine funesto et luctuoso fine componeret. Litteras quoque jam ante tres menses et eo amplius illuc direximus, videlicet legatis nostris Bernardo diacono nostro, et idem Bernardo religioso Massiliensi abbati, quem captum esse audivimus, nec non et universis principibus terræ tam ecclesiasticis quam sæcularibus personis, in quibus quod nobis ad evitandam cædem, incendia, et alia bellorum pericula, optimum et in tanti negotii diffinitione justissimum videbatur, eos consulendo et hortando cum omni studio exsequi admonuimus; et ut fortius insisterent apostolica auctoritate injunximus. Verum, quia nobis non satis compertum est utrum ad vos pervenerint illæ litteræ aut, si perlatæ sint, ne forte de earum veritate aliquid dubitetis, easdem vobis de nostris exemplaribus rescriptas mittere curavimus, admonentes vos et per

veram obedientiam præcipientes, modis omnibus operam detis ut causa secundum sententiam earum litterarum pertractata finem habeat et accipiat. Minimus etiam vobis sacramentum quod rex Henricus vobis per fideles suos quosdam fecit, data quidem propria manu sua in manum abbatis Cluniacensis, ut, perlecto eo, cognoscatis quam recte quamque honeste pro suo nomine se erga nos habuerit: quippe a cujus fidelibus legati nostri postea capti sunt, videlicet Gerardus [Bernardus] Ostiensis episcopus in Longobardia, Bernardus abbas Massiliensis in terra Teutonica; unde eum nihil adhuc dignum fecisse cognovimus. Quanquam nos nunquam eum in aliqua causa, Deo providente, hac occasione contravenire, justitiam circumvenire aut gravare velimus, sicut etiam post cœptum negotium nunquam apud nos aut precibus aut aliqua ostentatione amicitiarum vel inimicitiarum obtinere potuit ut quidquam pro eo præter quod justum videretur dicere vel censere vellemus. Atque in ea re, quoad vixerimus, incunctanter, Deo adjuvante, persistere nullo periculo vitæ vel mortis deterrebimur. Agite ergo, dilectissimi fratres, ut appareat quantum libertatem Ecclesiæ et communem salutem omnium diligatis; scientes quoniam, si causa neglecta fuerit, et ad graviolem (quod absit!) exacerbationem venerit, non solum genti vestræ et regno Teutonicorum, sed quoad fines Christianitatis sunt, damna, pericula, confusionem, et inæstimabiles miseriarum causas pariet.

Data Romæ secundo Kalendas Octobris, indictione prima.

EPISTOLA VIII.

AD RICHERIUM, RICHARDUM, ET EORUM SUFFRAGANEOS.
(ANNO 1077.)

Aurelianensis episcopi multa scelera perstringens, præcipit eis ut ad examen illius actionum convenientes, eum ad respondendum litteris convocent: qui si vel venire noluerit, vel de objectis non se purgaverit, depositum et privatum illum declarent, quam sententiam jubet promulgari, et in ejus locum Saxonem [Sanzonem de quo ep. 14] quemdam subrogari.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, RICHERIO Senonensi archiepiscopo, et RICHARDO Biturigensi [Bituricensi, et sic semper], eorumque suffraganeis, salutem et apostolicam benedictionem.

Sicut quorundam vestrum novit fraternitas, multis jam clamoribus multisque litteris elaboravimus ut Aurelianensis Ecclesia ad pristinum suæ nobilitatis statum revocaretur: sed peccatis, ut credimus, populi promerentibus, ita pseudoepiscoporum ibidem occupatio prævaluit, quod adhuc omnino spinas confusionis suæ extirpare non potuimus. Quanta enim inobedientia Rainerius dictus eorum episcopus contra auctoritatem sedis apostolicæ se armaverit, et in quantam confusionem quantumque detrimentum Ecclesiam illam perduxerit, licet vos scire non dubitamus, quosdam tamen excessuum suorum religioni vestræ nominatim dicere

procuravimus. Dicitur siquidem legitimam ætatem non habens contra decreta sanctorum Patrum sine idonea cleri et populi electione ecclesiam invasisse. Dicitur etiam huic iniquitati illud addidisse, ut in promotione clericorum archidiaconatus et abbatias per negotiationem vendendo, nullam honestatem nullumque Dei timorem servaverit. Super hoc etiam bis et ter fraterna charitate a nobis vocatus, non solum ad nos venire neglexit, sed etiam aliquem qui eum de objectis legitime excusaret mittere contempsit, et a nobis interdictus, quinimo a communione corporis et sanguinis Domini separatus, officium episcopale celebrare non timuit. Benedictum etiam deferentem litteras nostras in captione suorum ad contemptum apostolicæ sedis diu affici permisit. Quapropter iniquitatem ejus deinceps non ferentes, apostolica auctoritate vobis præcipimus ut, ad examinationem actuum suorum in locum quem magis aptum probaveritis conveniatis, ad quem prius litteris vestris eum convocetis, ibique, de supradictis vobis respondeat, et, si potest, se innocentem reddat. Quod si forte, in superbia sua permanens, infra quadraginta dies admonitionis venire contempserit, aut veniens de omnibus supradictis canonice se non expurgaverit, iudicio sancti Spiritus et auctoritate apostolica sententiam damnationis et depositionis sine omni spe restitutionis in eum promulgamus. Quam vos sicut decet, sequentes, per aures circumstantis populi diffundite, et Saxonem ipsum de quo vos mihi scripsistis, qui beati Petri consilium et nostrum expetiit, in loco illius depositi secundum Deum subrogate.

Data Romæ secundo Nonas Octobris, indictione prima.

EPISTOLA IX.

AD RAINERIUM EPISCOPUM AURELIANENSEM.
(ANNO 1077.)

Præcipit ut intra XL dies ad locum quem Senonenses et alii episcopi, quibus id commisit, probaverint; conveniat de objectis criminibus se purgaturus. Quod si parere neglexerit, vel se non purgaverit; damnationis sententiam sine spe restitutionis in eum promulgat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, RAINERIO dicto Aurelianensi episcopo.

Licet non alias nisi damnationis litteras ab apostolica sede jam ex longo tempore inobedientia tua promeruerit, nos tamen, ex radice infructuosæ mentis tuæ aliquid boni in vanum excutere tentantes, hanc nostram tibi curavimus mittere legationem, videlicet ut in præsentia confratrum nostrorum Richerii Senonensis archiepiscopi, et Richardi Biturigensis, necnon suffraganeorum suorum, et aliorum religiosorum qui Deum timeant, responsurus de objectis venias. Quibus litteras nostras misimus, ut ipsi in eo loco quem magis habilem et aptum probaverint, conveniant, et causam tuam diligenter perquirant. Terminum autem examinandi hujus negotii infra quadraginta dies post receptionem litterarum

nostrarum præfigimus. Et, quia de objiciendis tibi cautum te atque providum reddere volumus, ea tibi ante pertractationem negotii insinuamus. Diceris siquidem legitimam ætatem non habens, contra decreta sanctorum Patrum, sine idonea cleri et populi electione te eis injecisse. Diceris enim huic iniquitati illud addidisse, ut in promotiones clericorum, archidiaconatus, et abbatias per negotiationem vendendo, nullam honestatem nullumque Dei timorem servaveris. Super hoc etiam, ut nobis videtur, bis et ter fraterna charitate a nobis vocatus, non solum ad nos non venisti, sed etiam aliquem qui te de objectis juste excusaret mittere contempsisti. Suspensus etiam ab episcopali officio, et a communione corporis et sanguinis Domini, publicas missas celebrare non timuisti. Clericum etiam deferentem litteras nostras diu in captione tuorum ad contemptum apostolicæ sedis diu affici permisisti. Quapropter, si cognoscis te super his omnibus inculpabilem, ad conventum confratrum nostrorum adire atque respondere nulla ratione prætermittas. Quod si in superbia tua permanens aut illuc venire contempseris, aut veniens de his omnibus canonice te non expurgaveris, iudicio sancti Spiritus, et auctoritate apostolicæ sedis, sententiam damnationis sine omni ipse restitutionis in te promulgamus.

Data Romæ secundo Nonas Octobris, indictione I.

EPISTOLA X.

AD REGEM DANIÆ

(ANNO 1077).

Commendans ejus patris defuncti observantiam erga Romanam Ecclesiam, hortatur ut orationibus et eleemosynis illi suffragetur, atque ejus in Romanam Ecclesiam obsequium imitetur, et in regni administratione, præcipue in tuenda Ecclesia, cupit ut legatos ad se mittat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, regi Danorum salutem et apostolicam benedictionem.

Sancta et universalis mater nostra, Romana Ecclesia scilicet, quanta dilectionis et amoris instantia erga patris tui curam et honoris tui sollicitudinem invigilaverit, te plene nosse, nec tui memoria excidisse dubitamus, videlicet cum ipse reminisci poteris quam puram semper, et in omnibus servitutis et debitæ obedientiæ reverentiam circa beati Petri apostoli honorem exhibuerit. Suis namque temporibus, ut apostolica testatur Ecclesia, tam devotum, tam fidum, tamque unicum in amoris sui studio fuisse filium novimus, ut pene in regibus nullus inveniretur secundus, et ni diabolico instinctu incentives vitiorum illecebras imitans corporis sui frena laxasset, inter optime Deo placentes reges illum coelicas sedes inhabitare nequaquam dubitaremus. Sed quoniam credimus, apostolis quibus fidelis existit opitulantis, Domini illum misericordia et gratuita pietate lamenta poenitentiae ante vitæ suæ finem contrito corde arripuisse, veniam posse consequi non dubitamus, imo sui memores in orationibus nostris sibi concedi charitatis affectu rogamus, et te, ut optimum decet filium, ei succurrere largis

eleemosynarum subsidiis et Ecclesiarum orationibus hortamur. Decet enim ut qui te sui corporalis et sæcularis regni seu honoris hæredem ut bonus pater reliquit, spiritualibus auxiliis, prout esse poterit, non videatur fraudari; quatenus res, quæ tibi decus paterni ministrant regni, manibus pauperum delatæ, in cælo patri conferant auxilium requiei. Nunc vero, fili charissime, apostolica te invitatione monemus ut patris tui fidem et dilectionem, quam erga apostolicam gessit Ecclesiam, corde prospicias, fide intendas, mente advertas, et sic te filium beati Petri apostoli exhibeas, quatenus sereno te vultu conspiciens in hæreditatem superni regni, in locum piæ retributionis, ut dignam sobolem introducat. Si vero te devotum prospexerit, profecto vocem pii sui magistri assumens, dicet: *Volo ut ubi ego sum et hic sis mecum (Joan. XXXVII)*. Sic enim a Domino potestatem accepisse credimus, ut quem ligaret, ligatus, et quem solveret, in cælis esset solutus. Et idcirco iterum iterumque monemus ut te ita dignum acceptabilemque, prout fragilitas humana permiserit, Domino concedente, omni annisu perficere satagas, ut tam præsentis quam etiam futuri regni sublimitatem obtinere valeas. Quod si forte pater etiam tuus, diabolo suadente, aliqua incurrit animæ detrimenta, cælum potius, imo cæli Dominum hortamur attendas quam terram, et contra ea tui creatoris invincibilia arma corde quotidie puro exposcas; quatenus et profectu apostolici filii lætemur, et tuis comparibus regibus incitamenta valeas præbere virtutum. Monemus insuper, charissime, ut tibi commissi a Deo regni honorem omni industria, solertia peritiaque custodias. Sit vita tua digna, sapientia referta, justitiæ et misericordiæ condimento saleque condita, ut de te vera sapientia, quæ Deus est, dicere queat: *Per me rex iste regnat (Proverb. VIII)*. Pauperum et pupillorum ac viduarum adjutor indeficiens esto: sciens pro certo quoniam ex his operibus et condimentis amor tibi reconciliatur Dei. Audivimus insuper, nec dubitamus, quod Dei Ecclesia, quæ mater et domina nostra est, sicut in multis aliis terrarum partibus, ita in vestris ab iniquis hominibus et diaboli membris comprimatur, et non ut decet tueatur et veneretur. Ad cujus auxilium et tuitionem in omnibus et super omnia te invigilare volumus, et paterne monemus; nam talibus non resistere, quid aliud est quam fidem negare? Quapropter monemus et obsecramus ut, posthabito omni humano odio, invidia postposita, etiamsi incubuerit morte, eam eruere, protegere, fovere, tueri, et ab insidiantium faucibus luporum eripere pro posse labores; sciens pro certo quod nullam orationem, nullumque gratius sacrificium in supremi Arbitri oculis poteris offerre. Votum insuper nostrum tale, Deo teste, est, quod sæpe velimus nuntios tuos videre, per quos possumus tui salutem, animæ videlicet et corporis, plenius agnoscere, et te mutua vice, prout Deus concederet, apostolicis institutionibus excitare. Omnipotens Deus, a quo

bona cuncta procedunt, meritis beatissimorum apostolorum Petri et Pauli te, charissime fili, custodiat, et sua virtute et pietate corroboret : quatenus sic in ipso temporalia administrare valeas, ut post hujus vitæ metam æterni regni gloriam obtinere merearis.

Data Romæ octavo Idus Novembris, indictione prima.

EPISTOLA XI.

AD HUGONEM DIENSEM EPISCOPUM.

(Anno 1077.)

Confirmat excommunicationem ac depositionem ab eo factam cujusdam juvenis in Carnotensi Ecclesia intrusi. Ad quam regendam cum abbas Sanctæ Euphemie a rege Francorum postularetur, præcipit ut, voluntate omnium diligenter perquisita, quidquid pro ejus canonica electione, vel contra eam invenerit, per litteras sibi significet.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, HUGONI Diensi episcopo salutem et apostolicam benedictionem.

Quid de negotio Carnotensis Ecclesiæ actum sit, tua relatione, remota omni ambiguitate, sicut oportuerat, cognovisse vellemus. Pervenit enim ad aures nostras te excommunicasse et irrecuperabiliter deposuisse quemdam juvenem illuc indigne appositum pro episcopo : quod quidem, si ita est, nobis multum placet, et præsentis auctoritate confirmamus. Cæterum frateritati tuæ notum esse volumus Philippum regem Francorum iterata postulationum missione ad nos direxisse pro Roberto abbate monasterii sanctæ Euphemie de Calabria, qui et hoc in anno, cum in Longobardia eramus, per nos transivit in Franciam, ut eum ad regimen Carnotensis Ecclesiæ episcopum probarem et ordinarem. Reversus est etiam ille idem Robertus abbas ad nos, dicens se donum episcopatus offerente rege refusasse, nec quidquam inde sine nostro consilio facere voluisse vel facturum esse : veneruntque cum eo duo clerici præfatæ Ecclesiæ referentes nobis, et multum affirmantes, pene omnium qui de eadem Ecclesia sunt majorum et meliorum voluntates in hunc convenisse; non tamen aliquam de eo electionem factam esse. Verum quia, sanctorum Patrum statuta sequi et observare cupientes, nihil de eo aut de promotione ejus sine electione Ecclesiæ nobis probandum esse judicavimus, nec idipsum quod isti nobis de voluntate absentium referebant satis constabat, prudentiam tuam admonemus ut ecclesiam illam aut per te, aut per fidelem et probatam tibi personam, visitare studeas, et voluntatem omnium tam majorum quam minorum super hæc re diligenti inquisitione cognoscas. Quod si causam ex omni parte divina miseratione et dispensatione ita coaptare posse videris, ut illorum in hunc, quem supra diximus, abbatem voluntas libera, consideratio prudens, electio canonica, et sanctorum Patrum regulis consonans dignoscatur, quam citissime nobis certa litterarum tuarum significatione indicare precures : ut quæ ad effectum hujus dis-

penationis necessaria sunt, Deo auctore, exsequi et implere possimus. Sin autem aliter aliquid inveneris, quod et causa potior et ratio probabilior administret, itidem nobis notificare non differas : quatenus in quo oporteat nobis et ecclesiæ providere, ac salubriter, Deo adjuvante, quod officii nostri est impendere valeamus [Datum Romæ indict. 1].

EPISTOLA XII.

AD MICHAËLEM REGEM SCLAVORUM.

(Anno 1077.)

Ut alios nuntios mittat, per quos, causa inter Spalatanum et Ragusanum episcopos diligenter cognita, ejus petitioni satisfacere possit.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, MICHAËLI Sclavorum regi salutem et apostolicam benedictionem.

Cognoscat debitæ tuæ devotionis circa sedem apostolicam reverentia, Petrum apud vos dictum nostrum legatum adhuc ad nostram non advenisse præsentiam, suas tamen misisse litteras, quæ ita vestris dissonantes existunt, quod vestram causam, seu Ragusanæ Ecclesiæ, penitus finire nequivimus. Quapropter Petrum Antibarensem episcopum atque Ragusanum, sive alios idoneos nuntios, ad nos mittere oportet, per quos de lite quæ inter Spalatanum archiepiscopum ac Ragusanum [Ragusinum et sic semper], justitia possit inquiri, ac canonice diffiniri, tuique regni honor a nobis cognosci. Tunc vero, re cognita, tuæ petitioni juste satisfacere, secundum quod cupimus, valebimus, ac in dono vexilli, et in concessione pallii, quasi charissimum beati Petri filium, dictante rectitudine audiemus.

Data Romæ quinto Idus Januarii, indictione prima.

EPISTOLA XIII.

AD GUIBERTUM RAVENNATEM ARCHIEPISCOPUM, ETC.

(Anno 1077.)

Temeritatem eorum in offendenda sancta Romana Ecclesia incusans, saluti ipsorum consulens, ad synodum eos vocat, promittens eos securos fore, seque justitiæ rigorem temperaturum.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, GUIBERTO Ravennati archiepiscopo, omnibusque suffraganeis ejus et universis episcopis et abbatibus in marchia Firmana et Camerina, et in Pentapoli et Æmilie et Longobardiæ partibus constitutis.

Salutem vobis cum apostolica benedictione libenter mitteremus, si vestræ temeritati sanctorum Patrum auctoritas non obstitisset. Quam graviter enim ultra quam Christianos oporteret beatum Petrum apostolum ejusque sanctam Romanam Ecclesiam, vestram utique omnium fidelium matrem, offensam atque commotam reddidistis, Deus est estis, sanctorumque Patrum regula, vestraque conscientia. Sed, quoniam humanum est peccare, Deique peccantibus conversis veniam tribuere; ipsa quæ ejusdem Dei et Domini sanguine fundata est Ecclesia ad gremium suum redire vos adhuc ut mater expectat : nequaquam in vestra grassari desiderat nece, imo vestræ cupit saluti occurrere. Quapropter moti tam vestra quam omnia gregia

Christi nobis commissi salute, ex omnipotentis Dei A parte et Romanæ Ecclesiæ, universalis videlicet matris, apostolica auctoritate monemus et invitamus vos ut ad synodum, quam, Deo auctore, in proxima venturæ Quadragesimæ prima hebdomada celebraturi sumus, conveniatis : scientes vos securos fore ab omni læsione vitæ et membrorum, rerumque vestrarum, et ab omni sæculari injuria, eorum scilicet quos constringere poterimus. Sciatis etiam quod apud nos nullius unquam odium aut preces seu turpis jactantia locum obtinere poterit, quo contra vos in aliquo injustitiam exercere possit; imo rigorem justitiæ (prout possimus) temperantes, indulgere vobis quantum sine detrimento animarum vestrarum et nostro periculo poterimus parati sumus. Desideramus enim potius, Deo teste, vestræ salutis B et populi vobis crediti consulere, quam nostro sæculari commodo in aliquo providere.

Data Romæ quinto Kalendas Februarii, indictione prima.

EPISTOLA XIV.

AD AURELIANENSES.

(Anno 1077.)

Ut Sanzoni, qui, confutatis omnibus sibi ab æmulis objectis criminibus coram episcopis delegatis, dignum se Aurelianensi episcopatu, ad quem electus fuerat, demonstravit, omnem honorem ac reverentiam exhibeant, donec diffinitivam sententiam, adhuc suspensam, declaret.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, clero et populo Aurelianensis Ecclesiæ salutem et apostolicam benedictionem. C

Litteras a vobis delatas apostolicam sedem accepisse non ignorare vos credimus, quibus electio episcopalis facta in Sanzone Ecclesiæ vestræ clerico intimabatur : quibus quoniam honestatem ejus jam pridem agnovimus, fidem accommodare assensumque præbere parati sumus. Sed quoniam instinctu quoque actu nescimus inopinatæ litteræ nihil priorum sensus habentes, imo contraria sentientes, ad nostram præsentiam delatæ sunt, nostram diffinitivam sententiam, ne facere aliquid super hoc negotio præcipitanter et inordinate videremur, quoadusque nobis aut nuntium seu litteras vestras mittatis, per quas omnia ejusdem negotii acta plenius cognoscamus, suspendere dignum duximus. Tamen unum D vos scire volumus, quod clericos illos, qui a vobis litteras nobis detulerant, quique Sanzoni contraria sentiebant, una cum prænominato Sanzone coram episcoporum nostrorum præsentia diligenter perscrutari fecimus : quatenus, utriusque partis veritate præcognita, quid improbandum abigeremus, quidve approbandum laudassemus. Tandem pene omnia quæ sui æmuli sibi objecerant Sanzo ipse confutans, sibi magis favere justitiam nobis dignis assertionibus demonstravit. Verum, quia nihil super hoc negotio aliisque suis causis absque nostro apostolico consensu consiliove agere cupit, imo se suaque omnia sub tutela sedis apostolicæ constituit, quantum sibi juste subvenire, Deo concedente, possumus,

non denegamus. Interea apostolica mansuetudine tam vos quam cæteros ubicunque possessionem habet monemus, et auctoritate præcipimus ut omnem honorem omnemque reverentiam sibi exhibere non denegetis, ac eum cum omnibus quæ sua sunt tute et sine omni molestia seu inquietudine manere permittatis : scientes quod si aliter feceritis (quod non credimus) ac ei honorem reverentiamque subtraxeritis, et eum et quæ sua sunt quiete et secure manere minime permiseritis, ita in vos sicut in hostes nostros et apostolicæ sedis adversarios vindictam et apostolicæ ultionis gladium exeremus. Nos vero cum prædicto viro Sanzone, Deo juvante, tale consilium adinvenimus, quod honor vestræ Ecclesiæ et utilitas in omnibus melius quam solito vigeat.

Data Romæ quinto [1V] Kalendas Februarii, indictione prima.

EPISTOLA XV.

AD GERMANOS.

(Anno 1077.)

Legatos apostolicos in synodo Romana pro concilianda pace in regno Teutonico fuisse designatos ait, quos impedire si quis præsumat, eum excommunicat. Præsentium portitorem hac de causa directum fuisse, ut cum archiepiscopo Trevirensi de loco et tempore conventus statuat, quo legati apostolici securius ire possint.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, archiepiscopis, episcopis, clericis, ducibus, principibus, marchionibus, omnibusque majoribus et minoribus in Teutonico regno constitutis, exceptis his qui canonica excommunicatione tenentur, salutem et apostolicam benedictionem [Si decretis R. E. obedierint].

Notum vobis fieri volumus, fratres charissimi, quod in ea synodo quam nuper Romæ celebravimus, inter multa alia quæ de statu sanctæ [Romanæ] ecclesiæ, Deo cooperante, peregrimus, de ruina et confusione nobilissimi regni vestri diligenter tractantes, hoc salutiferum et opportunum pro reparatione pacis vestræ fore putavimus, ut religiosi legati apostolicæ sedis ad partes vestras dirigantur, qui archiepiscopos, episcopos, et religiosos clericos, nec non laicos ad id idoneos, in loco qui utrique parti habilis et congruus sit, convenire commoneant, ut aut pacem, Deo auxiliante, inter vos componant, aut cui parti justitia faveant veraciter addiscant. Nam in eadem synodo diffinitum est quod nos contra eam partem quæ pacem fastu superbiæ refutaverit, et cui justitia non faverit, omni conamine omnibusque modis potestate beati Petri insurgamus. Et quia nonnullos de regno vestro intelleximus magis jurgium et discordiam quam pacem diligere, ex parte omnipotentis Dei et beatorum apostolorum Petri et Pauli interdicimus ut nullus sit qui, aliquo ingenio aut studio seu violentia, impediatur prædictos viros ad restaurandam regni vestri concordiam convenire, aut convenientes justum et legalem huius discordiæ finem imponere. Ad reprimenda etiam mala ingenia et illicitos conatus, iudicio sancti Spiritus, et

auctoritate apostolicæ sedis anathematizavimus et anathematizamus quicumque sive rex, sive archiepiscopus, sive episcopus, sive dux, sive marchio, sive alicujus dignitatis vel ordinis persona sit, præsumpserit aliquo modo hanc salutiferam constitutionem perturbare, videlicet qui operam dederit ne prædictus conventus fiat, aut concordia tantæ perturbationis. Adjecimus etiam eidem anathemati, ut quicumque hujus iniquitatis præsumptor fuerit, non solum in anima, sed etiam in corpore, et in omnibus rebus suis vindictam omnipotentis Dei sentiat, et in omni congressione belli nullas vires nullumque in vita sua triumphum obtineat, sed duplici contritione prostratus semper vilescat et confundatur, ut sic saltem ad pœnitentiam redire addiscat. Præsentium vero portitorem ad hoc vobis dirigimus, ut una cum venerabili fratre nostro Treverensi archiepiscopo, qui Henrico favet, et altero, qui utilis et religiosus ad hoc sit opus episcopus, ex parte Rodulphi locum et tempus prædicti conventus statuatur; quatenus legati nostri, quos præfati sumus, securius et certius ad vos venire, et quæ omnipotenti Deo placeant, ipso auxiliante, vobiscum valeant perficere.

Data Romæ septimo Idus Martii, indictione prima.

EPISTOLA XVI.

AD UDONEM TREVIRENSEM.

(Anno 1078.)

Hortatur ut pro componenda in regno Teutonicorum pace laboret; et notificato pontificis de pace consilio ad se veniat, ne legatos frustra et cum periculo mittat. Monet ut cui justitia favet, ipse quoque fa- veat, atque alios idem facere moneat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, UDONI Treverensi archiepiscopo, salutem et apostolicam benedictionem.

Quanta nobis sollicitudo quantaque tristitia sit de perturbatione imo de dissidio regni vestri olim clarissimi et potentissimi, in communibus litteris quas hoc in anno ad vos misimus satis vobis declaratum esse putamus. Verum quia res de die in diem perniciosius implicari videtur, nobis quoque cura cum nimia anxietate altius in mente figitur. Proinde quidquid nobis super hac re ad præsens melius visum est, quod nostra providentia vel auctoritate intervenire potuisset, maturare curavimus: quod tua fraternitas litteris, quibus id singulariter scriptum est, plenius cognoscat. Rogamus igitur et admoneamus prudentiam tuam, in qua multum confidimus, ut secundum tenorem earundem litterarum sine omni dilatione de causa hac te intromittas, et omnibus tam minoribus quam majoribus, quoad potes, quid a nobis deliberatum, et qualiter tibi injunctum sit, notum facias: ut, miserante Deo, et adjuvantibus his qui Dominum diligunt, tam feralis discordiæ furorem aut penitus compescere et (quod maxime optamus) ad plenam pacem reducere possimus; aut, si illud peccatis impediens minime obvenire poterit, saltem nos in tanto fratrum nostrorum periculo culpam negligentiae declinemus. Notificato au-

tem consilio et decreto nostro, et requisitis utrinque responsionibus, ut eam certitudinem et consensum inveniatis, ne in mittendis legatis nobis dubitandum non sit, ordinatis et confirmatis omnibus quæ ad prosequendum hoc negotium loco, tempore, vel cæteris convenientiis necessaria sunt, volumus ut tu et frater ille qui tecum hujus rei mediator esse debuerit, confestim ad nos veniatis: quatenus cognitis securitatibus, et quæ spes pacis esse debeat, legatos nostros tam sine periculo quam sine desperatione fructus laboris et fatigationis eorum vobiscum mittere valeamus. Nec durum tibi sit, frater, subire quod imponimus; quoniam ex quo in Ecclesia locum sacerdotii et officium suscepisti, nihil Deo dignius aut animæ tuæ salubrius fecisti, quam si in hac re nequitiam diabolicæ fraudis elidere, et salutem tot millium hominum, opitulante Deo, consulere potueris: et si hoc fatigationi tuæ pro voto non successerit, tibi tamen apud illum certa manet retributio, apud quem non infectum reputabitur omne bonum quod justa et perseveranti voluntate concipitur. Illud tamen a dilectione tua omnino nobis exhiberi volumus, ut, etiamsi illum alium, quem hujus rei mediatorem te habere supra diximus, socium itineris habere non possis, tu tamen ad nos venire nullatenus prætermittas. Præcipimus etiam tibi ex auctoritate B. Petri, ut cui justitia favet, tu omnino faveas, et hoc idem facere clericos et laicos quos poteris ex parte nostra commoneas. Treva etiam a vobis provisa usque ad quindecim dies post conventus solutionem illæsa servetur. Volumus autem ut apud regem diligenter procures quatenus legati nostri qui in partibus illis sunt, Bernardus scilicet diaconus sanctæ Romanæ Ecclesiæ, et Bernardus Massiliensis abbas, si voluerint, licenter et secure ad nos redire valeant.

Data Romæ septimo Idus Martii, indictione prima.

EPISTOLA XVII.

(Anno 1078.)

Significat se, temperantiam potius quam rigorem canonum secutum, causas episcoporum Franciæ et Burgundiæ discussisse, et cum singulis mitius egisse; præcipue vero cum Manasse Remensi archiepiscopo, cujus etiam juramenti exemplar adjicit.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei.

Quia consuetudo sanctæ Romanæ Ecclesiæ, cui Deo auctore licet indigni deservimus, est quædam tolerare, quædam etiam dissimulare, discretionis temperantiam potius quam rigorem canonum sequentes, causas episcoporum Franciæ atque Burgundiæ, qui suspensi seu damuati a legato nostro Hugone Diensi episcopo fuerant, non sine gravi labore discussimus. Denique Manassem Remensem archiepiscopum, qui in multis accusatus fuerat, seseque a synodis, ad quas Hugo Diensis episcopus eum invitavit, subtraxerat, quia sententia super eum data non Romanæ Ecclesiæ gravitate et solita mansuetudine videbatur, in proprium gradum officium-

que restituimus, ea quidem ratione ut supra corpus A
sancti Petri juraret hoc modo :

« Ego Manasses Remensis archiepiscopus pro superbia non dimisi quod non venerim ad synodum Augustodunensem, ad quam me Diensis episcopus vocavit. Si vocatus nuntio vel litteris apostolicæ sedis fuero, nullo malo ingenio et nulla fraude me subtraham, sed veniens diffinitioni et iudicio hujus Ecclesiæ fideliter obediam. Quod si domino papæ Gregorio vel successori suo placuerit me de objectis ante legatum suum respondere, idem per omnia faciam. Thesauros autem, ornamenta, et prædia Remensis Ecclesiæ mihi commissæ ad honorem ipsius Ecclesiæ fideliter tractabo, et ad resistendum justitiæ ea non abalienabo. »

Hugoni quoque Bisuntino archiepiscopo, quia litteræ quibus invitabatur ad synodum a clericis suis retentæ et non sibi ostensæ fuerant, suspenso in eadem synodo episcopale officium reddidimus, hac conditione quod debeat se de objectis coram legato nostro, si ei visum fuerit, cum suffraganeis aut vicinis episcopis expurgare. Richerio vero Senonensi archiepiscopo interdictum reddimus officium. Promisit enim in manu nostra quod, sive per se sive per nuntium suum, causam, pro qua ad synodum præfati legati nostri non venit, coram eodem legato debeat exponere, et in negotiis ecclesiasticis pro posse suo consilium et auxilium fideliter et humiliter sibi impendere, ejusque animum placare. Godefredus autem Carnotensis episcopus, quia non invitatus et absens iudicatus fuerat, episcopali officio a nobis restitutus est; hoc quidem tenore quod causa sua ante legatum nostrum debeat retractari atque diffiniri. Richardus Biturigensis archiepiscopus, quia irato animo, et non synodali iudicio, dimisit Ecclesiam suam, virgam et anulum recepit, promittens se de objectis coram legato nostro satisfacere. Rodolphus Turonensis archiepiscopus, quia legales accusatores non habuit, sacerdotali et episcopali officio restitutus est, etiam episcopis qui eum accusaverant, ab accusatione deficientibus, et quia causa sua ab antecessore nostro beatæ memoriæ Alexandro retractata et determinata fuerat, videbatur quod non sine certa accusatione deberet retractari. Nobis tamen visum fuit quod legatus noster cum legato Diensis episcopi Turonis debeat proficisci, et convocare omnes suffraganeos episcopos, nec non clerum et populum, et ex parte beati Petri illos commonere ut qualiter electus fuerit vel ordinatus veraciter profiteatur : ut, si claruerit eum de objectis innocentem esse, quæstio accusationis suæ omnino deinceps sopiatur. Sin autem certissime, et unde dubitari non possit contra eum testimonium datum fuerit, canonica sententia feriat.

Actum Romæ septimo [vi] Idus Martii, indictione prima.

EPISTOLA XVIII.

AD EPISCOPUM SPIRENSSEM.

(Anno 1078.)

Episcopale officium exercendi facultatem illi concedit, dum opportuno tempore de objectis sibi criminibus satisfaciat, atque omnem venalitatem ab Ecclesia Dei ejiciat, et in officio suo vigilans et studiosus appareat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, HENRICO Spirensi episcopo salutem et apostolicam benedictionem.

Quia in susceptione Spirensis Ecclesiæ veremur te contra decretum apostolicæ sedis virgam de manu regis scienter ac temerarie suscepisse, episcopale officium hactenus te agere non concessimus. Quod si secundum legati tui verba decretum nostrum ante investituram pro certo non cognovisti, officium episcopale faciendi facultatem et licentiam tibi concedimus; eo tamen tenore ut opportuno tempore nobis vel legatis nostris de objectis te satisfacturum præsentem. Et quia in Romanis conciliis, tam a nobis quam ab antecessoribus nostris, promulgatas constitutiones non, sicut decuit, te servasse comperimus, videlicet ut omnem venalitatem de ecclesia tua ejiceres, negligentiam non parvæ fraternitatem tuam arguere possumus. Unde apostolica auctoritate interdicimus, ejectionis illis qui in Ecclesia tua per pecuniam promoti sunt, ut neque archidiaconatus, neque archipresbyteratus, neque aliquid quod ad spiritualem curam videatur pertinere, pretio dari permittas; sed secundum Domini præceptum dicentis : *Gratis accepistis, gratis date (Matth. x)*, te irreprehensibiliter habens, et clericos non caste viventes rigore pastoralis corrigens, sicut olim negligens et desidiosus fuisti, ita deinceps in administratione suscepti officii vigilans et studiosus appareas : quatenus in fine vitæ tuæ omnipotentem Dominum clementem et misericordem operis tui rectitudo tibi faciat.

Data Romæ decimo quarto Kalendas Aprilis, indictione I.

EPISTOLA XIX.

AD GUILIELMUM REGEM ANGLORUM.

(Anno 1078.)

Legatum se mittere, ut diligenter et pie examinet an episcopus Rothomagensis pro sua ægritudine pastoralis moderamini præesse valeat : si autem infirma valetudo ita eum oppresserit, ut minus aptus tali muneri reperiat, omnino alius canonice eligatur.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, GUILIELMO regi Anglorum salutem et apostolicam benedictionem.

Officii nostri cura exigit ut ecclesiis pastoribus viduatis sollicitè subvenire properemus. Quia vero inter reges, tum more honestatis qua nites, tum liberali prudentia qua muniris, te speciali dilectione amplectimur, dignum est ut Ecclesiis quæ sunt in regno divina dispositione tibi commisso specialiter cavere studeamus. Unde Rothomagensi Ecclesiæ, quam dudum pastore destitutam, ægritudine impediēte, audivimus, succurrere hoc modo disposui-

mus. Hubertum sanctæ Romanæ Ecclesiæ subdiaconum, quem experimento nobis et tibi fidelem didicimus, liberali gloriæ tuæ, fili charissime, mittimus, qui cum viris religiosis episcopis et abbatibus ejusdem etiam Ecclesiæ fratribus prædictum archiepiscopum adeat, diligenti et pia consideratione examinet an pastorali moderamini præesse, ut oportet, valeat. Si vero valetudine corporali sic judicent destitutum, ut amodo episcopali non sit aptus regimini, prius admonitionibus sibi persuadere non desistant, si oportuerit, etiam auctoritate apostolica, ut suo consensu ordinetur Ecclesia. At si valetudo sic eum oppresserit, ut insensatum et officii sui obliviosum reddiderit, non dijudicans quanti sibi et universæ patriæ ægritudo sit detrimenti, præcipimus auctoritate apostolica virum tanto ponderi competentem, bene moratum et sapientem, universorum consensu canonice eligi et in archiepiscopum promoveri.

Data Romæ secundo Nonas Aprilis, indictione prima.

EPISTOLA XX.

AD RAINERIUM AURELIANENSEM EPISCOPUM.

(Anno 1078.)

Incepit quod patientia Romanæ Ecclesiæ abusus, scelus sceleri addendo, cuncta pene Ecclesiæ suæ ornamenta dilapidaverit: quamobrem illi præcipit ut omnibus restituis, ad synodum in suis partibus celebrandam conveniat, et legatis de omnibus quæ illi objecta fuerunt rationem reddat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, RAINERIO Aurelianensi.

Quanta in Deum et tui ordinis salutem commiseris, si sanæ mentis te velles ostendere, a tui memoria excidisse pejora operando nequaquam monstrares. Decuerat te summopere meditari quantam erga te patientiam Romana ostendit Ecclesia, quæ dum ultra quam oportuit est miserta, ipsius misericordia quodammodo versa est tuo opere in culpam. Quæ quidem sic nimium impudens abuteris, ut cogas nos tuis agitados stimulis in te districtæ equitatis censura insurgere. Inter cætera namque quæ olim perversa mente egisti, ut vulnus vulneri infligeres, sicut nobis insinuatum est, pene cuncta Ecclesiæ tibi commissæ ornamenta, pallia videlicet, calices, thuribula, planetas, et cæterea sacrata Deo, non ad utilitatem Dei et præfatæ Ecclesiæ, non in adiutorium pauperum et captivorum, sed ad libitum tuum et inanem gloriam atque superbiam distaxisti. Quod quidem quantum nos contristat advertere poteris. Nunc, itaque apostolica tibi auctoritate præcipimus ut, omni excusatione semota, quidquid abstulisti juste restituas, et, restituis omnibus ad synodum quæ vestris in partibus celebranda erit convenias; ibique coram legatis nostris, videlicet Hugone Diensi, et Hugone abbate Cluniacensi, nec non et Rogerio subdiacono nostro, de his et aliis quæ tibi intentantur rationem canonice exponas. Quod si forte de omnibus quæ tibi objecta fuerint canonice te non expurgaveris, ac ablata secundum nostram jussionem non reddideris,

A judicio sancti Spiritus et auctoritate apostolica sententiam anathematis et depositionis sine omni spe recuperationis in te promulgabimus.

Data Romæ octavo Kalendas Maii, indictione I.

EPISTOLA XXI.

AD HUGONEM ABBATEM CLUNIACENSEM.

(Anno 1078.)

Ut legato, quem ad regem Hispaniæ mittit, auxilium præbeat. De Berengario sententiam suam fratres quos cum legato mittit nuntiaturus scribit. Tribulationes suas exponit, pro quibus misericordiam Domini implorari petit.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, HUGONI Cluniacensi abbati, salutem et apostolicam benedictionem

B Diversarum gentium concursione, et multorum negotiorum fatigatus meditatione, ei parum scribo quem multum diligo. Abbatem itaque, sicut rex Hispaniæ rogavit et vos consilium dedistis, Deo auctore, episcopum consecravimus; et ad eundem regem sacerdotem cardinalem Richardum, vicem nostram illi committentes, in Hispaniam dirigimus, cui ut præbeas auxilium et idoneum socium fraternitatem tuam rogamus. De Berengario, unde nobis scripsistis, quid nobis videatur, vel quid disposuerimus, fratres quos tibi remittimus cum prædicto cardinali nostro nuntiabunt. Vos autem certa fide, imo et oratione, Dei omnipotentis misericordiam implorate, ut mentes nostras secundum suam voluntatem dirigat, et in magna tempestate nos gubernans ad portum suæ pietatis perducatur. Tot enim angustiis premimur, tantisque laboribus fatigamur, ut ii qui nobiscum sunt non solum pati nequeant, sed nec etiam videre possint. Et licet cœlestis tuba clamet, unde quisque secundum suum laborem mercedem recipiet (*Luc. VI*), et bonus rex manifestet: *Secundum multitudinem dolorum meorum in corde meo, consolationes tuæ, Domine, lætificaverunt animam meam (Psal. XCIII)*; tamen frequenter hæc vita nobis est tædio, et mors carnis desiderio. Sed cum pauper Jesus ille pius consolator, verus Deus et verus homo, manum porrigit, valde tristem et afflictum lætificat; dum vero memet dimittit, nimis me conturbat: in me quippe semper morior, sed in eo, interdum vivo, et cum viribus omnino deficio. Ad illum gemens clamo: Si Moysi et Petro tantum pondus imponeres, credo quia illos gravaret. Quid ergo de me, qui nihil ad eorum comparisonem valeo, fiet? Restat ergo ut aut tu ipse cum tuo Petro pontificatum regas, aut me succumbere, et eundem pontificatum confundi cernas. Tunc ad illud recurro: *Miserere mei, Domine, quia infirmus sum (Psal. VI)*. Et illud: *Tanquam prodigium factus sum multis: et tu adjutor fortis (Psal. LXX)*. Nec illud obliviscor: *Potens est enim Deus de lapidibus istis suscitare filios Abrahæ (Matth. III)*. Omnipotens Deus, qui per sanctum officium quod committit peccatori mira pietate peccatores justificat, potestate beati Petri mihi valde indigno commissa te tibi omnes fratres creditos a cunctis peccatis absolvat, et

ad sinum Abrahæ patriarchæ nostri lætos per-
ducatur.

Data Romæ Nonis Maii, indictione prima.

EPISTOLA XXII.

AD HUBERTUM ET TEUZONEM.

(Anno 1078.)

Monet ut cum suffraganeis, abbatibus et clericis Dolensis ecclesiæ adsint una eum Diensi episcopo et abbate Cluniacensi, quibus controversia inter Evetium et alium quemdam de archiepiscopatu commissa est, ac curent, ut Anglorum rex eo legatum suum mittat, quo hujusmodi causa terminetur.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, HUBERTO subdiacono et TEUZONI monacho salutem et apostolicam benedictionem.

Pervenit ad nos frater noster Evetius [Everius] Dolensis archiepiscopus, exhibens se pro discutienda controversia quæ de introitu ejus in episcopatum orta est, proclamante illo de expulsionem suam quasi injustam, qui ante ordinationem hujus eadem sedem quamlibet perverso, ut dicitur, accessu ceperat, et nefaria conversatione tenuerat. Ad quam exhibitionem se vocatum aiebat a confratre nostro Hugone Diensi episcopo: quod et ipse qui tunc præsens aderat fatebatur: ac propterea se recusasse redire vobiscum, aut in aliquam partem vertere, donec ab ore nostro quid sibi agendum foret, quove se exhibendum intelligeret. Verum quia Diensis episcopus, ut diximus, præsens aderat, commisimus sibi negotium istud, ut in concilio quo causam Remensis archiepiscopi et aliorum episcoporum Franciæ, adjuncto sibi abbate Cluniacensi, tractaturus est, etiam hoc regulariter diffinire procurat. Quapropter admonemus et vos ut ibidem aut alter vestrum, aut ambo, si fieri possit, adsitis, et episcopos ac religiosos abbates illius parochiæ, nec non clericos et laicos ejusdem Ecclesiæ, qui utramlibet partem aut accusare aut defendere idonei videantur, adesse commoneatis. Procurantes etiam ut Anglorum rex ex sua parte legatum illuc dirigat tam prudentem quam religiosam personam; quatenus causa ista, sublato favore partium omnique personali acceptione, ad effectum justæ diffinitionis, Deo disponente, perveniat: et quod ibi inde statutum ac diffinitum fuerit, ita ab omnibus consona voce sententiaque firmetur, ut calumniosæ proclamationis improbitas, et reiterandæ quæstionis omnis undique occasio omnisque penitus licentia decidatur.

Data Lateranis undecimo Kalendas Junii, indictione prima.

EPISTOLA XXIII.

AD GAUSFREDUM ET ALTERUM GAUSFREDUM COMITES.

(Anno 1078.)

Ut omnes episcopos et abbates Britannicæ, et clericos et laicos Dolensis Ecclesiæ scientia præstantes venire faciant concilio celebrando; in quo inter cætera diffinienda est causa inter Evetium ordinatum archiepiscopum et quemdam alium qui se de eo injuste expulsus querebatur.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, Oeli GAUSFREDO [Gaufredo] Rhedonensi, item GAUSFREDO filio Eudonis, nobilibus comitibus Britannicæ, salutem et apostolicam benedictionem.

Non ignorare vos credimus quantam molestiam quantamque perturbationem sustineat Dolensis Ecclesia, et confrater noster Evetius [Everius] archiepiscopus, quem ibi ordinavimus, ab illo qui prius sedem occupans, ac remordente eum conscientia sua, ut dicitur, expoliata deserens, nunc injuste se expulsus [conqueritur]. Qua de re cum præfatus archiepiscopus suam nobis exhiberet præsentiam; quoniam absente illo qui super eum conqueritur causam discutere nulla ratione potuimus, totum hoc negotium confratri nostro Hugoni Diensi episcopo, cui vicem nostram dedimus, committere necessarium duximus, et eo tempore et loco illud diligenti inquisitione pertractare ac diffinire studeat, ubi qui in hac causa utrinque necessarii sint convenire et interesse valeant. Statuimus enim præfatum confratrem et vicarium nostrum celebrare concilium propter multa et magna negotia quæ in regno Francorum emersa apostolicæ auctoritatis examinatione atque iudicio indigent: ubi et hoc negotium, Deo auxiliante, diffiniri volumus atque censemus. Quapropter multum rogamus et admonemus excellentiam vestram, ut huic causæ quantum potestis operam detis, et episcopos nec non religiosos abbates terræ illius, clericos quoque et laicos ejusdem Ecclesiæ, qui idonei tam scientia quam religione videantur, ad præfatum concilium, juxta quod vobis significatum fuerit, conveniatis; quatenus, opitulante divina elementia, per sinceram explorationem in hac causa Dei quidquid iustitia et populi requirat salus evidenter appareat, et decisa penitus hac lite et querimonia, diu et nimium indigne lacerata, quam præfati sumus Dolensis Ecclesia per misericordiam Dei vestro studio vestraque juvante et procurante potentia, receptis bonis suis, pacem etiam et tranquillitatem recipere, et in statu suæ incolumitatis venire et permanere valeat.

Data Lateranis [Laurenti xi Kal. Maii] undecimo Kalendas Junii, indictione prima.

LIBER SEXTUS REGISTRI.

Anno Dominicæ Incarnationis millesimo septuagesimo octavo, indictione secunda.

EPISTOLA PRIMA.

AD GERMANOS.

(Anno 1078.)

Monet ne faveant neve communicent iis qui con-

tra interdictum apostolicæ sedis impedire conantur conventum episcoporum et laicorum habendum coram legatis apostolicis de jure Henrici et Rodulphi in Teutonicorum regno. Interim eos

res facit se nullo modo injustæ parti favere.

EPISTOLA II.

AD MANASSEM REMENSEM ARCHIEPISCOPUM.

(ANNO 1078.)

Ostendit legatos Romanos esse non tantum qui Romæ nati vel educati, aut ad aliquam ibi dignitatem promoti sunt, sed omnes quibus Romanus pontifex vires suas committit. Quapropter cum arguit quod Diensi episcopo legato suo non obtemperaverit, privilegia quoque, prout necessitas vel utilitas exegerit, posse commutari. Monet ut coram legatis se de objectis canonice purget. Scribit per litteras suas mandasse ut quæ ipse de nonnullis episcopis conquerebatur indagarentur, et canonice judicarentur.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, MANASSÆ Remensi archiepiscopo salutem et apostolicam benedictionem.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, clericis et laicis in regno Teutonico constitutis excommunicationis vinculo non tenentur, et apostolicam benedictionem.

et quanta cura nobis fuerit et est, ut pesset clades et desolatio a vestro regno aufertur pax, honestas et solitum decus vobis redimam synodo quæ hoc anno in Quadragesima celebrata fuit declaravimus. Judicio enim spiritus decrevimus et præcipimus, ut in vestro conventus omnium episcoporum, et clericorum qui Deum timent et inter vos pacem amant, fieret; et coram nostris legatis decerneretur si Henrico vel Rodulpho, qui de regni vinculo inter se decertant, amplius justitia

Injustior enim pars ratione devicta, et auctori auctori auctoritate constricta, facilius cederet, austeritatem animarum et corporum, Deo processaret. Justior vero pars amplius de Deo se, et adjuta beati Petri potestate, et omnium diligentium consensu, de victoria omnino, neque utramque mortem timeret. Sed venit ad nos quod inimici Dei et filii diaboli apud vos contra interdictum apostolicæ sedis edictum conventum procurarent in irritum et non justitia, sed superbia ac totius regni ne suas cupiditates anhelent implere, et sanctam religionem destruere, monemus vos, et beati Petri præcipimus ne talibus nullum munus præbeatis, neque illis communicetis. In enim synodo jam omnes sunt excommunicati anathematis vinculo innodati, et ut nullam gloriam possint obtinere, potestate beati Petri alligati, ut saltem coacti confundantur, et desolatione animarum suarum et desolatione patriæ vocentur. Vos autem, fratres charissimi, de modo dubitetis, quod injustæ parti scientiam modo faveam. Magis enim pro vestra salute mori subire, quam totius mundi ad vestrum interitum arripere. Quod si falsitate confisi litteris vel verbis aliter licaverint, nullo modo illis acquiescatis: timemus, et pro ejus amore quotidie oramus; et ideo superbiam et oblectamenta sæculi relinquitis, quia cito apud eum consolari inducedimus. Omnipotens et misericors Deus, spem, ultra meritum miseretur, et consolatur in omni tribulatione nostra (II Cor. I), et vestrum in lege sua, et confirmat vos in suis, ut auctoritate beati Petri a cunctis absolutos vos ad cœleste regnum perducatur.

Cum vos ea sede apostolica flagitatis quæ et honorem præsulatus vestri condeceant, et a præcedentium Patrum auctoritatibus nequaquam dissentiant, fidentes petite, spe certissimi postulate scientes omni ambiguitate remota nos petitionibus hujusmodi paratos annuere, cum quia vos fraterna dilectione in Christo amplectimur, tum etiam nihilominus quia ad hæc quorundam fidelium nostrorum qui vos diligunt precibus et interventionibus sedulis promovemur. Quocirca fraternitatem vestram rogatam atque commonitam volumus ne debeat graviter ferre si studeamus ad tempus pro communi honestate atque proficuo petita contra utilitatem Ecclesiæ denegare. Hæc autem omnia ad id præmissa noveritis, quia petitis in litteris vestris ne, adversus privilegium quod ab hac apostolica sede vos habere fatemini, cogamini nisi soli mihi aut Romanis legatis super objectis quibuslibet respondere. Quod si vos Romanos legatos intelligere videremini quoslibet cujuslibet gentis, quibus Romanus pontifex aliquam legationem injungat, vel (quod majus est) vicem suam indulgeat, et laudaremus sane petita, et petitis libenter annueremus. Sed quia præmittendo Romanis, continuo subjungitis: Non Ultramontanis, ostenditis vos tantum eos velle Romanos habere legatos qui vel Romæ nati, vel in Romana Ecclesia a parvulo educati, vel in eadem sint aliqua dignitate promoti, miramur nimium prudentiam vestram eousque perductam ut precaremini benevolentiam nostram jura sedis apostolicæ debere imminuere, idque nobis in solius vestri negotiis non debere licere quod in negotiis omnium prædecessores nostri sine omni contradictione et licitum et legitimum tenere. Nostis enim et Ostium episcopum in Nicæno et Cyrillum in Ephesino concilio, Romanorum vice (eisdem concedentibus) functos fuisse pontificum. Syagrio quoque Augustodunensi episcopo, Lugdunensis antistitis suffraganeo, papam Gregorium (l. II, epist. indictione II; epist. 112) celebrandi generalis in Gallia concilii vicem suam legistis indulgisse. Sed quid hæc de episcopis loquimur, cum idem sanctus papa monachum quemdam, Hilarium nomine, in Africæ partibus litterarum suarum auctoritate fultum, usque adeo suum fecerit esse vicarium ut per eum ibidem concilium generale celebraretur, et quidquid

ipsæ, Kalendis Junii, indictione prima.

synodus sancta decerneret ad finem eo exsequente A
 perduceretur? Ne igitur ad tantum velit culmen ve-
 stra fraternitas erigi, ut quæ in causis omnium Ro-
 manis pontificibus rata fuerunt et licita, in vestri
 solius causa irrita velitis et illicita reddi. Ad id au-
 tem quod de privilegio dicitis, breviter interim re-
 spondemus quod possunt quædam in privilegiis pro
 re, pro persona, pro tempore, pro loco concedi, quæ
 iterum pro eisdem, si necessitas vel utilitas major
 exegerit, licenter valent commutari. Privilegia siqui-
 dem non debent sanctorum Patrum auctoritatem in-
 fringere, sed utilitati sanctæ Ecclesiæ prospicere. Inde
 est quod Arelatensis Ecclesia, non solum a beato Gre-
 gorio doctore dulcifluo (*epist.* l. IV, *ep.* 52), sed
 etiam a pluribus ejus sanctis antecessoribus, cum
 haberet vicem sedis apostolicæ, ut omnes episcopos B
 totius regni Francorum, quod tunc latius extende-
 batur, ad concilium convocaret, eosque in iudicio
 constrinxerit (sine cujus licentia nullis ex supra di-
 ctis episcopis longe a suo episcopatu fas erat abire);
 post aliqua tempora pro quibusdam causis prædicta
 potestas et auctoritas cessavit, et suam vicem aliis
 quibus placuit sedes apostolica concessit. Remensis
 etiam cui præsidet Ecclesia quodam tempore primati
 subjacuit, et ei, ut magistro post Romanum ponti-
 ficem, obedivit. Quod et de pluribus aliis Ecclesiis
 potestis invenire, si sanctorum Patrum dicta et acta
 procuratis diligenter investigare. Nec id dicimus ut
 privilegia vestræ Ecclesiæ contra rationem vel in-
 fringi velimus vel imminui de quibus, vita comite,
 suo tempore, ore ad os otiosius collocuturi sumus. C
 Sed interim dilectionem vestram ex parte beati apo-
 stolorum principis Petri admonemus, ut, quemad-
 modum vobis Romæ positus constituimus, coram
 Diensi episcopo et Cluniacensi abbate, quibus in his
 vicem nostram commisimus, occasionibus cunctis
 obstaculisque remotis, super objectis omnibus sitis
 respondere parati, legaliter satisfacere, canonicè
 purificari, ne si aliud a vobis (quod absit!) agatur,
 tergiversationi et fugæ et conscientie scelerum, non
 exactioni justitiæ et æquitatis a pluribus ascribatur.
 De archiepiscopo autem Viennensi, quem conquere-
 rimini in dicecesi vestra et deposuisse presbyteros,
 et eosdem iterum in gradum pristinum restituisse,
 et de episcopis Laudunensi et Suessionensi suffra-
 ganeis vestris qui Ambianensem episcopum, vobis D
 inconsultis et nescientibus Romæ etiam positus, con-
 secrarunt, et de Manasse qui vos et Ecclesiam ve-
 stram, quia malefactis non potest, maledictis infe-
 stare non cessat, et de cæteris omnibus, super qui-
 bus conquestionem vobis collibuerit facere, misimus
 litteras nostras commemoratis confratribus nostris,
 Diensi videlicet episcopo et Cluniacensi abbati, ut
 cuncta studeant diligenter inquirere sollicite discu-
 tere, discussa et indagata ad purum, juste, legaliter
 et canonicè judicare. His nostris monitis obsecun-
 dantes per omnia beatorum apostolorum Petri et
 Pauli benedictione in præsentem donemini, et in futuro
 a peccatorum vinculis absoluti omnium ad eorum

consortium, eisdem interventoribus, provehi
 mini.

Data ad [apud et sic in seq.] sanctum
 num undecimo Kalendas Septembris, in
 prima.

EPISTOLA III.

AD HUGONEM EPISCOPUM DIENSEM
 (Anno 1078.)

*Ut querelis Remensis archiepiscopi finem in
 procurent, eumque, si paruerit, adjuvent; et
 litterarum suprascriptarum exemplar mitti*

GREGORIUS episcopus, servus servorum D
 GONI Diensi episcopo, et Hugoni Cluniacensi
 salutem et apostolicam benedictionem.

Quia in sanctæ Dei, cui divina dispositio
 sidemus, Ecclesiæ regimine sollicite nos
 oportet, vestris assiduis precibus nobis ut
 obtineatis præsidium deposcimus. Quapropter
 summo studio adhibere admonendo
 mus quatenus inquiratis et canonicè, prout
 finem imponere procuretis negotiis, unde R
 archiepiscopus confrater noster suis litteris
 conquestus est. Conqueritur enim de confratre
 stro archiepiscopo Viennensi Warmundo, qui
 archiepiscopatu presbyteros deposuit et eos
 stituit. Quin etiam conqueritur quod duo
 nei ejusdem Remensis, Laudunensis scilicet
 sionensis, postposita canonica auctoritate,
 nensem ausi sunt episcopum consecrare, di-
 esset nobiscum Romæ et de se sententiam
 ter exspectaret. Quod vos digna et solerti
 tione discutere et cognoscere omni modo stu-
 ita sese res habeat, ut prædiximus nos
 intellexisse, præsertim si idem Ambianensis
 Romanæ synodi et apostolicæ sedis decretum
 nu laici nefanda ambitione et temerario au-
 stitutam suscipere præsumpsit, canonici rig-
 veritatē taliter in eum vindicare et punire ob-
 agite ut ejus exempla cæteri imitari timeas
 Manasse autem, de quo similiter conquerit
 Oebali suorumque refugio et auxilio illum et
 siam fatigare non cessat, laborare ut ad pæ-
 deat et ab inquietatione Ecclesiæ et perse-
 archiepiscopi quiescat. Quod si forte in su-
 tumacia persistens obedire renuerit, nisi
 justam excusationem habere cognoveritis,
 cunque vobis justius videtur facite. D
 autem necessitatibus eundem archiepiscopum
 tamen vobis obedierit) sicut dignum est ad-
 eique commissam Ecclesiam auctoritate beat-
 (quod et de aliis ecclesiis vos oportet agere)
 dite. Ipse autem, sicut ex suis cognovimus
 quas vobis direximus, inducias quærit, ut sul-
 giat, cui qualiter rescripsimus vobis etiam per
 plar indicamus. Vos autem, fratres mei chari-
 viriliter et sapienter agite, vestraque omnia
 ritate fiant, ut oppressi vos prudentes deli-
 inveniant, et opprimentes amatores justitiæ
 gnoscant. Omnipotens Deus Spiritum sanctum
 bus vestris infundat, vosque per viam sibi pi-

perducat et ad societatem sanctorum Patrum pervenire faciat.

Data ad Sanctum Germanum, XI Kalendas Septembris, ind. I.

EPISTOLA IV.

AD HENRICUM LEODIENSEM EPISCOPUM.

(Anno 1078.)

Temeritatis eum arguit quod contra Romanæ Ecclesiæ auctoritatem verba jactaverit, monetque ut Weremboldi cujusdam causam, qui se una cum uxore injuste ab eo excommunicatum conquestus fuerat, adhibitis Trevirensi et Metensi episcopis, definiat; quem timore mortis se absolvisse ait; accepta sponcione ab eo omnibus satisfaciendi. Contemptores synodi illos vocat, qui synodus a se in Teutonicis partibus indicta impedimento fuerint ne cogentur.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, HENRICO Leodiensi episcopo, salutem et apostolicam benedictionem, si contemptoribus Romanæ synodi habitæ in præterita Quadragesima non communicat.

Lectis fraternitatis tuæ litteris, non parum mirati sumus non ea te, qua decuit, apostolicam sedem pro reverentia sibi scripsisse, sed nos de absolutione illius parochiani tui, qui olim ad nos venit, mordaci invectione reprehendisse, tanquam apostolicæ sedis non esset auctoritas quoscunque, et ubicunque vult, ligare et absolvere. Unde scias nos adversus temeritatem tuam graviter commotos fuisse, nisi apostolicæ sedis mansuetudo nos detineret, et nisi mens nostra de litteris olim super hoc negotio tibi transmissis quodammodo dubitaret. Solliciti enim sumus ne litteræ illæ fraude alicujus aut falsitate immutarentur. Et ideo exemplar earum ad cognoscendam voluntatem nostram tibi ostendendum esse putavimus, ut, si easdem esse et non immutatas claruerit, intelligas te aut spiritu presumptionis aut ignorantia contra auctoritatem sanctæ Romanæ Ecclesiæ verba jactasse, quasi imitando Orientales qui contra beatum papam Julium obloqui presumpserunt, eo quod ipse sanctissimum Athanasium patriarcham sine assensu eorum absolverat, tibi quoque deinceps caveas ne hujusmodi contra nos temeritate rescribas, sed potius ad documenta sanctorum Patrum quæ te loqui et scribere doceant humiliter recurras, et secundum tenorem litterarum, quarum exemplar tibi transmittimus, prædicti hominis negotium ad finem perducere studeas. Vir iste, Weremboldus nomine, conquestus est se injuste a te excommunicatum cum uxore sua esse; unde sibi vix fidem adhibere possumus. Tamen monemus prudentiam tuam, ut ad notitiam religiosorum confratrum nostrorum, Trevirensis scilicet archiepiscopi et Metensis episcopi, hujus rei causam deferre facias, eorumque consilio et judicio diffinire precæres. De veste vero monachica, et velo imposito, et pecunia ablata, eorundem testimonio et justitiam facere et rationem ponere non recuses, quatenus sibi occasionem proclamandi auferas et teipsum ab omni accusatione protegas, justitiæ integritate et

canonica auctoritate servata in omnibus. Contemptores quippe synodi in prædicta nostra salutatione illos notamus qui aliquo ingenio vel violentia conati sunt impedire ne concilium aut conventus fieret in Teutonicis partibus, in quo solerti inquisitione recognosceretur utrum Henrico an Rodulpho magis justitia faveret de gubernaculo regni. Præterea scire vos volumus nos horum portitorem absolvisse ab excommunicatione, timore mortis, facta ab eo promissione in nostra manu se omnia facturum secundum vestram jussionem, consilio prædictorum episcoporum factam.

Data in burgo Aquæpendentis, octavo Idus Octobris, indictione secunda.

EPISTOLA V.

AD HERIMANNUM METENSEM EPISCOPUM.

(Anno 1078.)

Monet ut Tullensem episcopum adjuvet, cui concessit ut coram quatuor episcopis, si propter regni commotionem sex simul convocare non possit, se expurgaret. Eum arguit quod bona ecclesiæ quibusdam militibus ad se defendendum largitus sit.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, HERIMANNO Metensi episcopo salutem et apostolicam benedictionem.

Novit dilectio tua, frater charissime, quanto jam tempore Tullensis episcopus fatigatus laboraverit atque multis angustiis sudaverit pro repellenda ea quam sibi injuste objectam esse contendit infamia. Sed quia propter imminentem regni commotionem sex simul episcopos ad expurgationem suam convocare non potest, hoc ei paterna compatiens pietate concessimus ut quatuor episcopis, ad præsens secum jurantibus, expurgatus, episcopale officium per omnia faciat. De duobus autem qui statuto judicio interesse debent, inducias usque ad Quadragesimam a nobis accepit. Unde, quia tu in eadem diocesi positus es, monemus et exhortamur tuam mihi dulcissimam charitatem et apostolica tibi auctoritate præcipimus ut, si præfatum Tullensem episcopum culpabilem indubitanter esse cognoveris, fraternam manum auxilii (ut justum est) ei præbere non differas; scriptum est enim: *Alter alterius onera portate, et sic adimplebitis legem Christi (Gal. VI).* Et item: *Si quis viderit fratrem suum necessitatem habentem, et clauerit viscera sua ab eo, quomodo charitas Dei manet in eo? (I Joan. III.)* Præterea pervenit ad nos quod propter instantem inimicorum tuorum infestationem tuæ bona ecclesiæ largitus sis quibusdam militibus, et eo modo honoris tui dignitas quotidie (quod non optamus) minuat atque decrescat. Proinde tuam volumus admonitam esse prudentiam, ne alicujus magnitudine tribulationis coactus ecclesiasticas cuiquam hæreditates largiaris, unde multum te postea poeniteat, cum quod modo turbatus egeris nullo modo emendare potueris. Oportet autem ut totam spem tuam in Domino ponas, certissime sciens quia *Dominus non derelinquit sperantes in se (Prov. XXIX, 25).* Confidimus enim omnipotentem Dominum, et

ris aliorumque religiosorum, quos in partibus vestris plures esse cognoscimus, orationibus placatum, pacem Ecclesiæ suæ cito esse daturum.

Data Sutrii [Suciis], undecimo Kalendas Novembris, indictione secunda.

In nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti, anno sexto pontificatus domini Gregorii papæ septimi, mensis Novembris die decima septima, indictione secunda, Romæ. Ego Marro Gisleri filius, habitator in ducatu Spoletano, pro redemptione animæ meæ et parentum meorum dono, trado atque offero beato Petro apostolorum principi, et super altare ejus omnia quæ mihi pertinent de Castro, quod vocatur Moriciela [Moricida], positum inter Muricem et Clarignanum, quod conquistum habeo per concambiationem a Litaldo et Hugone, nepotibus Hugonis, filii Ascari, in plebe de Luzano, reservato usufructu diebus vitæ meæ, et Brutuli filii mei et filiorum Brutuli, si masculi fuerint de legitimo conjugio procreati (*Pontif. in Gregorio septimo*).

EPISTOLA VI.

(Anno 1078.)

Declarat ex suo præcepto concordiam factam inter episcopum Taurinensem et abbatem sancti Michaelis, et quibus conditionibus. Se in eos ulturum ait qui non acquieverint et injustam causam defenderint.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei.

Notum tam præsentibus quam posteris fieri volumus causam (394) Cumberti Taurinensis episcopi et abbatis Sancti Michaelis, qualiter finiendam esse posuimus. Venientes enim ante nostram præsentiam, post plura annorum curricula quibus conquesti sunt alter adversus alterum, ex voluntate acquiescentes et obedientes nostro jussui, pacem inter se, nobis præcipientibus, fecerunt. Quibus ex auctoritate apostolica interdiximus ne alter alteri occasionem discordiæ ulterius præberet. Sed episcopus abbati et prædicto monasterio emendet quæ ei abstulit, nisi quantum abbas ei condonaverit. Similiter et abbas episcopo faciat. Et hoc in existimatione Astensis episcopi et episcopi Aquensis, nec non et abbatis Fructuariensis. Si autem episcopus voluerit et potuerit probare illud monasterium in proprietate et allodio sui episcopi esse constructum, in sequenti synodo uterque se præsentent, et in eo justam et legalem diffinitionem accipiant. Si vero aliquo impedimento cessaverint, legatos suos dirigant, quatenus eis ipsi reportent qualiter et quando finem eorum negotio imponamus. Quod si episcopus, cognita veritate, cognoverit idem monasterium non esse constructum in allodio sui episcopatus, vel abbas perpenderit quod episcopus circa hoc negotium justam et veram habeat rationem, sine aliqua disceptatione vel controversia ei qui veritatem et justitiam habuerit acquiescat, procul dubio scientes quia eum qui injustam causam ha-

bens defendere tentaverit, vel aliquod patrocini-um vel potentiam sperans injustum negotium agitar- ausus fuerit, graviter et severissime puniemus.

Data Romæ, octavo Kalendas Decembris, indictione secunda.

EPISTOLA VII.

AD HUGONEM DIENSEM EPISCOPUM.

(Anno 1078.)

Ut Robertum Flandrensem comitem ab apostolica sedis legato et Lingonensi episcopo excommunicatum, si non canonice id factum repererit, vel si satisfacere voluerit, absolvat. Quod si ipse facere nequiverit, per religiosas id efficiat personas.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, HUGONI Diensi episcopo salutem et apostolicam benedictionem.

Quia ex pastoralis officii susceptione oportet nos magnam sollicitudinem habere de salute omnium filiorum Ecclesiæ, debemus quantotius emendare, si quid noverimus aliter gestum esse quam convenit rectitudini ecclesiasticæ. Proinde notificamus dilectioni tuæ, nobis per aliquos, et maxime per Ingelrannum Flandrensem clericum, innotuisse Robertum Frandrensem comitem ab Huberto legato nostro et Hugone Lingonensi episcopo, per machinationes inimicorum suorum, excommunicatum esse. Quod quia non debemus, si verum est, ferre, rogando mandamus fraternitati tuæ ut, si tibi molestum non est, ad illas partes festines accedere, et si inveneris eum non canonice excommunicatum, absolvas eum ex beati Petri apostolorum principis et nostra parte; sin autem, quod non optamus, canonice, et tamen voluerit satisfacere, iterum ne differas eum ovili Dominico reconciliare, quia ipse Summus Pastor ovem perditam propriis humeris voluit ad gregem reportare. Si autem tibi possibile non est id per temetipsum agere, mitte personas religiosas pro te, quæ præordinata prædicto modo valeant finire.

Data Romæ, septimo Kal. Decemb., indictione secunda.

EPISTOLA VIII.

AD HUBERTUM, WIDONEM ET HUGONEM.

(Anno 1078.)

Quamdã villam cum omnibus ad eam pertinentibus clericis Sanctæ Mariæ et Sancti Audomari restituendam præcipit. Quod si justa ratione ad suam ecclesiam pertinere crediderint, Hugonem Diensem episcopum legatum adeant quadraginta dierum spatio; quo elapso, si obedire minus voluerint, ingressum ecclesiæ et Christianam communionem, donec resipiscant, interdicit.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, HUBERTO et clericis et omnibus comitibus de castro Sancti Pauli, WIDONI et HUGONI, salutem et apostolicam benedictionem.

Clerici Sanctæ Mariæ et Sancti Audomari, ad-euntes apostolicam sedem, conquesti sunt de vobis quod jam multo tempore sibi et suæ ecclesiæ au-fertis quamdam villam, Reseca nominatam, cum

bus ad eam pertinentibus; atque cum multo-
 le hoc in provincialibus synodis coram epi-
 vestro, et ad ultimum coram Hugone, Diensi
 scopo et confratre nostro apostolicæ Ecclesiæ
), in Pictaviensi concilio querelam fecissent,
 ille ex auctoritate nostra præcepisset ut,
 i episcopo vestro, aut proclamata ecclesiæ
 tæ et clericis redderetis, aut quod vestra jure
 lebeant rationem diceretis, episcopusque vester
 terminos vobis et ad ultimum provincialem
 lum statuisset ut utrumlibet ageretis; vos
 a neutrum, sicut nunquam, ita quoque nec
 facere voluistis. Unde ex auctoritate Dei et
 i Petri apostolorum principis, præcipimus
 ut, si ita est, prædictas res prædictæ ecclesiæ
 ricis ejus sine dilatione canonicè restituatis; B
 i ita non est, et justa ratione pro certo scitis
 stram ecclesiam eas pertinere debere, infra
 aginta dies, postquam litteras nostras vide-
 vel si eas videre vitaveritis, postquam eas
 s vobis cognoveritis, Hugonem præfatum co-
 pum et fratrem nostrum, ad diem Ingelranno
 tribus ejus a vobis ante denominatum atque
 intiatum adeatis, ut, utrisque partibus coram
 s, ipse legitimum finem faciat hujus conten-
 . Quod et si istud agere nolueritis infra
 riptos dies, finitis eis, contradicimus vobis et
 ni, Hugonique et Eustachio comitibus, Oilardo
 e subdefensori præfatæ possessionis, omni-
 e vobis, amodo auxilium et consensum ad
 acrilegium præbituris, velut sacrilegis et ra- C
 us, omnem penitus ecclesiæ ingressum, et
 tianam communionem, atque gratiam beati
 apostolorum principis, et in vita et in morte,
 forte poenitentiam egeritis et injuste rapta
 dæ præfatæ canonicè restitueritis. Si autem,
 absit! ab omnibus Christianis post hæc om-
 diabolica infecti malitia, in excommunicatione
 ripta incorrigibiliter perseverare malueritis,
 pimus defensoribus et patronis prædictæ ec-
 ; ut eidem et clericis ejus præfatas res resti-
 omnibus modis satagant.

ta Romæ, VII Kalend. Decembris, indictione II.

EPISTOLA IX.

AD CANONICOS ECCLESIAE TARVENNENSIS.

(Anno 1078.)

*Canonice de castro Sancti Pauli, nisi, ut in
 eriori epistola mandavit, litteris apostolicis
 tierint, omnis ecclesiæ ingressus interdicitur;
 i etiam non obedientes excommunicentur; Ma-
 dem præterea vult moneri ut, quam terram
 ritus ejus ecclesiæ dederat, tradendam curet,
 qui decimas ecclesiæ subtrahunt, moneri ut
 dant; sin minus damnationi subiaceant.*

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, ar-
 conibus Tarvennensis Ecclesiæ IRNOLPHO et
 PRO, et canonicis, si canonicè vixerint, salutem
 ostolicam benedictionem.

ricos de castro Sancti Pauli, de quibus cano-
 sanctæ Mariæ et Sancti Audomari per Ingel-

rannum et alios fratres ejus nobis sunt conquesti,
 ad civitatem Tarvennam ex auctoritate nostra omnes
 convocate, et litteras nostras eis legite quæ vobis
 dabuntur ex nostra parte. Quod si noluerint venire,
 vel venientes litteris nostris non obedire, omnem
 ecclesiæ ingressum, et quod in litteris nostris eis
 contradicitur contradicite, et insuper quidquid de
 ecclesia Tarvennensi possident clericali exhibitione.
 Laicis quoque in litteris nostris nominatis, et qui-
 cunque alii præfatis clericis post litteras nostras
 visas vel notificatas non obedientibus consensum
 auxiliumque, ut in rapina et sacrilegio perseverent,
 præbuerint, notificate quod in præscripta positi sint
 excommunicatione. Mathildem viduam Arnulphi
 advocati, quæ terram quam maritus suus moriens
 dedit ecclesiæ Sanctæ Mariæ, et quam ipse promisit
 morienti se liberam facere, admonete adhuc ut
 quod promisit perficiat; sin autem, in præfata dam-
 natione, quandiu non fecerit, maneat. Rengerium,
 Adam, Bereweldum et cæteros qui subtrahunt de-
 cimas novarum terrarum præfatæ ecclesiæ admo-
 nete ut reddant et satisfaciant; quod si noluerint,
 quousque resipiscant, prædictæ damnationi sub-
 jaceant. Et hoc etiam addimus ut nullus accipiat
 de manu omnium prælibatorum oblationem aliquam
 sive in vita, sive in morte, quousque canonicè quod
 peccaverunt emendent.

Data Romæ, septimo Kalendas Decembris; in-
 dictione secunda.

EPISTOLA X.

AD RAVENNATES.

(Anno 1078.)

*Monet ut episcopo Ravennati, ob plurimu flagitia in
 Romana synodo deposito, nullam deinceps obe-
 dientiam præstent; qui vero ausus fuerit apostolicis
 præceptis repugnare, anathemate damnetur.*

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, om-
 nibus Ravennatibus majoribus et minoribus, qui
 beatum Petrum, ejusque filium, sanctum videlicet
 Apollinarem diligunt salutem et apostolicam be-
 nedictionem.

Quam fideliter, quamque humiliter beato Petro,
 nempe apostolorum principi, Ravennas Ecclesia
 semper adhæserit, quantamque matri suæ, sanctæ
 videlicet Romanæ Ecclesiæ, obedientiam in omnibus
 exhibuerit, vestra fraternitas optime novit. Ille
 autem qui nunc Ecclesiæ Ravennatis episcopus
 esse dicitur, quomodo eam olim tam ditissimam
 quam etiam religiosissimam, tyrannica depræda-
 tione devastaverit, et irreligiosæ vitæ exemplo cor-
 ruperit et vos patiendo videndoque sensitis, et
 nos certo experimento didicimus. Sed quia his
 malis aliisque quampluribus flagitiis irretitus atque
 pollutus, ne argui possit atque convinci, superbis
 fastu elatus contra apostolorum principem calca-
 neum erexit, et in inobedientia quæ sceleri compa-
 ratur idololatriæ perseveret, eum sine spe recupera-
 tionis, Spiritus sancti judicio, apostolicæ sedis
 auctoritate, in sancta Romana synodo esse deposi-
 tum presentium indicibus indubitante cognovite

Quapropter ut nullam ei deinceps quæ episcopo A debetur obedientiam exhibeatis omnibus vobis beati Petri apostolorum principis auctoritate præcipimus. Si qui vero excommunicationis contagione vulnerati his salutiferis ausi fuerint repugnare præceptis, eos veluti putrida membra a toto corpore Christi, quod est Ecclesia catholica, anathematis gladio resecamus atque projicimus. Vobis autem Deum diligentibus et beato Petro obedientibus, ex auctoritate ejusdem apostolorum principis, omnium peccatorum remissionem largimur.

Data Romæ, septimo [VI] Kalendas Decembris, indictione secunda.

EPISTOLA XI.

AD CLERICOS SANCTI MARTINI LUCENSIS.

(Anno 1078.)

Arguit eos inobedientiæ. Præcipit ut, secundum privilegium antecessorum pontificum, communem regularemque vitam degant; sin minus, Ecclesiæ præbendam in manu episcopi reddant. Quod si neutrum facere neglexerint, omnium Ecclesiarum introitum eis prohibet.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, clericis Sancti Martini Lucensis Ecclesiæ, salutem et apostolicam benedictionem.

Cum apud vos essemus, sæpissime vos per nos et per confratres nostros admonuimus uti, secundum privilegium antecessorum nostrorum, sancti videlicet Leonis papæ et Victoris, quod ipsorum tunc canonicorum vestræ Ecclesiæ rogatu ipsi ecclesiæ fecerunt, communem regularemque vitam duceretis; sed vos, quæ vestra sunt quærentes, non quæ Jesu Christi (*Philipp. II, 2*), nostras admonitiones neglexistis. Cumque tantæ negligentiae et inobedientiæ quæ scelus idololatriæ a sanctis Patribus dicitur, merito jure vos sententia judicialis ferire deberet, episcopi tamen vestri et quorundam fratrum vestrorum precibus, apostolica mansuetudo solita pietate, ut filios, usque ad festivitatem Omnium Sanctorum, deinde etiam, interventu ejusdem episcopi, usque ad synodum, clementer vos sustinuit. Ad quam præcepimus ut aliquos mitteretis de vobis qui de vestra nobis obedientia responderent. Quod quia minime factum, ut decuerat, jam nunc æquitatis non possumus differre censuram. Proinde per veram obedientiam moneo ut communem vitam vivatis, sicut sanctus Leo papa Ecclesiæ nostræ instituit, et sicut Romana Ecclesia intelligit, id est ut omnia ecclesiæ bona in communem utilitatem redigantur, et communiter, sicut supra dictum est, expendantur, aut, si id facere recusatis, ecclesiæ præbendam in manu episcopi ad ecclesiæ utilitatem reddatis. Quod si neutrum horum (quod absit) facere recusatis, ex auctoritate Dei omnipotentis, et sanctorum apostolorum Petri et Pauli, omnium ecclesiarum introitum vobis usque ad emendationem congruam prohibemus.

Data Romæ, quarto Kalendas Decembris, indictione secunda.

EPISTOLA XII.

AD LANDULPHUM EPISCOPUM PISANUM.

(Anno 1078.)

Pisanæ Ecclesiæ episcopatum cum omni jure ei confirmat, et tam ea quæ antiquitus collata, quam quæ modo a Mathilde, et quæ in futurum ab aliis conferentur, concedit. Vicem suam ei atque successoribus committit in insula Corsica, et pro labore quem primus in ea restituenda ad Romanæ Ecclesiæ dominium suscipiet medietatem, duobus vero ejus successoribus quartam partem omnium reddituum largitur, arces tamen sub ditione Romanæ Ecclesiæ reservat, quorum custodes illis, si necessitas exegerit, vult obedire.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, dilecto in Christo fratri LANDULPHO Pisano suisque successoribus.

B Supernæ miserationis respectu ad hoc universalis Ecclesiæ curam suscepimus et apostolici moderaminis sollicitudinem gerimus, ut justis precantium votis attenta benignitate faveamus, et libramine æquitatis omnibus in necessitate positus, quantum, Deo donante, possumus, subvenire debeamus. Unde, postulante te, frater Landulphe, ut ecclesiam, cui Deo volente præesse dignosceris, ejusque bona ab adversariorum impetu et infestatione nostræ apostolicæ auctoritatis munimine tueremur; inclinati justis precibus tuis concessione præsentis privilegii confirmamus tibi episcopatum prædictæ Pisanæ Ecclesiæ cum omni jure suisque pertinentiis. Et quia Pisana Ecclesia, quæ in præficiendis sibi pastoribus a constitutionibus sanctorum Patrum deviaverat, tandem pro restitutione antiquæ libertatis suæ salubre consilium matris suæ sanctæ Romanæ Ecclesiæ suscepit, ita ut te, non aliunde, sed per ostium, quod Christus est, intrantem, gaudeat nobis ordinantibus habere pastorem, indulgemus, concedimus atque firmamus sibi tam ea quæ ab antiquis temporibus juste collata sunt quam ea quæ divina pietate per serenissimam filiam nostram Mathildem, pro remedio animæ matris suæ, in eadem ecclesia sepultæ, concedere dignata est, videlicet locum qui dicitur Schannellum cum castellis et pertinentiis suis, et alia quæ in futurum, Deo auctore, a fidelibus legaliter conferenda sunt. Præterea fidei et religionis tuæ gratum in te fructum exuberare cognoscentes, committimus tibi tuisque successoribus vicem nostram in Corsica insula, si tamen ipsi consensu D₁ Romani pontificis et electione Pisani populi ita canonicè intraverint, sicut te constat intrasse, ut, secundum quod Deus tibi tradidit, quæ ad Christianam religionem pertinere videntur vigilantissimo studio episcopos, clericos populumque ejusdem insulæ doceas, atque morum honestate confirmes, juxta propheticum sermonem, *ut evellas et destruas, ædifices et plantes (Jer. I, 10)*. Quæ nimirum insula, a jure et dominio sanctæ Romanæ Ecclesiæ per quorundam pravorum hominum invasionem subtracta, ut prudentiæ tuæ studio exclusis invasoribus secundum antiquum morem ad dominium ejusdem Romanæ Ecclesiæ revocetur, concedimus tibi per quem Pisana Ecclesia ad antiquum sui decorem reducta

est, et qui prius in restitutione prædictæ insulæ elaboraturus es, medietatem omnium reddituum, et totius pretii medietatem quæ de placitis acquireretur; duobus vero successoribus tuis quartam partem reddituum et totius pretii quæ de placitis acquireretur, ita tamen ut arces et quæque munita loca per te acquirenda in potestate nostra et successorum nostrorum permaneant, eo tenore ut, si necessitas exegerit, custodes eorundem locorum tibi successoribusque tuis, salvo jure et honore Romanæ Ecclesiæ, obediant. Dignum quippe est ut, si ad imperium et consensum sanctæ Romanæ Ecclesiæ pastorem secundum Dominum susceperint dignitatem, habeant ex largitione apostolicæ sedis temporalium rerum sustentationem et decorem. Hoc etiam addendum esse censuimus, ut in agendis placitis nuntius noster semper intersit.

Actum Romæ, secundo Kalendas Decembris, Indictione secunda.

EPISTOLA XIII.

AD OLAVUM NORVEGIÆ REGEM.

(Anno 1078.)

Confirmat eum in fide, et, quia propter locorum distantiam et linguæ ignorantiam non potest mittere viros qui eum in lege Domini erudiant, rogat ut juniores et nobiles se regno suo ad apostolicam sedem mittat, qui, divinis legibus edocti, apostolicæ sedis mandata ad eum ferre et prædicare possint; fratribus præterea regis Danorum, divisionem regni cupientibus, nullo pacto opem ferat, sed curet potius ut rex fratres suos cum charitate suscipiat. Ad bona piæque opera illum hortatur.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, OLAVO Norvechorum [Norvegorum, MUTIN.] regi salutem et apostolicam benedictionem.

Licet ex universalicura sanctæ et apostolicæ sedis, cui divina miseratione præsidemus, debitores simus omnibus qui Christi fidem colunt, de vobis tamen, qui quasi in extremo orbis terrarum positi estis, tanto nos majoris sollicitudinis ratio necessitasque circumstat quanto vos eorum qui in Christiana religione vos instruant minorem copiam et necessaria minus solatia habere cognoscimus. Quapropter, oblata opportunitate, scripsimus vobis ad confortandam aliquo modo gloriam vestram in fide quæ est in Christo Jesu, qui secundum propositum voluntatis æterni Patris Dei, cooperante Spiritu sancto, pro salute mundi homo factus est, de intemerata Virgine natus, mundum reconcilians Deo per mortem suam, delens peccata nostra per redemptionem quæ est in sanguine ipsius, et devicta morte in semetipso convivificavit ac resuscitavit nos in spem vivam, in hæreditatem immarcessibilem, incontaminatam, incorruptam (I Petr. I). In quo, sicut confidimus in misericordia ejus, vobis parata est æterna salus et vita, si tamen in illo spem firmam usque ad finem tenueritis (Hebr. III), credentes (sicut dicit apostolus Paulus) quoniam in ipso inhabitat omnis plenitudo divinitatis corporaliter (Col. II). Propter quod servite ei cum omni timore et humilitate, memores quod Psalmista dicat: Quoniam

PATROL. CXLVIII.

Domini est regnum, et ipse dominabitur gentium (Psal. XXI). Sitque semper in ore, sit semper in corde vestro, quod hunc versiculum paucis interpositis sequitur: Et anima mea illi vivet, et semen meum serviet ipsi. Notum autem vobis esse volumus quoniam desiderium nostrum est, si quo modo possemus ad vos aliquos de fratribus mittere qui fideles et docti essent ad erudiendum vos in omni scientia et doctrina in Christo Jesu ut, secundum evangelicam et apostolicam doctrinam decenter instructi, in nullo vacillantes essetis, sed radicati atque fundati super stabile fundamentum, quod est Christus Jesus (I Cor. III), abundantius atque perfectius in virtute Dei cresceretis et secundum operationem fructum fidei æterna retributione dignum redderetis.

Quod quia nobis, tum propter longinquitatem terrarum, et maxime propter ignotas linguas valde difficile est, rogamus vos (sicut et regi Danorum denuntiavimus) ut de junioribus et nobilibus terræ vestræ ad apostolicam aulam mittatis, quatenus sub alis apostolorum Petri et Pauli sacris ac divinis legibus diligenter edocti, apostolicæ sedis ad vos mandata referre, non quasi ignoti, sed cogniti, et quæ Christianæ religionis ordo postulaverit apud vos, non quasi rudes aut ignari, sed lingua ac scientia moribusque prudentes digne Deo prædicare et efficaciter, ipso adjuvante, excolere valeant. Relatum quoque nobis est fratres regis Danorum ad vestram se contulisse excellentiam, ut vestris viribus copiisque nitentes, quatenus cum illis regnum dividat, fratrem cogere intendant. Quæ quidem res quantum ad regni detrimentum, quantum ad confusionem populi Christiani, quantumque ad destructionem Ecclesiarum, quibus quotidie vicina Paganorum crudelitas inhiat, et totius terræ desolationem attineat, per semetipsam nos Veritas, quæ Christus est, in Evangelio docet, cum dicit: *Omne regnum in seipsum divisum desolabitur, et domus supra domum cadet (Luc. XI).* Unde eminentiam vestram id summo opere cavere monemus, ut nullius unquam persuasionem in hac parte cuiquam assensum præbeatis vel adjutorium, ne peccatum hoc (quod absit) in vos retorqueatur, neu de dissidio regni illius contra vos et regnum vestrum divina indignatio concitetur. Hoc autem vos procurare libenter volumus atque consulimus, ut præfatus rex Danorum fratres suos in regnum cum charitate suscipiat, et ita eis de reliquis bonis et honoribus, ubi potest, distribuatur ut nec illos indigna angustet necessitas, nec regni status labefactetur aut dignitas. De cætero semper cogitate de spe vocationis vestræ, et attentissimi ad ea quæ Dominus in Evangelio dicit: *Quia venient ab oriente et occidente, et recumbent cum Abraham, Isaac et Jacob in regno cælorum (Matth. VIII), nolite tardare, currite, festinate.* De ultimis finibus estis; sed, si curritis, si festinatis, primis Patribus in regno sociati eritis. Sit cursus vester fides, amor et desiderium. Sit iter vestrum mundi gloriam assidue meditari esse caducam, et ideo cum amaritudine

potius quam delectatione tenendam. Sit vestræ potentiae usus et exercitatio subvenire oppressis, defendere viduas, judicare pupillos, justitiam non solum diligere, sed etiam tota virtute defendere. His namque vestigiis, hoc thesauro, his opibus, de tereno ad cœleste regnum, de fluxo et fragili ad certum et perenne gaudium, de caduca et transitoria ad æternam et semper permansuram pervenitur gloriam. Deus autem omnipotens, qui dives et copiosus est in misericordia, meritis et auctoritate apostolorum Petri et Pauli, et nostra per illos nobis, licet indignis, divinitus concessa, absolvat te et omnes fideles tuos ab omnibus peccatis vestris, et dirigat vos in omnem voluntatem suam, ut in hac vita vos promereri faciat quod in æterna beatitudine multipliciter vobis adaucta corona retribuat.

Data Romæ, decimo octavo [XIX] Kalendas Januarii, indictione secunda.

EPISTOLA XIV.

AD WELFONEM DUCEM.

(Anno 1078.)

Nullam contra se murmurationis causam fore ostendit, si diligenter perpendat quæ in synodo statuta sunt. Si fidei corde Deo adhæserit, victoriam eum adepturum.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, WELFONI duci salutem et apostolicam benedictionem.

Si diligenter secundum æquitatem pontificalis officii, secundum propriam voluntatem perpenditis quæ agimus, quæ dicimus de communi negotio, imo maxima perturbatione regni vestri, non contra nos murmurabitis, sed per viam Patrum nostrorum nos incedere, Deo duce, meritis beati Petri apostoli cognoscetis. Perpendite quod sanctus Spiritus per nos, licet indignos, dignatus est in sancta synodo hoc in anno Romæ in Quadragesima celebrata statuere, et cognoscetis quantum valeat, quantum possit auctoritas et potestas beati Petri. Agite itaque omnipotenti Deo et beato Petro semper grates, et non contra nos murmurando, sed beato Petro gratias referendo, meliora sperate. Mihi credite, fratres charissimi, quia qui de falsitate et calliditate, non de justitia et simplicitate confidunt, omnino decident, et hos B. Petri gladius devorando confundet. Quid autem sit actum in quadragesimali synodo, sive in ea quam in mense Novembri fecimus, vestri fideles qui interfuerunt, et nostræ litteræ vobis missæ indicare possunt. Vos autem de justitia confidentes, et de B. Petri adjutorio præsumentes, confortamini in Domino et in potentia virtutis ejus, quia si fidei corde et stabili Deo adhæseritis, cito vobis victoria et pax arridebit, Omnipotens Deus, meritis beatæ Mariæ cœlorum reginæ, per auctoritatem B. Petri apostolorum principis mihi valde indigno commissam, te tuosque omnes socios qui justitiam amatis et beati Petri sedem diligitis, a cunctis peccatis absolvat, et ad vitam æternam perducatur.

A Data Romæ, tertio Kalendas Januarii, indictione secunda.

EPISTOLA XV.

AD MONACHOS MASSILIENSES.

(Anno 1079.)

Absentiam sui abbatis ut æquo ferant animo tur, quem illis cito remissurum affirmat; monasterium, sicut Cluniacense, apostolica unire desiderat. Reliqua harum litterarum tibi dicenda relinquit.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Deorum, rissimis fratribus in monasterio Massiliensi carentibus, salutem et apostolicam benedictionem.

Contristavi vos, imo B. Petrus commovit, et ipse sanabit. Filius namque illius, abster, venit ad nos, et pro ejus amore factus est diens usque ad corporis captionem; et quia profuit, si oporteret, mori, et ex hoc habebit retentionem. Sed sicut scitis, fratres mei, rari sunt qui etiam Deo in pace serviant, sed rarissimi pro illius amore persecutiones non timeant, se contra inimicos Dei indubitanter opprobrant. Proinde Christiana religio (heu pro dolor!) deperit, et impiorum superbia nimis accrevit. dictus autem pater noster [vester], revera apostolorum principem diligens, in ejus acie nobis auxilium et adjutorium, Christo gubernante, nobis impendit non surda aure intendens quod dicit Apostolus: *fuimus socii passionum, erimus et consocii (I Cor. 1)*. Sed quia charitas, licet rati consoletur, ad dolorem vos impellit, eo quod tamen Patrem tamque vobis ducem quasi longo tempore amiseritis, rogamus vos ex parte omnipotentis et amore beati Petri, patienter supportate nos cito, Deo adjuvante, eum vobis lætum remittat et ex hoc, auctoritate beati Petri apostolorum principis, nobis valde indignis commissa, indulgentiam omnium peccatorum vestrorum promittimus solutionem cum benedictione concedimus. Cum namque, de nimia pietate Altissimi et de infabili clementia Reginæ cœlestis, quia beati et Paulus locum vestrum amplius solito custodit et tuebuntur, qui pro illorum servitio damnati incommodum habere videtur. Desideramus locum B. Pauli et vestrum ita unire, ut sicut ex longo tempore Cluniacus apostolicæ sedis specialiter adhæreat, et speciali Ecclesiæ hujusmodi et benedictione congaudeat. Moveat vos tres charissimi, summa dilectio Christi, ut nos ut vos ipsos diligatis, et manum adjutorii in tempestate positos porrigatis, illud semper preceptis habentes: *Alter alterius onera portate, adimplebitis legem Christi (Gal. 6)*. Quod autem scripsimus, horum portitori dicenda reliquit. Omnipotens Deus, a quo cuncta bona procedunt meritis et intercessione Dei genitricis et vestra per auctoritatem beatis Petro et Paulo apostolorum principibus concessam vos respiciat, vosque servet innovet et custodiat, vobisque quod sit novum

ticum indicet, et in sancta jubilatione inflammet, ut perfecte sciatis humanam fragilitatem deflere, et ineffabilem Dei benignitatem cognoscere, ut in ejus amore semper crescentes ad ejus certam notitiam et mirabilem lætitiā, cœlesti matre ducente, mereamini pervenire.

Data Romæ, iv Nonas [Kal.] Januarii, indictione secunda.

EPISTOLA XVI.

AD BERENGARIUM GERUNDENSEM EPISCOPUM.

(Anno 1079.)

Amplectitur devotionis ejus affectum erga sedem apostolicam, utque in eo persistat hortatur, et inter Raymundi filios pacem conciliet; quod si minus consequi possit, saltem inducias fieri curet, interim eis denuntians alterum eorum, per quem steterit, ne pax sequatur, excommunicandum fore; alterum vero, qui apostolicæ sedi obedierit, ad obtinendam hæreditatem paternam juvandum. Præterea ut Narbonensis episcopi ejus fratris salutem consulat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, dilecto in Christo fratri BERENGARIO Gerundensi episcopo salutem et apostolicam benedictionem.

Sicut per filium nostrum Massiliensem abbatem didicimus, paratum esse te dicis in obedientia et fidelitate B. Petri firmissimo animo et constanti persistere, et secundum præceptum nostrum vitam tuam deinceps moresque componere, cupisque et desideras præ cæteris qui in partibus vestris sunt nobis familiariter adhærere. Sed et nos ad suscipiendum tantæ devotionis affectum sinum paternæ dilectionis extendimus, et modis omnibus pio circa nos amoris tuo favemus, ita plane ut tu (sicut promittis) in amore Petri et sollicitudine ecclesiasticæ religionis et pacis Christianæ semper excrescas, dignumque te apostolica familiaritate ex obedientia sincerissima reddas. Itaque in primis negotium tibi, de quo multum curamus, injungimus. Comperimus enim quod inter filios Raymundi Berengarii per vanitatem et superbiam, et maxime per consilium impiorum, nimirum ex invidia diaboli, discordia oritur. Et ego inde nimis contristor, tum pro amore patris eorum, qui me satis ex quo cognovit dilexit, tum etiam quia super Christianam gentem, quæ in partibus illis magno impiorum Sarracenorum odio laborare dignoscitur, grave sentio periculum imminere. Unde præcipimus tibi ut adjunctis tecum religiosis vicinis tuis abbatibus, scilicet Tumeriense, Ripollense, et Sancti Cucufati, et quoscunque alios Deum timentes clericos laicosque poteris invenire, pacem inter illos reformare et componere studeas. Quod si acquiescere monitis vestris fortasse noluerint, ostensis eis præsentibus litteris ad tenendam eos treugam firmissimam usque ad determinatum tempus ex auctoritate nostra constringite infra quod nos tales illuc ex latere nostro nuntios dirigamus, qui causam litis eorum ita juste diffiniant ut non se ad gratiam alicujus nec præmio nec favore defleant. Porro hoc illis debes firmiter inculcare quia,

(395) Hugonem haud dubie intelligit.

si nobis inobedientes exstiterint et in fraterno odio remanere, diabolo instigante, maluerint, illi quidem ex cujus culpa vel superbia pax ista remanserit, gratiam sancti Petri auferimus, eumque, sicut membrum diaboli et desolatorem Christianæ religionis, cum omnibus fautoribus suis, festinabimus a communione Christianæ societatis abscindere, ita ut nullam deinceps victoriam in bello, nullam prosperitatem habere possit in sæculo. Alteri vero qui humiliter paci consenserit, debitamque obedientiam apostolicæ sedi exhibuerit, statuemus ex gratia sancti Petri inexpugnabile apostolici favoris auxilium, eumque, sicut filium sanctæ Romanæ Ecclesiæ concedet, ad obtinendam hæreditatem dignitatemque paternam modis omnibus procurabimus adjuvare, et omnibus Christianis in partibus illis, ut ei faveant eumque ad obtinendum principatum adjuvent, apostolica auctoritate præcipimus. Quidquid autem de hoc a te inter eos diffinitum fuerit, quanto magis nobis litteris intimare, imo si opportunum fuerit, te ipsum nobis repræsentare curabis. Præterea de fratre tuo Narbonensi, magis quam hæcenus fueris, volo te esse sollicitum; quia ego satis de perditione illius doleo, et miror si tu illum, cui gemina germanitate cohæres, ad salutem non studes reducere, cum scias quia pro sola vel carnali vel spiritali affinitate alicujus, Christianus homo in tanti periculo articuli seipsum debet apponere [forte opponere, HARD. ita et in cod. MUTIN]. Age ergo et fraterna charitate succensus illum ex nostræ fiducia admonitionis aggredere, commemorans illi et præteritos longævæ ætatis excessus, et propinquum jam sibi divinæ ultionis imminere judicium si forte possis eum ab ipso mortis æternæ limine revocare, et de salute fratris non solum cordis gaudium, verum etiam maximum æternæ retributionis a divina largitate præmium promereri.

Data Romæ, quarto Nonas [Kal.] Januarii, indictione secunda.

EPISTOLA XVII.

AD ABBATEM CLUNIACENSEM.

(Anno 1079.)

GREGORIUS episcopus, servorum Dei, N. (395) venerabili Cluniacensi abbati et charissimo fratri salutem et apostolicam benedictionem.

Si Romani ad vestras partes, sicut vestrate ad nos, sæpe venirent, frequentius tibi litteris seu verbis qualiter circa nos geruntur quæ terrena sunt vel cœlestia indicarem; sed quia, dum satis intendis aulicos nutrire, de rusticis parum tibi est curæ, ultra hæc debes ad memoriam reducere, quia pauper noster et pius Redemptor sic in cœlo angelos pascebat ut in terris peccatores non solum non despiceret, sed etiam cum eis cibum sumeret. Cur, frater charissime, non perpendis, non consideras in quanto periculo, in quanta miseria sancta versatur Ecclesia? Ubi sunt qui se sponte pro amore Dei opponant

periculis, resistant impiis, et pro justitia et veritate non timeant mortem subire? Ecce qui Deum videntur timere vel amare, de bello Christi fugiunt, salutem fratrum postponunt et, seipsos tantum amantes, quietem requirunt. Fugiunt pastores, fugiunt et canes gregum defensores. Invadunt oves Christi, nullo contradicente, lupi, latrones. Tulisti vel recepisti ducem in Cluniacensem quietem, et fecisti ut centum millia Christianorum careant custode. Quod si nostra exhortatio apud te parum valuit, et apostolicæ sedis præceptum in te obedientiam non invenit, cur gemitus pauperum, lacrymæ viduarum, devastatio ecclesiarum, clamor orphanorum, dolor et murmur sacerdotum et monachorum te non teruerunt, ut illud quod Apostolus dicit non postponeres, videlicet: *Charitas quæ sua sunt non quaerit* (I Cor. XIII); et illud in corde, ut soles, haberes: *Qui diligit proximum legem implevit* (Rom. XIII). Quid tibi dicent [dicunt] B. Benedictus, et Gregorius, quorum alter præcipit ut per annum probetur novitius, alter vero prohibet ut ante triennium miles non efficiatur monachus? Hæc ideo dicimus, quia, quod vix aliquis princeps bonus invenitur, dolemus. Monachi vero, Deo miserante, sacerdotes et milites, et non pauci pauperes, per diversa loca qui Deum timent reperiuntur; principes autem Deum timentes et amantes in toto Occidente vix aliqui inveniuntur. Omittimus jam de hac re tibi scribere, quia confido, de misericordia Dei, charitas Christi quæ in te solet habitare me vindicando cor tuum transfodiet, et quantus mihi dolor esse debeat de bono principe ablato matri suæ ostendet. Quod si non illo pejor ei successit in regimine, possumus habere consolationem. Præterea monemus fraternitatem tuam, ut in talibus cautius te habeas, omnibusque virtutibus dilectionem Dei et proximi præponas. Hæc etiam te compellant ut manum orationis nobis porrigas, omnesque fratres tibi creditos ad hoc provocare studeas ut merearis de virtute in virtutem proficere et ad perfectionem summæ charitatis pervenire.

Data Romæ, quarto Nonas Januarii, indictione secunda.

EPISTOLA XVIII.

AD EVERARDUM EPISCOPUM PARMENSEM.

(Anno 1079.)

Arguit quod abbatem ad synodum venientem cepit. Jubet ut eum dimittat. Quamobrem eum ab episcopali officio suspendit, quousque Romam veniat. Si non paruerit, ecclesie introitum interdicit.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, EVERARDO [EVERARDO] Parmensi episcopo.

Diu est quod te pura et sincera charitate dileximus, sed quod abbatem, ad nos venientem et ad sanctam synodum properantem, cepisti, non æquam vicem dilectioni nostræ reddidisti. Magnum quidem facinus et officio tuo indignum, cujus nescio jussu vel instinctu, contra talem virum præsumpsisti; qui si quid tibi deberet, tamen quia ad nos veniebat, teneri non meruit. Quapropter apostolica auctoritate

A præcipimus tibi ut, si nondum dimisisti ceptis his litteris continuo cum honore pericias ad Mathildem. Interim vero ab episcopo, propter hoc quod illum remoratus e neas, usquequo ad nos ipse venias; sin autem non speramus, neque his mandatis nostri mittas scilicet, obtemperare volueris, eccitroitu omnino tibi ex parte beati Petri cimus.

Data in synodo, decimo sexto Kalendas iudictione secunda.

EPISTOLA XIX

AD HAREMANNUM ULDERICUM, etc

(Anno 1079.)

B *In synodo definitum asserit quod, nisi trigurum spatio bona Ecclesie Bambergensis rint, excommunicationi subjaceant.*

GREGORIUS episcopus, servus servorum De MANNO, ULDERICO, FREDERICO, MAZELINO lino et sic infra], GOTE BOLDO [Gotebaldo], Bambergensis ecclesie.

Intelleximus jamdiu quod vos, scilicet Har et Ulderice, accepistis bona ipsius ecclesie troitu Bambergensis episcopi He..... (He jam depositi, quodque vos, Frederice, M Herolde, Wirinto, post illius excommunic ab hac sede bona ejusdem Ecclesie ab eo accepistis. Intelleximus etiam te, Gotebolde, captus tenebatur episcopus, jam memoratæ bona de manu regis accepisse. Sciatis igitu concilio quod nuper celebravimus ut, nisi iminum viginti dierum, postquam hæc le nostræ verba ad vestras aures pervenerint, dictæ Ecclesie, quas injuste detinetis, aut ritis aut de manu episcopi acceperitis, pericommunicationis subjaceatis. Si vero resipi ad episcopum veneritis, et sæpe nominata bstitueritis, liceat episcopo vos excommuni vinculo solvere.

Data in synodo, decimo tertio Kalendas iudictione II.

EPISTOLA XX.

AD CENTULLUM COMITEM.

(Anno 1079.)

D *Præclaras virtutes quibus præditus erat deum asserit, dum consanguineam suam haberet. Suadet ut a tanto facinore ab episcopos et Ecclesiam veneretur.*

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei TULLO comiti salutem et apostolicam benedicti

Audivimus de te per tales quibus fidem ha ea quæ Christianum principem bonis omnib beant commendare, quia sis videlicet amator tiæ, defensor pauperum, et propagator pacis. te in dilectionem et gratiam sicut filium Et Romanæ suscipimus, et ut in bonis ceptis in diem proficere studeas admonemus. Tam prehensibile quoddam in te esse cognovimus scilicet consanguineam tuam habes uxorem inde nimis cavendum tibi, scilicet ne ex oco

culpæ istius, cætera quæcunque agis bona dispereant. Age ergo, et secundum consilium Amati episcopi Elorensis et Bernardi Massiliensis abbatis, siquidem ad vestras partes poterit pervenire, prædictum reatum emendare, et pœnitentiam inde agere stude, ne pro hoc animam tuam perdas, et nobilem feminam, quæ sub tutela tua est commissa confundas. Ante omnia Ecclesiam Dei venerari semper et honorare atque defendere stude, et episcopis quasi Patribus tuis reverentiam et obedientiam exhibe. Scias pro hoc te et in hoc sæculo majorem gloriam et in futuro vitam promereri perpetuam. Si facultas tibi esset veniendi ad nos, desiderarem te videre ac plenius de animæ tuæ salute instruere.

Data Romæ, quinto Idus Martii, indictione secunda.

EPISTOLA XXI.

AD ARELATENSES.

(Anno 1079.)

Reprehendit eos nulla pene cura moveri suam Ecclesiam pastore esse destitutam. Propterea Wapincensem episcopum mittit, ut aut episcopum eligant, aut promittant se in pastorem suscepturos quemcunque ipse ad eos miserit. Cætera quæ dicenda forent episcopo injunxisse significat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, universo clero et populo Arelatensis Ecclesiæ salutem et apostolicam benedictionem.

Quoniam sublata pastoralis custodia gregi non parva imminere perpendimus, multa pro vobis sollicitudine angimur, multo dolore compungimur quod Ecclesiam vestram tandiu vigilantia pastoris et regimine idonei gubernatoris destitutam esse cognoscimus. Quod in hac re minus quam oportet vos esse sollicitos, imo quasi propriæ salutis oblitos, nulla pene cura vel affectione permotos deprehendimus, majoris nobis tristitiæ causa consistit, quoniam perniciosius fere nihil est quam contra mala urgentia nulla ratione consurgere, et suæ saluti in supremo discrimine aut nescire aut nolle consulere. His itaque curis, ac tantæ desolationis vestræ causa stimulante, misimus ad vos fratrem nostrum, videlicet Leodegarium Wapincensem episcopum, quatenus cum illius consilio aut talem personam secundum Deum eligatis, quam vicarius noster Hugo Diensis episcopus litteris suis nobis commendet, aut si apud vos, quod credimus, tanto regimini digna inveniri persona non potest, in manu fratris nostri Leodegarii, Wapincensis episcopi, firmetis vos illum suscipere in pastorem, quem consecratum et honore pallii insignitum vobis ex parte sancti Petri miserimus. Cogitare enim debetis quoniam secundum electionem gratiæ Dei, de numero ovium Christi estis, et nequaquam secure vivetis, nisi qui ejus vice vobis præsit, et contra incursus callidi insidiatoris assidua circumspectione, auxiliante Deo, vos muniat, habeatis. Agite ergo ne quis vos ad prospiciendum de honore Ecclesiæ vestræ et communi saluti animarum vestrarum impedire valeat, et ne visitatio legationis nostræ frustra ad vos facta esse videatur, per quam

A vobis charitas nostra repræsentatur et auctoritas, scientes quoniam quidquid ex utroque, Deo auctore, debemus et possumus, ad profectum vestrum vobis exhibere promptam et indefessam voluntatem gerimus. Cætera quæ dicenda sunt fratri nostro Leodegario injunximus, cui legationi, quantum ad hoc pertinet negotium, ita volo ut credatis ac si a nobis viva voce in auribus vestris dicerentur.

Data Romæ, Kal. Martii, ind. II.

EPISTOLA XXII.

AD COMITISSAM MATHILDEM.

(Anno 1079.)

Respondet super conjugio Theodorici ducis et super ejus intromissione de componenda inter se et Henricum regem pace et de duce excommunicato a Metensi episcopo.

B GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, dilectæ in Christo filiæ MATHILDI salutem et apostolicam benedictionem.

Quoniam animi nostri voluntatem super ea re scire cupiens, misisti nobis quod Theodoricus dux optaret sibi conjugio copulare quondam uxorem marchionis Petroni, mandamus tibi: Ille enim non est adeo notus nobis, nec illa nobis ita commissa ut aliquid inde agere velimus. De eodem duce item significasti quod, si placeret nobis, de componenda pace inter nos et Henricum regem se intromitteret. Super hoc itaque respondemus. Legatus regis in præsentia universalis synodi juravit, ex præcepto domini sui, eum nostris mandatis per omnia obtemperaturum. Ea quoque de causa et spe nos jam misisse legatos nostros credo tuam scientiam non latere. Excommunicatum vero, jam sæpe dictum ducem, ab episcopo Metensi quia non ignoras nos sententiæ in illum prolatae noveris assensum dedisse, et eam firmavisse, nisi infra viginti dies postquam mandata nostra resciverit, jussis nostris obedierit, et nisi civitatem et bona S. Stephani, quæ injuste invasit, libera dimiserit, et Ecclesiæ satisfecerit.

Data Romæ, v Nonas Martii, indictione II.

EPISTOLA XXIII.

AD AURELIANENSES.

(Anno 1079.)

Ecclesiæ eorum ærumnis consulere desiderans, Sanzonem, quem in episcopum optaverant, se libenter suscepisse, ne tamen Rainerio episcopo adhuc superstite, quem illi inutilem esse asserebant, præjudicium faciat, legatos se missurum ait qui rem inspiciant, ut ipse deinde electionem confirmare possit. Interim nullus Ecclesiæ bona distrahat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, clero et populo Aurelianensis Ecclesiæ, salutem et apostolicam benedictionem.

Sciatis incunctanter quod de Ecclesiæ vestræ ærumnis et angustiis, quam specialiter dileximus et quæ una ex nobilissimis Galliæ Ecclesiis quondam fuit, et adhuc erit, Deo favente, nos valde dolemus, et quia illi qualiter subvenire debeamus solliciti sumus, et ut ad pristinum decus et gloriam redeat nos impensè operam damus. De Sanzone item filio nostro, quem vobis in episcopum optatis, noveritis

quia libenter eum suscepimus et paterno amore tractavimus. Sed quia Rainerius dictus episcopus, et Ecclesiæ vestræ, ut dicitur, inutilis, nondum ex toto constat ab ea separatus, ne videamur alicui præjudicium facere, neu ob alicujus amicitiam forte quis suspicetur nos contra justitiam facere velle, legatos nostros ad vos mittere disposuimus qui, veritate discussa diligenter et probata, de eo possint ex auctoritate nostra, imo beati Petri, prout justitia dictaverit, sententiam dare. Postea vero electionem vestram secundum Deum confirmare, et quibus modis oportere videbitur corroborare secundum canonica instituta curabimus. Interim vero res ejusdem ecclesiæ, tam vobis quam omnibus apud quos ubicunque reperiuntur, ex parte B. Petri monendo præcipimus ut nemo distrahere vel demoliri præsumat videlicet præmia et ornamenta quæ illi pertinere noscuntur. Quod si quis contra hæc nostra præcepta temerarie conari tentaverit, sciat se gratiam B. Petri amissurum, et anathematis gladium, nisi resipuerit, incursum.

Data Romæ, tertio Nonas Martii, indictione II.

EPISTOLA XXIV.

AD AMATUM EPISCOPUM ELORENSEM.

(Anno 1079.)

Causam inter abbates Sanctæ Crucis et Sancti Severi diligenter ei et Diensi episcopo terminandam committit; decernens interim quod in lite est ex integro abbatiæ Sanctæ Crucis restituendum esse.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, AMATO Eloreensi (id est Oleronensi in eod. MUTIN. Oloreensi) episcopo in Vasconia, salutem et apostolicam benedictionem.

Jozelinus, archiepiscopus Burdigalensis confrater noster, veniens ad limina apostolorum, duxit nobis ad memoriam qualiter olim actum sit de discordia monasterii Sanctæ Crucis et Sancti Severi, quidve diffinitionis in Romana Ecclesia susceperit. Nam et litteras olim a nobis super hac re abbati S. Severi transmissas invenimus, et abbatem secundum tenorem earum inobedientem fuisse cognovimus. Unde ne præjudicium sibi aliqua pars fieri suspicetur, censuimus causam illam ante te et confratrum nostrum Hugonem, Diensem episcopum, diligenter esse retractandam, ita ut uterque auditores legitimum, Deum auxiliante, huic negotio finem imponatis. Adjudicavimus etiam ut illud quod in lite est, ex integro abbatiæ Sanctæ Crucis restituatur, quatenus, possessione sibi reddita, canonicum et legale sit quod acturi estis, et in executione iudicii nostri irreprehensibiles appareatis. Quod si ille inobediens fuerit, et memoratæ ecclesiæ investituram abbatiæ Sanctæ Crucis non restituerit, illum sicut rebellem a communione corporis et sanguinis Domini merito separate.

Data Romæ, octavo Idus Martii, indictione secunda.

(396) Præpositum et canonicos Insulanos.

EPISTOLA XXV.

AD ARNALDUM ABBATEM SANCTI SEVERI

(Anno 1079.)

Diensi et Eloreensi episcopis commisisse signi quid agendum foret in controversia inter eum abbatem Sanctæ Crucis; quare præcipit ut pareat.

GREGORIUS ARNALDO episcopus, servus servorum Dei, abbati Sancti Severi salutem et apostolicam benedictionem.

Post recessionem tuam proxime factam, scias litteras quasdam reperisse, in quibus inobedientiam tuam liquido deprehendimus. Proinde notum tibi nos eam causam, scilicet quæ inter te et abbatem Sanctæ Crucis esse dignoscitur, diligentius tractandam fratribus et coepiscopis Hugoni Diensi Amato Eloreensi legatis nostris commisisse, et quid isti de ea re statuerint judicantes, hoc deus vobis esse ratum firmumque tenendum. Attamen interim, ut illam possessionem, scilicet ecclesiæ Sanctæ Mariæ de Solaco, de qua lis inter vos est, abbatiæ Sanctæ Crucis ex integro restituas, apostolica auctoritate præcipimus, et ut quiete, et ad iudicium veniat, possidere permittas ex beati Petri jubendo monemus. Indignum quippe et canonicis institutis nimis alienum ducimus, quæ ventilanda est ad examen, debere deus nisi de rebus in lite positis ille qui vim patitur fuerit revestitus. Juxta ergo quod et monuimus præcepimus, iterum inculcare curavimus ne ulterius super hac re, sicut hactenus, inobedientiam reperire valeamus. Quod si inobedientia tua ante nostris iterum fuerit delata, scias indubitanter iram beati Petri et nostram incurrisse, et animadversionis sententiam in periculum oculi tui provocasse.

Data Romæ, octavo Idus Martii, indictione secunda.

EPISTOLA XXVI.

AD FULCARDUM (396).

(Anno 1079.)

Mandat ut Lambertum, quem ipsi contra sua data male tractaverant, suscipiant eique ablatam restituant; nisi paruerint, eos puniturum minaciter.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, FULCARDO Insulanæ congregationis præposito, et canonicis ejusdem congregationis tam minquam majoribus, licet aliter meritis [mereatis] salutem et apostolicam benedictionem.

Non modicum offendistis nos super injuria spoliatione rerum Lamberti filii nostri a vobis facta, imo in persona sua nobis facta præcipue per Ingelrannum nostrum nobis mandaverint ei nullam injuriam inferretis propter obedientiam quam sibi injunximus. Mandamus ergo vobis apostolica auctoritate præcipimus, sicut ea specialiter munitis privilegiis B. Petri, quæ

hunc filium nostrum Lambertum fratrem et conca-
nonicum vestrum cum omni benevolentia et dile-
ctione suscipiatis, et sua sibi integre restituatis, re-
mittentes vobis, ipso eodem interveniente, quidquid
in eo et nobis deliquistis, eo videlicet tenore ne
deinceps contra nostra et sanctorum canonum de-
creta agere præsumatis. Quod si facere neglexeris
tis (quod absit), rursusque clamor ad nos seu ad
vicarium nostrum venerabilem virum Hugonem
Diensem episcopum venerit, et gratiam B. Petri et
nostram perdetis, et nos ulterius nullo modo patie-
mur inultos, sed, sicut dignum fuerit, gladio B. Petri
contemptum nostrum vindicabimus.

Data Romæ, secundo Idus Martii, ind. II.

EPISTOLA XXVII.

AD MONACHOS DOLENSIS MONASTERII.

(Anno 1079.)

*Præcipit ut, amoto Gualterio, quem in abbatem con-
tra excommunicationem elegerant, quique in con-
cilio depositus fuerat, Viennensem archiepiscopum
in abbatem suscipiant. Pro eorum autem inobedien-
tia coram Diensi episcopo compareant, eique obe-
diant; sin minus, excommunicationem in eos latam
se confirmaturum ait.*

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, mo-
nachis Dolensis monasterii.

Noveritis Gualterium, quem vobis in abbatem
contra excommunicationem apostolicæ sedis consti-
tuitis, collaudatione Romani concilii a nobis irre-
cuperabiliter esse depositum, et, si de administra-
tione abbatiæ vestræ se ulterius, cognitis his litteris,
intromiserit, omnino excommunicandum. Quapro-
pter apostolica vobis auctoritate præcipimus ut con-
fratrem nostrum Wormundum Viennensem archi-
episcopum, quem vobis in abbatem, Deo annuente,
ordinavimus, sine omni contradictione suscipiatis,
et ei sicut patri et abbati per omnia toto cordis affe-
ctu obediatis: et quia non modicum pro inobedien-
tia vestra incurristis delictum, præcipimus vobis, ut
Dominica prima post Pentecosten, scilicet in octa-
vis, coram vicario nostro Hugone Diense episcopo
satisfactori, Valentia videlicet urbi vos repræsentetis,
et quod ipse vobis præceperit obedienter teneatis.
Quod si ipsi spiritu superbiæ his nostris litteris
inobedientes fueritis, excommunicationem a præ-
fato vicario nostro super vos factam ab illo die nos
confirmasse indubitanter sciatis.

Data Romæ, octavo [XIII] Kalendas Aprilis, indi-
ctione secunda.

EPISTOLA XXVIII.

AD (397) NOBILES BITURICENSES.

(Anno 1079.)

Ejusdem argumenti.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, RO-
DULPHO, OPONI, EPPONI, UMBALDO, EVERARDO,
BOZONI, GIRALDO, ADELARDO, et cæteris principibus
Bituricæ regionis, salutem et apostolicam benedic-
tionem, si obedierint.

(397) Principes regionis Bituricæ.

A Miramur temeritatem et insolentiam præsumptio-
nis vestræ quod, contra fas et excommunicationem
apostolicam vobis delatam, abbatiam Dolensem, quam
in tutelam hactenus habuistis, imo etiam [invasistis
imo et] ad cumulum detrimenti tam animarum ve-
strarum quam corporum, abjecto eo quem manibus
propriis, Deo volente, vobis in abbatem consecravi-
mus, Gualterium invasorem irrecuperabiliter depo-
suimus, et ei res ecclesiæ suisque fautoribus sub
excommunicatione interdiximus. Confratri autem
nostro Wormundo Viennensi archiepiscopo abba-
tiam Dolensem concessimus, imo reddidimus. Vos
ergo monemus, et apostolica auctoritate præcipimus
ut abjecto invasoris prædicti dominio, abbati vestro,
jure canonico, Wormundo Viennensi archiepiscopo
B sincera mente et puro corde obediatis. Quod si re-
belles Deo et beato Petro in his deinceps fueritis, a
Dominica prima post Pentecosten, scilicet in octavis,
cum Dolensibus monachis, nisi satisfecerint coram
vicario nostro Hugone Diensi episcopo Valentia, vos
excommunicationi subjacebitis. Si autem patri ve-
stro spirituali, confratri nostro Wormundo Vien-
nensi archiepiscopo, obedientiam et auxilium exhi-
bueritis, gratiam Dei et beati Petri percipietis. Te
autem, Rodulphe, quia in his plus cæteris tibi a Deo
concessa est potestas, rogamus te et præcipimus, ut
eum in abbatiam sine simulatione et dolo restituas,
et totius iræ sive discordiæ oblitus, ei ut filius cha-
rissimus cohæreas, quatenus gratiam Dei et pecca-
torum tuorum indulgentiam ab ipso cui data est po-
testas ligandi atque solvendi percipias.

Data Romæ, decimo tertio Kal. Aprilis, indict.
secunda.

EPISTOLA XXIX.

AD LADISLAUM HUNGARORUM REGEM.

(Anno 1079.)

*Regis devotionem erga sedem apostolicam laudat.
Comites quosdam ac milites ecclesiæ fideles injuste
in exilium relegatos commendat. Ad ecclesiarum
defensionem hortatur, legatosque ad se mittere ju-
bet.*

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, LA-
DISLAO Hungarorum regi salutem et apostolicam
benedictionem.

Sicut fidelium tuorum crebra relatione cognovi-
mus, idemque ipsum nostris attestantibus ratum
habemus, excellentia tua ad serviendum beato Pe-
tro, quemadmodum religiosa potestas debet, et ad
obediendum nobis ut liberalem filium decet, toto
affectu et cordis intentione parata est. Unde nimi-
rum devotionem mentis tuæ super hoc studio non
indigne laudamus eique sincere congratulamur quod
quidem optimorum regum sequendo vestigia illu-
strat, servando tam in moribus normam justitiæ
quam etiam lineam nobilitatis in sanguine. Igitur
quia de celsitudinis tuæ liberalitate et obedientia
satis confidimus, ad quiddam nostræ universali
sollicitudini congruens, quod honori quoque tuo

non parum concordat, invitare te non dubitamus, quatenus in eo et illa quæ de te verbis solis credita sunt esse vera facti indicio pateant, et nobis sit aperta firmior causa, qua te præ cæteris regiæ dignitatis amplius specialiusque diligere merito debeamus. Itaque comites illos vel..... videlicet D.... et C..... eorumque milites, quos beato Petro fideles justitiæque fautores injusta (ut accepimus) sententia in exilium expulit, tibi commendatos esse ex parte nostra optamus. Et quia hactenus illis subvenire ex industria propria claritudo tua curavit, sentiant sibi nunc ob fidelitatem beati Petri nostramque commendationem solatii auxiliique munus copiosius accessisse. De cætero prudentiam tuam monemus, ut viam justitiæ semper studeas irreflexo calle tenere, et viduas et orphanos et peregrinos paterna pietate tueri, Ecclesias non modo non lædere, sed etiam ab arrogantium et invasorum petulantia et temeritate defendere, nec non et alia quæ recte intelliges, procures diligenter servare. Illud quoque nihilominus scire te volumus quosdam nomine tuo legatos ad nos olim venisse, quibus item nos istud injunximus, ut dilectioni tuæ suggererent quatenus alios destinare, quo certiores efficeremur, censeret. Verum nobis adhuc in incerto manet an ad te mandata nostra perlata sint, an aliquos postea miseris; liquet autem neminem a te legatum ad nos post inde venisse. Quare decrevimus ad te iterum idem repetendo scribere, itidemque de comitibus, quod jam postulavimus, iterando inculcare; quo et nuntios, si nondum misisti, non ulterius mittere negligas, et prænominatis omnibus præsidii manum familiaris proniusque in cunctis porrigere studeas. Omnipotens et misericors Deus, a quo bona cuncta procedunt, per merita et intercessionem beatæ Dei genitricis semperque virginis Mariæ, et beatorum Petri et Pauli, gressus tuos per viam deducens justitiæ, constanter dirigat usque ad finem; et sic hujus vitæ temporalia regni gubernacula faciat temperare, quatenus æterna promerendo valeas adipisci.

Data Romæ, duodecimo Kal. Aprilis, indictione secunda.

EPISTOLA XXX.

AD LANFRANCUM ARCHIEPISCOPUM CANTUARIENSEM.

(Anno 1079.)

Arguit quod se non visitaverit a tempore assumptionis suæ; cujus causam cum regem esse noverit, hortatur ut eum moneat, ne quid injustum contra Romanam Ecclesiam præsumat, ipseque ad se quantocius veniat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, LANFRANCO Cantuariorum archiepiscopo salutem et apostolicam benedictionem.

Quod ex illo tempore quo sacerdotale summæ sedis jugum cervici nostræ, licet indigni, suscepimus, venire ad nos non multum curavit fraternitas tua, quanto minus hoc de dilectione tua sperare potuimus, eo amplius stupentes miramur, et nisi apostolica mansuetudo, nec non et amoris pignus antiquum nos hucusque detinisset, profecto nos hoc graviter

A ferre jamdudum tibi constitisset. Verum, sicutissime compertum habemus adventum tuum metus regis, ejus scilicet quem inter cæteros dignitatis specialius semper dileximus, vel tua culpa nobis negavit, et te quidem, si vel amoris memoria superesset, vel debita matris manæ Ecclesiæ dilectio in mente remaneret debuit aliquis aut mundanæ potestatis terroris cujusquam personæ superstitiosus amor, a conspectu nostro retrahere. Illum vero si contra apostolicam sedem novus arrogantiae tumor nunc et sive contra nos ulla libido seu procacitas jactantur, tanto gravius feremus, quanto eum dilectione indignum se fecisse constiterit. Quod tamen accidat, religio tua poterit hoc modo vitare, si diligenter aperiendo, et constanter admonendo consilium dederis, ne contra matrem omnium Romanæ Ecclesiam quid injustum præsumat, neve quid illegitima potestate alienum petulanter audeat, et tuam neque alicujus devotionem ab apostolicæ visitatione ulterius coercere attentet. Igitur fraternitatem tuam negligentiae suæ excessus satius corrigere, atque ad apostolicam sedem quocumque properare, teque ipsum nostris obtutibus optamus, utque sæpe mandavimus, præsentare tenus nos de his et de aliis negotiis præsentem conferre, atque utilitas Ecclesiæ de nostro collatum augmentum valeat, Deo favente, percipere.

Data Romæ, octavo Kalend. Aprilis, indictione secunda.

EPISTOLA XXXI.

AD INCOLAS PROVINCIAE.

(Anno 1079.)

Præcipit ut bona monasterii Sancti Petri sub excommunicationis pœna restituant.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, clericis archiepiscopis, episcopis, principibus, clericis laicisque in Provincia commorantibus, exceptis qui excommunicationi subjacent, salutem et apostolicam benedictionem.

Notum vobis omnibus esse putamus, quod monasterium S. Petri, situm in loco qui Mons Major dicitur, sanctæ Romanæ Ecclesiæ speciali quocumque jure subjectum est, et apostolicæ sedis privilegio tempore longo munitum. Unde quia nobis precepti regiminis sollicitudine imminet Ecclesiis vobis providere, illis præcipue debemus vigilanter prospicere quæ Romanæ apostolicæque sedi dammodo vicinius hærent, et ejus tutela manserant defendi. Quapropter, quoniam audivimus aliquos vestrum bona memorati monasterii eiusque et honestum sacrilega manu invasisse, detestari atque diripere, paterno affectu monemus apostolica auctoritate præcipimus, ut quicumque illius monasterii vi tenere invasas noscuntur, cum satisfactione emendare festinent, ac nemo ceps contra animæ salutem bona ipsius ecclesiæ violenter attrectare præsumat. Quicumque ergo salubribus mandatis nostris contraire, et bona

sizæ (sicut dictum est) sacrilego ausu contra interdictum nostrum detinere tentaverit, admonitus semel, atque iterum, et tertio, per convenientes inducias, si emendare contempserit, iram et furorem omnipotentis Dei contra se per excommunicationem apostolicam provocabit. Obedientibus vero apostolica auctoritate, et beati Petri nobis, licet indignis, concessa potestate, peccatorum suorum veniam indulgemus.

Data Romæ, secundo Kal. Aprilis, indictione secunda.

EPISTOLA XXXII.

AD ISEMBERTUM EPISCOPUM PICTAVENSEM.

(Anno 1079.)

Rorgonis bona, ad Hugonem ejus germanum spectantia, ablata sub excommunicationis pœna restitui mandat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, ISEMBERTO Pictaviensi episcopo salutem et apostolicam benedictionem.

Pervenit ad aures nostras quod bona Rorgonis de Coequo, quæ, mortuo ipso, in potestatem germani, scilicet Hugonis nostri fidelis et filii, jure debent concedere, Hugo Delezini [de Leziniaco; in cod. Mut. Delerzini] injuste præsumpsit invadere. Unde quia prænominatum, Hugonem clericum nostrum, et res ipsius in tutelam apostolicæ sedis suscepimus, fraternitati tuæ invitando præcipimus ut super his curam vice nostra gerens, duci Guilielmo hæc eadem significando suggeras, quatenus in hac etiam re quantum beato Petro sit fidelis ostendat. Verum in primis volumus ut dilectio tua studeat memoratum Leziniacensem [Deleziniacensem] ex parte nostra eum jam dicto duce convenire, nec non illum de temeritate sua redarguendo de satisfactione monere. Quod si admonitus semel, iterum ac tertio, per competentes inducias in pertinacia sua duraverit et mandatis nostris inobediens justitiæ parere contempserit, apostolica auctoritate præcipimus ut eum, quousque resipiscens ablata restituat, vinculo anathematis illiges; quod idem postmodum nos firmatos non dubites.

Data Romæ, Idibus Aprilis, indict. secunda.

EPISTOLA XXXIII.

AD HUGONEM ABBATEM CLUNIACENSEM.

(Anno 1079.)

Ut bona, quæ Matisconensis Ecclesia quiete possederat, ab ipso ablata aut restituat aut cambio compenset; sin minus, Diensi episcopo et abbati Sancti Pauli lis inter eos terminanda committitur.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, HUGONI Cluniacensi abbati, salutem et apostolicam benedictionem.

Landericus Matisconensis, frater et coepiscopus noster, ad apostolorum limina veniens, conquestus est apud nos Ecclesiæ suæ jura a te sibi auferri, quæ de prædecessorum suorum temporibus, etiam Simoniacorum, quiete visa est possidere. Nos ergo dignum esse et competens adjudicavimus ut quæ bona temporibus irreligiosorum ecclesia sine mole-

stia tenuit, eisdem sub pastore religioso, in Romana Ecclesia ordinato, privari absque ratione non debeat. Quapropter dilectionem tuam monemus ut res illas, super quibus prædicta Matisconensis Ecclesia queritur, si usque ad supra memorati fratris nostri tempus possedit, deinceps quoque aut quiete retinere permittas, aut concambium competens reddere studeas. Quod si inter vos hanc causam non potestis ipsi componere, volumus fratrem nostrum Diensem episcopum et Sancti Pauli abbatem negotio huic interesse, quatenus eorum adhibita diligentia finem lis invenire rectum et congruum valeat, ac ulterius inter vos dissensio nulla remaneat. Sine concordia namque neque religiositatem dicimus (*forte ducimus. HARD.*) quidquam valere, neque aliud opus, etsi bonum videatur, aliquid esse.

Data Romæ, decimo octavo Kal. Maii, indict. secunda.

EPISTOLA XXXIV.

AD GEBUINUM ARCHIEPISCOPUM LUGDUNENSEM.

(Anno 1079.)

Confirmat primatus dignitatem Lugdunensi Ecclesiæ super quatuor provincias concessam, dummodo Simoniacæ archiepiscopus electus non fuerit.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, GEBUINO [GEBURIO] Lugdunensi archiepiscopo.

Antiqua sanctorum Patrum, quibus licet indigni et longe meritis impares, in administratione hujus sedis succedimus, vestigia, in quantum divina dignatio permittit, imitari desiderantes, jus, quod unicuique Ecclesiarum pro merito et dignitate sui ipsi contulerunt, nos ex eorum successibus consideratione decet illæsum et immutabile conservare, et munimine decretorum nostrorum ad perpetuam stabilitatem corroborare. Quapropter, quis, dilectissime in Christo frater Gebuine, postulasti a nobis quatenus dignitatem ab antecessoribus nostris concessam Ecclesiæ, cui Deo auctore præesse dignosceris, confirmarem, et quæque sua ab infestatione hostili apostolicæ sedis defensione tueremur, inclinati precibus tuis confirmamus primatum super quatuor provincias Lugdunensi Ecclesiæ tuæ, et per eam tibi tuisque successoribus, his tantum qui nullo interveniente munere electi vel promoti fuerint, videlicet, a manu, ab obsequio et a lingua. A manu, ut nullum pretium prorsus a se vel ab aliquo tribuatur; ab obsequio, ut nihil inde servitii faciat, sicut quidam intentione ecclesiæ prælationis potentibus personis solent deferre; a lingua, ut neque per se neque per submissam personam preces effundat. Sed neque his qui per sæcularem potestatem ad hanc dignitatem pervenerint, videlicet dono vel confirmatione alicujus personæ quæ sanctæ religioni videatur obviare, et contra puram et authenticam sanctorum Patrum auctoritatem venire. Sed his nimirum hanc dignitatem concedendam esse sancimus, qui pura et sincera electione tibi successerint, et ita per ostium intraverint, sicut fraternitatem tuam cognovimus intrasse. His vero qui aliter intraverint, videlicet qui

juxta^A Dominicam sententiam non per ostium, sed aliunde ut fures et latrones ascenderint, non solum primatum hujus dignitatis non concedimus, verum etiam omni honore ecclesiastici regiminis indignos et alienos fore adjudicamus. Provincias autem illas quas vobis confirmamus, dicimus Lugdunensem, Rothomagensem, Turonensem, et Senonensem, ut hæ videlicet provinciæ condignam obedientiam Lugdunensi Ecclesiæ exhibeant, et honorem quem Romani pontifices reddendum esse scriptis propriis præfixerunt, humiliter et devote persolvant, salva in omnibus apostolicæ sedis reverentia et auctoritate. Præterea, juxta tenorem postulationis tuæ, ecclesiæ tuæ hujusmodi privilegia præsentis auctoritatis nostræ decreto indulgemus, concedimus atque firmamus, statuente nullum regum, *et reliqua usque in finem, sicut in privilegio constat quod est in capite hujus libelli.*

Data Romæ, duodecimo Kalendas Maias, indictione secunda.

EPISTOLA XXXV.

AD ROTHOMAGENSEM, TURONENSEM, ET SENONENSEM, ARCHIEPISCOPOS.

(Anno 1079.)

Ut archiepiscopo Lugdunensi super eos ex antiqua Patrum auctoritate prima a se confirmato obedientiam præstent. Rationem et originem diversorum in Ecclesia graduum declarat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, fratribus et coepiscopis Rothomagensi, Turonensi [Turonensi, Bituricensi], et Senonensi, salutem et apostolicam benedictionem.

Sicut novit fraternitas vestra, sedes apostolica, cui licet indigni, Deo auctore, præsidemus, divina gratia inspirante, Spiritu sancto edocta, per diversas provincias et regna præsules archiepiscopos et primates ordinavit; cujus constitutione et auctoritate Lugdunensis Ecclesia primatum super quatuor provincias, videlicet Lugdunensem, Rothomagensem, Turonensem et Senonensem, per annorum longa curricula obtinuisse cognoscitur. Sanctorum igitur Patrum nos, inquatum Deo favente valemus, exempla sequi cupientes, Ecclesiæ memoratæ primatum, quem ipsi decretis suis, constituerunt atque sanxerunt, eorum freti potestate subinde confirmare studemus. Ad hoc enim divinæ dispensationis provisio gradus et diversos constituit ordines esse distinctos, ut dum reverentiam minores potioribus exhiberent, et potiores minoribus dilectionem impenderent, una concordia fieret ex diversitate connexio, et recte officiorum gigneretur administratio singulorum. Neque enim universitas alia poterat ratione subsistere, nisi hujusmodi magnus eam differentia ordo servaret. Quia vero creatura in una eademque æqualitate gubernari vel vivere non potest, cœlestium militiarum exemplar nos instruit quia dum sint angeli, sint archangeli, liquet quia non æquales sunt, sed in potestate et ordine, sicut nostis, differt alter ab altero. Si ergo inter hos qui sine peccato sunt ista constat esse

distinctio, quis hominum abnuat huic se libenter dispositioni submittere? Hinc etenim pax et charitas mutua se vice complectuntur, et manet firma concordia in altera Deo placita dilectione sinceritas. Quia igitur unumquodque tunc salubriter completur officium, cum fuerit unus ad quem possit recurri præpositus. Provinciæ autem multo ante Christi adventum tempore, divisæ sunt maxima ex parte, et postea ab apostolis et beato Clemente prædecessore nostro [ipsa divisio est renovata, et in capite provinciarum, ubi dudum primates legis erant sæculi, ac prima judiciaria potestas, ad quos qui per reliquas civitates commorabantur, quando eis necesse erat, qui ad aulam imperatorum vel regum confugere non poterant, vel quibus permissum non erat, confugiebant pro oppressionibus vel injusitatis suis, ipsosque appellabant, quoties opus erat, sicut in lege eorum præceptum erat. Ipsis quoque civitatibus, vel locis celebrioribus, patriarchas vel primates qui unam formam tenent, licet diversa sint nomina, leges divinæ et ecclesiasticæ poni et esse jusserunt, ad quos episcopi, si necesse fuerit, confugerent, eosque appellarent, ut ipsi nomine primatum fruerentur, et non alii. Reliquæ vero metropolitanæ civitates, quæ minores judices habebant, licet majorum^B comitum essent, haberent tamen metropolitanos suos, qui prædictis juste obedirent primatibus, sicut et in legibus sæculi olim ordinatum erat, qui non primatum, sed aut metropolitanorum archiepiscoporum nomine fruerentur. Et licet singulæ metropoles civitates suas provincias habeant, et suos metropolitanos habere debeant episcopos, sicut prius metropolitanos judices habeant sæculares, primates tamen, ut præfixum est, tunc et nunc habere jussæ sunt, ad quos post sedem apostolicam summa negotia conveniant, ut ibidem quibus necesse, eleventur et juste restituantur, et hi qui injuste opprimuntur juste refoventur, atque fulciantur, episcoporumque causæ et summorum negotiorum judicia, salva apostolicæ sedis auctoritate, justissime terminentur. Quapropter apostolica vobis auctoritate præcipimus ut sæpe dictæ Lugdunensi Ecclesiæ honorem et reverentiam a majoribus nostris de Ecclesiis vestris præfixam ita vos exhibere humiliter et devote procuretis, quemadmodum vobis a suffraganeis vestris reddi debere non dubitatis. Omnipotens et misericors Deus pacis justitiæque, serenus inspector cordi vestro clementer inspirare dignetur, ut per viam æquitatis concordiaque firmos gradus mihi in hoc sæculo tendere taliter studeatis quatenus pro temporalibus æterna sumpturi, ad cœlestis Jerusalem fines mereamini pervenire.

Data Romæ, duodecimo [XII Kal.] Maii, indictione secunda.

EPISTOLA XXXVI.

AD CANONICOS LUGDUNENSES.

(Anno 1079.)

Præcipit, ut sicut eorum decanus beneficia sine con-

sensu fratrum acquisita renuntiaverat in suis manibus, sic hi qui vel contra excommunicationem, vel pretio beneficia obtinuerant in manibus sui archiepiscopi renuntient.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, canonicis Lugdunensis Ecclesiae salutem et apostolicam benedictionem.

Quidam vestrum, ad nos cum archiepiscopo suo venientes, postquam de Ecclesiae vestrae statu et utilitate nos consuluerunt, sine apostolica benedictione recesserunt. Quod quidem licet merito indigne tulerimus, tamen apostolica mansuetudine dissimulamus, et dum cupimus saluti vestrae consulere, illorum excessus omittimus insequi. De filio vero nostro vestraeque decano Ecclesiae B..... notificamus dilectioni vestrae quod prudenti ac salubri consilio ductus obedientias ecclesiae, caeteraque beneficia, quae sine communi consensu fratrum acquiserat, in manus nostras sponte renuntiavit et se ulterius non intromissurum promisit. Ad cuius formam tam his qui furtim se subdixerunt quam etiam abbatibus, vel cujuscunque clericalis ordinis omnibus Ecclesiae vestrae; quicunque obedientias, vel Ecclesiae dispensationes pretii pactione, vel contra excommunicationem Landerici Matisconensis episcopi, quam in capitulo vestro fecit, adepti sunt, apostolica auctoritate praecipimus, ut in manus fratris nostri Gebuini archiepiscopi vestri refutare sine dilatione procurent. Volumus siquidem ut nobilitatem, qua inter omnes Gallicanas Ecclesias vestra hucusque resplenduit in religionis exemplo, nunc quoque vigilanter custodiat, et ut gloriam quam hactenus praeceteris illis habuit in dignitate, nunc augere incipiat in forma religionis. Noverit autem dilectio vestra quoniam, si nostris salubribus jussis obtemperantes hactenus male habita censueritis juste dimittere, ita vobis providebimus in utroque ut et temporalibus commodis non destituamini, et erroris veniam de divina misericordia consequi valeatis. Quod si quis contra salutem propriam animo indurato, postquam ad notitiam ejus haec nostra praeccepta pervenerint, ultra viginti dies eis inobediens fuerit, illi omnium ecclesiarum ingressum, et corporis et sanguinis Domini communionem, quousque resipiscat, apostolica interdicimus auctoritate.

Data Romae, duodecimo Kalendas Maii, indictione secunda.

EPISTOLA XXXVII.

AD JORDANUM PRINCIPEM CAPUANUM.

(ANNO 1079.)

Arguit quod beato Petro fidem non servaverit, novercam suam nubere coegerit, episcopum ad apostolorum limina venientem spoliaverit et ecclesiam Sancti Benedicti depraedatus sit. Monet ut his delictis satisfaciat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, JORDANO (398) Capuano principi.

Sicut nonnulli noverunt, olim te nosa dmodum di-

(398) Jordani meminit Leo Ostiensis, libro III, capite 46, et alibi.

A leximus, et honorem tuum tam in praesenti saeculo adaugere quam in futuro servare studuimus hactenus. Existimavimus enim te, ut nobilem deceret filium, fidem beato Petro servaturum, et decus ipsius in cunctis pro viribus tuis adaucturum. Verum longe nos fefellit opinio, et qui de te nihil tale pridem quivimus credere, nunc advertimus de hac perfidia tua, multos non fuisse mentitos. Ecce enim dudum novercam tuam et dominam contra jus et fas de ecclesia trahere invitam et reclamantem, eamque nubere nolentem nuptiis tradere violentissime praesumpsisti. Episcopum ad apostolorum limina venientem nuper ausus es impedire, et quod ferebat, more praedonum, auferre. Novissime ecclesiam Beati Benedicti sacrilego ausu intrare, depradari, et violare non timuisti, et qui bona ecclesiarum, quoniam fere cuncta quae tenes earum sunt, defendere debueras, tu potissime temerator ipsarum et dilaniator existis. Quapropter, ex parte beati Petri monemus te, ut si ipsius iram, et beati Benedicti indignationem non vis incurrere, super his omnibus nobis justitiam facias. Quod si contempseris, ad Dominum omnipotentem nos reclamabimus; de cujus misericordia confidimus quod dabit nobis consilium quid in tantam arrogantiam et immoderatam superbiam tuam facere debeamus.

Romae, undecimo Kalendas Maii, indictione secunda.

EPISTOLA XXXVIII.

AD HENRICUM EPISCOPUM AQUILEIENSEM.

(ANNO 1079.)

Usam pallii, praeter alias solemnitates in privilegio contentas, in duabus aliis festivitatibus, ipsi tantum, non successoribus, concedit pro meritis ejus.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei. HENRICO charissimo in Christo fratri et coepiscopo Aquileiensi salutem et apostolicam benedictionem.

Tuae dilectio fraternitatis per legatum suum humiliter exoravit quatenus sibi, praeter eas solemnitates quae in privilegio Ecclesiae vestrae continentur, in beati Udalrici confessoris Christi atque pontificis, sed et in beatae Afrae martyris festivitatibus usum pallii concederemus; cujus ecclesiastici honoris excellentia, sicut pravis et inobediens juste denegatur, ita bonis et morum honestate praeditis apostolica moderatione pro meritis quandoque supereroganda fore videtur. Proinde quia te sincerae dilectionis erga nos affectum habere confidimus, quia legatos nostros, Albanensem videlicet episcopum et Paduensem, benigne tractasse, et fideliter, sicut oportuit, adjuvisse dignosceris, postremo quia componenda pace multum desudasse probaris, petitionem tuam libenter accepimus. Hujus igitur tibi praeccepti auctoritate concedimus ut in solemnibus beati Udalrici confessoris atque pontificis, et beatae Afrae martyris missarum celebritate pallio utendi licen-

tiam habeas. Quod tamen tibi in tua vita, non loco tuo, concessum esse cognoscas.

Data Romæ, decimo sexto Kalendas Julii, indicatione secunda.

EPISTOLA XXXIX.

AD RAINALDUM EPISCOPUM CUMANUM.

(ANNO 1079.)

De Pergamensis Ecclesiæ electo multa ad se crimina perlata refert, quæ omnia ipso adhortante emendare vult; sin minus illum apostolica auctoritate ab eo diligenter de objectis examinari, absolvi vel condemnari. De his qui a Simoniacis nescienter et sine venalitate ordinati sunt quid sentiendum statuit.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, RAINALDO Cumano episcopo, salutem et apostolicam benedictionem.

Tua nobis, frater charissime, missis litteris curavit intimare dilectio Arnulphum Pergamensis Ecclesiæ electum nostro libenter et consilio credere et præcepto obedire. Nos equidem vestræ charitatis, sicut nostis, experientiæ indubitanter credimus. Verumtamen multa de prædicto viro ad nostram ex quorundam relatione pervenere notitiam, quæ si vera, quod absit, esse constiterit, nos valde contristant, et in eo non levi sunt ultione plectenda. Conqueritur enim Gorzo miles ejus et signifer cum duobus fratribus atque cohæredibus suis, castellum quod dicitur Rocha de Glizione, quod hactenus utpote proprii juris sine omni contradictione tenuerunt atque possederunt, nunc tam sibi quam consortibus suis a supradicto Arnulpho violenter, et, quod dictu nefas est, fraudulenter esse subreptum; cui tamen militi prius cujusdam quasi securitatis et foederis, tanquam ad tollendum suspicionis metum, quædam fertur callide sacramenta præbuisse, et, postposito Dei timore, cupiditatis perfidiam incurrisse. Nec tali contentus facinore B..... presbyterum præfati Gorzi [Gorzonis] clericum de prædari, et suis, ut asserit, omnibus spoliare non metuit. Præterea pestiferas Simoniacæ hæresis nundinas exercere, et inter cætera archidiaconatum Pergamensis Ecclesiæ quinquaginta librarum pretio vendidisse perhibetur. Huc accedit quod servos Dei, quos ut religiosum virum decet tueri, et in cunctis adjuvare deberet, econtra infestare et molestare conatur. Tuæ igitur fraternitatis sollicitudo corripiendo sive exhortando studeat atque provideat quatenus sæpeditus electus hæc omnia emendare festinet, et tam coram Deo quam coram hominibus, bonum testimonium habere procuret. Si vero vel omnia hæc, vel quædam fortasse negare voluerit, volumus atque præcipimus ut apto tempore et loco nostræ vicis auctoritate cum de objectis diligenti examinatione discutias, et

remota omni occasione, quod justitia dictaveris omnibus exsequaris. Quod autem M..... inter filius noster interrogare curavit, quid de a Simoniacis nescientes et sine pretio ordinis apostolicæ sedis misericors censura decerni observare te volumus, eos qui ante tempus papæ sine venalitate a Simoniacis ad aliquodum promoti sunt, si tamen vita eorum irreversibilis esse probatur, per manus impositionem firmatos in suis ordinibus permanere et mirari posse.

Data Romæ, undecimo Kalendas Julii, indicatione secunda.

EPISTOLA XL.

AD BOBONEM.

(ANNO 1079.)

Ut ecclesiam Sancti Sepulcri, quam Simoni regem committit, liberam dimittat. Quod si quid in ea se putet habere, se coram legato in concitionem dicturus præsentet; alioquin, sententiam excommunicationis a legato in eum latam se matura.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei SONI [BRIZONI].

Ecclesiam Sancti Sepulcri de Novo Vico, quæ ecclesiæ Hierosolymitanæ et censualis ejus dicitur, huic nostro clerico Simoni regendam commendavimus; quam ab omni molestia et invidiosa omnium hominum infestatione liberam volentes, sub tutela nostra esse decernimus propter quoniam te illam tyrannice invasivimus, te præsentis pagina commonemus, Deum et sanctos apostolos tibi vis habere pro ab invasione prædictæ ecclesiæ de cætero penitus debeas, nullamque ulterius præfationi molestiam, vel clericis ibi Deo servientibus ferre præsumas; sed (ut dictum est) libera alia perturbatione secunda sanctæ Hierosolymitanæ ecclesiæ, cui fidelium illam devovit intentio, Deo pitio, ex nostra auctoritate in perpetuum contur. Quod si aliquid justitiæ in supradicta ecclesiæ te habere confidis, ante legatum nostrum Diem episcopum in consilio, quod proxime celebratum est, te præsentare debebis, sciens hoc quod in contra justitiam te volumus prægravare. Si monita nostra, imo Dei verba (quod absit!) contemnens, ab illicita et interdicta invasione dictæ ecclesiæ te cohibere nolueris, excommunicationem, quam in te pro ipsa ecclesia legatus Hugo Diensis episcopus in consilio Pictavensi latatus est, auctoritate apostolica confirmamus.

Data Lateranis, quarto Kalendas Junii, indicatione secunda.

LIBER SEPTIMUS REGISTRI.

Anno Dominicæ Incarnationis millesimo septuagesimo nono, pontificatus vero domini Gregorii anno septimo, indictione secunda (399).

EPISTOLA PRIMA.

AD HUBERTUM SUBDIACONUM.

Increpans ejus moram, reditum properare jubet. Significat se Zeuzoni (Teuzoni) non commisisse ut adversus Angliæ regem verba faceret. Vult regem moneat, ut debitum honorem Ecclesiæ reddat. Rothomagensis archiepiscopi sacerdotis filii promotionem non approbat, nec quæ ipse Hubertus cum Lingonensi episcopo egerat; quæ Diensi episcopo terminanda committit. Monet ut duos ex Angliæ et Normanniæ provinciis episcopos ad synodum venire curet.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, dilecto in Christo filio HUBERTO sanctæ Romanæ Ecclesiæ subdiacono salutem et apostolicam benedictionem.

Miramur nimium, et nobis admodum displicere cognoveris, te tantas moras hactenus habuisse, et ad apostolicam sedem tandiu distulisse reverti. Neque vero alicujus rei excusatio te satis reddere potest purgatum, excepti si vel causa infirmitatis, vel quod non patuerit aditus redeundi, dimiseris. Nam pecunias sine honore tributas quanti pretii habeam, tu ipse optime potuisti dudum perpendere. Quapropter sciens quia propter multa volumus tuam præsentiam, reditum tuum quantum potes maturare procura. Significasti autem nobis Zeuzonem [Teuzonem sic et in eod. Mut.] quasi ex parte nostra legatum adversus Anglicum regem verba fecisse; quæ noveris ex nobis mandata non esse. Verum multa sunt unde sancta Romana Ecclesia adversus eum queri potest. Nemo enim omnium regum etiam paganorum contra apostolicam sedem hoc præsumpsit tentare quod is non erubuit facere, scilicet ut episcopos, archiepiscopos, ab apostolorum liminibus ullus tam irreverentis et impudentis animi prohiberet. Unde volumus ut eum nostra vice prudentia tua studeat admonere, quatenus honorem, quem tibi a subditis suis graviter ferret non exhiberi, sanctæ Romanæ Ecclesiæ non tantopere laboret imminuere, et debitas gratias ageudo gratiam B. Petri procuret acquirere. Nos enim amicitiam nostræ pristinæ circa eum memores, et apostolicam mansuetudinem, quantum Deo auctore possumus, imitantes, hucusque illius culpæ pepercimus; qui si his, et similibus quæ tibi nota sunt, modum non imposuerit, omnino sciat se iram beati Petri in se graviter provocaturum. Audivimus etiam Rothomagensem archiepiscopum sacerdotis filium esse. Quod si verum deprehenditur, noveris promotioni illius nos assensum nequaquam tribuere. De eo autem quod in Flandria cum Lingonensi episcopo non ex monitionem et injuste fuisse præsumptum, cum nos in partibus illis Diensi episcopo præcipue sollicitudinis nostræ vicem de omnibus commiserimus. Quamob-

(399) Ad tertiam pertinent quæ sequuntur.

A rem monemus ut ipsum quantocius procures adire et cum eo rationem facti ponere, quatenus in ea re ipse quod corrigendum fuerit corrigat, et quod confirmandum corroboret. Præterea monemus te, ut ex parte beati Petri præcipias, et invites tam Anglicos quam Normannicos, ex unoquoque archiepiscopatu, vel duos episcopos ad Romanam synodum, quam in Quadragesima, Deo auctore, sumus celebraturi, venire. Qui si forte murmuraverint, et ad eum terminum se dixerint interesse non posse, vel post Pascha studeant apostolicæ sedi se præsentare.

Data Romæ, nono kalendas Octobris, indictione tertia.

EPISTOLA II.

AD LUCENSES.

(Anno 1079.)

Contra clericos infestos suis episcopis confirmat decreta summorum pontificum, ab ordinibus ac præbendis eos in perpetuum submovens, et monens clerum ac populum ne illis communicent neve auxilium præbeant.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, Lucensi clero et populo, exceptis his qui communicant atque consentiunt excommunicatis, salutem et apostolicam benedictionem.

Clericorum vestræ ecclesiæ diligenter causam examinantes, diuque in ea laborantes, nullam in eis rationem atque veritatem, sicut decet Christianos, invenimus. Quorum mirabilem et inauditam superbiam, licet sine audientia secundum synodalem sententiam quam in se provocaverant punire debuerimus, mansuetudinis tamen spiritu res eorum audiendas esse dignum duximus, ut saltem confusos et convictos ad sanum consilium sensumque humilitatis revocarem. Nam si in eis aliquod humilitatis signum mens nostra perpendisset, sine aliqua a nobis misericordia non recessissent. Quibus in superbia sua perdurantibus, auctoritas beatorum martyrum atque pontificum Fabiani et Stephani coram nobis allata est; quam nos per omnia huic negotio convenire cernentes, eos ut rebelles et inobedientes ejusdem auctoritatis sententia damnavimus quam litteris nostris inserendam esse existimavimus, ut quantis sint facinoribus irretiti, quantisque contumeliis digni, liquido pateat. *Fabianus*: Statuimus ut si aliquis clericorum suis episcopis infestus aut insidiator fuerit, eo quod criminari tentaverit, aut conspirator fuerit, ut mox ante examinatum judicium submotus a clero curiæ tradatur, cui diebus vitæ suæ deserviat, et infamis absque ulla restitutionis spe permaneat. *Stephanus papa*: Clericus qui episcopum suum accusaverit, aut ei insidiator extiterit, non est recipiendus, quia

infamis effectus est, et a gradu debet recedere, ac curiæ tradi serviendus. Hanc itaque in eos promulgantes sententiam, existimavimus ut saltem terrore tantæ auctoritatis ad humilitatem converterentur. Sed ipsi dati in reprobum sensum, et demersi in diabolicæ cæcitatæ puteum, a communione sanctæ ecclesiæ separati et excommunicati recesserunt. Unde nos prædictorum sanctorum statuta firmantes, ex auctoritate beati Petri eos ab ordinibus et præbendis ecclesiæ sancti Martini in perpetuum submovemus, et decernimus, ita ut nullum deinceps inter canonicos ejusdem ecclesiæ locum teneant, aut præbendarum aliquod solatium seu spem in posterum habeant. Vos itaque, dilectissimi filii, admonemus, imo apostolica auctoritate interdiciamus, ut scelerosis contumaciæ actibus eorum non communicetis, neque consilium aut auxilium contra Dominum impendatis, sed ut ipsi illæsi et immunes a damnatione eorum permaneatis illique ad pœnitentiam confundantur, infra ambitum civitatæ vestræ eos cohabitare non permittatis; et ut tota provincia eorum præsentia et contagione mundetur, operam detis. Quod nisi feceritis, et eos magis quam justitiam et salutem animarum vestrarum dilexeritis, totius excommunicationis eorum in vos periculum inducetis, et iram Dei in præsentem et in futura vita sine dubio sentietis, eos vero qui illis, ne in superbia sua permaneant et confundantur, restiterint, gratia beati Petri remunerandos censemus et promittimus.

Data Romæ, Kalendis Octobris, indictione tertia.

EPISTOLA III.

AD GERMANOS.

(Anno 1079.)

Excusat se de quibusdam sibi objectis, in legatos culpam rejiciens, si quid contra apostolica mandata aut vi aut dolo egerint, eosque ad perseverantiam hortatur.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, omnibus fidelibus sancti Petri in Teutonico regno commorantibus salutem et apostolicam benedictionem.

Pervenit ad nos quod quidam ex vobis de me dubitant, tanquam in instanti modo necessitate usus sim sæculari levitate. Qua certe in causa nullus vestrum præter instantiam præliorum majores me et patitur angustias et suffert injurias. Quotquot enim Latini sunt, omnes causam Henrici præter admodum paucos laudant ac defendunt, et pernitiæ duriæ ac impietatis circa eum me redarguunt. Quibus Dei gratia omnibus sic restitimus hactenus, ut in neutram adhuc partem, nisi secundum justitiam et æquitatem, secundum nostrum intellectum declinarem. Nam si legati nostri aliquid contra quod illis imposuimus egerunt, dolemus: quod ipsi tamen (sicut comperimus) tum violenter coacti, tum dolo decepti fecerunt. Nos vero injunximus eis ut locum ac terminum communiter statuerent opportunum, ad quem sapientes nostros et idoneos legatos pro-

pter discutiendam causam vestram dirigeret atque ut in sedes suas episcopos restituerent, tenere ab excommunicatis docerent. Si quid hæc vel decepti vel coacti fecerunt, non laudatis indubitanter quoniam, Deo gubernante, hominum, sive amore, sive timore, aut per cupiditatem potuit me unquam, aut amodo seducere a recta semita justitiæ. Vos itaque vera et in charitate non ficta fideles Dei atque cti Petri estis, nolite in tribulationibus de verum ut boni æmulatores in incepta fidelitatis mobiles perdurate: quoniam *qui perseveraverit in finem, hic salvus erit* (Matth. x). Impræsen modo nihil vobis aliud de prædicto negotio in possumus, quia nuntii nostri nondum sunt requibus utique venientibus (secundum quod intellexerimus) vobis, quantocius possumus, ceter indicabimus.

Data Romæ, Kalendis Octobris, indictione

EPISTOLA IV.

AD WEZELINUM.

(Anno 1079.)

Ut regem Dalmatiæ apostolica auctoritate consistare desistat. Monet si quid adversus eum, ab apostolica sede judicium expetat, a excommunicationis sententiam cum omnibus fautoribus incursum.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei ZELINO nobili militi salutem et apostolicam dictionem.

Scias nos de prudentia tua multum mirari, esse dudum beato Petro et nobis fidelem seris, contra eum quem in Dalmatia regem ritas apostolica constituit tu modo coneris in. Quapropter nobilitatem tuam monemus, et e beati Petri præcipimus, ut adversum jam regem deinceps arma capere non præsumas: quod quidquid in illum ausus fueris, procul te in apostolicam sedem facturum. Si vero ipsum aliquid te forte dicis habere, a nobis ju debes expetere, et exspectare justitiam potius contra eum ad injuriam sedis apostolicæ tuas armare. Quod si te tuæ temeritatis noverit, sed contra mandatum nostrum contumere tentaveris, scias indubitanter quia gladius Petri in audaciam tuam evaginabimus, et pertinaciam tuam et omnium qui tibi in erint, nisi resipiscas, mulctabimus. Si vero ob sicut Christianum decet, prudenter extiteritiam beati Petri, et apostolicæ sedis benedictionem sicut obtemperans filius, consequeris.

Data Romæ, quarto Nonas Octobris, indictione tertia.

EPISTOLA V.

AD ACONUM REGEM DANORUM.

(Anno 1079.)

Gratulatur ei fidem et Christianæ religionis et quod sanctam Romanam Ecclesiam agnoscens ejus documenta sibi exposcat. Et ad majorem in dies profectum, ut suo exemplis ad saniora consilia provocet. Cupit e

prudentem clericum ab eo ad se mitti, qui et illius gentis mores sibi exponat, et rediens apostolicæ sedis mandata ad eum perferat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, A CONO [Canuto] regi Danorum salutem et apostolicam benedictionem.

Sincero charitatis affectu dilectioni tuæ congratulamur, quia, licet in ultimis terrarum finibus positus, ea tamen quæ ad Christianæ religionis cultum pertinere noscuntur, vigilanter studes inquirere, et quod sanctam Romanam Ecclesiam matrem tuam et universorum recognoscens, ipsius documenta tibi exoptas et exposcis. Volumus etiam atque monemus, [f. ut, HARD.] in his studiis et desideriis devotio tua persistens, et quantum pietas divina præstiterit crescens, nullatenus a proposito recto deficiat, sed ad meliora quotidie, sicut prudentem virum et regiam decet constantiam, roboretur. Animadvertere siquidem debet excellentia tua quod quanto pluribus supereminet ac dominatur, tanto magis sibi subditos potest exemplo suo aut ad deterius (quod absit) inflectere, aut ad sanum consilium ignavos etiam provocare. Intueri quoque prudentiam tuam necesse est temporalis vitæ gaudia quam sint caduca, quam fugitiva, quæ, etsi vita diu crederetur mansura tamen sæpe multis adversis ex improvise surgentibus secura stare non possunt. Unde summopere curare oportet ut ad illa quæ transire nesciunt, et habentem deserere nequeunt, gressus tuos constanter dirigas, et affectum mentis intendas. Cupeamus nimium certe de vestris aliquem prudentem clericum ad nos venire, qui et vestræ gentis mores seu continentias sciret nobis pleniter intimare, et apostolicæ sedis documenta sive mandata plenius eruditus ad vos posset perferre.

Data Romæ Idibus Octobris.

EPISTOLA VI.

AD ALPHONSUM REGEM CASTELLÆ.

(ANNO 1079.)

Gratulatur de ejus fide et obedientia erga apostolicam sedem. Hortatur ad perseverantiam boni operis. Mittit claviculam auream, in qua de catenis beati Petri continetur, et legatum suum ei commendat plura suo nomine relaturum.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, charissimo in Christo filio ALPHONSO [deest Alphonso], glorioso regi Hispaniarum, salutem et apostolicam benedictionem.

Omnipotenti Deo laudes et gratias agimus, qui gloriam vestram gratia suæ visitationis illustrans, B. Petro apostolorum principi fide ac devotione conjunxit, cui omnes principatus et potestates orbis terrarum subjiciens, jus ligandi atque solvendi in celo et in terra contradidit. Qua de re et vobis merito gaudendum est, quoniam eo ampliora vobis parata sunt præmia, quo divina dignatio correctionem regni vestri, quod diu in errore perstiterat, usque ad vestra reservavit tempora, ut veritatem Dei et justitiam, qua illi qui vos præcesserunt rectores et principes, et universus populus, tot annis

tum cæcitate ignorantiae, tum obstinata temeritate caruerant, vestra mereretur suscipere sublimis humilitas et fidelis obedientia. Verum quia omne opus bonum non tam ab inceptu, quam ex fine suo retributionis debitum spectat, excellentiam vestram paternam charitate monemus, ut quod a legatis nostris de religione fidei et ecclesiastici ordinis accepistis, et adhuc, Deo auctore, accepturi estis, firmiter teneatis : quia sicut certa spes salutis est his qui in observatione fidei et doctrinæ hujus sanctæ apostolicæ sedis permanent, ita illis qui ab ejus concordia et unitate exorbitaverint, haud dubiæ damnationis terror imminet. Et quidem de vobis bene speramus, quoniam relatione dilecti filii nostri Richardi cardinalis presbyteri sanctæ Romanæ Ecclesiæ, quem nunc secundo ad vos mittimus, bonam voluntatem vos habere intelleximus. Sed quoniam devota corda semper admonitione gaudent, et istæ etiam virtutes exercitio indigent, hortamur eminentiam vestram ut ab hac terrena et caduca dignitate ad illam quæ cœlestis et æterna est mentem levet; hac utatur sicut transitoria et cito peritura, illam appetat quæ æternitatem pariter habet et gloriæ plenitudinem. Attendere enim et sollicitè pensare debetis quoniam quotidie ad finem vitæ volentes nolentesque properatis, et quidquid divitiarum, honoris, potentiæ, nunc aridet, vicina mors, cum minime putatur, rapiet, et omnia tenebris et amaritudine claudet. Quæ ergo in illis spes, quæ gloria, quæ delectatio, aut desiderium esse debet, quæ se amantes decipiunt, sequentes fugiunt, habentes derelinquunt? Quanto autem in his quisque minus delectatur, minusque elatione super se rapitur, tanto securius ad ea quæ vera sunt bona deducitur. Cujus rei exemplum ipse Dominus ac Salvator noster Jesus Christus aperte monstravit, cum oblatum sibi ab hominibus regnum pia humilitate respuit, nec speciem quidem terrenæ sublimitatis in oculis hominum gerere voluit, qui in hunc mundum, ut nos ad regnum cœleste perduceret, venit. Quapropter sicut charissimum filium vos admonemus, ut hæc sedulo vobiscum cogitantes, coram illo vos exhibeatis humilem, qui vos constituit valde sublimem, et inter omnia et præ omnibus Deo placere studentes, commissa vobis regni gubernacula ita administrare cum Dei adjutorio procuretis : quatenus vestra eminentia nullum futuræ abjectionis aut infortunii casum sentiat, sed ad coronam incorruptibilis regni et solium æternæ gloriæ transeat. Ut autem nostra exhortatio cordi vestro altius imprimatur, ex more sanctorum misimus vobis claviculam auream in qua de catenis beati Petri benedictio continetur; quatenus per ejus præsentia patrocinia uberiora erga vos beneficia sentiatis, et in amore ipsius de die in diem ferventes accendimini, promerentes ut omnipotens Deus, qui illum admirabili potentia a nexibus ferreis liberavit, ejus meritis et intercessionibus vos ab omnium peccatorum vestrorum vinculis absolvat; et ad gaudia æterna perducatur. Ad hæc commendamus vobis hunc

dilectum filium nostrum, quem, sicut supra diximus, nunc secundo ad vos mittimus, ut eum sicut nos audiatis, et in omnibus sibi favorem exhibeatis; quatenus non fiat inanis cursus et labor illius apud vos, sed pro commissa sibi legatione ea quæ de ecclesiasticis causis tractanda invenerit, efficaciter exsequi, et ad statum rectitudinis, Deo adjuvante, perducere valeat. Cætera vero quæ hic minus continentur, in ejus ore posuimus, cui vos in nullo credere dubitatis, per quem nostram vobis auctoritatem repræsentari cognoscitis.

Data Romæ, decimo octavo Kalendas Novembris, indictione III.

EPISTOLA VII.

AD RICHARDUM CARDINALEM.

(ANNO 1079.)

Constituit eum abbatem Massiliensem a fratribus postulatum. Hortatur ad onus fideliter suscipiendum. Desiderare se ait monasterium Sancti Pauli et monasterium Massiliense unire, et post monasteriorum ejus rectam dispositionem, legationem suam in Hispaniam persequi jubet.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, RICHARDO cardinali in legatione Hispaniæ constituto salutem et apostolicam benedictionem.

Unanimitas fratrum Massiliensium, in litteris suis sanctæ memoriæ fratris tuis memorans obitum, novo me dolore sauciavit, petens insuper contemplatione amoris sancti fratris tui, teque velut ipsum alterum futurum sperans, uti sibi te concederem in abbatem; quod et feci. Volo ergo ut fratres tuos nullo modo pertinaciter resistendo contristes, sed voluntati Dei et sanctorum fratrum facile acquiescas. Volumus etiam atque monemus ut, in quantum potes, spes tantorum fratrum de te vana non fiat, sed Spiritum sanctum fratris tui viriliter induas, sæcularia ac juvenilia desideria ut mortem fugias, sanctæ regulæ medullitus te astringas, ne occasione tuæ juventutis monasterium sanctum, quod avertat Deus, patiatur aliquod detrimentum religionis. Notum autem tibi facio, quia desiderium mihi est monasterium beati Pauli apostoli et monasterium Massiliense tanta charitatis unione constringere, ut et illud semper pro amore beatissimi Pauli ex apostolica auctoritate succrescat, et beatissimi Pauli monasterium ad sanctam religionem ex illius monasterii religione proficiat. Postquam autem, Deo auctore, monasteria tua bene composueris, legationem tibi commissam ad Hispanias perficere non moreris.

Data Romæ, IV Nonas Novembris, indictione III.

EPISTOLA VIII.

AD MONACHOS MASSILIENSES.

(ANNO 1079.)

Dolet de obitu eorum abbatis, quorum monasterium, quemadmodum Cluniacense apostolicæ sedi unit. Electionem Richardi cardinalis in abbatem ab eis factam confirmat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, dilectis in Christo Massiliensis congregationis fratribus salutem et apostolicam benedictionem.

Non dubitamus fraternitatis vestræ dilecti mœroris et tristitiæ plenam super venerandî sui excessu vehementi dolore constringi, de transitu profecto meminî majus incommodum nobis aut æque magnum evenisse putamus: talem tantumque adiutorem nobis e latere: ctum sentimus. Intelleximus siquidem in ipsa dentia et consilio, si vita aliquandiu comeret, plurimum utilitatis; Deo favente, non sol Transalpinis, verum etiam in Italiæ partibus multorum salute, sanctæ Romanæ Ecclesiæ parturum. Unde nos quoque tanti culminis onus ultra vires est, sustinentes, ejusmodi solatio cum neminem, aut vix paucos suffragatores inveniamus, quanto mentis angore teneamur, l

quidem potestis et ipsi perpendere. Verum qui nipotentis Dei inæstimabilis providentia omni et sapienter disponit, judicia ejus, nimirum consilia ipsius, æquitatis et misericordiæ nobis sunt, fratres, æquanimiter ferenda. Eniam momoratus Pater vester, quod vivendi meruerit, obeundo incunctanter est Abraham receptus, nos dulci illius memoria a vobis præcipue etiam divino amore monente, locum specialiter diligere, juvare, et ab omnibus lentiis, sicut Ecclesiæ Romanæ specialiter hære defendere decrevimus; et quemadmodum Cense monasterium longo jam tempore sedi alicæ constat esse unitum, ita quoque vestrum ceptis, ut eidem sedi similiter hæreat in perpetuum volumus atque sancimus. Audivimus autem charitas vestra filium nostrum et presbyterum cardinalem Richardum loco germani ipsius in eam velit eligere, quam denique electionem non probamus, et apostolica auctoritate firmamus, item vobis obnoxii, et quasi vinculis geminamur nexi, quod sanctæ Romanæ Ecclesiæ filium rem vobis appetitis. Oportere igitur arbitrium omnium bonorum dispensatorem exorare, qui ipsum eum saluti vestræ ita vigilantem providentiam efficiat, ut is pro salubri cura et talentis multis æternæ hæreditatis dona percipiat, et per beatam reportans matrem suam lætificet.

Data Romæ, quinto [III] Nonas Novembris indictione tertia.

EPISTOLA IX.

AD ASTENSEM, TAURINENSEM, ET AQUINENSEM EPISCOPOS. (ANNO 1079.)

Ut cujusdam Bonifacii conjugium cum muliere suo defuncto olim desponsata prohibere

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, dilectis et coepiscopis, Astensi, Taurinensi, et Aquinensi, salutem et apostolicam benedictionem.

Pervenit ad nos quod Bonifacius marchio, manus Mainfredi et Anselmi, nuper interempti ejusdem Anselmi desponsatam conatur sibi in conjugium copulare. Quod quam sit flagitii plerumque quam a Christianæ religionis legibus alienum nemo qui sacros canones novit potest amari.

Quapropter dilectioni vestræ præcipimus ut illum nostra vice convenientes, commoneatis, quatenus contra sanctorum Patrum statuta tali tanquam nefario connubio desistat ulterius operam dare. Quod si se ad hoc perpetrandum juramento putat astrictum teneri, perniciosæ obligationis stultum pactum non observandum, sed in irritum devocandum esse censemus, et vobis taliter habendum mandamus. Sin vero contra salutem suam animo indurato in placito tam nefando perstiterit, et salubribus monitis, sicut Christianum decet, obtemperare contempserit, vos in eum primi canonicam sententiam promulgate, quam nos exiude, Deo auctore, firmabimus, et apostolica potestate roborabimus, ne cæteri, hoc exemplo ducti, aut in deteriora labantur, aut similia sibi licere forte existiment.

Data Romæ tertio Nonas Novemb., ind. III.

EPISTOLA X.

AD UNIVERSOS BRITANNOS.

(Anno 1079.)

Queritur de falsæ pœnitentiæ consuetudine, quæ inter cætera vitia tunc temporis in Ecclesia inoleverat : cui malo ut remedium afferat mittit eo legatum Olorensem episcopum, ut eo præside in synodo congreganda de ea re diligenter pertractetur; interim ipse quæ vera sit pœnitentia exponit.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, episcopis, sacerdotibus, principibus, aliisque omnibus in Britannia commorantibus, salutem et apostolicam benedictionem, si obedierint.

Sacerdotalis culminis dignitas tum imperitia, tum negligentia sacerdotum, sicut vestra dilectio novit, ex longo jam tempore, peccatis exigentibus, fuit collapsa. Ex qua quidem re, quasi ex pestifera radice innumera mala exorta sunt, adeo ut usque ad hæc nostra tempora, inter cætera quæ male pullulant vitia, falsæ nihilominus pœnitentiæ consuetudo inoleverit. Quapropter quia nobis pro officii nostri consideratione et sollicitudinis magnitudine imminet hæc et hujusmodi, quantum possumus, Deo largiente, corrigere, volumus atque apostolica auctoritate præcipimus, ut legatum nostrum, Amatam videlicet Olorensem episcopum, cui vicem nostram in partibus vestris commisimus, studeat vestra fraternitas reverenter convocare, et ut, illo agente, synodale concilium congregetur, ubi cum aliis quæ ad salutem pertinent animarum, etiam de pœnitentiæ consultatione diligentius pertractetur. Qua in re hoc summopere vos cavere oportet, aliosque monere debetis, quia si quis in homicidium, adulterium, perjurium, vel aliquid hujusmodi lapsus, in aliquo talium criminum permanserit, aut negotiationi, quæ vix agi sine peccato potest, operam dederit aut arma militaria portaverit, excepto si pro tuenda justitia sua vel domini, vel amici, seu etiam pauperum, nec non pro defendendis ecclesiis (nec tamen sine religiosorum virorum consilio sumpserit, qui æternæ salutis consilium dare sapienter noverunt), ut aliena bona injuste possederit, aut in odium proximi sui exarserit, veræ pœnitentiæ fructum fa-

PATROL. CXLVIII.

Ac cere nullatenus potest. Infructuosam enim pœnitentiam dicimus, quæ ita accipitur, ut in eadem culpa, vel simili deteriori, vel parum minori, permaneat. Unde quisquis digne vult pœnitere, necesse est ut ad fidei recurrat originem, et, quod in baptismo promisit, diabolo scilicet pompisque illius abrenunciare, et in Deum credere, videlicet recta de eo sentiendo mandatis ipsius obedire, sollicitus sit vigilanter custodire. Quicumque ergo taliter pœniterit, quoniam aliter simulatio dici potest, non pœnitentia, illi peccatorum suorum remissionem apostolica freti potestate largimur, insuper æternæ beatitudinis gaudia de omnipotentis Dei misericordia confisi promittimus.

Data Romæ octavo [VII] Kalendas Decembris, indictione tertia.

B

EPISTOLA XI.

AD URATISLAUM BOHEMORUM REGEM.

(Anno 1079.)

Monet ut ecclesias ab invasoribus defendat. Divinum Officium in Sclavonicam linguam verti prohibet. Legatos quos petierat se missurum promittit.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, URATISLAO Bohemorum duci, salutem et apostolicam benedictionem.

Hujusmodi salutationis nostræ consuetudinem, scilicet apostolicæ benedictionis, eam tibi mittentes, non sine hæsitatione modo servavimus, propterea quod videris excommunicatis ipse communicare : quicumque enim [f., nimirum,] HARD. bona ecclesiarum invadunt, id est, sine certa licentia episcoporum vel abbatum diripiunt, vel ab aliqua persona accipiunt, non solum ab apostolica sede hoc tempore, verum etiam a multis sanctis Patribus, sicut in scripturis eorum reperimus.... Verum utcumque se res habeat, salutis tuæ internæ providere non modo ex antiqua tui dilectione movemur, verum etiam ex suscepti honoris, imo laboris intuitu, profecto compellimur, eo magis quod multorum profectui tua sublimitas esse potest exemplum. Neque enim hoc tibi relinquatur vel dicere vel cogitare : Meum non est alienam vitam vel mores in spiritualibus exquirere sive distringere. Procul dubio namque tantorum reus existis, quantum vias ab interitus præcipitio poteras volens reflectere. Illud quoque vigili mente pertractes oportet, ne honorem tuum divino honori, sive pecuniam præponas justitiæ, neu quod in te cinerem a subdito tibi consimili fieri non sine gravi animadversione patereris, in creatorem tuum et omnium præsumi æquanimiter feras. Indubitanter etenim non Dei, sed diaboli membra et falsi Christiani convincuntur, qui suas injurias persequuntur usque ad sanguinem, et Dei contumelias negligunt usque ab oblivionem. Divitias autem potentia tua quas habet, non ob meritum datas, sed ob sollicitudinem putare debet sibi commissas. Denique non tantum sæcularibus oneri videtur inopia, quantum spirituales viros gravant divitiæ, simul etiam diffusa potestas. Perpendunt quippe si ille cui una ovis sub necis suæ conditione committitur non solum cen-

omnipotentis Dei per auctoritatem beati Petri monemus, ut, si te in hac causa culpabilem cognoscis, tuis quam aliquo sæculari ingenio te excusandum istimes, studeas animam tuam per dignos pœnitentiæ fructus liberare.

Data Romæ tertio Nonas Januarii, indictione III.

EPISTOLA XIII.

AD THEODORUM VIRDUNENSEM EPISCOPUM.

(Anno 1080.)

Arnulphum comitem, qui episcopum Leodicensem ad sedem apostolicam venientem deprædatus est, et jurare compulit se res ablatas nunquam repetiturum, conventu habito ad pœnitentiam et satisfactionem cogat: alioquin, ecclesiæ introitum et corporis ac sanguinis Dominici communionem interdicit; et nisi intra quindecim dies respuerit, anathematis gladio una cum suis fautoribus eum feriat. Ultoribus episcopi injuriarum peccatorum veniam pollicetur, episcopum a coacto juramento absolvens.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, THEODORICO, Vir dunensi episcopo, salutem et apostolicam benedictionem.

Pervenit ad nos fratris et coepiscopi nostri Henrici eodicensis [Leodiensis et sic semper] gravis calamitas, quem ad apostolorum limina venientem Arnulphus comes rebus suis omnibus, quas secum ferebat, exspoliatum, ad augmentum nequitiae, posteriorum ereptionem, compulit gladiis jurare quod ablata nunquam repeteret, et quod a nobis super illi tantoque facinore sibi veniam impetraret. Quod remane flagitium ut cognovimus, profecto vehementer doluimus, cum propter impeditam fratris nostri devotionem, tum propter illius detestabilem audaciam; quæ nisi digna animadversione vindicata erit, restat ut ei suisque similibus, si qua deteriora erunt et possunt, perpetrandi concedatur occasio: sumptamen, ne forte judicemur potius iræ consumi quam parere justitiæ, volumus atque apostolica auctoritate præcipimus ut fraternitas tua quoscunque potest episcopos, abbates, sacerdotes et clericos, videat adunare, et conventu habito super hac re illum improbum ad pœnitentiam et satisfactionem invitare. Quod si in malitia sua perdurans aut pœnitentiam agere, aut ablata noluerit digna cum satisfactione restituere, ecclesiæ introitum et corporis ac sanguinis Dominici participationem tua ei fraternitas interdicit; datisque sibi quindecim dierum induciis, si infra illud spatium non pœnituerit, et ad emendationem sceleris sui non venerit, anathematis eum gladio sulca præcepto auctoritatis apostolicæ feriat: quod certe nos exinde omnibus modis armabimus. Ac postmodum quidem volumus atque iubemus ut in illum dilectio tua quibus valebit moribus insurgat. Quicumque enim illius nefandæ præsumptioni auxilium aut assensum dederit, sciat se gratiam Dei et beati Petri procul dubio amissurum. Quicumque vero prædicti confratris nostri, imo beati Petri, injurias pro viribus suis ulcisci contenderit, ei nos apostolicam benedictionem tribuimus, et de divini pietatis munere confisi peccatorum suorum ve-

niam pollicemur. Nolumus etiam prudentiam tuam ignorare nos sæpe dictum coepiscopum ab illius malitiose coacti juramenti conditione absolvisse, sanctæque Ecclesiæ contumeliam vindicandi licentiam ipsi dedisse; quem ut in omnibus pro posse studeas adjuvare iterum iterumque monemus atque rogamus.

Data Romæ tertio Kalendas Februarii, indictione tertia.

EPISTOLA XIV.

AD HENRICUM LEODICENSEM EPISCOPUM.

(Anno 1080.)

Dolet de contumelia illi ab Arnulpho illata, absolvitque eum a juramento violenter præstito, ac mandat ut contra Arnulphum insurgens ejus sceleris pœnas sumat. Significat se Vir dunensi episcopo præcepisse ut illum in ea re adjuvet.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, HENRICO Leodicensi episcopo salutem et apostolicam benedictionem.

Cognita tuæ fraternitatis adversitate et contumelia tibi, imo beato Petro, illata, nimirum [nimium] valde dolere sumus coacti. De juramenti vero injustissima obligatione dilectioni tuæ sic respondemus, non debere existimari eam ullis juramenti vinculis posse teneri, quæ tam nefandissime coacta juraverit. Unde et apostolica te auctoritate absolvimus, ut non tuæ vel alicujus conscientiae ob hoc videaris innexus aut debitor esse. Insuper etiam eadem freti potestate fraternitati tuæ licentiam damus, imo hortamur, ut contra injurias beato Petro illatas, nisi præsumptor ille pœnituerit, digneque satisfecerit, quibus viribus potest, insurgat, atque illum omnibus modis infestet, et de eo tanti sceleris pœnas, Deo opitulante, petat et sumat. Indignum namque nobis videtur, exemplumque cæteris improbis audendi pejora futurum, si hoc flagitium iste impune susceperit. Unde etiam fratris nostri Vir dunensi episcopo, aliisque beati Petri fidelibus, summopere præcipimus ut, dilectionem tuam unanimiter adjuvantes, eum tyrannum et Christianæ religionis conculeatorem impugnent, et armis tam carnalibus quam spiritualibus undique et ubique, quantum possunt, insequentes coarctent.

Data Romæ tertio Kalendas Februarii, indictione tertia.

EPISTOLA XV.

AD BRITANNOS ET TURONENSES.

(Anno 1080.)

Controversiam inter Ecclesiam Turonensem et Dolensem per legatos apostolicæ sedis, auditis utriusque partis juribus, vult definiri.

Definitio synodalis inter archiepiscopum Turonensem et episcopum Dolensem de pallio.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, omnibus episcopis Britanniae, clero et populo in Turonensi provincia constitutis.

Notum esse volumus controversiam inter Ecclesiam vestram et Dolensem pestifere ortam multum nobis in Romana synodo laborem ingessisse, sed

tamen, Deo miserante, post longam discussionem, quam justius potuimus, hanc quæ subscribitur definitionem invenisse. Archiepiscopus siquidem vester Ecclesiam Turonensem jus suum in Britannia perdidisse conquerens, Romanorum pontificum auctoritatem in medium duxit, quæ perspicue probat Britanniam Turonensi Ecclesiæ quemadmodum spirituali matri et metropoli suæ subjectionem et reverentiam debere. Dolensis vero episcopus non solum auctoritatem audientiae nostræ non exhibuit, verum etiam ipsa verba sua ad defensionem prolata nulla certitudine cui fides danda esset fulta videbantur. Tamen quia in patria sua quamdam auctoritatem se reliquisse asserbat, visum nobis fuit ut ad retractandum negotium illud induciæ darentur, et pro hac aliisque causis legati apostolicæ sedis dirigerentur; ut auditis utriusque partis rationibus, si cognoverint Britannos auctoritatem authenticam apostolicæ sedis, videlicet eorum pontificum quorum ordinatio et vita digna et legalis fuerit, habere, per quam possint se a subjectione prædictæ Turonensis Ecclesiæ subtrahere, quieti deinceps permaneant in sua libertate. Quod si contigerit eos hujus auctoritatis, quam modo diximus, non posse habere defensionem, sopita deinceps et in æternum omni controversia, Turonensem Ecclesiam matrem et metropolim suam recognoscant, et eam quæ decet metropolitanum archiepiscopo vestro subjectionem et obedientiam exhibeant, reservato Dolensi episcopo pallii usu: ita tamen ut nullus successorum suorum aliquo in tempore ad hanc dignitatem aspi-ret, sed, sicut supra diximus, tam ipsi videlicet in Ecclesia Dolensi constituendi quam etiam cæteri Britanniae episcopi magisterio Turonensis archiepiscopi in perpetuum subditi permaneant.

Data Romæ octava Idus Martias, indictione tertia.

EPISTOLA XVI.

AD HUBERTUM EPISCOPUM TARVANNENSIVM.

(Anno 1080.)

Ejus contumaciam accusans, præcipit ut quandoctumque vocatus fuerit coram Diensi episcopo apostolicæ sedis legato omnino se præsentet de multis sibi objectis criminibus seipsum purgaturus. Ejus canonicis, qui quamdam villam usurpaverant divinum Officium interdicunt, et ab eo interdici vult.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, HUBERTO, Tarvannensium episcopo.

Quod salutem et apostolicam benedictionem tibi non mandamus, ea maxime causa est, quod in registro nostro legitur te ab Hugone hujus sanctæ sedis legato apud monasterium hæreticum publice convictum, et postea, antequam esses ab hac infamia expurgatus, audivimus Simoniace episcopum factum. Deinde quod apostolicæ sedis præcepta super te et super canonicos tuos de castro Sancti Pauli promulgata pro quadam villa, Kesseca [Reseca, et cod. Mutin. Resena] nominata, quam cum suis pertinentiis canonici S. Mariæ et S. Audomari sæpe in præsentia nostra conquesti sunt sibi et suæ Ecclesiæ

A auferri, prout ipsi iterum conqueruntur, despexisti. Ac propterea excommunicatione in nostro registro scripta est, tu cum eis incuisine respectu Dei et apostolicæ reverentiæ d Officium, sicut audivimus, celebrare præsum Pro quibus et aliis pluribus a fratre nostro I Diensi episcopo semel et iterum ad concilium tus, et postea a nobis ad synodum Romanam tus ut te expurgares, quia non venisti, nec ea excusasti, nisi apostolicæ pietatis mansuetu dispensatorie ad tempus sustineret, sententiam depositionis tua inobedientia, quæ vere est latria, jamdudum suscepisset. Sed tamen adh paterno parentis affectu, quia diutius tot e quæ de te dicta sunt ferre nullo modo honestum sumus, apostolica auctoritate præcipimus ut quando prædictus frater noster Hugo Dienscopus te vocaverit, de his vel aliis satisfactio occasione postposita, ita paratus et circumadvenias ut, si te innocentem et falso accusis, cum Dei auxilio et conscientiae purit omnibus objectis et objiciendis canonice expossis. Præterea omne divinum Officium on canonicis de castro Sancti Pauli, te solo inter que ad audientiam excepto, interdicimus: et i locis eorum, quousque præfatam villam cum e et aliis suis pertinentiis canonici ecclesiæ S. Mariæ et S. Audomari restituerint, et coram E Diensi episcopo de inobedientia et excomm tione satisfecerit: et nisi tu statim visa præce nostra prædictis canonicis tuis, et omnibus eorum, et præcipue ubi canonici denominati omne divinum officium interdixeris, omne of tuum auctoritate apostolica interdictum nover

Data Romæ septimo Kalendas Aprilis, indictione tertia.

EPISTOLA XVII.

AD DOLENSES MONACHOS.

(Anno 1080.)

Mandat ut monasteria, quæ Lemovicensis episcopi Ecclesiæ suæ ab ipsis subtracta conquestus fuisse usque ad adventum apostolicæ sedis legati episcopo restituant. Quod si quid in ea re jactant credant habere, coram legato ostendant.

D GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, I sibus monachis, salutem et apostolicam benedictionem.

Frater et coepiscopus noster Lemovicensis conquestus est nobis in synodo, quam nuper Romano Deo opitulante, celebravimus, quod vestra fratres Ecclesiæ suæ duo monasteria subtrahit. Testis est etiam ipse frater et coepiscopus noster legatus noster Hugo Diensis episcopus quod vobis hac causa ad duo concilia, scilicet ut inter vos prælibatum episcopum exinde justitiæ finem poneret, admonuit; sed, ut ipse asserit, nullam stitiam seu obedientiam exhibere voluistis. propter synodalis conventus decrevit ut prædicta monasteria in potestate Lemovicensis Ecclesiæ

dire debeant, et sine contradictione vestra, seu vestrorum, usque ad adventum legati nostri quiete ab ipsa Ecclesia possideantur. Nos itaque, juxta fratrum nostrorum consensum atque consilium quod supra deliberatum est confirmantes, mandamus vobis atque præcipimus ut usque ad præfixum terminum permittatis prædictam Ecclesiam Lemovicensem ipsa monasteria retinere. Si vero in eis aliquid justitiæ vos habere confiditis, legati nostri adventum expectantes, causam vestram illi opportuno loco et tempore, ubi possit Lemovicensis episcopus interesse, repræsentate. Ante cujus audientiam causa vestra diligentius ventilata et plenius cognita justitiæ finem inveniat, et inter vos omni lite sopita quisque vestrum suo jure contentus injuriam facere desinat.

Data Romæ Kalendis [VIII Kal.] Aprilis, indictione tertia.

EPISTOLA XVIII.

AD WILLELMUM AUXIENSEM ARCHIEPISCOPUM.

(Anno 1080.)

Arguens eum inobedienciæ præcipit ut Pezanensem abbatem cogat Aureliacensi abbati restituere quamdam ecclesiam illi monasterio ab apostolica sede concessam, contumaci ecclesiæ introitu interdicto.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, WILLELMO Auxiensi archiepiscopo [episcopo], salutem et apostolicam benedictionem.

Miramur prudentiam tuam ita se apostolicæ sedi inobedientem exhibuisse, ut negotium quod tibi vicarii nostri commiserunt, ad exsequendum tu non curans parere, contempseris ad effectum perducere. Siquidem injuncta tibi est ab eis cura justitiam faciendi Petro abbati Aureliacensis [Aurelianensis et sic deinde] cœnobii juris hujus sanctæ Romanæ Ecclesiæ de Dodone abbate Pezanense, qui ex longo tempore invasam detinet ecclesiam juris itidem beati Petri, sed præfato monasterio Aureliacensi concessam, quæ nominatur Sancta Maria Dalmairaci. Qua in re quantam beato Petro reverentiam habueris in hoc evidenter apparet, quod et invasor ecclesiam calumniose adhuc occupare non desinit, et prædictus abbas Aureliacensis apostolicas aures ob id interpellare compellitur, præsertim cum supra nominatus Pezanensis convictus, et a legatis nostris Stephano cardinale et Gerardo Ostiensi coepiscopo adjudicatus debere illam ecclesiam reddere, quia non fecerit, excommunicationem incurrerit. Quapropter dilectionem tuam monemus, et apostolica auctoritate præcipimus ut sæpedictum Pezanensem abbatem cogas Aureliacensi præfixam ecclesiam unde lis est restituere, et condigna satisfactione ipsum sibi placabilem reddere. Quod si forte spiritu superbiæ induratus acquiescere noluerit, et monasterio illi quod invasum est, Officium divinum, et invasori, nostra auctoritate omnis ecclesiæ interdicas introitum. Nam non inter religiosos monachos, sed nec inter laicos, debet annumerari qui sacrilegium perpetrare non timet.

A Data Romæ secundo Idus Aprilis [pridie Idus Octobris], indictione tertia.

EPISTOLA XIX.

AD BITURICENCES, NARBONENSES ET BURDIGALENSES.

(Anno 1080.)

Præcipit ut beneficia Aureliacensi cœnobio ablata restituantur, et obsequium atque fidelitas a vicecomite exhibeantur abbati, quem se obligasse significat, ne ulli militi ultra unum mansum de possessione ecclesiæ daret. Confirmat monasterii Viacensis refutationem a principe in manu abbatis consensu episcopi et clericorum factam.

B GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, omnibus in Bituricensi, necnon Narbonensi, seu Burdigalensi, provinciis constitutis, exceptis his qui apostolica excommunicatione tenentur, salutem et apostolicam benedictionem.

Clamor abbatis Aureliacensis cœnobii, quod proprii juris beati Petri concessione fundatoris scilicet beati Geraldii esse dignoscitur, auribus nostris insonuit, videlicet super quibusdam personis qui injuste detinent beneficia prædicti monasterii a prædecessoribus suis sub fidelitate et dominio pro defensione ecclesiæ sibi et suis antecessoribus olim concessa. Præcipue conqueritur super Berengario Carlatensi vicecomite, qui, propria cupiditate ductus, debitum servitium et fidelitatem abbati exhibere negat, nisi beneficium quod immerito detinet adhuc etiam de jure ecclesiæ augeatur. Proinde apostolica auctoritate præcipimus, quatenus omnis, qui beneficium præfate ecclesiæ ad hoc aliquandó suscepisse cognoscitur, subjectionem et fidelitatem abbati persolvat, et servitium pro beneficio largiri non deneget, et ab exactione illicitæ augmentationis desistat; aliter enim invasor et sacrilegus esse comprobatur. Nos vero detrimentum supradicti cœnobii agnoscentes, abbatem sub promissione fidei suæ in manu nostra obligavimus, ut nulli militum liceat illi ultra unum mansum de possessione ecclesiæ dare sub hac vel alia occasione, neque alicui alteri personæ, nisi communis utilitas fratrum regulariter degentium postulaverit, et apostolicæ æquitati renuntiare ausus fuerit. Monasterium autem Maurzicense [Maunziacense] cum omnibus sibi adjacentiis, et ecclesiis scilicet Dalmairaci [Dealmairaci] et Montis Salvii, et cæteras, necnon terras et possessiones in quacunque suprascriptarum provinciarum ablatas, seu malis consuetudinibus oppressas, monasterio Aureliacensi scriptis sive testibus olim juste concessas, apostolica auctoritate præcipimus restitui, et sine inquietudine aliqua permitti. Monasterium quidem Viacense in manu abbatis refutatum a principibus ipsius terræ consensu episcopi et clericorum sibi suisque successoribus concedimus et confirmamus, et fautoribus refutationis apostolicam benedictionem largimur; et eos qui ecclesias sive prædia præfati monasterii injuste detinent, absque ulla dilatione reddi jubemus. Qui ergo his mandatis nostris spiritu superbiæ acquiescere noluerit, præcipueque Berengarius, si obedire contempserit, gratiam beati

Petri amittet, et iram omnipotentis Dei incurret. A
Obtemperantibus autem gratiam Dei et apostolicam
benedictionem, de misericordia divina confisi, lar-
gimur.

Data Romæ secundo Idus Aprilis, indictione
tertia.

EPISTOLA XX.

AD MANASSEM ARCHIEPISCOPUM REMENSEM.

(Anno 1080.)

*Depositionis sententiam a legato contra eum in Lug-
dunensi concilio prolatam se confirmasse ait : li-
centiam tamen adhuc se expurgandi coram quibus-
dam episcopis indulget, dummodo interim ejus ac-
cusatorum res in integrum restituantur, et Remensem
Ecclesiam relinquat, et in alium locum secedat,
clericosque in ea secure Deo servire permittat.*

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, MA- B
NASSÆ Remensi.

Seiat fraternitas tua quod depositionis senten-
tiam, a legato nostro Diensi episcopo in Lugdunensi
concilio religiosorum virorum consilio prolatam, et
nos dictante justitia in Romana synodo apostolica
auctoritate firmavimus. Sed tamen contra morem
Romanæ Ecclesiæ nimia, ut ita dixerim, misericor-
dia ductus, adjunctis tibi Suessionensi, Laudunensi,
Cameracensi, Catalaunensi episcopis, vel eorum si-
milibus, cum aliis duobus quorum testimonio æque
confidamus, si de justitia confidis, et eos habere
poteris, usque ad festivitatem sancti Michaelis pur-
gandi licentiam tibi indulgemus; ea videlicet con-
ditione, ut Manassæ et Brunoni, et cæteris qui pro
justitia contra te locuti fuisse videntur, rebus suis C
in integrum restitutis, usque ad Ascensionem Do-
mini proximam Remensem Ecclesiam a tua occupa-
tione ex toto liberam deseras, et Cluniacum aut Ca-
sam [ac Casam] Dei cum uno clerico et duobus laicis
tuis stipendiis religiose victurus secedas. Quod si
facere volueris, prædicto Diensi episcopo prænun-
tiare procures, ut in ejus præsentia sacramento
confirmes, de rebus prædictæ ecclesiæ te nihil inte-
rim distracturum, nisi quantum tibi et prædictis
sociis competenter suffecerit. Clericos autem, qui
tanto tempore pro justitia exilium passi sunt, in
ecclesia secure Deo servire permittas. Et quoniam
laboriosum tibi fuerit ad nos usque venire, conce-
dimus ut coram Diensi episcopo et abbate Clunia-
censi, aut si abbatem deesse contigerit, coram D
Amato, prædicto modo cum prædictis testibus de
infamia te expurges. Quod si huic nostræ dispensa-
tionis præcepto obedire contempseris, scias quoniam
iniquitatem tuam ulterius portare non possumus, et
depositionis sententiam, non solum immutabiliter
permansuram, sed etiam nullam tibi audientiam in
posterum relinquendam.

Data Romæ decimo quinto Kalendas Maii, indi-
ctione tertia.

EPISTOLA XXI.

AD ACONUM REGEM DANORUM.

(Anno 1080.)

Hortatur ad perseverantiam in obedientia apostolicæ

*sedis, et ad imitandum regis patris, quem valde
commendat, virtutes. Monet ut curet ne temporis
calamitates in sacerdotum culpas, quibus honorem
exhibendum esse docet, ejus subditi transferant, nec
in mulieres eandem ob causam sæviant.*

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, ACONO
regi Danorum, episcopis, principibus, clero et po-
pulo salutem et apostolicam benedictionem.

Quoniam vestræ dilectionis amor Deo et beato
Petro pronam obedientiam debitamque reverentiam
(in quantum potuimus intelligere) studuit hæctenus
propensius exhibere, non dubium habemus quin id-
circo vobis triumphum et gloriam præ cæteris gra-
tia divina contulerit. Quod si in eodem studio per-
severando vestræ devotionis affectus in finem per-
manere curaverit, pro certo et eam quam nunc ha-
betis gloriam retinere, et ampliore, Domino auxi-
liante, valebitis deinceps adipisci. Te itaque specia-
liter, fili charissime, cui regni curam providentia di-
vina commisit, paterno monemus affectu ut excellen-
tissimi parentis tui regias probitates et virtutes egre-
gias imitari satagas; ejus quidem præcipui mores
in tantum cæteris regibus prænituerunt, ut, cunctis
posthabitis, nec ipso etiam imperatore Henrico, qui
sanctæ Romanæ Ecclesiæ propinquius hæsit, exce-
pto, singulari amore illum nobis amplectendum ju-
dicaverimus; de cujus nos obitu vehementer ni-
miumque dolentes, ut ipsum tibi proponas exem-
plum, volumus, hortamur, iterumque monemus,
quatenus inde possis ornamenta virtutum propa-
gando educere unde videris nobilissimi sanguinis
lineam trahere. Denique cogitare debes et vigilanter
perpendere hæc terrena quam caduca et frivola siut,
quam incessanter ad occasum cuncta festinent, ut
eis confidere nulla stabilitas suadeat ut in illis ha-
bendis timor horribilis lateat; sique fugitivis per-
spicaciter agnitis et sapienter despectis, poteris ad
illa stabilia et sempiterna mentis acumen extendere,
quæ ad sese obtinenda animum tuum invitent, et
ad quæ concupiscenda bonorum te exempla accen-
dant. Inter cæteras ergo virtutes, quas animo tuo
imitandas censueris, Ecclesiarum defensionem in
mente tua volumus eminere, sacerdotalis ordinis
reverentiam proximum locum tenere, ac deinde ju-
stitiam et misericordiam in cunctis te judiciis dis-
crete servare. Illud interea non prætereundum, sed
magnopere apostolica interdictione prohibendum
videtur, quod de gente vestra nobis innotuit, scilicet
vos intemperiam temporum, corruptiones aeris,
quascunque molestias corporum, ad sacerdotum
culpas transferre. Quod quam grave peccatum sit,
ex eo liquido potestis advertere quod Judæis etiam
sacerdotibus ipse Salvator noster lepra puratos
[pro purgatos, HARD. curatos] eis mittendo honorem
exhibuerit, cæterisque servandum esse quæ illi
dixissent præcepit, cum profecto vestri, qualescun-
que habeantur, tamen illis longe sint meliores.
Quapropter apostolica auctoritate præcipimus ut
hanc pestiferam consuetudinem de regno vestro
funditus extirpantes, presbyteris et clericis honore

et reverentia dignis tantam contumeliam contra salutem vestram ulterius non præsumatis inferre, volentes eis occultas divini iudicii causas imponere. Præterea in mulieres ob eandem causam simili immanitate barbari ritus damnatas quidquam impietatis faciendi vobis fas esse nolite putare, sed potius discite divinæ ultionis sententiam digne poenitendo avertere quam in illas insontes frustra feraliter sæviendo iram Domini multo magis provocare. Si enim in his flagitiis duraveritis, procul dubio vestra felicitas in calamitatem vertetur, et quibus victis hucusque soliti fuistis dominari, eorum nimirum [forte, nimium, HARD.] jugum ferre superati nec resistere valentes cogemini. Si vero nobis, imo B. Petro, in his obedientes fueritis, sicut de clementia divina confidimus, et peccatorum vestrorum veniam et apostolicam benedictionem poteritis consequi.

Data Romæ, decimo tertio Kalendas Maias, indictione tertia.

EPISTOLA XXII.

AD ARNALDUM CENOMANENSEM EPISCOPUM.

(Anno 1080.)

Episcopale officium a legato apostolico interdictum reddit. Abbatem Joelem absolvit. Rainaldum invasorem et perjurum deponit, in cujus locum Joelem prædictum restitui mandat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, ARNALDO Cenomanensi episcopo, salutem et apostolicam benedictionem.

Episcopale officium, quod tibi legatus noster interdixerat justitia dictante, reddimus. Abbatem Joelem absolvimus. Rainaldum invasorem, quia per ambitionem perjuravit, deponimus, ut nec in illo quod cupivit, nec in alio monasterio ulterius abbas existat. Quapropter volumus ut jam dictum Rainaldum cedere facias, et Joelem in loco suo abbatem restituas.

Data Romæ, octavo Kalendas Maias, indictione tertia.

EPISTOLA XXIII.

AD GUILIELMUM REGEM ANGLORUM.

(Anno 1080.)

Suum in eum amorem testatus ad debitam obedientiam sedi apostolicæ præstandam hortatur.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, GUILIELMO regi Anglorum, salutem et apostolicam benedictionem.

Notum esse tibi credo, excellentissime fili, priusquam ad pontificale culmen ascenderem, quanto semper te sinceræ dilectionis affectu amavi, qualem etiam me tuis negotiis, et quam efficacem exhibui; insuper ut ad regale fastigium cresceres quanto studio laboravi. Qua pro re a quibusdam fratribus magnam pene infamiam pertuli, submurmurantibus quod ad tanta homicidia perpetranda tanto favore meam operam impendissem. Deus vero in mea conscientia testis erat quam recto id animo feceram, sperans per gratiam Dei, et non inaniter confidens de virtutibus bonis quæ in te erant, quia

A quanto ad sublimiora proficeres, tanto te apud Deum et sanctam Ecclesiam (sicut et nunc, Deo gratias, res est,) ex bono meliorem exhiberes. Itaque nunc tanquam dilectissimo filio, et fideli S. Petri et nostro, sicut in familiari colloquio facerem, consilium nostrum, et quid te postmodum facere deceat, paucis aperio. Quando enim complacuit ei qui exaltat humiles, ut sancta mater nostra Ecclesia ad regimen apostolicæ sedis invitum satis ac renitentem, Deo teste, me raperet, continuo nefanda mala, quæ a pessimis suis patitur, officii mei (quo mihi clamare et nunquam cessare injunctum est) necessitate compulsus, amore quoque ac timore convictus, dissimulare non potui; amore quidem, quia S. Petrus a puero me in domo sua dulciter nutrierat, et quia charitas Domini Dei nostri, me quasi aliquid æstimans, tanti pastoris vicarium ad regendam sanctam matrem nostram elegerat; timore autem, quia terribiliter divina lex intonat, dicens: *Maledictus homo qui parcat gladio suo a sanguine* (Jer. XLVIII), id est, qui doctrinam subtrahit ab occisione carnalis vitæ. Nunc igitur, charissime et in Christo semper amplectende fili, cum et matrem tuam nimium tribulari conspicias, et inevitabilis nos succurrendi necessitas urgeat, talem te volo, et multum pro honore tuo et salute in vera et non ficta charitate moneo, ut omnem obedientiam præbeas, et sicut, cooperante Deo, gemma principum esse meruisti, ita regula justitiæ et obedientiæ forma cunctis terræ principibus esse merearis, tot procul dubio in futura gloria principum princeps futurus quot usque in finem sæculi exemplo tuæ obedientiæ principes salvabuntur, et si quidam illorum salvari noluerint, tibi tamen retributio nullatenus minuetur. Non solum autem, sed et in hoc mundo tibi et hæredibus tuis victoria, honor, potentia, sublimitas amplius cœlitus tribuetur. Exemplum tibi teipsum propone. Sicut enim velles ab eo quem ex misero et pauperrimo servo potentissimum regem fecisses, non immerito honorari, sic et tu, quem ex servo peccati misero et pauperculo (ita quippe omnes nascimur) potentissimum regem Deus gratis fecit, honoratorem tuum, protectorem atque adiutorem tuum omnipotentem Jesum honorare semper studiose festina. Nec ab hoc impediatur te pessimorum principum turba. Nequitia enim multorum est, virtus autem paucorum. Gloriosius est probato militi, multis fugientibus, in prælio stare. Pretiosior illa est gemma quæ rarius invenitur. Imo quanto magis potentes hujus sæculi superbia sua et impiis actibus excæcati corruunt in profundum, tanto magis te, qui præ illis multum Deo charus inventus es, pie humiliando decet erigi, et obediendo sublimari, ut sit sicut scriptum est: *Impius impie agat adhuc, et qui in sordibus est sordescat adhuc, et justus justificetur adhuc* (Apoc. XXIII). Plura tibi adhuc exhortando scriberem, sed quia tales misisti qui me satis de tua prudentia, honestate, justitia, simul cum filio nostro Huberto

lætificaverunt, sapienti viro satis esse dictum judicavi, sperans quia omnipotens Deus, supra quam dicimus, in te et per te ad honorem suum dignabitur operari. Quæ vero in litteris minus sunt, legatis tuis tibi voce dicenda commisimus. Ipse autem omnipotens Deus et Pater noster hoc tuo cordi, charissime fili, ita inspirare atque plantare misericorditer dignetur, quatenus et in hoc sæculo merito virtutum tuarum regnum tuum et potentiam augeat, et in futuro cum sanctis regibus ad regna supercælestia inexcogitabiliter meliora feliciter introducat. Amen. Cenomanensi episcopo tuis precibus, justitia dictante, faventes officium episcopale reddidimus. Abbatem quoque monasterii Sancti Petri, quod est Cenomani, absolvimus.

Data Romæ, VIII Kalendas Maii, indictione tertia.

EPISTOLA XXIV.

AD WILIELMUM ABBATEM HIRSAUGIENSEM.

(Anno 1080.)

Approbat quod curam monasterii Sancti Salvatoris susceperit, eumque vicarium suum constituit ad procurandum ut ibi abbas canonicè ordinetur. Prohibet principibus sæcularibus ne in eo loco quidquam juris habeant. Privilegium ab Alexandro II, olim deceptione inducto, concessum Everardo abrogat. Constantiensis Ecclesiæ præside a Romana Ecclesiæ discordante, concedit ut abbas a quocunque religioso episcopo quæ ad episcopale officium pertinent suscipiat, vel ad apostolicam sedem recurrat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, WILIELMO abbati Hirsaugiensis monasterii, salutem et apostolicam benedictionem.

Quoniam pervenit ad nos quod religio tua curam monasterii Sancti Salvatoris juris apostolicæ sedis, cui etiam duodecim aurei, quorum viginti unciam faciunt, ex eodem monasterio annis singulis persolvi debent, siti in villa Scaphusa [Satfusa], in episcopatu Constantiensi, obsecrante comite Burcardo virisque religiosis hortantibus, eo duntaxat tenore susceperit ut prædictus comes, qui sibi in præfato monasterio quasdam quasi proprias conditiones vindicabat, dimissa atque renuntiata omni sæculari potestate, locum ipsum liberum esse permetteret, studium dilectionis tuæ probantes, quod factum est apostolica auctoritate firmamus; et quia per te locus ille (sicut audivimus) ad religionis statum, Domino miserante, cœpit assurgere; nos, in quantum valemus, perpetuam illuc sanctitatis stabilitatem providere cupientes fraternitati tuæ super cœnobium illud sollicitudinis nostræ vicem committimus, scilicet ut fratres ibi disciplinis regulariter instruere, mores eorum vitamque competenter instruendo ea quæ ad animarum salutem pertinent vigilanter providere, ac maxime ut inibi abbas secundum Deum ordinetur procuret. Præterea ut sæpefati monasterii fratres sine inquietudine propositum suum valeant securius et propensius exsequi, ac omnipotenti Domino debitæ devotionis obsequium instanter et gratanter exsolvere, volumus et apostolica auctoritate præcipimus ut nullus sacerdotum,

A regum, vel ducum, aut comitum, seu quælibet magna aut prava persona, præsumat sibi in aliquas proprietatis conditiones, non hæc juris, non advocatiæ, non investituræ, non libertatis potestatis, quæ libertati monasterii vindicare, non ornamenta ecclesiæ, sive possessiones invadere, minuere, vel alienare; sed ita ut in omni sæculari potestate securus, et Romanæ libertate quietus, sicut constat Cluniacense monasterium et Massiliense manere; abbas autem quem voluerit eligat. Quod si is post non fuerit utilis monasterio, eo remoto, alium constituat. Privilegium autem quod bonæ memoriæ prædecessor noster Alexander contra sacrosancti Patrum statuta aliqua subreptione vel deceptio inductus eidem loco fecit, in quo Everardo ejusque posteris advocatiæ, et præficiendi potestatem et totius rei administrationem eos nos canonicæ correctionis sententia per apostolicam functionem utentes infirmamus, infringimus, cassamus, et, ne per hoc alicujus temeraria audacia in auctoritate suæ perditionis erumpat, auctoritate nostra in irritum revocamus. Si quis contra hoc salubre præceptum nostrum pertinere tentaverit, gratiam beati Petri se non amissurum; admonitusque semel, bis et tertio competentes inducias, si non resipuerit et peccatum suum emendare contempserit, sciat se a communione anathemate innodatum, et a corporis et sanguinis Domini communionem alienum. Illud etiam confirmamus, ut manæ libertatis munus confirmandum subjugum adijcimus ut, si aliquo tempore Constantiensi ecclesiæ præsidens ab apostolica sede discordare eique inobediens fuerit (quod, confirmante Synodo, peccatum ariolandi et idololatriæ scelus est, anno xxxv), dicente quoque beato Ambrosio: « cum esse constat qui Romanæ Ecclesiæ non dat », liceat abbati sibi suisque a quocunque religioso episcopo placuerit ordinationes, conditiones et quæ ad episcopale officium pertinerent atque suscipere, vel ad apostolicam sedem recurrere. Observatores autem hujus nostri præcepti remissionem omnium peccatorum suorum et bonam a Domino consequantur.

Actum Lateranis octavo [VII] Idus Maii, indictione tertia.

EPISTOLA XXV.

AD GUILIELMUM REGEM ANGLORUM.

(Anno 1080.)

Hortatur ut Dei honorem suo præponat Deumque totis viribus integro corde diligat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, WILIELMO regi Anglorum, salutem et apostolicam benedictionem.

Credimus prudentiam vestram non latere, sed etiam aliis excellentiores apostolicam et regiam dignitates huic mundo ad ejus regimina omnem Deum distribuisse. Sicut enim ad mundum munditiam, oculis carneis diversis temporibus

præsentandam, solem et lunam omnibus aliis eminentiora disposuit luminaria, sic, ne creatura, quam sui benignitas ad imaginem suam in hoc mundo creaverat, in erronea et mortifera traheretur pericula, providit in apostolica et regia dignitate per diversa regeretur officia. Qua tamen majoritatis et minoritatis distantia religio sic se movet Christiana, ut cura et dispensatione apostolicæ dignitatis post Deum gubernetur regia. Quod licet, fili charissime, tua non ignoret vigilantia, tamen, ut pro salute tua indissolubiliter menti tuæ sit alligatum, divina testatur Scriptura apostolicam et pontificalem dignitatem reges Christianos cæterosque omnes ante divinum tribunal repræsentaturam, et pro eorum delictis rationem Deo reddituram. Si ergo justo Judici, et qui mentiri nescit, creaturarum omnium Creatori tremendo judicio te sum repræsentaturus, judicet diligens sapientia tua an debeam vel possim salutem tuam non diligentissime cavere, et tu mihi ad salutem tuam, ut viventium possideas terram, debeas vel possis sine mora non obedire. Provideas ergo ut pro te incessanter insistas, si te diligis, Deum honoremque Dei tibi tuoque præponere honori, Deum munda mente, totis viribus, integro corde diligere. Crede mihi, si Deum pura mente, ut audis, et ut Scriptura præcipit, dilexeris, si Dei honorem, ut debes, in omnibus tuo præposueris, qui fecte nescit diligere, qui potens est etiam te præponere, hic et in futuro te amplexabitur, et regnum tuum omnipotenti suo brachio dilatabit.

Data Romæ, octavo Idus Maii, indictione tertia.

EPISTOLA XXVI.

AD MATHILDEM REGINAM ANGLORUM.

(Anno 1080.)

Ejus fidem commendat. Munera, quæ offert, nulla alia se expetere ait quam vitam castam, rerum suarum in pauperes erogationem, et proximi dilectionem.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, MATHILDI reginæ Anglorum, salutem et apostolicam benedictionem.

Ingenuitatis vestræ lectis litteris, quam fideli mente Deo obedias, quanta dilectione fidelibus tuis adhæreas intelleximus. Nos quoque quomodo mentis tuæ memoria præsentis contineat, ex amplitudinis tuæ promissionibus non minus percipimus, quibus designastis ut quidquid de vestris vellemus, si notum vobis fieret, sine mora susciperemus. Quod, filia charissima, qua suscepimus dilectione et quæ munera a te optamus, sic intelligas. Quod enim aurum, quæ gemmæ, quæ mundi hujus pretiosa mihi a te magis sunt expectanda, quam vita casta, rerum tuarum in pauperes distributio, Dei et proximi dilectio? Hæc et his similia a te munera optamus, ut integra et simplicia diligas nobilitatem tuam precamur, dilecta obtineas, habita nunquam derelinquas. His armis et similibus virum tuum armare, cum Deus tibi opportunitatem dederit, ne desistas.

A Cætera quæ dimisimus per Hubertum filium et fidelem communem mandamus.

Data Romæ, octavo Idus Maii, indictione tertia.

EPISTOLA XXVII.

AD ROBERTUM REGIS ANGLORUM FILIUM.

(Anno 1080.)

Monet ut patris monitis acquiescat, eique in omnibus honorem exhibens obediat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, ROBERTO filio regis Anglorum, salutem et apostolicam benedictionem.

Certi rumores morum tuorum, et tuæ prudentiæ et liberalitatis, qui usque ad nos pervenerunt, partim dilectione parentum, partim tua, nos lætificaverunt. Qui vero econtra quorundam pravorum consilio aures nostras molestaverunt, ut priores hilarem, sic sinistri nos reddiderunt tristem. Nunc vero, quia per Hubertum filium nostrum audivimus te paternis consiliis acquiescere, pravorum vero omnino dimittere, lætamur. Insuper monemus et paterne precamur, ut menti tuæ semper sit infixum quia quam forti manu, quam divulgata gloria quidquid pater tuus possideat ab ore inimicorum extraxerit, sciens tamen se non in perpetuum vivere, sed ad hoc tam viriliter insistere ut hæredi alicui suo dimitteret. Caveas ergo, fili dilectissime, admonemus, ne abhinc pravorum consiliis acquiescas quibus patrem offendas et matrem contristeris. Sint tibi indissolubiliter infixæ præcepta et monita divina: *Honora patrem, et matrem, ut sis longævus super terram* (Exod. xx; Deut. v). Et illud: *Qui maledixerit patri, vel matri, morte moriatur* (Exod. xx1). Si vero ex honore patris et matris longior tibi tribuitur vita, econtra si dehonestas, quid tribuatur, liceat videas. Si autem ex maledictis mortem filio diviqa Scriptura intonat, multo certius ex malefactis certiore mortem insinuat. Quid ergo restat, si membrum Christi vis vivere et in mundo isto honeste conversari? Pravorum consilia ex officio nostro præcipimus penitus dimittas, Patris voluntati in omnibus acquiescas.

Data Romæ, VIII Idus Maii, indictione III.

EPISTOLA XXVIII.

AD EPISCOPUM BENEVENTANUM.

(Anno 1080.)

Vult ut quemdam convictum hæreticum exquirat et examinet; si resipiscentem invenerit, in nullo læsum dimittat; sin minus, per pœnitentiam ad sanam doctrinam reducere curet; si obstinatum, ex archiepiscopatu expellat utque ejus causam una cum abbate montis Cassini et quibusdam episcopis definiat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, fratri et coepiscopo Beneventano R. salutem et apostolicam benedictionem.

Fraternitati tuæ notum facimus præsentium latorem Joannem presbyterum, virum quidem (sicut ex professione sua cognovimus) orthodoxum, nobis ex parte Synnadensis archiepiscopi Armenii conque-

stum esse super quodam nefario, quem nos ex ore suo convictum hæreticum adjudicavimus, quod is ob hanc impietatem de Armenia expulsus gravem contra Armeniam ejusdem hæresis gignat Latinæ apostolicæ catholicæque Ecclesiæ suspicionem, imo vero iudicium. Unde nos illius ecclesiæ Armeniorum scilicet fidem (sicut ex hujus verbis didicimus) comprobantes, dilectioni tuæ monendo præcipimus, ut præfatum hæreticum, qui manus nostras, iudicium suæ perfidiæ formidans, suffugit, diligenter exquiras, et solerter examines. Si igitur illum resipuisse et ad catholicam fidem rediisse intelligentiæ tuæ constiterit, sane edoctum et confirmatum ac in nullo læsum dimittas incolumem. Si vero nondum ad matris Ecclesiæ gremium et rectam fidem de sui erroris gravitate conversus fuerit, ad sanæ doctrinæ consilium per poenitentiae tramitem eum reducere commonendo procures. Quod si veris rationibus saluberrimis monitis tuis diabolico spiritu induratus

acquiescere et sinceris intellectibus fidei consentire noluerit, ne rabies illius ignaros latere, et sic incautos valeat lædere, jubemus ut eum facias perfidiæ nota in aperto signari, ac deinde ex toto archiepiscopatu tuo ipsum expulsus, hæresim ejus cunctis detegendo ubique, quantum potes, ut apostatam et Christianæ unitatis inimicum non desinas persequi. Ut autem eum invenire, repertumque citius possis agnoscere, nomen ipsius Macharum [Macharion], et loci in quo moratur Frigentium, subjungimus. Hoc etiam tibi præcipimus ut junctus religioso abbati montis Cassini cunctisque tuis coepiscopis præfati hæretici causam discutias, discussamque definias. Insuper ferrum, quod nos sibi portare contradiximus, ulterius ferre interdicito, hac hypocrisi incautas mentes amplius decipiat. Pecuniam vero, quam tanta fraude acquisivit, nostro præcepto sibi auferas pauperibusque distribuas.

LIBER OCTAVUS REGISTRI.

Anno Dominicæ Incarnationis millesimo octuagesimo, pontificatus vero domini Gregorii anno septimo, indictione tertia.

EPISTOLA PRIMA.

AD SYNNAIDENSEM ARCHIEPISCOPUM.

Dolet quod audierit Armenorum ecclesiam a rectitudine catholicæ fidei in quibusdam deviasse. Quod an ita sit ab eo scire cupit, et quid ipse de his et de omnibus ad fidem pertinentibus sentiat sibi per litteras et nuntios vult significari, et an quatuor concilia generalia recipiat. Monet ut credat quod catholica credit Ecclesia; non desistere a sacrificando in Ecclesia sua azyma. Græcorum calumnias significat, quibus etiam graviore injuria Romanam Ecclesiam in hoc persequuntur nihil facientem: quorum tamen fermentum nec reprobatur nec vituperatur. Hortatur ut extremi iudicii diem præ oculis habeat, Deumque precatur ut eum in concordi fidelium unitate custodiat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, G..... dilecto in Christo fratri Synnaidensi archiepiscopo, salutem et apostolicam benedictionem.

Summæ sedis specula, cui, Deo auctore, licet indigni, præsidemus, ac universalis Ecclesiæ sollicitudo, quam ipsius disponente providentia gerimus, compellit nos sicut de illorum qui se a Christi corpore separant perditione vehementer dolere, ita quoque de eorum qui recta sentiunt et unitatem fidei servare noscuntur salutari consensu, ineffabili lætitia congratulari. Proinde quoniam vestram, scilicet Armenorum, Ecclesiam a rectitudine fidei, quam ad apostolis et sanctis Patribus traditam universalis Ecclesia tenet, in quasdam pravas exorbitasse sententias nobis relatum est, profecto nimium paterni affectus compassione doluimus. Quorumdam siquidem relatione didicimus in celebrandis sacrificiorum salutiferis sacramentis aquam vino penitus apud vos non admisceri, cum nemo Christianus, qui sacra novit Evangelia, dubitet e latere Domini aquam cum sanguine emanasse. Audivimus etiam quod contra morem sanctæ Ecclesiæ vestræ non ex balsamo san-

ctum chrisma, sed ex butyro conficiat, et quod Dioscorum Alexandrinum hæresiarcham, ob perfidiæ suæ duritiam in concilio Chalcedonensi depositum atque damnatum, veneretur et approbet. Hæc autem licet præsentium portitor tuus legatus ita esse coram nobis negaverit, tamen ex fraternitate tua scire firmiter cupientes, volumus ut per hunc eundem Joannem presbyterum, et de istis rebus quid sentias, et de cæteris sicubi hæsitas, ad nos procures cum sigillo tuo rescribere, ac deinceps dilectionis tuæ litteras ad apostolicam sedem frequenter dirigere. Volumus etiam charitatem tuam litteris suis significare utrum vestram recipiat quod Ecclesia universalis amplectitur, fidem scilicet quatuor conciliorum, quæ a sanctis Patribus comprobata, a Romanis pontificibus Silvestro, Leone aliisque apostolica sunt auctoritate firmata. Inter quos nihilominus beatissimus Gregorius papa doctor egregius majoribus Ecclesiæ [forte ecclesiis. Hæd. sic et in cod. Mutin.] Alexandrinæ, Antiochenæ, aliisque, in epistola sua (libro I, epist. 24) sese eam tenere his verbis testatus est: Quia corde creditur ad justitiam, ore autem confessio fit ad salutem (Rom. x), sicut sancti Evangelii quatuor libros, sic quatuor concilia suscipere et venerari me fateor, Nicænum scilicet, in quo perversum Arii dogma destruitur; Constantinopolitanum quoque, in quo Eunomii et Macedonii error vincitur; Ephesinum etiam primum, in quo Nestorii impietas iudicatur; Chalcedonense vero, in quo Eutychis Dioscorique pravitas reprobatur, tota devotione complector, integerrima approbatione custodio; quia in his velut in quadrato lapide sanctæ fidei structura consurgit, et cuiuslibet vitæ atque actionis norma constitit. Quisquis eorum soliditatem non tenet, etiamsi lapis es-

se cernitur, tamen extra ædificium jacet. Quintum quoque concilium pariter veneror, in quo epistola quæ Ibæ dicitur erroris plena reprobatur, Theodorus personam Mediatoris Dei et hominum in duabus substantiis separans ad impietatis perfidiam cecidisse convincitur, scripta quoque Theodoriti, per quæ beati Cyrilli fides reprehenditur, ausu dementiæ prolata refutantur. Cunctas vero quas præfata veneranda concilia personas respuunt respuo, quas venerantur amplector; quia, dum universali sunt consensu constituta, se et non illa destruit, quisquis præsumit aut solvere quos ligant, aut religare quos solvunt. Quisquis ergo aliud sapit, anathema sit. His itaque sanctissimi viri præcipuique doctoris verbis diligenter declaratis, prudentiam tuam charitatis affectu commonendam censuimus, ut clausulam quam in illa laude subjungitis: Sanctus Deus, sanctus fortis, sanctus immortalis; istam videlicet: Qui crucifixus es, [forte, es. HARD.] pro nobis, quoniam nulla Orientalium, præter vestram, sed nec sancta Romana habet Ecclesia, vos totius scandali occasionem pravique intellectus suspicionem vitantes, superaddere de cætero mitatis. Si enim vas electionis, beatissimus Paulus de sumendis cibis melius sibi esse non manducare neque bibere nequam ut frater scandalizaretur asseruit (I Cor. VIII), considerare debetis quam grave et periculosum sit, ubi saniori intellectu vitari potest, fratribus de fide scandalum generare. Quapropter fraternitas tua Ecclesie ejus sibi cura commissa est tenendum putet, et credat sufficere quod catholica in orbem terrarum diffusa Ecclesia, Spiritu sancto illustrante edocta, sentire cognoscitur et tenere declaratur. De reliquo, quia cognovimus Ecclesiam vestram azyma sacrificare, et ob hoc a Græcis duntaxat imperitis quasi de hæresi reprehendi, volumus vos de temeraria garrulitate illorum multum mirari, sed nec ab instituto desistere, scientes eorum procacitatem non modo vobis hanc velut calumniam obijcere, verum etiam de simili causa, graviore injuria, hucusque contra sanctam Romanam Ecclesiam insurgere, quæ per beatum Petrum, quasi quodam privilegio, ab ipsis fidei primordiis a sanctis Patribus omnium mater Ecclesiarum adstruitur, et ita usque in finem semper habitur: in qua nullus unquam hæreticus præfuisse dignoscitur, nec unquam præficiendum, præsertim Domino promittente, confidimus. Ait enim Dominus Jesus: *Ego pro te rogavi, Petre, ut non deficiat fides tua (Luc. XXII)*. Et illi quidem suum fermentatum commendantes, reprehensionis in nos levissima verba contumaciter joculari non desinunt. Nos vero azymum nostrum inexpugnabili secundum Dominum ratione defendentes, ipsorum fermentatum nec vituperamus nec reprobamus, sequentes Apostolum dicentem *mundis esse omnia munda (Tit. I)*. Sed ad detegendam et contemnendam Græcorum temeritatem nunc ista sufficiant. Di-

lectioni vero tuæ iterum inculcando mandamus ut de suprascriptis, et de alijs quæ ad fidem pertinere cernuntur, qualiter teneas per memoratum presbyterum, aut per alium idoneum nuntium tuas ad nos litteras mittere studeas. Insuper etiam, licet solertiam tuam bene doctam credamus, ex debito tamen eam charitatis affectu paucis monemus, quasi districti examinis diem semper præ oculis habens, commissæ sibi sollicitudinis sarcinam cogitet; et, quantum illum sine dilatione celeriter approximare considerat, tanto de reddenda pecuniæ ratione propensius vigilare non negligat quo severus Fœnerator, idemque rigidus Arbiter non de male infosso talento quid deputet pœnis inveniat, sed de multiplicato lucro arridens vos ad fructum beatæ retributionis percipiendum invitet. Omnipotens Deus, cujus est quidquid recte sapimus, sentimus et credimus, ipse mentem tuæ fraternitatis uberius illuminando per sani intellectus tramitem dirigat, et te in concordia fidelium unitate conservans ita gubernet atque custodiat ut et subjectos tibi populos efficaciter de divina scientia possit instruere, et cum ipsis sempiternam gloriam ingredi, pro eis vero valeas præmia summa percipere.

Data octavo Idus Junii.

(400) *Juramentum Roberti ductis.*

Ego Robertus, Dei gratia et sancti Petri, Apuliæ, et Calabriae et Siciliae dux, ab hac hora et deinceps ero fidelis sanctæ Romanæ Ecclesie, et apostolicæ sedi et tibi, domino meo Gregorio universali papæ. In consilio vel facto, unde vitam aut membrum perdas, vel captus sis mala captione non ero. Consilium, quod mihi credideris et contradixeris ne illud manifestem, non manifestabo ad tuum damnum, me sciente. Sanctæ Romanæ Ecclesie tibi que adjutor ero ad tenendum, acquirendum, et defendendum regalia sancti Petri, ejusque possessiones pro meo posse contra omnes homines, excepta parte Firmænæ marchie, et Salerno atque Amalphi, unde adhuc facta non est definitio, et adjuvabo te ut secure et honorifice teneas papatum Romanum. Terram Sancti Petri, quam nunc tenes, vel habiturus es, postquam scivero tuæ esse potestatis, nec invadere nec acquirere quæram, nec etiam deprædari præsumam absque tua tuorumque successorum, qui ad honorem sancti Petri ordinati fuerint, certa licentia, præter illam quam tu mihi concedes, vel tui concessuri sunt successores. Pensionem de terra Sancti Petri, quam ego teneo aut tenebo, sicut statutum est, recta fide studebo ut illam annualiter sancta Romana habeat Ecclesia. Omnes quoque Ecclesias, quæ in mea persistunt dominatione cum illarum possessionibus dimittam in tua potestate, et defensor ero illarum ad fidelitatem sanctæ Romanæ Ecclesie. Et si tu vel tui successores ante me ex hac vita migraveritis, secundum quod monitus fuero a melioribus cardinalibus, clericis Romanis et laicis, adjuvabo ut papa eliga-

(400) Hoc juramentum ad an. 1077 pertinere contendit Pagius, ad an. Ch. 1080, n. 5.

tur et ordinetur ad honorem sancti Petri. Hæc omnia suprascripta observabo sanctæ Romanæ Ecclesiæ, et tibi cum recta fide, et hanc fidelitatem observabo tuis successoribus ad honorem sancti Petri ordinatis, qui mihi, si mea culpa non remanserit, firmaverint investituram a te mihi concessam.

Actum Ciprani, tertio Kalendas Julii.

Investitura domini Gregorii papæ, qua Robertum ducem investivit.

Ego Gregorius papa investio te, Roberte dux, de terra quam tibi concesserunt antecessores mei sanctæ memoriæ Nicolaus et Alexander. De illa autem terra quam injuste tenes, sicut est Salernus, et Amalphia et pars marchiæ Firmanæ, nunc te patienter sustineo, in confidentia Dei omnipotentis et tuæ bonitatis, ut tu postea exinde ad honorem Dei et sancti Petri ita te habeas, sicut et te agere et me suscipere decet sine periculo animæ tuæ et meæ.

Actum ut supra.

Constitutio reddendi census, in die resurrectionis Domini duodecim videlicet denariorum Papiensis monetæ, de tota Apulia, Calabria et Sicilia.

Ego Robertus, Dei gratia et sancti Petri, Apuliæ, et Calabriæ et Siciliæ dux, ad confirmationem traditionis et ad recognitionem fidelitatis, de omni terra quam ego teneo proprie sub dominio meo, et quam adhuc nulli Ultramontanorum ita concessi ut teneat, promitto me annualiter pro unoquoque jugo boum pensionem, duodecim scilicet denarios Papiensis monetæ, persolutorum beato Petro, et tibi domino meo Gregorio papæ, et omnibus successoribus tuis, aut successorum tuorum nuntiis. Hujus autem pensionariæ redditionis erit semper terminus finito quoque anno sanctæ resurrectionis dies Dominicus. Sub hac vero conditione hujus persolvendæ pensionis obligo me et meos sive hæredes sive successores tibi domino meo Gregorio papæ et successoribus tuis.

EPISTOLA II.

AD HUGONEM ABBATEM CLUNIACENSEM.

(Anno 1080.)

Perstringit scelus Roberti monachi Simoniaci, quem jubet ab abbate suo corrigi, et ab introitu ecclesiæ et omni ecclesiastico ministerio separari. Regem quoque illius fraude deceptum moneri vult, nisi resipuerit, excommunicandum fore, et omnes fideles in partibus Hispaniæ fore sollicitandos. Monet etiam abbatem curare ut sui monachi, in Hispaniæ partibus dispersi, ad proprium monasterium redeant; et nullam ibidem ordinationem vires habituram significat, nisi quæ legati apostolici auctoritate fuerit corroborata.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, HUGONI venerabili Cluniacensi abbati, salutem et apostolicam benedictionem.

Quanta impietas a monasterio vestro per Roberti monachi vestri præsumptionem exierit, ex litteris Richardi legati nostri, abbatis videlicet Massiliensis,

A potes cognoscere. Qui nimirum Robertus, Simonis Magi imitator factus, quanta potuit malignitatis astutia adversus beati Petri auctoritatem non timuit insurgere, et centum millia hominum, qui laboris nostri diligentia ad viam veritatis redire cœperant, per suggestionem suam in pristinum errorem reducere. Cujus iniquitati non solum te consensisse non credimus, verum etiam pro immanitate sceleris nobiscum tristari, et ad exercendam debitam ultionem animum habere intelligimus, præsertim cum fidei nostræ antiquum præbeas experimentum de honore sanctæ Romanæ Ecclesiæ idem nobiscum sentire, et ad executionem justitiæ, quæ, frigescente charitate, jam pene terris excessit, libertatem rectitudinis reservasse. Ab hac utique animi concepta certitudine nullus rumor, nulla suggestio poterit nos divellere; sed neque illi, qui de multis adversum vos negotiis murmurant, ante tempus fraternæ colloquutionis ad suspicandum aliud poterunt nobis scandalum generare. Nam, ut de aliis taceamus, pene omnes qui nobiscum sunt fratres, nisi freno rationis nostræ retinerentur, amorem ab eis loco vestro exhibitum in gravem inimicitiam convertissent. Quapropter, salutem vestram sicut nostram, diligentes, monemus ut subditos vestros corrigentes, hujusmodi murmurationis occasionem religionem vestram diligentibus nobis non præbeatis. Specialiter autem admonemus ut Robertum illum, qui supradictæ iniquitatis auctor exstitit, qui diabolica suggestione Hispaniensi Ecclesiæ tantum periculum invexit, ab introitu ecclesiæ, et ab omni ministerio rerum vestrarum, separetis, donec ad vos redeat, et temeritatis suæ dignam ultionem suscipiat. Regem quoque illius fraude deceptum diligenter litteris tuis intelligere facias beati Petri iram et indignationem, atque, si non resipuerit, gravissimam adversum se et regnum suum ultionem provocasse, quod legatum Romanæ Ecclesiæ indecenter tractavit, et falsitati potius quam veritati credidit. De quibus digne Deo et beato Petro satisfactorius, sicut legatum nostrum dehonestavit, ita se sibi per debitam humilitatem et condignam reverentiam commendabilem faciat ac devotum. Significare etiam te sibi dignum ducimus nos eum, si culpam suam non correxerit, esse excommunicaturos, et quotquot sunt in partibus Hispaniæ fideles sancti Petri ad confusionem suam sollicitaturos. Qui si minus præceptioni nostræ obedirent, non gravem existimaremus laborem nos ad Hispaniam proficisci, ei adversum eum quemadmodum Christianæ religionis inimicum dura et aspera moliri. Tui etiam studii sit ut monachi in eisdem partibus injuste dispersi ad proprium redeant monasterium et nulla ibidem ordinatio vires obtineat nisi quæ legati nostri fuerit auctoritate probata. Volumus etiam ut alteram epistolam nostram regi prædicto deferri præcipias.

Data Ciprani [Carpetani. *cod. Mut. Coperani*], quinto Kalendas Julii, indictione tertia.

EPISTOLA III.

AD ADELPHONSUM CASTELLÆ REGEM.

(ANNO 1080.)

Monet ut, remotis malis consiliariis, legati apostolici salutaribus monitis acquiescens, de emendatione sua se et Dei Ecclesiam lætificet, illicitum connubium cum uxoris suæ consanguinea inritum respuat, et ne se ab incestæ mulieris amore abripi sinat. Robertum monachum, seductorem ac regni perturbatorem, debitas temeritatis ac sceleris pœnas daturum significat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, dilectissimo in Christo filio regi ADELPHONSO, salutem et apostolicam benedictionem.

Dici non potest, fili charissime, quantum nos, referente filio nostro apostolicæ sedis legato Richardo, nobis cognita præclara tua obedientia lætificaverat. Tu enim coram Deo semper in visceribus nostris eras, tu apud homines maximum nobis exemplum egregiæ virtutis eras, de te apud alios reges gloriabamur, te vere Christianum regem, et ideo vere regem nos habere in parte Domini Jesu contra membra diaboli gaudebamus. Unde et bona tua fragrantia multas jam regiones aspersionem, et velut sol quidam in occiduis natus orientem versus cœlestis luminis radios emittebat. At nunc comperto quod diabolus tuæ saluti et omnium qui per te salvandi erant, more suo invidens, per membrum suum, quemdam Robertum pseudomonachum, et per antiquam adjutricem suam, perditam feminam, viriles animos tuos a recto itinere deturbavit; quantum de te primo fueramus gavisus, tantum nunc confundimur, erubescimus, contristamur. Quapropter ut cognoscas quantum circa te pie solliciti sumus, per bonitatem et gloriam Christi te paterna voce monemus et contestamur, remove a te quantocius consiliarios falsitatis; *corrumpunt quippe mores bonos colloquia prava (I Cor. xv)*. Acquiesce autem per omnia legato nostro fratri Richardo; quem nisi prudentem et religiosum cognovissem, nostras ei vices nullatenus commissem. Non te a salutaribus monitis atque institutis nostris incestæ mulieris amor abripiat, quia *mulieres apostatare faciunt sapientes (Eccli. xix)*. Ipsum quippe regem sapientissimum Salomonem incestus mulierum turpiter amor dejecit, et florentissimum regnum Israel Dei judicio pene totum de manu posteritatis ejus abripuit. Proinde per Dominum nostrum Jesum Christum, et per potentiam adventus ejus, nec non et ex auctoritate beatissimorum apostolorum Petri et Pauli iterum monemus atque præcipimus, ne te ipsum despicias, ne in gloria tua maculam ponas, ne posteritatem carnis tuæ inutilem et reprobam facias. Vires resume; illicitum connubium, quod cum uxoris tuæ consanguinea inisti, penitus respue. De tua emendatione nos et totam Ecclesiam Dei cito lætifica, ne, si inobediens (quod avertat Deus!) esse malueris, iram Dei omnipotentis incurras, et nos (quod valde inviti dolentesque dicimus) beati Petri gladium super te evaginare cogamur. Prædictum sane nefandissimum Robertum

A monachum seductorem tui et perturbatorem regni, ab introitu ecclesiæ separatum, intra claustra monasterii Cluniacensis in pœnitentiam retrudi decernimus. Sed abbas Cluniacensis nos imitando id faciet; eadem enim via, eodem sensu, eodem spiritu ambulamus. Deus autem omnipotens nos de tua correctione cito exhilarare dignetur, fili charissime.

EPISTOLA IV.

AD RICHARDUM.

(ANNO 1080.)

Consolatur eum de hostium persecutionibus. Ad patientiam hortatur, promittens se interim curaturum ut Robertus pseudomonachus sui sceleris pœnas luat.

B GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, RICHARDO charissimo filio, salutem et apostolicam benedictionem.

Quia missis litteris significasti nobis antiquum hostem opus tuum, ad utilitatem Christianam ex parte directum, per membra sua, non præter solitum, impedisse, hac per hoc fraternitatem tuam tristitiam nimiam incurrisse, nos quoque tibi merito compatientes, eodem tecum afficimur mœrore. Sed cum memoriæ reducitur quanta et qualia apostoli, successores etiam eorum, in ædificatione fundamenti Ecclesiæ partim a paganis, partim a falsis Christianis sint passi, de misericordia Domini confisi resumimus vires, victoriæ triumphum plenissima fiducia de eodem hoste procul dubio, ut nostri priores, exspectantes. Patientia atque perseverantia impræsentiarum religioni tuæ omnino sunt necessaria, scienti dictum ab Apostolo non coronari nisi qui legitime certaverit (*II Tim. ii*), debita præmissa exhortatione; nos tamen studio tuo in nullo deerimus, Cluniacensi abbati mittendo querelæ tuæ litteras una cum nostris, quatenus Robertum pseudomonachum quamcitus ad monasterium redire compellat, eundem ab ingressu ecclesiæ coerceat, et tam gravis pœnitentiæ squalore diutino afficiat, quod in pravo contra te, imo contra Deum, commisso opere, mulctationem sentiat pœnitentiæ.

EPISTOLA V.

AD EPISCOPOS APULIÆ ET CALABRIÆ.

(ANNO 1080.)

D *Queritur de quorundam episcoporum præsumptione contra Romanam Ecclesiam; quos tamen, ut alios similes, tum Alexandri papæ cum suo tempore, confusos remansisse narrat, sed postea obdurato corde, qui ad sensum redire debuerant denuo adversus eundem conspirasse, et Ravennatem episcopum hæresiarcham constituisse. Quare sperans eorum superbiam præceps ruituram, et quietem sanctæ Ecclesiæ confusis hostibus dilatandam fore, hortatur eos ut laboranti Ecclesiæ orationibus succurrant.*

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, dilectis in Christo fratribus et coepiscopis, per principatus, et Apuliam et Calabriam constitutis, salutem et apostolicam benedictionem.

Fraternitatem vestram credimus non latere quod plures Satanæ discipuli, qui falso nomine per di-

versas regiones censentur episcopi, diabolica inflammata superbia, sanctam Romanam Ecclesiam conati sunt confundere; sed per auxilium omnipotentis Dei, et auctoritatem beati Petri, iniqua eorum præsumptio, sicut eis verecundiam et confusionem, ita apostolicæ sedi gloriam contulit et exaltationem. Siquidem a minimo usque ad maximum, videlicet H... [scilicet Henricum regem] qui vertex regem [forte, regum. HARD.], qui vertex et auctor pestiferi consilii fuisse probatur, per plurima corporum et animarum pericula persensit quantas beati Petri auctoritas ad ulciscendam eorum iniquitatem vires obtineat. Scitis enim quia tempore domini nostri papæ A... [Alexandri] quod idem H... [Henricus] injuriæ Ecclesiæ Beati Petri per Cadulum [qui alibi Cadalous. HARD. cedula] inferre excogitaverit, et in quantam quamque turpissimam, mundo teste, confusionis foveam cum eodem Cadulo cadere meruit, et quanto honore quantisque triumphis in exercitatione illius certaminis R. P. [reverenda paternitas, hoc est respublica. HARD.] nostra profecerit. Scitis etiam quam detestandis conspirationibus ante annos tres, præcipue Longobardorum episcopi se adversum nos, eodem H... principante, armaverunt, et quod per defensionem beati Petri illæsi et incolumes non sine magna nostra, nostrorumque fidelium honoris exaltatione remansimus. Illis vero priorem arbitrantibus non sufficere sibi confusionem, a planta pedis usque ad verticem apostolicæ ultionis quantum ferierit [al., ferverit. HARD.] gladius, adhuc plaga incurabilis præstat indicium. Sed in his omnibus obduratas, meretricum more, frontes gerentes, et impudentia sua iram sibi justi iudicii thesaurizantes, qui respectu contumeliæ suæ ad sensum redire debuerant, patrem suum secuti, qui dixit: *Ponam sedem meam ab aquilone, et ero similis Altissimo (Isai. XIV)*, pristinam conspirationem adversus Dominum et sanctam universalem Ecclesiam conati sunt innovare, et hominem sacrilegum, et sanctæ Romanæ Ecclesiæ perjurum, nec non per universum R... [hoc est Romanum. HARD.] orbem nefandissimis sceleribus denotatum W... [hoc est Wiveicum. HARD, Gibertum] dicimus sanctæ Ravennatis ecclesiæ devastatorem, Antichristum sibi et hæresiarcham constituere. In quo nimirum Satanæ conventu illi interfuere quorum est vita detestabilis, et ordinatio hæretica immensitate multimodi criminis. Siquidem ad hanc insaniam illa demum eos desperatio traxit quod neque precibus, neque servitorum aut munerum promissionibus, scelerum suorum veniam apud nos maluerit impetrare, nisi forte vellent iudicio ecclesiastico nostræque censuræ se mediante misericordia, sicut decet officium nostrum, submittere. Hos itaque nullis rationibus fultos, imo omnium criminum conscientia perditissimos, tanto magis vilipendimus quanto ipsi se altiora conscendisse confidunt. Per misericordiam quippe Dei et

A orationem beati Petri, quæ Simonem Magum, eorum utique magistrum, ad altiora tendentem mirabiliter dejecit, speramus ruinam eorum non diu remoraturam, et quietem sanctæ Ecclesiæ, victis et confusis hostibus suis, more solito gloriosissime dilatandam. Vos itaque, dilectissimi fratres, innocentiam communis matris vestræ sanctæ Romanæ Ecclesiæ perpendentes, et quantum diabolus membra sua ad inferendam præfata Romanæ Ecclesiæ inquietudinem exercent, considerantes, sicut decet, et officii vestri debitum exigit, orationibus aliisque modis, quibus laboranti matri succurrendum est, operam studiumque impendite, quatenus appareat vos legitimos ejus filios esse, ipsiusque contumeliam, parata nobiscum laboris diligentia, ex corde sentire. B Quod si fueritis socii compassionis, eritis, auxiliante Deo, lætitiæ participes et consolationis. Cætera quæ non inseruimus, legatis nostris, quibus sicut nobis credere potestis, referenda commisimus.

Data Ciciani, duodecimo Kalendas Augusti.

EPISTOLA VI.

AD EOSDEM.

(Anno 1080.)

Ut Michaeli imperatori Constantinopolitano, ab imperiali dignitate injuste ejecto, et apostolicæ sedis ac Roberti ducis auxilium imploranti, subveniant. Præcipit militibus qui apud eum militare voluerint ut ei fideliter inserviant; mandatque episcopis ut eos milites moneant, ut rectam fidem erga eum servant, timorem et amorem Dei præ oculis habeant, et in bonis operibus perseverent, sicque illos a peccatis absolvant.

C GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, fratribus et coepiscopis in Apulia et Calabria commorantibus, salutem et apostolicam benedictionem.

Notum esse prudentiæ vestræ non dubitamus gloriosissimum imperatorem Constantinopolitanum, Michaellem videlicet (401), ab imperialis excellentiæ culmine indigne potius et malitiose, quam juste aut rationabiliter, esse dejectum, qui auxilium beati Petri, necnon filii nostri gloriosissimi ducis Roberti flagitaturus Italiam petiit. Quapropter nos, licet indigni, sedis ipsius curam gerentes, compassionis visceribus moti, precibus illius, nec non ejusdem ducis, annuendum esse censuimus, et a fidelibus beati Petri subveniendum sibi fore putavimus. Igitur quia inter cætera multimoda suffragia, istud non minus profuturum memorati principes existimant, scilicet, ut milites auxiliares, recta fide, non dissimilibus animis ire constanter in adjutorium et defensionem præfati imperatoris debeant, apostolica auctoritate præcipimus quatenus illi qui militiam ipsius intrare statuerint, in contrariam partem proditoria tergiversatione transire non audeant, verum (quod Christianæ religionis honor et debitum postulat) ei præsidium fideliter impendant. Dilectioni quoque vestræ nihilominus præcipiendo mandamus ut eos qui cum eodem duce et prædicto imperatori transfretaturi sunt, diligentissime, ut vestrum officium exigit, mo-

(401) Ducem intelligit qui Parapinacius dicebatur et purpuram posuerat die 7 aprilis anni 1078.

neatis condignam poenitentiam agere, et rectam fidem, A sicut decet Christianos, circa illos servare, in omnibus actibus suis timorem Dei et amorem præ oculis habere, et in bonis operibus perseverare; sicque illos fulti nostra auctoritate, imo beati Petri potestate, a peccatis absolvite.

Data octavo Kalendas Augusti.

EPISTOLA VII.

AD UNIVERSOS FIDELES.

(Anno 1080.)

Multorum principum auxilium promissum sibi præsto esse significans, se Ravennam armata manu venturum ait, ut eam ecclesiam de manibus impiorum eripiat. Quare hortatur ut eorum impiorum superbiam et conatus una secum contemnant; unde sanctæ Ecclesiæ pacem divina clementia stabiliendam fore sperent.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, fratribus et coepiscopis Christianam religionem defendentibus, cæterisque clericalis ac laicalis ordinis Sancti Petri fidelibus, salutem et apostolicam benedictionem.

Notum sit dilectioni vestræ nos, tam per nos ipsos quam et per legatos nostros, cum duce [R.... [Roberto], et Jordane cæterisque potentioribus Nortmannorum principibus fuisse locutos, qui profecto unanimiter promittunt se (sicut jurati sunt) ad defensionem sanctæ Romanæ Ecclesiæ nostrique honoris contra omnes mortales auxilium impensuros. Idipsum quoque nobis, et qui circa Urbem longe lateque sunt, et in Tuscia cæterisque regionibus principes firmiter pollicentur. Unde post Kalendas Septembris, postquam tempus frigescere cœperit, cupientes sanctam Ravennatem (S. R.) ecclesiam de manibus impiis eripere, et Patri suo beato Petro restituere, partes illas armata manu (sicut de Domino speramus) petemus, ac per ipsius auxilium nos eam liberaturos haud dubie credimus. Quapropter nos audaciam impiorum, eorumque qui nos, imo in beatum Petrum, se erexerunt, machinationes pro nihilo ducentes, volumus atque hortamur vos superbiam conatusque illorum æque nobiscum contemnere, tanto de ruina eorum certiores quanto eos ad altiora niti ascendere cernitis. Talibus namque Propheta imprecans ait: *Superbia eorum qui te oderunt ascendit semper (Psal. LXXIII)*; aperte declarans quia audax impietas eo magis casui vicinior exstat quo amplius se ascendisse existimat. Vos ergo qui Deum timetis, et beati Petri fidelitatem tenetis, de misericordia Domini nullatenus hæsitantes prorsus sperate, et nefandorum perturbationem merita ruina cito sedandam, et sanctæ Ecclesiæ pacem et securitatem (sicut de divina clementia confidentes promittimus) proxime stabiliendam.

EPISTOLA VIII.

AD ALPHANUM EPISCOPUM SALERNITANUM.

(Anno 1080.)

Gratulatur de beati Matthæi apostoli corporis inventione. Hortatur episcopum, ut reliquias debita veneratione prosequatur, ac moneat ducem R.... et

ejus conjugem, ut tam insigni patrono reverentiam et honorem decenter exhibeant, et ejus opem promereri contendant.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, fratri et coepiscopo Salernitano ALPHANO salutem et apostolicam benedictionem.

Divinæ pietatis respectui gratias ingentes referimus, cujus dignatio thesaurum magnum totique mundo profuturum nostris temporibus misericorditer revelavit. Non immerito tuæ quoque dilectioni gratulamur, quæ tantæ lætitiæ cœlitus revera ostensæ participes nos efficere sollicitè procuravit. Credimus siquidem et incunctanter asserimus, de tanti corporis inventione, non solum ipsum beatum Matthæum apostolum, verum etiam cæteros coapostolos cum sanctis omnibus, ipsisque cœlestibus spiritibus et gloriosa Dei genitrice Maria, mortalibus congaudere, atque ipsorum omnium studia circa humanum genus hoc tempore quam aliis multo propensiora multumque esse uberantiora [f. exuberantiora, sic et in *cod. Mutin.*]. Si enim cæteris temporibus sanctorum nos patrocinia pia non deserunt, certissime tunc potissimum speranda sunt eorum auxilia, cum sanctissima eorum corpora nobis quasi rediviva divino nutu manifestantur; et sicut per corporei aspectus intuitum tanquam fides cernitur, spes jam tenetur, ita eorum beneficia tunc erga devotos renovari uberiusque redundare credendum est. Unde et jam sancta universalis Ecclesia, dudum magnis turbini- bus variisque tempestatum procellis impulsæ, clamor- um suum a Domino exauditum non dubitet, sed ad quieti littoris securitatem alacres oculos e vicino intendens, beati Matthæi apostoli præsidium juxta contempletur quoniam jam nunc dubie agit in portu cui suam præsentiam ostendit gubernator antiquus. Quapropter de tanti thesauri revelatione tua fraternitas exsultet in Domino, beatissimas reliquias debite venerationis obsequiis dignis amplectens, gloriosum ducem R.... ipsiusque nobilissimam conjugem hortetur et moneat, quatenus tam insigni patrono, qui se eis demonstrare dignatus est, reverentiam et honorem decenter exhibentes, ipius gratiam et auxilium sibi suisque promereri nisibus summæ devotionis contendant.

Data Romæ, decimo quarto Kalendas Octobris.

EPISTOLA IX.

AD GERMANOS.

(Anno 1080.)

Calamitatem Ecclesiæ causam peccatis ascribit; sed patientia et spe opus esse ostendit. Hortatur itaque primum sacerdotes, ut subditorum actiones corrigant; deinde cæteros omnes, ut fiduciam in Domino constituent; sperat tamen nonnullos ad gremium matris Ecclesiæ conversum iri.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, omnibus archiepiscopis, episcopis, diversisque ordinis ac potestatis clericis et laicis in Teutonico regno morantibus, illis duntaxat qui sanctæ Romanæ Ecclesiæ fideliter obediunt, salutem et apostolicam benedictionem.

Quoniam nihil in terra sine causa fit (Job. v), sicut sapientis verba testantur, quod dudum sancta Ecclesia fluctuum procellarumque mole concutitur, quodque tyrannicæ percussione hactenus rabiem patitur, non nisi peccatis nostris exigentibus evenire credendum est. Nam judicia quidem Dei verissime omnia justa sunt; sed inter hæc omnia, clarissimi, dispositionis divinæ patientiæ virtus habenda est et spei certitudo ad cœlestis misericordiæ respectum firmiter est extendenda; cujus manus nec ad exaltandam fidelium humilitatem imbecillis, nec ad dejiciendam hostilis elationis superbiam invenitur invalida. Quod si culparum morbis pœnitentiæ medicamen adhibuerimus, et excessus ac negligentias nostras ipsi districte corrigendo ad justitiæ formam mores nostros instituerimus, profecto, superna virtute auxiliante, et inimicorum rabies cito peribit et diu desideratam pacem atque securitatem Ecclesia sancta recipiet. Quare vobis, specialiter, qui in sacerdotalis regiminis apice præsidetis, nunc loquimur, ad quorum sollicitudinem subditorum vita pertinere dignoscitur, et quos de commissi gregis cura in venturo examine rationem reddere convenit, ut subjectorum actus et conversationem, nulla gratia vel timore præpediente, diligenter inspiciatis, et discretæ correctionis acie quæ amputanda sunt resecare, secundum quod a matre vestra sancta Romana Ecclesia accepistis, non negligatis; illud propheticum in memoria semper habentes: *Sacrificate sacrificium justitiæ, et sperate in Domino (Psal. IV)*. De cætero dilectionem omnium vestrum monemus atque hortamur, fiduciam vestram in Domino et in potentia virtutis ejus constituite quoniam fini appropinquavit adversariorum malitia, ita ut qui desperantes in Dominum et sanctam Romanam, omnium matrem, Ecclesiam se extulerunt, temeritatis pœnas, haud multum tardante merita ruina, persolvant. Nonnulli tamen, quod de cunctis optaremus, per misericordiam Dei de errore suo et iniquitatis via pœnitentes ad gremium matris convertuntur Ecclesiæ.

Data x Kal. Octobris.

EPISTOLA X.

AD ORZOCCUM JUDICEM CALABRITANUM.

Devotionem ejus erga beatum Petrum in honore præstito legato apostolico agnoscens, monet ut quæ ab ipso legato audivit memoria teneat, neve moleste ferat quod quemdam archiepiscopum barbam radere coegit; sed ipsum ut pastorem suscipiens, de ejus consilio omnem potestatis suæ clerum barbam radere compellat. Se noluit aut assensum iis dare qui terram ipsius invadendi facultatem sibi concedi petierunt, neque daturum, si fidem servare voluerit; imo, si quis id attentaverit, a se prohibitum iri, eumque beati Petri auxilium, si in ejus fidelitate permanserit, habiturum.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, glorioso judici Calaritano ORZOCCO [forte verius ORZOCOR, ut lib. I, ep. 41. HARD.] salutem et apostolicam benedictionem.

Gratias omnipotenti Deo referimus quod tua sublimitas, beatum Petrum recognoscens, debitum

A honorem et reverentiam legato nostro Populo episcopo Vu. exhibuit: ac pro devotionem tuam in illo suscipimus, quasi imo beato Petro præstiteris, dicente Dominus vos recipit, me recipit (Matth. x). Dilectionem tuam monemus, ut ea quæ a præfato legato atque Azone prudenti viro audivisti, alta et semper retineas, si tui memoriam in nobis aliquid minimum jugiter esse desideras. Nos enim meto episcopi hortatu et precibus, qui se a te revsusceptum honorificeque tractatum testatur illum, cujus vice licet indigni fungimur, mente specialiter deinceps habere optamus. Nos autem prudentiam tuam moleste accipere quod archiepiscopum vestrum Jacobum consuetudini B Romanæ Ecclesiæ, matris omnium Ecclesiarum vestræque specialiter obedire coegimus, scilicet quemadmodum totius occidentalis Ecclesiæ ab ipsis fidei Christianæ primordiis, barbam morem tenuit, ita et ipse frater noster vester episcopus raderet. Unde eminentiæ quoque tuæ suscipimus ut ipsum, ceu pastorem et spirituale trem, suscipiens et auscultans, cum consilio omnem tuæ potestatis clerum barbam radere atque compellas; res quoque omnino renunciant nisi demum consenserint, publices, id est jurisdictionis Ecclesiæ tradas, et ne ulterius inde mittant constringas, nec non ipsum ad hanc Ecclesiarum defendendum promptissime a Præterea nolumus scientiam tuam latere C terram vestram a multis gentibus esse per maxima servitia, si eam permetteremus fuisse promissa, ita ut medietatem totius nostro usui vellent relinquere partemque ad fidelitatem nostram sibi habere. Cumque non solum a Nortmannis, et a Tuscis ac Sardinibus, sed etiam a quibusdam Ultramontanis ex nobis esset postulatum, nemini in ea quam assensum dare decrevimus, donec ad nos gatum nostrum mittentes animum vestrum henderemus. Igitur quia devotionem beato te habere in legato suo monstrasti, si eam oportet, servare volueris, non solum per nos terram vestram vi ingrediendi licentia dabitur etiam, si quis attentaverit, et sæculariter et tualiter prohibebitur a nobis ac repulsabitur. Ilium denique B. Petri, si in ipsius fidelitate veraveritis, procul dubio, quod non deerit et hic et in futurum promittimus.

Data tertio Nonas Octobris.

EPISTOLA XI.

AD REGEM SURCIÆ.

(Anno 1080.)

Gaudet quosdam sacri verbi ministros illius ingressos, seque de ejus salute spem magnam habere asserit, cum Gallicana Ecclesia de throno sanctæ matris Romanæ Ecclesiæ acceperit. ut is uberio rem religionis gratiam assequatur sibi ab eo aliquem mitti, qui gentis illius

sibi recenseat, et mandata apostolica ad eum referat. Interim commissum sibi regnum injustitia regat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei I.... glorioso Sueonum [Suetonum] regi, salutem et apostolicam benedictionem.

Quoniam regni tui terram quosdam sacri verbi ministros fuisse ingressos audivimus, noverit excellentia tua nos in Domino multum lætari; deinceps quoque, de salutis vestræ reparatione plurimum spei indubitanter habere. Gallicana siquidem Ecclesia non vos alienis documentis instruxit, sed quod de thesauris matris suæ sanctæ Romanæ Ecclesiæ accepit, salubri vobis eruditione contradidit. Quapropter, ut Christianæ religionis et doctrinæ gratiam obtineatis uberiores, volumus celsitudinem tuam aliquem episcopum, vel idoneum clericum, ad apostolicam sedem dirigere, qui et terræ vestræ habitudines gentisque mores nobis suggerere, et apostolica mandata de cunctis pleniter instructus ad vos certius queat referre. Interim vero monemus ut prudentia tua commissum sibi regnum in concordia justitiæque custodia dirigat atque disponat, ac ita circa subjectos pacis jura et æquitatis districtiorem servare inter cætera virtutum studia satagat, quatenus per temporalis regiminis sollicitudinem mereatur æterni percipere securitatem, et cum justis vocem, totius jucunditatis plenam, in extremo examine digne possit audire: *Venite, benedicti Patris mei, percipite regnum quod vobis paratum est ab origine mundi (Matth. XXII).*

Data quarto Nonas Octobris.

EPISTOLA XII.

AD FIRMANOS, RAVENNATES, ET TUSCOS.

(Anno 1080.)

Queritur Ravennatem Ecclesiam ab ejus sacrilego archiepiscopo devastatam. Quo in Romana synodo excommunicato ac deposito, ipsam Ecclesiam in pristinum statum reducere, eique de idonea persona providere cupiens, præcipit ut sibi in ea re unanimis sint adjumento.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, omnibus episcopis, abbatibus, clericis atque laicis in marchia Firmana, Tuscana, et in exarchatu Ravennati constitutis, qui sanctæ Romanæ Ecclesiæ, sicut Christianos oportet, obediunt, salutem et apostolicam benedictionem.

Prudentiæ vestræ notum esse non dubitamus, quanto religionis cultu sancta Ravennas Ecclesia pollere, quantisque rerum necessariorum copiis solita sit præteritis annis affluere, quodque magis illius interest, quam speciali dilectione matri suæ sanctæ Romanæ Ecclesiæ ab ipso fidei Christianæ principio semper adhæserit. Cujus antiquum decus in spiritualibus et sæcularibus profecto cum reminiscimur, non sine gravi mœrore eam in tanta devastatione laborantem nunc cernimus, et ut apertius intelligatis, certe persuasorem destructoremque ipsius Vu..... dictum archiepiscopum ita religionem ejus disperdidisse, et bona dilapidasse, non minori fere dolore sufferimus, quam si idem sanctæ Roma-

PATROL. CXLVIII.

nae Ecclesiæ pro audacia sua fecisset. Verum cum cætera facta illius perpenduntur, hæc non tantopere miranda videntur. Quippe qui perjurium de inobedientia et infidelitate committere non timuit, quique contra ipsam apostolicam sedem, cui pejeraverat, conspirare pro minimo habuit, eamque invadere cogitans, eodem modo dissipare vehementissime cupiit, homo superbissimus, nefandorum scelerum sibi conscius; cui mirum debet videri, si, adepta potestate, ubi licuit ita se habuit? Sed illius facinora commemorare supersedeo, quæ per totum fere Romanum orbem se prodiderunt, pro quibus ipse in sancta synodo Romæ celebrata, omnium episcoporum qui aderant consona sententia, jam ex triennio gladio anathematis sine spe recuperationis percussus est; ea non preterierunt notitiam vestram. Præfatam igitur Ravennatem Ecclesiam de manibus violentis eripere, et ad pristinum statum pro officio quod, licet indigni, gerimus reducere cupientes, talem personam eligendam atque in ea præficiendam fore censuimus, cujus religio nec non prudentia, Deo favente, et interioris lumen in ea sanctitatis reformare, et exteriorum rerum damnarum studeatque reficere. Quamobrem nos, in hujus nostræ necessariæ dispositionis effectu, vestro plurimum egentes auxilio, invitamus, rogamus atque apostolica auctoritate vobis præcipimus ut, in restauratione illius antiquitus sanctæ Ecclesiæ, omnes unanimiter consensum et pro posse adjutorium tribuentes, eam de servili oppressione, imo tyrannica servitute, eripere et priscae libertati restituere nobiscum procuretis, ac in reperiendo idoneam illi regimini personam summopere laborantes invigiletis. Quicumque enim in hac re studium devotionis impenderint, non dubie credimus eos et apostolicam gratiam promerituros, et apud divinam clementiam patronum sibi beatum Apollinarem, si in bonis perseveraverint, certissime acquisituros.

Data Idibus Octobris.

EPISTOLA XIII.

AD RAVENNATES.

(Anno 1080.)

Ejusdem argumenti.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, omnibus clericis et laicis Ravennæ morantibus, qui beatum Petrum [beatum Apollinarem] apostolum diligunt, et sanctæ Romanæ Ecclesiæ, sicut Christianos oportet, obediunt, salutem et apostolicam benedictionem.

Credimus non latere vestram scientiam Ravennatem Ecclesiam sedi apostolicæ præ cæteris vicinioribus hæere solitam fuisse, eamque specialiter ab ipsa dilectam, quidquid dignitatis et honoris antiquitus per beatum A . . . [Apollinarem, HARD., sic et in cod. Mutin.] tenuit, munere scilicet præfatæ sedis concessum habuisse. Postquam vero superbiæ auctor et discordiæ seminator, diabolus, per membra sua eandem Ecclesiam, contumacia interve-

19

niente, a Romana divisit, quæ damna, quæ detrimenta non modo religionis, sed etiam honorum suorum vestra pertulit, maximeque per tyrannidem Vu . . . [Wiberti, HARD., sic et in cod. Mutin.] dicti archiepiscopi quantam in utraque re destructionem perpessa sit satis vos ipsi novistis. Et hujus quidem tanto vesaniorem dilacerationis morsum sustinuit, quanto eum desperatiorem impurior conscientia retrorsum abire subegit. Denique scelerosus, sacrilegus atque perjurus, postquam [ob] hujusmodi nefaria in universali synodo [*infra*, in synodo Rom. II], cunctis qui aderant episcopis consentientibus atque laudantibus, digna suis moribus damnationis animadversione multatus est, non confestim respiciens ad sani cordis consilium rediit, sed patrem suum diabolium imitans, sibique iram in die iræ thesaurizans (Rom. II), quidquid gravius cogitare, quidquid superbissimum potuit audere molitus est. Et quia se unam ex nobilissimis Ecclesiam vestram ex maxima parte destruxisse parum existimabat, sanctam Romanam sedem, sicut omnes aperte norunt, invadere, secumque eam in ruinam et præcipitium trahere est meditatus. Proinde quoniam nos, pro eminentia loci cui, Deo auctore, quamvis indigni, præsidemus, cum sollicitudinem nostram monemur universis extendere, tum circa quodammodo nobis conjunctiores diligentius compellimur invigilare, Ecclesie vestræ devastationem non alienam putantes, sed quasi nostræ, cujus specialis filia est, condolentes, cum consilio atque auxilio omnium vestrum qui Deum timetis, volumus et desideramus ad antiquum specimen et religionis statum, in quantum, Domino largiente, poterimus, eam reducere. Igitur illo putrido membro gladio excommunicationis exciso, atque ita ut inter sacerdotes etiam in æternum non debeat connumerari deposito, dilectionem vestram monemus ac pro salute vestra rogamus ut toto affectu mentisque intentione talem personam una cum confratribus nostris episcopis, et archidiacono cæterisque diaconis, quos propterea ad vos nostra vice direximus studeatis eligere, quæ tanto honori, scilicet vestri archiepiscopatus regimini, secundum Deum videatur competere. Non ulterius Ecclesiam vestram ancillari servitute opprimi ab impiis manibus patiamini, sed, sicut boni filii, eam nobiscum in maternam, hoc est Romanæ Ecclesie, libertatem vindicare satagite, quatenus et honorem Dei, dum sponsæ ejus, sanctæ Ecclesie, libertatem diligitis, vos ostendatis amare, et æternæ beatitudinis hæreditatem, quasi liberi filii, merito possitis et debeatis sperare.

Data Idibus Octobris.

EPISTOLA XIV.

AD RAVENNATES, FIRMANOS, ET SPOLETINOS.

(ANNO 1080.)

Commendat eis electum Ravennatis Ecclesie archiepiscopum. Hortatur ut ei debitam reverentiam exhibeant, præcipueque contra illius Ecclesie damnatum devastatorem adjuvent.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, om-

nibus episcopis, abbatibus, comitibus, atque militibus in parochia Ravennati, et in Pentapoli, nec non et in marchia Firmana, et in ducatu Spoletino commorantibus, illis videlicet qui beatum Petrum diligunt, neque vinculis excommunicationis tenentur, salutem et apostolicam benedictionem.

Notum vobis esse credimus, fratres charissimi, quia ubique terrarum religiosi viri clerici et laici per gratiam Dei nos diligunt, et ea quæ dicimus sive præcipimus libenter approbant et obedienter suscipiunt, illi videlicet qui justitiam discernunt et intentionem nostram cognoscunt. Inimici autem crucis Christi, imo hostes animarum suarum, in nos insurgere, et, dementiæ cæcitate perculsi, contra salutem suam, sanctam Ecclesiam conculcare conantur. Quod multum profecto gaudemus, intuentes illos qui Deum diligunt rebus nostris favere; et non hos, sed illos duntaxat qui oderunt animam suam (Psal. x) inimicos nobis existere. Quorum quidem odium hac maxime de causa, sicut vos scitis, incurrimus, quia ipsos de laqueis diaboli eruere et ad sinum matris Ecclesie reducere curavimus. Vos itaque, quos ab illorum perfidia remotos et alienos existimamus, oportere tunc credimus ut qualem habeatis animum circa nos, imo B. Petrum, cujus vice, licet indigni, fungimur, demonstretis; et si, quemadmodum arbitramur, vos fideliter geritis, manifestis indiciis, cum tempus adest et res expostulat, declaretis. Est autem in quo devotionem vestram egregie potestis ostendere, si decreta atque statuta sedis apostolicæ pro posse vestro studetis atque satagitis adjuvare. Igitur Ravennatem archiepiscopum fratrem nostrum R.... quem post longas et innumeras pervasorum occupationes nuperrime, sicut olim a beato Petro Apollinarem, ita nunc Ravennas ab Ecclesia Romana meruit accipere, studium vobis sit, tum propter amorem sanctissimi martyris cujus sede et reliquiis illa decoratur Ecclesia, tum propter apostolicæ sedis debitam reverentiam, consiliis et auxiliis vestris confirmare, atque ei contra illius sancti loci sacrilegum damnatumque devastatorem Vu.... modis omnibus subvenire. Præcipimus namque ut, juxta consilium legati nostri qui defert has litteras, prædicto confratri nostro archiepiscopo consilium et auxilium vestrum ita firmiter promittatis, ut, dum inimici audierint, rebus suis cogantur et jure possint timere; cum vero amici et fideles nostri cognoverint, una nobiscum de promissis vestris certissime queant sperare.

Data tertio Idus Decembris.

EPISTOLA XV.

AD VALVENSES.

(ANNO 1080.)

Invehitur in Trasmundum quemdam, qui a se increpatus quod episcopatum dimiserit, et monitus ne se in eo amplius intruderet, ausus sit ipsam Ecclesiam pervadere. Præcipit nullam ei obedientiam exhiberi, sed bona ecclesie de manibus ejus eripi, legatoque apostolicæ sedis in ea re auxilium præberi.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, om-

nibus in episcopatu Valvensi [Valvanensi] habitantibus, majoribus atque minoribus, sive potestatem in eo habentibus, qui gratiam beati Petri cupiunt, salutem et apostolicam benedictionem.

Transmundus vester dictus episcopus ad nos venit, quem nimirum nos duris verbis increpuimus, propterea quod episcopatum sine ratione dimiserat. Præcepimus etiam illi, propter istam stultitiam, ut de episcopatu se deinde non intromitteret, sed iret ad Montem Cassinum, ibique tandiu esset donec cum ipso præfati loci abbate aliisque religiosis et prudentibus viris consilia caperemus quid de illo et vestra Ecclesia esset faciendum. Quod nostrum præceptum (sicut audivimus) contemnens, et per inobedientiam idololatriæ scelus incurrens, ausus est ecclesiam interdictam ad augmentum malitiæ suæ pervadere, eamque nunc pertinaciter non metuit occupare. Proinde apostolica auctoritate præcipimus vobis ut, si gratiam Dei et beati Petri diligitis, animarumque vestrarum periculum timetis, nullus vestrum episcopalem reverentiam illi exhibeat, sed, bona ecclesiæ de manibus illius eripientes, eum sicut invasorem habeatis, et res ecclesiæ ne distrahere valeat a potestate ipsius defendatis. Nihilominus quoque mandamus ut huic legato nostro Joanni subdiacono, quem ad hoc vobis direximus, auxilium in his quæ necessaria fuerint præbeatis, quatenus ipse una vobiscum quæ in hac re facienda sunt melius possit implere.

Data secundo Idus Decembris.

EPISTOLA XVI.

AD N. N.

(Anno 1080.)

Laudat quod parentum suorum vestigia imitati devotum animum erga Romanam Ecclesiam gerant, utque in eo in dies magis proficiant hortatur. Commendat eis Dalmatium, archiepiscopum Narbonensis Ecclesiæ canonice electum, ut eum, tanquam verum pastorem, adjuvent, et pervasori resistent.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, R... et B..., nobilibus comitibus salutem et apostolicam benedictionem.

Quantum domus vestra beatum Petrum jamdudum dilexerit, quantumque ipsi fidelis exstiterit, profecto non modo apud vos scitur, sed etiam in pluribus diversarum gentium partibus notum habetur. Unde et de inimicis victoriam, et præ cæteris paribus suis honorem et gloriam hactenus obtinuisse longe lateque dignoscitur. Quia vero parentum vestrorum, sicut nobilitatis lineam, ita quoque probitatum studia vos imitari cognovimus, pro certo valde lætamur et ut devotum animum circa beatum Petrum et matrem omnium sanctam Romanam Ecclesiam semper geratis, salubriter hortamur atque monemus, cujus vos dilectionem tenere procul dubio in nullo melius potestis ostendere quam si, inter cætera bona quæ debetis agere, sanctam Ecclesiam procuratis juvare atque defendere. Itaque salutis vestræ præcipue providentes, rogamus et ex

A parte beati Petri præcipimus vobis ut Narbonensis Ecclesiæ, jam ex longo tempore a membris diu pervasæ, prompte subvenientes, fratrem nostrum Dalmatium archiepiscopum, quem tandem canonice et secundum Dominum electum et ordinatum nunc accipere, modis omnibus studeatis adjuvare. Illi vero pervasori, qui non per ostium, ut pastor sed aliunde, ut fur et latro ingressus, oves Christum mactat et perdit (Joan. x), imo diabolo tradit, modis omnibus quibus potestis resistite, si gratiam omnipotentis Dei desideratis obtinere. Agite ergo, et omnino procure beatum Petrum, apostolorum principem, vobis adiutorem, imo debitorem facere, qui potest vobis hujus vitæ et futuræ salutem et honorem dare vel tollere, quique nescit fideles suos relinquere, sed potius novit superbis resistere, et confundere, humilibus autem gratiam dare (Jac. iv), eosque exaltare.

Data decimo Kalendas Januarii.

EPISTOLA XVII.

AD CLERUM ET POPULUM REMENSEM.

(Anno 1080.)

Arguit Manassem olim archiepiscopum Remensem, qui legati apostolici sententia damnatus Ecclesiam ipsam invadere præsumpserit. Quare monet ut in modis omnibus resistent, et de episcopi Diensis legati consensu alium pastorem eligant, qui eorum laboranti Ecclesiæ subvenire valeat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, universo Remensis Ecclesiæ clero et populo, salutem et apostolicam benedictionem.

C Non dubitamus ad notitiam vestram pervenisse quod Manasses, olim dictus archiepiscopus vester, synodalem damnationis suæ sententiam, exigentibus culpis suis, adjudicante confratre nostro Diensi episcopo, sanctæ Romanæ Ecclesiæ legato subierit. Quam itaque diligenter perscrutantes et pro magnitudine iniquitatum ejus justissimam fuisse approbantes, eo tenore in Romana synodo confirmavimus, rogatu multorum fratrum, ut, concessis sibi induciis, si posset, ad expurgandum se de objectis veniendi licentiam haberet ac liberam de se agendi facultatem; ita tamen ut interim regimine ipsius Ecclesiæ cederet, et in Cluniacensi vel in aliquo religioso monasterio degeret, ut ejus obedientiæ quantæque humilitatis esset probaretur. Verum (sicut vos ipsi scitis) non solum huic definitioni non obedivit, sed, ad contemptum interdictionis nostræ, Ecclesiam vestram invadere ac impudenti devastatione confundere præsumpsit, utpote quam non per ostium, ut pastor, sed aliunde, ut fur et sævissimus prædo intravit, ad hoc scilicet ut gregem Dominicum mactet et perdat, non ut vigilantia pastoris protegat et defendat (Joan. x). Siquidem adeo in immensum actuum suorum tetendit iniquitas ut dignissime damnationi atque excommunicationi subjaceat, ita ut in perpetuum nullam restitutionis suæ spem concipere debeat. Quapropter apostolica vos auctoritate monemus ut perversis actibus ejus in nullo communitis; imo, ut tollatur de

interitum carnis suæ tradatur Satanæ, ut spiritus salvus sit (*I Cor. v*), sibi modis omnibus resistatis; detis etiam operam ut, communi consilio parique voto, assentiente vobis prædicto confratre nostro Diensi episcopo, Patrem vobis, secundum Dominum, eligatis, qui Ecclesiæ vestræ diutina pseudopastorum improbitate laboranti valeat subvenire, et antiquam sui libertatem, Christo auxiliante, vobiscum reparare.

Data sexto Kalendas Januarii.

EPISTOLA XVIII.

AD HEBOLUM COMITEM.

(ANNO 1080.)

Manassem archiepiscopum Remensem, Hugonis Diensis episcopi legati apostolici in concilio Lugdunensi sententia depositum, denuntiat, monens ut tam seipsum quam alios ab ejus amicitia retrahat, eique pro viribus resistat, et quem alium archiepiscopum major cleri pars cum consensu legati elegerit adjuvet.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, HEBOLO [EBULO] nobili et glorioso comiti, salutem et apostolicam benedictionem.

Sicut prudentia tua meminisse potest, nos longo tempore, præter voluntatem tuam virorumque religiosorum qui ipsum noverant, Manassem dictum Remensem archiepiscopum dissimulavimus, eumque putantes correctionis suæ curam habere, diu profecto portavimus. Verum ille patientia nostra abusus, et (quod evidenter apparet) ex conscientia prava in desperationis foveam lapsus, non solum se prætensæ mansuetudini ingratum exhibuit, sed etiam in reliquum misericordia S. Petri indignum se fecit, scilicet ut cujus in depositione sententiam vicarii nostri Hugonis Diensis episcopi in concilio Lugdunensi prolatam approbatamque ad terminum nos distulerimus, deinceps in perpetuum firmam esse et ratam, ipsumque sine spe recuperationis depositum adjudicemus. Quapropter eum irrevocabili iudicio episcopalis sedis regimine privatum esse tuæ celsitudini denuntiantes, monemus, atque ex parte beati Petri præcipimus ut tam teipsum a pestifera amicitia illius amodo retrahas, quam et alios, quos potes, ab eo custodire se doceas. Ut autem gratiam Dei et beati Petri largius [merearis], merito quas sperare studium (*lege, merito queas sperare, studium, HARD., sic et in Mut.*) solertia tuæ non desit; tam per teipsum quam et per quoscunque valeas [studeas] præfato deposito pro magnitudine tua resistere, illumque archiepiscopum, quem saniori consilio pars cleri melior cum consensu prædicti legati nostri, Hugonis videlicet episcopi Diensis, illi sedi elegerit, modis omnibus adjuvare (402). In hac igitur re ita te devotum et obsequentem mandatis apostolicis aperte demonstres, quemadmodum tuis in necessitatibus fideles tuos existere cuperes, et sicut a fidelibus tuis non impune tergiversationem tibi fieri summis in negotiis ferres, ita procures re-

(402) Locus obscurus.

Aspectu beati Petri, ad quem spectat totius Ecclesiæ causa, rem hanc ex animo gerere, quatenus et hunc eum protectorem, et in futuro patronum ex debito merearis habere.

Data sexto Kalendas Januarii.

EPISTOLA XIX.

AD SUFFRAGANEOS ECCLESIAE REMENSIS.

(ANNO 1080.)

Ejusdem fere argumenti.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, omnibus episcopis, suffraganeis videlicet sanctæ Remensis Ecclesiæ, his tamen qui se ab excommunicatis custodiunt, salutem et apostolicam benedictionem.

Notum esse fraternitati vestræ credimus quod nos iniquitates Manassæ, dicti Remensis archiepiscopi, longo tempore supportavimus, eumque sperantes de malitia sua converti diu nimiumque dissimulavimus. Sed quoniam beata Maria, cujus ille sedem perditus occupabat, noluit Ecclesiam suam sceleribus illius diutius pollui, quæ de eo graviora dudum latuerant, ad notitiam multorum erupere in lucem. Pro quibus ipse in Lugdunensi concilio, cui frater et vicarius noster Hugo Diensis episcopus præerat, eodem dictante, cunctisque fratribus religiosis qui aderant assentientibus, depositionis sententiam meruit. Eam itaque præfati conventus censuram, quam nos, apostolica mansuetudine utentes, subjuncto tenero temperaveramus, quoniam ille conscientia desperante in duritia sua inobedientiæque contemptu voluit manere potius quam ad sani sensus consilium animum flectere, jam hunc ex apostolica auctoritate firmamus, atque irrecuperabiliter depositum esse in reliquum adjudicamus. Proinde fraternitatem vestram ne ulterius illi episcopalem reverentiam debeat absolvimus; imo apostolica auctoritate præcipimus ut nemo ei quasi pastori obediat, sed quisque, pro officio suo et viribus, sicut invasori resistat. Quod nostrum, potius vero sancti Spiritus, iudicium dilectio vestra studeat subditis sibi cunctisque quibus valet populis denunciare; et ut ab ejus participatione sibi caveant, ipsumque modis quibus possunt coarctent, non negligat charitas vestra monere. De cætero volumus, et ex parte beati Petri jubemus quatenus, adhibitis illius Ecclesiæ clericis, talis persona eum consensu præfati legati nostri Diensi episcopi ut eligatur procuretis, quæ tanto regimini digne competere videatur. Nos enim eam electionem quam pars cleri et populi melior et religiosior, consentiente prædicto nostro vicario, fecerit, Deo favente, firmantes, apostolica auctoritate roboramus. Diligentia igitur vestra ita se in hac re pronam, nobisque, imo beato Petro, obedientem exhibeat, ut, cognito studio et vigilantia vestra, si quid in præterito negligenter aut inobedienter deliquistis, merito propter hoc debeamus sufferre.

Data sexto Kalendas Januarii.

EPISTOLA XX.

AD PHILIPPUM REGEM FRANCORUM.

(Anno 1080.)

Rogat ne Manassæ Remensi archiepiscopo deposito illum ulterius favorem præbeat, sed eum ab amicitia sua repellat. Monet præterea ne electionem impediatur, quam Remensis Ecclesiæ clerus et populus facturum erat, sed illi quem major pars elegerit auxilium præbeat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, PHILIPPO, glorioso regi Francorum, salutem et apostolicam benedictionem.

Sæpe per nuntios tuæ celsitudinis audivimus te gratiam B. Petri nostramque amicitiam cupere; quod et tunc nos libenter accepisse, et adhuc, si eum animum geris, noveris admodum nobis placere. In hoc enim te tuæ salutis amicum sollicitumque esse demonstras, si apostolicam benevolentiam, sicut Christianum regem decet, assequi et obtinere desideras; quam quidem hoc pacto adipisci multo facilius ac dignius poteris, si te in ecclesiasticis negotiis diligentem devotumque reverenter exhibueris. Quia in re procul dubio minus vigilanter multumque negligentius quam sanum fuerit olim habuisse te cerneris. Sed nos adolescentiæ tuæ præterita delicta, spe correctionis tuæ portantes, ut deinceps castigatis moribus ad ea quæ oportet invigiles, ex debito officii nostri monemus. Igitur inter cætera virtutum studia regis excellentiæ convenientia, quæ tibi inesse optamus, cum te justitiæ amatorem misericordiæque custodem existere, ecclesias defendere, pupillos viduasque protegere sit necessarium, non minus ad internæ salutis custodiam tibi esse pravorum consilia spernenda, maximeque excommunicatorum familiaritates detestandas, arbitramur atque asserimus. Unde sublimitati tuæ ex parte beati Petri præcipimus ac ex nostra rogamus ut Manassæ Remensi archiepiscopo dicto, sed propter suas iniquitates, quæ non prætereunt scientiam tuam, irrecuperabiliter deposito, nullum ulterius favoris tui solatium præbeas, sed eum ita ab amicitia tua rescindas atque a conspectu præsentis tuæ contemptum repellas, ut te pateat inimicos sanctæ Ecclesiæ, videlicet excommunicatione induratos, respuendo, Deum diligere apostolicisque mandatis morem gerendo gratiam beati Petri veraciter desiderare. Præterea volumus, et ex parte apostolica iubemus ut electionem quam præfata Remensis Ecclesiæ clerus et populus, Deo annuente, facturum est, nullo ingenio aut studio quominus canonice fiat impedias; sed et si quis impedire aliquo studio sæculari tentaverit, illi omni modo contradicas, atque illi quem pars fidelior et religiosior elegerit adiutorium tuum impendas. Age igitur, et, jam ætate vir factus, in hac re procura ut non frustra tuæ juventutis culpis pepercisse, nec in vanum te ad emendationem expectasse videamur; ac maxime enitere ut beatum Petrum, in cuius potestate est tuum regnum et anima tua, qui te potest in cælo et in terra

A ligare et absolvere, tibi facias debitorem; et non pro negligentia aut veritatis dissimulatione iudicium, sed pro diligentia justitiæque executione ipsius gratia æternum digne merearis auxilium.

Data sexto Kalendas Januarii.

EPISTOLA XXI.

AD HERIMANNUM EPISCOPUM METENSEM.

(Anno 1080.)

Ad labores et pericula pro veritatis defensione paratum excitat. Rescribit ad ejus quæsitam de auctoritate sedis apostolicæ in excommunicando rege Henrico, et absolvendo subditos a fidelitatis sacramento.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, dilecto in Christo fratri HERIMANNO Metensi episcopo, salutem et apostolicam benedictionem.

B Quod ad perferendos labores ac pericula pro defensione veritatis te paratum intelligimus, divini muneris esse non dubitamus; cujus hæc est ineffabilis gratia et divina clementia quod nunquam electos suos penitus aberrare permittit, nunquam funditus labefactari aut dejici sinit, dum eos, persecutionis tempore quadam utili probatione discussos, etiam post trepidationem aliquam semetipsis fortiores facit. Quoniam autem sicut inter ignavos alium quo turpius alio fugiat timor exanimat, ita etiam inter strenuos alium quo fortius alio agat, quo ardentius prorumpat, virile pectus inflammat. Hoc charitati tuæ exhortationis voce curavimus commendare, ut eo magis in acie Christianæ religionis stare te delectet inter primos, quo eos non dubitas victori Deo proximos atque dignissimos. C Quod autem postulasti te quasi nostris scriptis juvari ac præmuniri contra illorum insaniam qui nefando ore garriunt auctoritatem sanctæ et apostolicæ sedis non potuisse regem Henricum, hominem Christianæ legis contemptorem, Ecclesiarum videlicet et imperii destructorem, atque hæreticorum auctorem et consentaneum excommunicare, nec quemquam a sacramento fidelitatis ejus absolvere; non adeo necessarium nobis videtur, cum hujus rei tam multa ac certissima documenta in sacrarum Scripturarum paginis reperiantur. Neque enim credimus eos qui ad cumulum suæ damnationis veritati impudenter detrahunt, et contradicunt, hæc ad suæ defensionis audaciam, tam ignorantia quam miseræ desperationis vecordia, coaptasse. Nec mirum; mos est enim reproborum, ob suæ nequitie protectionem, niti consimiles sibi defendere, quia pro nihilo habent mendacii perditionem incurrere. Nam, ut de multis pauca dicamus, quis ignorat vocem Domini ac Salvatoris nostri Jesu Christi dicentis in Evangelio: *Tu es Petrus et super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam, et portæ inferi non prævalent adversus eam; et tibi dabo claves regni cælorum, et quodcumque ligaveris super terram, erit ligatum et in cælis, et quodcumque solveris super terram, erit solutum et in cælis (Matth. xvi)*. Nunquid sunt hic reges excepti? Aut non sunt de ovibus quas Filius Dei B. Petro commisit? Quis, rogo, in hac universali conces-

sione ligandi atque solvendi a potestate Petri se exclusum esse existimat, nisi forte infelix ille qui, jugum Domini portare nolens, diaboli se subicit oneri, et in numero ovium Christi esse recusat? cui tamen hoc ad miseram libertatem minime proficit quod potestatem Petri, divinitus sibi concessam, a superba cervice excutit, quoniam quanto eam quisque, per relationem, ferre abnegat, tanto durius ad damnationem suam in iudicio portat. Hanc itaque divinæ voluntatis institutionem, hoc firmamentum dispensationis Ecclesiæ, hoc privilegium beato Petro apostolorum principi cœlesti decreto principaliter traditum atque firmatum sancti Patres cum magna veneratione suscipientes atque servantes, sanctam Romanam Ecclesiam tam in generalibus conciliis quam etiam in cæteris scriptis et gestis suis universalem matrem appellaverunt; et sicut ejus documenta in confirmatione fidei et eruditione sacræ religionis, ita etiam iudicia susceperunt, in hoc consentientes, et quasi uno spiritu et una voce concordantes, omnes majores res et præcipua negotia, nec non omnium Ecclesiarum iudicia, ad eam quasi ad matrem et caput debere referri, ab ea nusquam appellari, iudicia ejus a nemine retractari aut refelli debere vel posse. Unde beatus Gelasius VII papa Anastasio imperatori scribens (*epist.*), divina fultus auctoritate, quid et qualiter de principatu sanctæ et apostolicæ sedis sentire deberet hoc modo eum instruxit: « Etsi, inquit, cunctis generaliter sacerdotibus recte divina tractantibus fidelium convenit colla submitti, quanto potius sedis illius præsulis consensus est adhibendus, quem cunctis sacerdotibus et divinitas summa voluit præeminere, et subsequens Ecclesiæ generalis jugiter pietas celebravit! » Ubi prudentia tua evidenter advertit nunquam, quolibet penitus humano consilio, æquare se quemquam posse illius privilegio vel confessioni quem Christi vox prætulit universis, quem Ecclesia veneranda confessa semper est et habet devota primatem.

Item Julius papa, Orientalibus episcopis scribens, de potestate ejusdem sanctæ et apostolicæ sedis ait: « Decuerat vos, fratres, adversus sanctam Romanam et apostolicam Ecclesiam limare et non ironice loqui; quoniam et ipse Dominus noster Jesus Christus, eam decenter allocutus, ait: *Tu es Petrus, et super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam, et portæ inferi non prævalebunt adversus eam, et tibi dabo claves regni cœlorum* (*Matth. XVI*). Habet enim potestatem singulari privilegio concessam aperire et claudere januas regni cœlestis quibus voluerit. Cui ergo aperiendi claudendique cœli data potestas est, de terra iudicare non licet? Absit! Num retinetis quod ait beatissimus Paulus apostolus: *Nescitis quia angelos iudicabimus? quanto magis sæcularia?* (*I Cor. VI*.) Beatus quoque Gregorius papa (*Epistolarum* libro II, in privilegio monasterii Sancti Medardi) reges a sua dignitate cadere statuit qui apostolicæ sedis decreta violare præsumpserint, scribens ad

A quemdam Senatorem abbatem his verbis: « Sæculo vero regum, sacerdotum, iudicum atque sæculi personarum, hanc constitutionis nostræ paginosam, contra eam venire tentaverit, potestatisque sui dignitate careat, reumque se iudicio existere de perpetrata iniquitate cogitet, nisi ea quæ ab illo sunt male ablata restituta vel digna pœnitentia illicite acta desleverit, a tissimo corpore ac sanguine Domini Redemptoris nostri Jesu Christi alienus fiat, atque in æterni examini districtæ ultionis subiaceat. » Quod B. Gregorius, doctor utique mitissimus, regi statuta sua super unum xenodochium viciniam non modo deponi, sed etiam excommunicari et in æterno examine damnari decrevit quod nos Henricum non solum apostolicorum iudiciorum contemptorem, verum etiam ipsius matris Ecclesiæ quantum in ipso est, conculcatorem, totiusque Christianitatis et Ecclesiarum improbissimum prædonem et pessimum destructorem deposuisse et excommunicasse reprehendat, nisi forte similis ejus? si P.... (*hoc est, Beato Petro. HARD.*) docente videmus in epistola de ordinatione Clementis, sic ait: « Si quis amicus fuerit iis » [de] quibus de eodem Clemente dicens non loquitur, « ut et ipse ex illis qui exterminare Dei Ecclesiam volunt; et si cum corpore nobiscum esse videntur, et animo contra nos est, et est multo magis hostis hic quam illi qui foris sunt et evidenter inimici. Hic enim per amicitiarum speciem inimica sunt gerit, et Ecclesiam dispergit stat. »

C Nota ergo, charissime, si eum quem [foris] qui, HARD.] amicitia vel colloquio iis quibus pro actibus suis adversus est sociatur, tam graviter iudicat, quanta illum ipsum, cui pro actibus adversus est, animadversione damnat? Sed rem redeamus, itane dignitas a sæcularibus Deum ignorantibus inventa non subjicietur dignitati quam omnipotentis Dei providentia honorem suum invenit, mundoque misericorditer tribuit, cujus Filius, sicut Deus et homo indigne creditur, ita summus Sacerdos, caput omnium sacerdotum, ad dexteram Patris sedens et præsertim interpellans habetur (*Rom. VIII.*); qui regere regnum, unde sæculi filii tument, deest et ad sacerdotium crucis spontaneus venit nesciat reges et duces ab iis habuisse principum qui, Deum ignorantes, superbia, rapinis, et homicidiis, postremo universis pene scelus mundi principe diabolo videlicet agitante, pares, scilicet homines, dominari cæca cupiditate et intolerabili præsumptione affectaverunt videlicet, dum sacerdotes Domini ad vestigia inclinare contendunt, cui rectius compari quam ei qui est caput super omnes filios David (*Job XLI*), qui ipsum summum pontificem sacerdotum caput Altissimi Filium tentans, gloria illi mundi regna promittens, ait: *Hæc*

tibi dabo, si procidens adoraveris me? (Matth. iv.) Quis dubitet sacerdotes Christi regnum, et principum omniumque fidelium patres et magistros censerit? Nonne miserabilis insanie esse cognoscitur, si filius patrem, discipulus magistrum sibi conetur subjungere, et iniquis obligationibus illum potestati suae subicere, a quo credit non solum in terra, sed etiam in caelis se ligari posse et solvi? Hæc, sicut beatus Gregorius in epistola (lib. iv, epist. 31) ad Mauricium imperatorem directa commemorat, Constantinus, magnus imperator, omnium regum et principum fere totius orbis dominus, evidenter intelligens, in sancta Nicæna synodo post omnes episcopos ultimus residens, nullam judicii sententiam super eos dare præsumpsit; sed illos etiam deos vocans, non suo debere subesse iudicio, verum se ad illorum pendere arbitrium iudicavit. Supradicto quoque Anastasio imperatori prælibatus papa Gelasius persuadens, ne ille intimatam suis sensibus veritatem arbitraretur injuriam, subintulit, dicens: « Duo sunt quippe, imperator Auguste, quibus principaliter mundus hic regitur, auctoritas sacrata pontificum et regalis potestas, in quibus tanto gravius pondus est sacerdotum quanto etiam pro ipsis regibus omnium in divino reddendi sunt examine rationem. » Et, paucis interpositis, inquit: « Nosti itaque inter hæc illorum te pendere iudicio, non illos ad tuam velle redigi voluntatem. » Talibus ergo institutis talibusque fulti auctoritatibus, plerique pontificum alii reges, alii imperatores excommunicaverunt. Nam si speciale aliquod de personis principum requiratur exemplum, beatus Innocentius papa Arcadium imperatorem, qui consensit ut sanctus Joannes Chrysostomus a sede pelleretur, excommunicavit.

Alius item Romanus pontifex, Zacharias videlicet, regem Francorum, non tam pro suis iniquitatibus quam eo quod tantæ potestati non erat utilis, a regno deposuit, et Pippinum, Caroli Magni imperatoris patrem, in ejus loco substituit, omnesque Francigenas a juramento fidelitatis quod illi fecerant absolvit. Quod etiam ex frequenti auctoritate sæpe agit sancta Ecclesia, cum milites absolvit a vinculo juramenti, quod factum est his episcopis qui apostolica auctoritate a pontificali gradu deponuntur. Et beatus Ambrosius, licet sanctus, non tamen universalis Ecclesie episcopus, pro culpa quæ aliis sacerdotibus non adeo gravis videbatur, Theodosium magnum imperatorem excommunicans ab Ecclesia exclusit. Qui etiam in suis scriptis ostendit quod aurum non tam pretiosius sit plumbo quam regia potestate sit altior dignitas sacerdotalis, hoc modo circa principium sui Pastoralis scribens: « Honor, fratres, et sublimitas episcopalis nullis poterit comparationibus adæquari. Si regum fulgore compares, et principum diademati, longe erit inferius quam si plumbi metallum ad auri fulgorem compares. Quippe cum videas regum colla et prin-

cipum submitti genibus sacerdotum, et exosculata eorum dextera orationibus eorum credant se communiri. » Et post pauca: « Hæc cuncta, fratres, ideo nos promississe debetis cognoscere ut ostenderemus nihil esse in hoc sæculo excellentius sacerdotibus, nihil sublimius episcopis reperiri. » Meminisse etiam debet fraternitas tua quia major potestas exorcistæ conceditur, cum spiritualis imperator ad abjiciendos dæmones constituitur, quam alicui laicorum causa sæcularis dominationis tribui possit. Omnibus nempe regibus et principibus terræ qui religiose non vivunt et in actibus suis, Deum, ut oportet, non metuunt, dæmones, heu proh dolor! dominantur, et misera servitute confundunt. Tales non divino ducti amore, sicut religiosi sacerdotes, ad honorem Dei et utilitatem animarum præesse cupiunt, sed ut intolerabilem superbiam suam ostentent, animique libidinem expleant, cæteris dominari affectant. De quibus beatus Augustinus in libro primo De doctrina Christiana dicit: « Cum vero etiam eis qui sibi naturaliter pares sunt, hoc est hominibus, quilibet dominari affectat, intolerabilis omnino superbia est. » Porro exorcistæ, ut diximus, super dæmones a Deo imperium habent: quanto igitur magis super eos qui dæmonibus subjecti et membra sunt dæmonum. Si ergo his tantum præminent exorcistæ, quanto amplius sacerdotes? Præterea omnis rex Christianus ad exitum veniens, ut inferni carcerem evadat, ut de tenebris in lucem tendat, ut de peccatorum vinculis in Dei iudicio absolutus appareat, sacerdotis opem supplex ac miserandus requirit. Quis autem non modo sacerdotum, verum etiam laicorum, in extremis positus pro suæ animæ salute terreni regis imploravit auxilium? Quis vero regum vel imperatorum aliquem Christianum ex imposito sibi officio valet sacro baptismate ex diaboli potestate eripere, et inter filios Dei connumerare, sanctoque chrismate præmunire? et, quod maximum est in Christiana religione, quis eorum valet proprio ore corpus et sanguinem Domini conficere? vel, cui eorum data est potestas ligandi solvendique in cælo et in terra? Ex quibus aperte colligitur quanta potestate præcellat dignitas sacerdotum. Aut quis eorum potest aliquem clericum in sancta Ecclesia ordinare, quanto minus pro aliqua culpa eum deponere? Namque in ecclesiasticis ordinibus majoris est potestatis deponere quam ordinare. Episcopi enim possunt alios episcopos ordinare, sed nullo modo sine auctoritate apostolicæ sedis deponere. Quis igitur, vel tenuiter sciolus, sacerdotes dubitet regibus anteferri? Quod si reges pro peccatis suis a sacerdotibus sunt iudicandi, a quo rectius quam a Romano pontifice iudicari debent?

Ad summum quoslibet bonos Christianos multo convenientius quam malos principes reges intelligi decet. Isti enim gloriam Dei quærendo seipsos strenue regunt; at illi, non quæ Dei sunt sed sua

quærentes (*Philip. II*), sibi met hostes alios tyrannice opprimunt; hi vero regis Christi, illi vero diaboli corpus sunt. Isti ad hoc sibi imperant ut cum summo Imperatore æternaliter regnent, illorum vero id potestas agit ut cum tenebrarum principe, qui *rex est super omnes filios superbiæ* (*Job xli*), æterna damnatione dispereant. Nec valde sane mirandum est quod mali pontifices iniquo regi, quem adeptis male per eum honoribus diligunt metuuntque, consentiunt, qui Simoniace quoslibet ordinando Deum pro vili etiam pretio vendunt. Nam sicut electi insolubiliter suo Capiti uniuntur, ita et reprobi maxime contra bonos ei qui malitiæ caput est pertinaciter fœderantur; contra quos profecto non tam disserendum quam pro eis est lacrymosis planctibus ingemendum, ut omnipotens Deus illos a laqueis Satanæ, quibus captivi tenentur, eripiat, et vel post pericula ad cognitionem veritatis tandem aliquando perducatur. Hæc de regibus et imperatoribus, qui sæculari gloria nimium tumidi, non Deo, sed sibi regnant. Sed quia nostri est officii unicuique secundum ordinem, vel dignitatem qua videtur vigere, exhortationem distribuere, imperatoribus et regibus, cæterisque principibus, ut elationes maris (*Psal. xcii*), et superbiæ fluctus comprimere valeant, arma humilitatis, Deo auctore, providere curamus. Scimus enim quia mundana gloria et sæcularis cura eos permaxime qui præsumunt ad elationem trahere solet, qua semper, neglecta humilitate, propriam quærendo gloriam, fratribus cupiant præeminere. Proinde videtur utile maxime imperatoribus et regibus ut, cum mens illorum se ad alta erigere et pro singulari vult gloria oblectare, inveniatur quibus se modis humiliet, atque unde gaudeat sentiat plus timendum. Perspiciat ergo diligenter quam periculosa, quamve timenda sit imperatoria vel regia dignitas, in qua paucissimi salvantur, et illi qui, Deo miserante, ad salutem veniunt, non æque, ut multi pauperum, iudicio sancti Spiritus, in sancta Ecclesia clarificantur. A mundi enim principio usque ad hæc nostra tempora, in tota authentica Scriptura non invenimus imperatores vel reges, quorum vita adeo fuerit religione præcipua et virtute signorum decorata, sicut innumerabilis multitudinis sæculi contemptorum, licet plures eorum credamus apud omnipotentem Deum misericordiæ salutem invenisse. Namque, ut de apostolis et martyribus taceamus, quis imperatorum vel regum æque ut beatus Martinus, Antonius, Benedictus, miraculis claruit? Quis enim imperator aut rex mortuos suscitavit, leprosos mundavit, cæcos illuminavit? Ecce Constantinum piæ memoriæ imperatorem, Theodosium et Honorium, Carolum et Ludovicum, justitiæ amatores, Christianæ religionis propagatores, Ecclesiarum defensores, sancta quidem Ecclesia laudat et veneratur, non tamen eos fulsisse tanta miraculorum gloria indicat. Præterea ad quot nomina regum vel imperatorum ba-

A silicas seu altaria dedicari, vel ad eorum honorem sancta Ecclesia missas statuit celebrari? Timeant reges alique principes, ne quanto se cæteris hominibus in hac vita præferri gaudent, tanto amplius æternis incendiis subjiciantur. Unde scriptum est: *Potentes potenter tormenta patientur* (*Sap. vi*). De tot enim hominibus Deo reddituri sunt rationem quot suæ dominationi subditos habuerunt. Quod si alicui religioso privato non parvus labor est unam suam animam custodire, quantus labor imminet principibus super multis millibus animarum?

Præterea si iudicium sanctæ Ecclesiæ valde constringit peccatorem pro unius hominis interfec-tione, quid erit de iis qui multa millia morti tradunt pro hujus mundi honore? qui, licet ore aliquando dicant: *Mea culpa pro multorum occi-sione*, tamen corde gaudent in sui quasi honoris extensione, noluntque non fecisse quod egerunt, neque dolent quod fratres suos in Tartarum compulerunt. Cumque ex toto corde eos non pœnitent, neque volunt humano sanguine acquisita vel detenta omittere, illorum pœnitentia apud Deum sine digno pœnitentiæ fructu manet. Unde profecto valde est timendum, atque ad memoriam eorum crebro revocandum quod, sicut præfati sumus, a mundi principio paucissimi per diversa terrarum regna reges sancti ex innumerabili eorum multitudine reperiuntur, cum in una tantum pontificum seriatim succedentium sede, videlicet Romana, a tempore beati Petri apostoli ferme centum inter sanctissimos computentur. Cur autem hoc, nisi quia reges terræ et principes vana gloria illecti, sicut prælibatum est, quæ sua sunt spiritualibus rebus præferunt? religiosi autem pontifices vanam gloriam despicientes, quæ Dei sunt carnalibus rebus præponunt. Illi in se delinquentes facile puniuntur, in Deum peccantes æquo animo ferunt; isti in se peccantibus cito ignoscunt, Deum offendentibus non leviter parcunt. Illi terrenis actibus nimium dediti spiritualia parvipendunt; isti cœlestia sedulo meditantur quæ sunt terrena contemnunt.

Admonendi ergo sunt omnes Christiani qui cum Christo regnare cupiunt, ne ambitione sæcularis potestatis regnare affectent, sed potius præ oculis habeant quod beatus Gregorius papa sanctissimus in Libro Pastoralis admonet, dicens: « Inter hoc itaque quid sequendum est, quid tenendum, nisi ut virtutibus pollens coactus ad regimen veniat; virtutibus vacuus, nec coactus accedat? Quod si ad apostolicam sedem, in qua rite ordinati meritis beati Petri apostoli meliores efficiuntur, qui Deum timent coacti cum magno timore veniunt; ad regni solium cum quanto timore ac tremore accedendum est, in quo etiam honi et humiles (sicut in Saul et David cognoscitur) deteriores fiunt; nam quod de apostolica sede prælibavimus, in decretis beati Symmachi papæ (licet experimento sciamus) sic continetur: ille scilicet beatus P..... [Petrus]

EPISTOLA XXII.

AD A... FILIAM.

(Anno 1081.)

Monet ut terrena despiciat, cœlestiaque appetat. Hortatur ut regis conjugis animam ad amorem divinum attrahere, sanctæ Ecclesiæ quantum potest prodesse, omniaque charitatis opera sectari student.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, A.... dilectissimæ in Christo filiæ, salutem et apostolicam benedictionem.

Quia ob reverentiam beati Petri apostolorum principis rogasti ut litteras manu nostra scriptas excellentiæ tuæ mittamus, devotioni tuæ acquievimus. His etiam te monemus ut summopere procures quæ sunt terrena et transitoria despiciere, et cœlestia æternaque semper appetere. Scribe in corde tuo quia summa regina cœli, quæ super omnes choros angelorum exaltata esse creditur, quæ est decus et gloria omnium mulierum, imo salus et nobilitas omnium electorum; quia illa sola meruit virgo et mater edere naturaliter Deum et hominem, caput et vita omnium bonorum; in terris non dedignata est pauperem vitam gerere, et in omni sancta humilitate se custodire. Quanto enim hujus vitæ gloria quæritur, tanto minus futuræ desideratur. Illa enim mulier vere apud Deum regina dicitur, quæ mores suos in timore et amore Christi moderatur. Inde fit ut sanctæ mulieres, licet in hac vita fuerint pauperulæ, in cœlo et in terra glorificentur; et multæ sæculares, etiam reginæ vel imperatrices, apud Deum et homines nec bonam famam habere mereantur. Rogamus ergo te atque precipimus ut semper studeas animum domini tui regis charissimi filii nostri ad timorem et amorem Dei attrahere, sanctæque Ecclesiæ pro tuo posse prodesse, pauperes, orphanos, viduas, omnesque injuste oppressos defendere, omnibus clericis et monachis maxime religiosis reverentiam exhibere, mortem carnis præ oculis tuis semper habere, ut timorem (403) animæ merearis (404) evadere. Eleemosynis et orationibus studium impende, et admonitionem libenter accipe; et illud semper in corde tuo revolve: *Quanto magnus es, humilia te in omnibus (Eccl. i. 11); et: Omnis qui se exultat humiliabitur; et qui se humiliat exaltabitur (Luc. xiv).* Omnipotens et misericors Deus, a quo cuncta bona procedunt, meritis beatæ Mariæ genitricis Dei, per auctoritatem quam dedit beato Petro apostolorum principi te a cunctis peccatis tuis absolvat, mentem tuam semper custodiat, eamque vera charitate repleat, et ad vitam perducatur æternam.

EPISTOLA XXIII.

AD EPISCOPUM ALBANENSEM, ET PRINCIPEM SALERNITANUM.

(Anno 1081.)

Jubet Gallis præcipiant ut unaquæque domus pro

perennem meritorum dotem cum hæreditate innocentiae misit ad posteros. » Et post pauca: « Quis enim sanctum esse dubitet quem apex tantæ dignitatis attollit? in quo si desint bona acquisita per meritum, sufficiuntur quæ a loci decessore præstantur, Aut enim claros ad hæc fastigia erigit, aut eos qui eriguntur illustrat. » Quapropter quos sancta Ecclesia sua sponte ad regimen vel imperium deliberato consilio advocat, [iis] non pro transitoria gloria, sed pro multorum salute, humiliter obediant, et semper caveant quod beatus Gregorius in eodem Libro Pastoralis testatur: Apostatæ quippe angelo similis efficitur, dum homo hominibus esse simul [f., similis] dedignatur. Sic Saul post humilitatis meritum in tumorem superbiæ culmine potestatis excrevit. Per humilitatem quippe prælatus est, per superbiam reprobatus, Domino attestante, qui ait *Nonne cum esses parvulus in oculis tuis, caput te constitui in tribubus Israel?* (I Reg. xv.) Et paulo inferius: Miro autem modo cum apud se parvulus, apud Dominum magnus; cum vero apud se magnus apparuit, apud Dominum parvulus fuit. Vigilanter quoque retineant quod Dominus in Evangelio dicit: *Ego gloriam meam non quero* (Joan. viii); et: *Qui vult inter vos esse primus, sit omnium servus* (Marc. x). Honorem Dei semper suo præponant, justitiam unicuique suam servando jus amplectantur atque custodiant; non eant in consilio impiorum, sed religiosi semper acquiescendo corde adhæreant; sanctam Ecclesiam non quærant sicut ancillam sibi subjicere vel subjugare, sed permaxime oculos illos, videlicet Domini sacerdotes, magistros et patres recognoscendo decenter studeant honorare. Nam si carnales patres et matres honorare jubemur, quanto magis spirituales? Et si ille qui carnali patri vel matri maledixerit morte multandus est, quid ille qui maledicit spirituali patri vel matri meretur? Non carnali amore illecti studeant filium suum gregi, pro quo Christus sanguinem suum fudit, præponere, si meliorem illo et utiliorem possunt invenire; ne, plus Deo diligendo filium, maximum sanctæ Ecclesiæ inferant detrimentum. Patenter enim Deum et proximum (sicut Christianum oportet) non amare concipitur, qui tantæ utilitati, tamque necessariæ sanctæ matri Ecclesiæ (prout melius potest) negligit providere. Hac namque virtute, id est charitate, neglecta, quidquid boni aliquis fecerit omni salutis fructu carebit. Hæc itaque humiliter agendo, et amorem Dei et proximi, sicut oportet, servando, præsumant de illius misericordia, qui dixit: *Discite a me quia mitis sum et humilis corde* (Matth. xi). *Quem si humiliter imitati fuerint, de regno servili et transituro ad regnum veræ libertatis et æternitatis transibunt.*

Data Idibus Martii.

(403) *Scribendum arbitror tumorem: omnia enim vergunt ad humilitatem.*

(404) *Forte mortem. HARD.*

censu denarium unum annuatim solvat beato Petro; et Caroli imperatoris erga Romanam Ecclesiam munificentiam ostendit.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, dilectis filiis nostris P..... Albanensi episcopo, et G..... principi Salernitano legatis nostræ apostolicæ sedis in Gallias, salutem et apostolicam benedictionem.

Vobis commissa negotia non latent etiam vos, ita ac si nostra, imo quia nostra ibi in vobis præsentia est, cuncta digne peragite. Dicendum autem est omnibus Gallis, et per veram obedientiam præcipiendum ut unaquæque domus saltem unum denarium annuatim solvat beato Petro, si eum reco-

gnoscunt Patrem et pastorem suum more antiquo. Nam Carolus imperator (sicut legitur in tomo ejus, qui in archivo ecclesiæ Beati Petri habetur) in tribus locis annuatim colligebat mille et ducentas libras ad servitium apostolicæ sedis, id est Aquisgrani, apud Podium Sanctæ Mariæ, et apud Sanctum] Ægidium; excepto hoc quod unusquisque propria devotione offerebat. Idem vero magnus imperator Saxoniam obtulit beato Petro, cujus eam devicit adjutorio, et posuit signum devotionis et libertatis, sicut ipsi Saxones habent scriptum, et prudentes illorum satis sciunt.

LIBER ⁽⁴⁰⁵⁾ NONUS REGISTRI.

EPISTOLA PRIMA.

AD ARCHIEPISCOPUM ROTOMAGENSEM.

(Anno 1081.)

Arquit quod nec ipse ejus suffraganei, ad apostolorum limina venerint, nec legatos apostolicos adierint, et pallium a sede apostolica non postularit. Quare prohibet, ne deinceps episcopum vel sacerdotem ordinet, vel ecclesias consecret, donec pallium impetrarit.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, WILLELMO Rotomagensi archiepiscopo, salutem et apostolicam benedictionem.

Litteræ quas nobis misisti, satis devotionis prætendunt, sed ad earum fidem rei penitus testimonium deest. Si enim ita se res haberet, non, quemadmodum suffraganei tui, etiam tu ipse apostolorum limina visera tanto tempore parvipendisses. Ex quo enim nos, licet indignos, ad hujus sedis curam dignatio divina provexit, neminem vestrum nos vidisse recordamur. Quod tamen in eo minus mirandum videtur, quia legatos nostros, qui propius vos sunt, adire non multum curatis. Qui vero labor, aut quæ difficultas præ aliis dissuasit vobis per tantum spatii beatum Petrum negligere, cum ab ipsis mundi finibus etiam gentes noviter ad fidem conversæ studeant annue tam mulieres quam viri ad eum venire? Illud quoque, nisi nos apostolica mansuetudo detineret, profecto severius in te jam animadversum sensisses, quod huc usque præclarius tuæ dignitatis insigne, videlicet pallium, ab apostolica sede pro more acquire postposuisti. Te ipsum namque non ignorare putamus, quam districte sanctorum Patrum censura in eos judicandum statuerit, qui post consecrationem suam per tres continuos menses pallium, quod sui sit officii, obtinere tepuerint.

Proinde apostolica tibi præcipimus auctoritate ut, quia sanctorum Patrum statuta parvipendisti, nullum deinceps episcopum vel sacerdotem ordinare, seu ecclesias præsumas consecrare, donec honoris tui supplementum, pallii videlicet usum, ab hac sede impetraveris. De cætero tam te quam et suffraganeos

B tuos monemus ut præfatam culpam summopere emendare procuretis, ne, si negligentes, ut hæcenus, in hoc extiteritis, potestatem beati Petri per nos quanto dilatiorem, tanto severiorem pro contemptu experiamini.

EPISTOLA II.

AD ALPHONSUM REGEM CASTELLÆ.

(Anno 1081.)

Ostendit se multorum odium propter veritatem et justitiam incurrisse, eaque de causa eosdem sibi detrahere. Laudat quod in ecclesiis ejus regni secundum morem Romanæ Ecclesiæ divina officia celebranda curet. De ejus uxore et abbacia Sancti Secundi per legatos se responsurum, ait. Quemdam in archiepiscopum eligendum scientia carentem respuit, et alium de consilio legati eligi mandat. Monet ne in regno suo Judæos Christianis dominari permittat. De munere ad se a rege misso gratias agit, eique et fidelibus ejus omnium peccatorum absolutionem impartitur.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, ALPHONSO glorioso regi Hispaniæ, salutem et apostolicam benedictionem.

Non ignorat prudentia tua mentiri peccatum esse, si et de otioso verbo in districto examine exigenda est ratio. Sed ne mendacium quidem ipsum quod fit pia intentione pro pace, a culpa penitus immune esse probari potest. Hæc idcirco prælibavimus ut, cum in cæteris illud peccatum esse non dubitaveris, in sacerdotibus quasi sacrilegium conjicias; et quod tibi dirigimus, ita in re esse teste veritate cognoscas. Non nos latet multa de nostris factis ac dictis tuis auribus sinistra interpretatione deferri. Unde et pro nobis in notitiam dilectionis tuæ obtrectantibus respondere non alienum putavimus. Peccatorem me esse, sicut verum est, confiteri minime piget. Verum si causa odii vel detractionis eorum qui in nos fremunt, subtiliter investigetur, profecto non tam aliquis iniquitatis meæ intuitu, quam ex veritatis assertionem, injustitiæque contradictionem, illos in nos exarsisse patebit. Quorum quidem servitia et largissima munera nos satis abundantius multis antecessoribus nostris habere potuimus, si, ad periculum

(405) Cum desint indictiones et dies mensium, vix certo potest annus designari.

illorum et nostrum, veritatem silere malitiamque ipsorum dissimulare maluissemus. At nos certe ex hujus vitæ termino, et temporalium commodorum qualitate perpendentes nunquam melius quemquam posse episcopum nominari, quam cum persecutionem patitur propter justitiam (*Matth. v*), decrevimus potius divinis mandatis obtemperando pravorum inimicitias incurrere, quam illis male placendo iram Dei provocare. Nunc ad industriam tuam sermonem vertimus, charissime fili. Noverit excellentia tua, dilectissime, illud unum admodum nobis, imo clementiæ divinæ, placere, quod in ecclesiis regni tui matris omnium sanctæ Romanæ Ecclesiæ ordinem recipi, et ex antiquo more celebrari effeceris. Denique in illo quem hactenus tenuisse videmini, sicut suggerentibus religiosis viris didicimus, quædam **B** contra catholicam fidem inserta esse patulo convincuntur. Quæ cum relinquere, et ad priscam consuetudinem, scilicet hujus Ecclesiæ, reverti deliberasti, non dubie te beatum Petrum patronum optare, et subditorum tuorum salutem, cœlesti gratia inspirante, sicut regem decet, curare monstrasti. Quod tamen gaudium de sapientia tua multo cumulatius referimus, cum tuæ humilitatis illustrem famam memoriam interdum reducimus, et eam virtutem quæ cum regia potentia vix aut rarissime capi sub uno domicilio consuevit, in corde tuo immorari consideramus. Cæterum quod de uxore tua et de abbatiâ Sancti Secundi postulasti, competentius responderi per filium nostrum Richardum sanctæ Romanæ Ecclesiæ cardinalem et legatum, et fratrem Simeonem **C** episcopum, arbitrati sumus; de illa autem persona quæ in archiepiscopum fuerat eligenda, dicimus: licet satis prudens et liberalis videatur, tamen (quem admodum nobis notum est, et litteræ tuæ non negant disciplinæ fundamento, videlicet litterariis scientiæ peritia, indiget. Quæ virtus quam sit non modo episcopis, verum etiam sacerdotibus necessaria, ipse satis intelligis, cum nullus sine ea aut alios docere aut sese possit defendere. Quapropter serenitatem tuam studere oportet ut cum consilio præfati legati nostri Richardi Massaliensis abbatis aliorumque religiosorum virorum eligatur inde, si inveniri potest; sin autem, aliunde expetatur talis persona cujus religio et doctrina **D** Ecclesiæ vestræ et regno decorem conferat et salutem. Neque vero te pigeat aut pudeat extraneum forte, vel humilis sanguinis virum, dummodo idoneus sit, ad Ecclesiæ tuæ regimen, quod proprie bonos exoptat, adscire, cum Romana respublica, ut paganorum tempore, sic et sub Christianitatis titulis inde maxime, Deo favente, excreverit, quod non tam generis aut patriæ nobilitatem, quam animi et corporis virtutes perpendendas adjudicavit. Quoniam autem sicut de bonis gloriæ tuæ merito congratulari, ita et de his quæ non conveniunt a te fieri dolere, ac ex merito inhibere compellimur, dilectionem tuam monemus ut in terra tua Judæos Christianis dominari, vel supra eos potestatem

exercere ulterius, nullatenus sinas. Quid enim est Judæis Christianos supponere, ac hos illorum judicio subicere, nisi Ecclesiam Dei opprimere, et Satanæ synagogam exaltare; et dum inimicis Christi velis placere, ipsum Christum contemnere? Caveas itaque, fili, hoc facere Domino et Creatori tuo, quod non impune fieri tibi sustineres a servo tuo. Memento honoris et gloriæ quam tibi super omnes Hispaniæ reges misericordia Christi concessit; atque illius voluntatem tuis actibus quasi formam adhibendo, mutuam vicem in cunctis ei rependere stude: imo, ut hic et in futuro exaltari merearis, te in omnibus illi submittere semper memineris. Valde quippe indignum est ei unum hominem, videlicet teipsum, perfecte non subicere, qui tibi ultra mille hominum millia subjecit, et judicio tuo commisit. De cætero regiæ munificentiam tuam gratulamur, cujus animi devotionem in eo plane satis agnoscimus, atque agnoscentes amplectimur, quod quanti beatum Petrum fecerit ex dono patenter ostendere voluit. Et certe cum tui cordis amorem munus illud per se satis sufficienter ostendat, tum etiam tuæ fidei meritum illud ipsum mutua vice longe vero magis commendat, multisque gentibus et cunctis mundi partibus ad gremium matris sanctæ Romanæ Ecclesiæ venientibus ad honorem tuum clare manifestat. Et quidem licet illud munus tam amplum et magnificentum fuerit, ut et te regem dare, et B. Petrum recipere convenienter decuerit; tamen in illo animi tui devotionem multo magis amplectimur, quæ quanti beatum Petrum fecerit ex dono patenter ostendit. Eo igitur, ut dignum est, decenter suscepto, donum quod, Domino largiente, sedes habet apostolica, sinceræ tuæ devotioni remittit.

Omnipotens Deus, omnium rerum creator et rector, omniumque dignitatum ineffabilis dispositor, qui dat salutem regibus, meritis altissimæ dominæ genitricis Dei Mariæ, omniumque sanctorum, auctoritate beatorum apostolorum Petri et Pauli nobis licet indignis per eos qualicumque commissa, te tuosque fideles in Christo ab omnibus peccatis absolvat, detque tibi victoriam de inimicis visibilibus et invisibilibus. Mentem tuam semper illuminet, ut, ejus bonitatem et humanam fragilitatem diligenter perspiciendo, mundi gloriam despicias, et ad æternam beato Petro duce pervenias.

EPISTOLA III.

AD EPISCOPUM PATAVIENSEM ET ABBATEM HIRSAUGIENSEM.

(Anno 1081).

Significat defuncto Rodulpho rege omnes sibi persuadere ut Henricum in gratiam recipiat. Monet ut Mathildem certiozem faciant an ab eis præsidium contra Henricum expectare debeat; et ducem Welphonem aliosque moneant ut fidem beato Petro servent, atque omnes hortentur ne regis electio temere fiat, sed Deum exorent ut inimici resipiscant, et Ecclesiæ suæ defensorem tribuat. In sacerdotibus belli tempore rigorem canonicum temperandum esse ait. In synodo se omnes excommunicatos iterum excommunicasse.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, di-

lecto in Christo fratri et coepiscopo, Pataviensi A
A..... et venerabili Hirsaugiensi abbati W. sa-
litem et apostolicam benedictionem.

Prudentiæ vestræ ex hoc satis gratulamur, quia, sicut oportebat, nuntiare nobis vera summopere studuistis, præsertim cum multa et varia ex partibus vestris apud nos referantur. Notificamus autem dilectioni vestræ, pene omnes nostros fideles, audita voce (406) Rodulphi beatæ memoriæ regis, niti ad hoc nos crebris adhortationibus flectere, ut Henricum jam pridem, sicut scitis, plura facere nobis paratum, cui ferme omnes Italici favent, in gratiam nostram recipiamus : adjicientes, si ille in Italiam, pro velle et conatu suo non valens nobiscum habere pacem, contra sanctam Ecclesiam venerit, ex vobis frustra sperandum fore auxilium. Quod quidem si nobis, qui illius superbiam parvipendimus, deficiat, non adeo grave videtur. Si vero filiæ nostræ Mathildi, cujus militum animos ipsi perpenditis, a vobis suffragatum non fuerit, quid aliud restat, nisi ut, cum sui resistere recusaverint, quam utique hac in re pro insana habent, ipsa vel coacta paci illius acquiescat, aut quidquid possidere videtur amittat? Quamobrem summopere niti vos oportet eam certam reddere an ex vobis præsidium expectare firmiter debeat. Si Henricus forte Longobardiam intraverit, admonere etiam te, charissime frater, volumus ducem Welphonem ut fidelitatem beato Petro faciat, sicut coram imperatrice Agnete et episcopo Cumano mecum disposuit concessio sibi post mortem patris ejus beneficio. Illum enim totum in gremio beati Petri desideramus collocare, et ad ejus servitium specialiter provocare. Quam voluntatem si in eo, vel etiam in aliis potentibus viris amore B. Petri pro suorum peccatorum absolute ductis, cognoveris, ut perficiant elabora, nosque certos reddere diligenter procura. Hac enim fiducia, ut Italici remoti ab Henrico nobis, imo B. Petro fideliter adhæreant, Deo adjuvante, efficere credimus. Præterea admonendi sunt omnes in partibus vestris Dominum timentes, ac sponsæ Christi libertatem diligentes, ut non aliqua gratia suadente aut ullo metu cogente, properent eam temere personam eligere, cujus mores et cætera quæ regi oportet inesse a suscipienda Christianæ religionis defensione et cura discordent. D
Melius quippe fore arbitramur ut aliqua mora secundum Dominum ad honorem sanctæ Ecclesiæ provideatur idoneus, quam nimium festinando in regem aliquis ordinetur indignus. Scimus quidem quod fratres nostri longo certamine diversisque perturbationibus fatigantur; nobiliter tamen esse dignoscitur multo tempore pro libertate sanctæ Ecclesiæ decertare, quam miseræ ac diabolicæ servituti subjacere. Certant namque miseri, scilicet membra diaboli, ut ejusdem misera servitute opprimantur. Certant econtra membra Christi ut eosdem miseros ad Christianam libertatem reducant. Qua-

propter fundendæ sunt frequentissimæ orat
et largissimæ dandæ eleemosynæ, omnibusqu
dis Redemptor noster exorandus ut inimici r
quos suo præcepto diligimus, resipiscant, et a
nium sanctæ Ecclesiæ redeant, suæque sponsi
qua mori dignatus est, defensorem et rectore
ut eam decet, clementer tribuat. Nisi eni
obediens et sanctæ Ecclesiæ humiliter devo
utilis, quemadmodum Christianum regem op
et sicut de Rodulpho speravimus, fuerit, i
dubio ei non modo sancta Ecclesia non favebi
etiam contradicet. De prædicto enim Rodulpho
quid sancta Romana Ecclesia speraverit, et
ille promittebat, tu ipse, frater charissime, sat
gnoscis. Providendum est ergo ut non minus
qui est eligendus in regem, inter tot pericula
bores sperare debeamus. Qua de re quid prou
nis juramento sancta Romana Ecclesia ab illo i
rat, in sequenti significamus.

Juramentum regis.

« Ab hac hora et deinceps fidelis ero per r
fidem beato Petro apostolo ejusque vicario
Gregorio qui nunc in carne vivit : et quode
mihi ipse papa præceperit, sub his videlicet ve
Per veram obedientiam, fideliter, sicut oportet
stianum observabo. De ordinatione vero ecc
rum, et de terris vel censu quæ Constantinus i
rator, vel Carolus, sancto Petro dederunt,
omnibus ecclesiis vel prædiis quæ apostolica
ab aliquibus viris vel mulieribus aliquo tempore
oblata vel concessa, et in mea sunt vel fuerit
testate, ita conveniam cum papa, ut periculum
legii et perditionem animæ meæ non incurra
Deo sanctoque Petro, adjuvante Christo, di
honorem et utilitatem impendam ; et eo die qu
illum primitus videro, fideliter per manus mea
les sancti Petri et illius efficiar. » Verum quonia
ligionem tuam apostolicæ sedi fidelem et pro
tenemus et experimentis non dubitamus, de
quid minuendum vel augendum censueris, ne
men prætermisso integro fidelitatis modo, et ob
tiæ promissione, potestati tuæ, et fidei quam
Petro debes, committimus. Quod vero de sac
bus interrogastis, placet nobis ut impræsentia
tum propter populorum turbationes, tum etiam
pter bonorum inopiam, scilicet quia paucissimi
qui fidelibus Christianis officia religionis perso
pro tempore rigorem canonicum temperando, d
tis sufferre. De his namque pacis et tranquil
tempore, quod, Domino miserante, cito futurum
dimus, convenientius tractari pleniusque poteri
nonicus ordo servari. Cæterum de Buggone,
malitiam significastis, necdum tantam potest
videlicet absolvendi sibi tam temere commi
nec etiam recordamur nos aliquando eum vel
mone vel visu notum habuisse. In sancta quide
nodo quam nuper Deo auctore celebravimus,

(406) *Nece, morte* Marianus Scotus et Bertoldus, anno 1080.

nes excommunicatos usque ad condignam satisfactionem rursus excommunicavimus, et fratrum multitudinem qui aderam rogavimus, ut misericordiam Dei quotidie exorent, quatenus illos per veram poenitentiam ad gremium sanctæ matris Ecclesiæ reducat, eisque in bono perseverantiam tribuat. Nullius enim hominis perditionem quærimus, sed omnium salutem in Christo desideramus.

EPISTOLA IV.

AD ABBATEM CASSINENSEM.

(ANNO 1081).

Ut exploret an Robertus dux apostolicæ sedis auxilio venturus sit, et an quadragesimali tempore, quo a militia vacare solebat, aliquod apostolicæ sedis oppidum in officio continere velit. Ducem moneri vult, ut nepotem suum ab invasione terrarum sancti Petri compescat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, venerabili abbati Cassinensi D.... [Desiderio, sic et in cod. Mutin.] salutem et apostolicam benedictionem.

Satis novit dilectio tua quantum commodi de pacatione ducis Roberti sancta Romana Ecclesia speraverit, quantumque ex hoc inimici ejus timuerint; neque etiam te latere putamus, huic apostolicæ sedi ex parte illius quid utilitatis accesserit. Unde, quia plurimorum fidelium super eo spes, sicut palam cernitur, hucusque non processit, volumus ut de cætero animum ipsius qualiter se circa Romanam Ecclesiam habeat veraciter intelligere studeas. Præcipue autem ejus voluntatem in his agnoscere diligenter te cupimus, scilicet si necessaria nobis expeditio fuerit, post Pascha, an per se, vel per filium suum se decenter succursurum fiducialiter polliceatur. Si vero hoc non potuerit, quot milites post paschale festum, ut in familiari militia beati Petri sint, se destinaturum indubitanter promittat. Hoc etiam solerter procures advertere an illos dies, videlicet quadragesimales, quibus Nortmanni solent pugna vacare, præfatus dux assentiat hoc pacto Deo offerre, ut una vel nobiscum vel cum nostro legato ad aliquas terras beati Petri, quo invitatus fuerit, competenter instructus accedat; quatenus hoc sui obsequii studio, et bonos in apostolica fidelitate confirmet, et rebelles ac contumaces ad debitam sanctæ Romanæ Ecclesiæ reverentiam atque servitium vel terrore revocet vel vi, talique modo suæ Deo militiæ munus gratuitum offerat. Præterea de nepote suo Roberto de Loritello ad ipsius ducis memoriam revoces qualiter de illo nobis promisit, videlicet quod idem comes se terras apostolicæ sedis, præter quas habebat, ulterius non invasurum spondit: quas tamen pro posse suo invadere, sicut audivimus adhuc non desistit. Suadens igitur admoneas eum ut memorati nepotis sui sacrilegam compescat audaciam, atque hortetur illum præterita corrigendo, et in futuro se abstinendo, beatum Petrum propitium sibi facere, in cujus irritatione ruinam, et in gratia vitam et felicitatem pos-

sit obtinere perpetuam. De novis ultramontanis nihil certi habemus, excepto quod Henricum nunquam se infelicius habuisse pene omnes illinc advenientes affirmant.

EPISTOLA V.

AD HUGONEM DIENSEM EPISCOPUM.

Cum legatus episcopus Nortmannos, quia synodo ad quam vocabantur præsto non fuerant, deposuisset, præcipit ei ut eos restituat, ne regem Angliæ, qui in sedem apostolicam præ cæteris regibus obsequentior erat, exasperet; et jubet ut erga omnes ejus subditos mitius agat. Quod idem vult erga milites quosdam, qui ad Simoniacos et fornicarios clericos coercendos auxilium legato tulerant observari.

B GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, dilectis in Christo fratribus HUGONI Diensi episcopo, et A... salutem et apostolicam benedictionem.

Perlatum nobis est quod religio vestra omnes Nortmannorum pontifices, præter Rothomagensem, ipsumque Culturensis abbatem, quem nos restitimus, ad concilium invitatos suspendit. Quos tamen, sicut nobis suggestum est, non tam inobedientia quam metus regis Francorum, scilicet quia secure venire nequibant, subtraxit. Qua in re prudentia tua quid nobis videatur advertat. Rex Anglorum licet in quibusdam non ita religiose, sicut optamus, se habeat (407); tamen in hoc quod ecclesias Dei non destruit neque vendit, et pacem justitiamque in subditis suis moderari procurat; et quia contra apostolicam sedem, rogatus a quibusdam inimicis crucis Christi pactum inire, consentire noluit; presbyteros uxores, laicos decimas quas detinebant, etiam juramento dimittere compulit; cæteris regibus se satis probabiliorem ac magis honorandum ostendit: unde non indignum debet existimari potestatem illius mitius esse tractandam, atque, respectu probitatis, ipsius subditorum et eorum quos diligit, negligentias ex parte fore portandas. Denique meminisse potest dilectio vestra qualiter et beatus Leo papa neophytos, et beatus Gregorius Venantium expatricium, quem suus episcopus injuste corripuerat, sustinuit: et quemadmodum clementia Domini Josaphat regi Juda, qui impio Achab auxilium præbens iram divinam meruerat, indulisit. Quare volumus ut fraternitas vestra supra memoratis episcopis et abbatibus, non prætermisso Culturensi abbate, quos suspendistis, per præsentium portitorem restitutionis litteras mittat, et præfatum regem in talibus ulterius sine assensu nostro non exasperet. Videtur enim nobis multo melius atque facilius lenitatis dulcedine ac rationis ostensione, quam austeritate vel rigore justitiæ illum Deo lucrari, et ad perpetuum beati Petri amorem posse provocari. Præterea innotuit nobis quod multos milites qui prius ad presbyteros fornicarios et Simoniacos coercendos favorem et auxilium vobis impenderant, propterea quod decimas dimittere volebant, excommunicando turba-

(407) Guillelmus Neubrig., *Rerum Anglicarum* lib. 1, cap. 1.

veritis : quales nos adhuc anathematis vinculis alligare synodali iudicio per discretionem distulimus. Super his igitur consulimus atque hortamur ut nunc pro tempore canonicum rigorem vestra sapientia temperet, atque hac turbationis tempestate quædam parcendo, nonnulla dissimulando, ita studeat moderari, ut non ex severitate justitiæ deteriorandi occasionem sumant, sed, suspenso nunc iudicio, spatium recognoscendi æquitatem habentes, postmodum facilius acquiescant : ut demum in eos tranquillitatis tempore, quod, Deo annuente, cito futurum speramus, id quod nunc apostolicæ sedis discretio patienter differt, justitia dirimens ad statum suum restauret.

EPISTOLA VI.

AD ABBATEM MASSILIENSEM.

(Anno 1081.)

Quorundam monasteriorum, quæ sub Romanæ Ecclesiæ tutela constituta sunt, curam eis committit. Dat facultatem repetendi quicquid ad eadem monasteria pertinens ab aliis injuste detinetur.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, dilecto in Christo filio RICHARDO sanctæ Romanæ Ecclesiæ cardinali, sacerdoti atque abbati Massiliensi, suisque successoribus regulariter promovendis in perpetuum, etc.

Licet apostolici nos apicis cura pro cunctis generaliter Ecclesiis vigilare, ac pro omnium statu vel reparatione sollicitos esse admoneat, illis tamen præcipue locis nostram curam specialius exhibendam perpendimus, quæ, sub Romanæ tutelæ sedis constituta, scimus status sui confirmationem, augmentum vel restitutionem ab hac potissimum ecclesia cujus juris sunt expectare. Quia ergo quædam monasteria, alterum in provincia videlicet Sancti Petri, quod dicitur ad Montem Majorem, et alterum in Narbonensi archiepiscopatu Sanctæ Mariæ de Crassa, quæ ad hujus sedis defensionem pertinere, propriique juris ejus esse noscuntur, jamdudum sæcularium monachorum culpa a religionis tramite deviasse intelleximus; ea reformare ad lapsi decoris specimen valde esse necessarium duximus. Scis enim, decentius atque convenientius esse decernitur destructa restruere, et ad gradum suum collapsa reducere, quam in dilatandis vel noviter ædificandis operam dare. Quapropter ad prædictorum locorum restaurationem religionis tuæ prudentiam perutilem arbitantes, licet tu, quorundam proborum virorum precibus adhortatus, absque licentia nostra de eorum cura te nolueris intromittere, nos tamen censuimus per tuam successorumque tuorum solertiam fratribus in eisdem cœnobiis deinceps mansuris perpetuam regularis vitæ circumspersionem providere. Proinde circa præfata monasteria sollicitudinis nostræ vicem dilectioni vestræ committentes, volumus atque præcipimus ut in eis quæ amputanda sunt amputetis, quæque corrigenda sunt corrigatis, et quæ illis disciplinæ tenore defue-

rint, vestra vigilantia et labore conferantur. Præterea, quoties eorum rectores obierint, vestri sit studii alios cum consensu probabiliorum fratrum de eadem congregatione, si fieri potest; sin autem, aliunde secundum Deum et regulam sancti Benedicti abbates eligere ibique substituere, quos ab illo episcopo in cujus diœcesi fuerint, si ab hac sede excommunicatus vel Simoniacæ hæreseos infamia notatus non erit, ordinandos decrevimus. Si vero alterum horum obstiterit, abbas a Romano pontifice suam consecrationem expectet, aut ad quemcunque episcopum ille præceperit pergere pro sui ordinatione licentiam habeat : cujus nihilominus abbatis mores et vitam sicut et subditorum suorum discutere, excessusque corrigere, vestræ potissimum providentiæ attinebit. Quod si forte in aliquod crimen depositione dignum fuerit lapsus, vestrum erit ad apostolicam audientiam deferre; quatenus aut hic damnationis suæ sententiam per Romanum pontificem excipiat, aut per apostolicum legatum ad id peragendum serio missum, dignum suis meritis iudicium subeat.

Statuimus etiam ut quicquid ad eadem monasteria pertinere cognoscitur, si ab aliquibus irrationabiliter detinetur; ex hac nostra auctoritate repetendi exigendique ac vindicandi habeatis per omnia, Deo juvante, licentiam; quia dignum est ut quorum curam geritis rebus nullo modo defraudemini. Præfato igitur modo nostræ providentiæ ac dispositionis vicissitudinem circa sæpe dicta monasteria tibi tuisque successoribus, ut prælibavimus, regulariter promovendis concedentes, interdiciamus ut nullus successorum nostrorum, vel archiepiscoporum aut episcoporum, et nemo clericalis seu laicalis ordinis, audeat hanc potestatem præsentis decreti auctoritate firmatam vobis auferre vel perturbare, sed ea (sicut præfixum est) in vestra salubri ordinatione ac dispositione in perpetuum inconvulsa permaneant.

EPISTOLA VII.

AD UNIVERSOS CHRISTIANOS.

(Anno 1081.)

Præcipit ne quisquam ecclesiam Sancti Petri, in villa Mascharans sitam, tutelæ apostolicæ sedis commissam infestet.

D GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, omnibus Deo et beato Petro fidelibus, salutem et apostolicam benedictionem.

Notum sit vobis nos ecclesiam Sancti Petri sitam in villa quæ dicitur Mascharans, sub jus et defensionem apostolicæ sedis ab ipsius fundatoribus sponte traditam suscepisse, ob cujus donationis memoriam perpetuo retinendam, constituerunt, et devoverunt se illi, qui circa eundem locum propter amorem et tutelam beati Petri sibi ædificant, pro unaquaque domo censum annualiter octo nummos Pictavensium persoluturos. Quapropter apostolica auctoritate præcipimus ut nemo præfatum locum apostolica tutela munitum deinceps infestare præsumat; sed

sub defensione beati Petri, cujus juris est, quietus et securus ab omni perturbatione permaneat. Si quis ergo contra hæc nostra mandata memoratum locum vexaverit, admonitus semel, iterum, usque tertio, per convenientes inducias, si non resipuerit, sciat se a gratia beati Petri separatum; et, nisi satisfecerit anathematis vinculis innodandum: quicumque vero propter apostolicam reverentiam ab infestatione ipsius loci et læsione, sicut Christianum decet, se continuërit, eumque adjuvare studuerit, veniam peccatorum suorum, et gratiam beati Petri, si in bonis perseveraverit, se promeriturum non dubitet.

EPISTOLA VIII.

AD VENETOS.

(Anno 1081.)

Hortatur ut ab excommunicatis caveant. Excusat se quod eorum petitioni in præsentibus non annuat; promittens tamen se opportuno tempore postulationi eorum assensum præbiturum.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, glorioso duci et regi Venetorum, his tamen qui non communicant excommunicatis, salutem et apostolicam benedictionem.

Quantum nos ex longo tempore vos et patriam vestram dilexerimus, non existimamus scientiam vestram latere. Verum postquam nos omnipotentis Dei dignatio ad id provexit officii, non dilectionem ex vobis, qualem oportebat, agnovimus. Sed licet antehac res ita sese habuerit, tamen quia sanæ mentis consilio matrem vestram, apostolicam videlicet sedem, recognoscentes, eam incipitis quærere et venerari; nos, qui hujus sedis, quamvis indigni, sollicitudinem gerimus, honorem vestrum tam in præsentibus quam in futuro secundum Deum diligere et servare haud secus optamus. Unde paterno vos affectu adhortantes, ex parte beati Petri monemus atque præcipimus ut summa diligentia et cautela vos ab excommunicatis custodire curetis, ac permaxime caveatis amicitiam forte vel gratiam illorum captando iisdem vos laqueis damnationis innectere. Quod autem petitioni vestræ ad præsens in adimplendo eam non videmur annuere, non tam nostræ velut incuriæ, quam temporum incommoditati, velitis ascribere. Denique cum tempus opportunum (quod, Domino favente, cito futurum speramus) advenerit, postulationem vestram recte efficere, ac honorem vestrum salva justitia servare (opitulante clementia divina) non pigritabimur. Sicut enim in sancta Ecclesia charitas circa omnes generaliter tenenda dignoscitur, ita suum quibuslibet, justitia dictante, honorem specialiter non denegandum fore, sed habendum perpendimus.

Data sexto Idus Aprilis.

EPISTOLA IX.

AD COMITEM QUEMDAM.

(Anno 1081.)

Gratulatur de ejus erga Romanam Ecclesiam observantia; utque in ea perseveret, et ab excommunicatorum communionem se separet, hortatur.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, T.....

nobilissimo comiti, salutem et apostolicam benedictionem.

Quoniam devotionem tuam erga communem matrem, Romanam videlicet Ecclesiam, fidissimam in omnibus, multis et probatis viris attestantibus, et maxime charissimo fratre nostro Hugone Diensi episcopo referente cognoscimus, valde lætamur, et omnipotentis Dei supernæ clementiæ grates referimus. Oramus etiam ut divina præeunte clementia sic cœptum bonum ad finem usque perducas; quatenus ille cujus iudicio fidelium Ecclesia Christi commissa est, peccatorum nexibus absolutum in electorum te faciat sorte conscribi. Te itaque, charissime fili, hortamur ut tuæ mentis oculos in æterni regis amore et spe indesinenter figas; ne nobilitas tua ab illius divinitate præ cæteris exaltata, terrenis sollicitudinibus et voluptatibus emollita, vim spiritualis desiderii amittat. Dignum namque est ut qui tuo nutui tantam hominum multitudinem supposuit, hanc ei vicissitudinem recompenses, ut unum hominem, videlicet te ipsum, pura semper mente sibi et corde conserves. De causa videlicet excommunicatorum super qua consuluisti, nihil tibi, præter quod sacri canones præcipiunt, respondere possumus, scilicet ut abstineteis vos a communionem ipsorum, prout Deus concesserit, et vestra prudentia poterit. Nec enim parum te a talibus abstinendo existimes agere; imo credas certissime, quoniam in futura beatitudine geminam a Domino coronam, obedientiæ scilicet ac sanctæ prædicationis, accipies. Bona namque est vox prædicationis cum opere, sed non parva est bona actio sine voce. Neque nos alicui licentiam peccandi dare possumus aut debemus, cum nos ipsi hanc licentiam non habeamus; sed peccantibus apostolica auctoritate subvenire non denegamus, et manum salutaris consilii porrigere desideramus. Illud quoque prudentiam tuam animadvertere volumus, quod, si quisquam illorum excommunicatorum te graviter offenderet, ab illorum amicitia usque ad satisfactionem te submoveres. Quod si hoc pro tuo honore faceres, quid pro Deo facere debes animadvertere. Quapropter monemus te, charissime fili, ut quod a subjectis tibi vis fieri, non negligas pro illius amore agere qui te ad suam imaginem creavit, et suo pretioso sanguine redemit.

Data Lateranis, quarto Kalendas Maii.

EPISTOLA X.

AD EPISCOPUM PATAVIENSEM.

(Anno 1081.)

Monet ut qui Henrico adhæserant, si resipiscant benigne suscipiat, præcipue vero Burgensem episcopum.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, dilecto in Christo fratri A..... Pataviensi episcopo, salutem et apostolicam benedictionem.

Quia vicem nostram in Teutonicis partibus prudentiæ tuæ commisimus, discretionem tuam diligenter monemus, sicut jam aliis litteris ad te destinatis,

si pervenerint, fecimus, ut, consilio fratris nostri Saltzburgensis archiepiscopi, et aliorum confratrum nostrorum episcoporum, eos quos adhærendo H... [Henrico, sic et in cod. Mutin.] a proposito veritatis errasse cognoscitis, studiose revocetis; et qui redire voluerint fraterne suscipiatis, et maxime Onaburgensem episcopum, quem nobis velle fideliter adhærere audivimus, benigne suscipiatis, et fraterno auxilio contra quamlibet injuriam inferendam ei occurrere, ubi opportunum fuerit, non hæsitetis; et litem quam de decimatione ecclesiæ suæ habet cum Corbegense (408) abbate, vel juste ante vos terminate, aut absque læsione suæ ecclesiæ certum tempus ipsius ante nos terminandæ ex utraque parte statuite. Vale.

EPISTOLA XI.

AD DESIDERIUM, ABBATEM CASSINENSEM.

(Anno 1081.)

Henricum regem Romam cum paucis copiis venturum significat, quem, si ejus voluntati favere vellet, obsequentem sibi haberet; sed se mori potius paratum asserit, quam ejus impietati assensum præbere. Monet ut sibi in defensione Ecclesiæ adhæreat. Significat ex Mathildæ litteris cognovisse quod rex cum Roberto duce fœdus inierit, de quo quid actum sit ab eo vult inquiri. Romanos ad apostolicæ sedis obsequium paratos ostendit.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, DESIDERIO, venerabili cardinali Sancti Petri et abbati Cassinensi, salutem et apostolicam benedictionem.

Fraternitatem tuam, dilectissime, cognoscere volumus quod (sicut pro certo didicimus) Henricus dictus rex in suburbanis Ravennæ moratur, disponens, si poterit, Romam circa Pentecosten venire (409). Quem certissime scimus ex ultramontanis et Longobardis parvam manum habere. Audivimus autem quod, ex his qui circa Ravennam vel in Marchia morantur, putet exercitum cum quo veniat colligere; quod fieri minime credimus, quoniam nec etiam focum ab his per quos transitum habet habere potest. Tu vero ipse, amande frater, cognoscis quia si nos amor justitiæ et honoris sanctæ Ecclesiæ non teneret, tamque pravæ voluntati ac nequitiae regis et suorum vellemus favere, nullus aliquando prædecessorum nostrorum ab antecessoribus regibus, seu etiam archiepiscopis, tam amplum et devotum servitium, sicut nos ab hoc rege et ab archiepiscopo, habere potuerunt. Verum quoniam illorum minas et sævitiam pro nihilo ducimus, magis, si necesse fuerit, mortem suscipere parati erimus quam impietatibus eorum assensum præbere, aut justitiam relinquere. Quapropter rogamus atque monemus ut, quemadmodum te decet, ita nobis adhæreas quatenus sanctæ matris tuæ Romanæ Ecclesiæ honor, quæ de te multum confidit, nunc et semper robur obtineat. Hoc etiam te scire volumus quod comitissa Mathildis litteras ad nos direxit, quibus continetur

(408) Corbeizæ Saxonice ad Visurgim. Fl.; cod. Mutin. Corbeienze.

(409) Marianus Scotus, et Bertoldus, anno 1081.

A hoc quod, quemadmodum a familiaribus ipsius pro certo cognovit, præfatus rex placitum cum Roberto duce habeat, videlicet hoc, ut filius regis filiam ipsius ducis accipiat, et rex duci Marchiam tribuat. Quod Romani facile credent, si viderint ducem adjutorium (sicut juramento fidelitatis nobis promisit) subtrahere. Sed prudentia tua sollicite invigilet, et quid super hac re actum sit diligenti examinatione cognoscat. Tu ipse etiam quantocius ad nos propera. Scias præterea quod Romani, et qui circa nos sunt, fide et prompto animo Dei et nostri servitio parati per omnia existunt.

EPISTOLA XII.

AD VALVENSES.

(Anno 1081.)

B *Eadem quæ in epistola decima quinta libri VIII. Juramentum Bertranni comitis Provinciæ.*

« Ego Bertrannus Dei gratia comes Provinciæ ab hac hora et deinceps tibi domino meo papæ Gregorio et cunctis successoribus tuis, qui per meliores cardinales sanctæ Romanæ Ecclesiæ electi fuerint, fidelis ero, et quidquid credideritis, in damnum vestrum me sciente non manifestabo. Sic me Deus adjuvet, et hæc sancta Evangelia. »

Aliud juramentum ejusdem.

« Ego Bertrannus Dei gratia comes Provinciæ, pro remissione peccatorum meorum et parentum meorum offero, concedo, dono omnem honorem meum, quantum ad me jure parentum pertinet, omnipotenti Deo, et sanctis apostolis Petro et Paulo, et domino meo Gregorio papæ septimo, et omnibus successoribus ejus, ita ut quidquid placuerit deinceps domino papæ Gregorio de me et de toto honore meo, sine ullo contradicto faciat. Ecclesias autem omnes quæ in mea potestate sunt, præfato domino meo Gregorio papæ omnino dimitto et omnibus successoribus suis; et ad ordinandas eas juste et secundum Deum pro posse meo fideliter adjuvabo. »

EPISTOLA XIII (410).

AD ROBERTUM COMITEM FLANDRIÆ.

(Anno 1081.)

Præcipit ut ratum habeat quidquid a Lugdunensi archiepiscopo super electione Tervannensis episcopi statutum fuerit, et ut clericis qui hac de causa Romam venerant nullam læsionem fieri permittat.

D GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, ROBERTO nobili Flandrensium comiti, salutem et apostolicam benedictionem.

Perlatum nobis est quod Tervannensis archidiaconus, qui prius cum quadam parte cleri R..... contra Lambertum invasorem elegerat, nunc sibi ipsi contrarius, mutato consilio, alterum supposuerit. Quam causam fratri nostro Lugdunensi archiepiscopo H..... [Humberto], diligenter procurandam litteris nostris commisimus, ut, nisi prior electio canonice fuerit improbata, nullum illi sedi alterum

Leo Ostiensis lib. II, cap. 49.

(410) Hæc epistola hic errore scriptoris locata, inferius ponenda erat.

subroget. Quidquid ergo ipse super hoc negotio fuerit exsecutus, quia certi sumus eum a justitia non recessurum nobilitati tuæ præcipimus ut ratum firmumque tenere nullatenus renuat; sed quod ille statuerit, quasi nostrum, vos observare, cæterisque ne contradicere audeant pro vestri magnitudine imminete. Insuper volumus atque monemus ut clericis, qui propter hoc negotium sedem apostolicam petiverunt, nullam exinde læsionem faciatis, vel fieri permittatis.

EPISTOLA XIV.

AD REGES WISIGOTHORUM.

(Anno 1081.)

Gratulatur de gentis eorum regni ad fidem Christianam conversione. Ad bona opera hortatur. Vult clericos sæpe ad se mittant qui Romanæ Ecclesiæ instituta edocti eos postea instruere possint.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, Wisigothorum gloriosis regibus L..... et A..... et populis, salutem et apostolicam benedictionem.

Frater noster episcopus [episcopus R.] vester ad apostolorum limina veniens suggestit nobis de nova gentis vestræ conversione, scilicet qualiter relicto gentilitatis errore ad Christianæ fidei veritatem pervenerit. Unde plurimum in Domino lætati, miseratori omnium intimo corde gratias agimus, qui mentes vestras lumine suo visitare, et de tenebris ad lucem, de morte ad vitam dignatus est vos æterna sua benignitate reducere. Simul etiam ipsius ineffabilem misericordiam deprecati sumus, assidueque postulare optamus ut vos, tam fidei gratia quam et bonorum operum fructibus, et in hac vita vigere et in futura sanctorum cœtibus faciat adnumerari. Proinde, charissimi filii, auctoritate sanctæ Romanæ Ecclesiæ, vice beatorum apostolorum Petri et Pauli nobis, licet indignis, concessa, vos admonemus, ut, hujus fugitivæ vitæ incertitudinem ac temporalium rerum et gaudiorum instabilitatem perpenderes, contempere, et ad illa quæ sine fine mansura sunt, quæque humani sensus ac desiderii angustias amplitudine sua excedunt, meminertis aciem mentis semper extendere; concordiam et dilectionem studeatis ad invicem indeficienter habere, ecclesiis honorem, pauperibus vel afflictis compassionem, sacerdotibus, præcipueque episcopis, reverentiam et obedientiam, quasi patribus, procuretis impendere; nec non et decimas, quæ ad usum tam ipsorum quam ecclesiarum et pauperum proficiant, dare totique regno indicere. Quod quidem nulli debet grave videri pro meliori parte, videlicet semper victura anima, quemque decimam Deo offerre, cum pro morituro corpore plurimæ gentes conjugibus suis tertiam rerum legibus compellantur exsolvere. Præterea ad hoc summis animi viribus enitimini ut qui velut in fine orbis, ita et sæculorum, ad laborandum in vineam Dominicam introistis, inter primos remunerandi eundem denarium undecimæ operatores percipere debeatis (Matth. xx). Agite etiam ut quemadmodum de prædecessoris vestri laudabili fama valde sumus

PATROL. CXLVIII.

gavisi, ita quoque studiorum probitatumque vestrarum opinio nos de se, sicut optamus, lætificet. Quia vero noviter ad Christum conversos nondum Christianæ fidei et religionis doctrinam sufficienter vos sumpsisse putamus, volumus ut frequenter ad hanc sedem clericos vestros mittatis, talesque personas provideatis ad nos destinare, qui et sanctæ Romanæ Ecclesiæ moribus plenius instrui, et instructi valeant ad vos docte salubriterque quæ sunt agenda referre.

EPISTOLA XV.

AD HUGONEM DIENSEM EPISCOPUM.

(Anno 1081.)

Significat Parisiensem et Carnotensem episcopos de eo apud se esse questos quod eundem Carnotensem non canonice accusatum excommunicatum deposuerit, nec ejus defensionem admisisset; qua de re cum se certiore non fecisset, jubet ut, iis interim Romæ expectare jussis, ipse aut veniat, aut nuntium mittat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, dilecto in Christo filio HUGONI Diensi episcopo, salutem et apostolicam benedictionem.

Frater et coepiscopus noster Parisiensis cum Carnotensi ad apostolicam sedem venerunt, non sine multa quidem, sicut ipsi referebant, et sui fatigatione et rerum suarum jactura in quibusdam locis, etiam capti, nec sine redemptione sui dimissi. Clamorem itaque ad nostram audientiam tulerunt quod in aliorum eorum, videlicet Carnotensem episcopum, tua fraternitas præjudicium fecerit, et non canonice accusatum excommunicationis ac depositionis sententiæ subdiderit. At hoc etiam maximum gravamen factum esse conquesti sunt quod, cum talis esset accusatio, et in defensione illius prædictus Parisiensis episcopus, qui rem omnem constitutionis ejus novit et fecit, et Belvacensis absolute, duo vero archiepiscopi, aliique duo episcopi qui non interfuerunt, conditionaliter videlicet, se scientibus, jurare voluerint, propter hoc tamen solum quod conditionem isti quatuor apponebant defensionis recipere juramentum nolueris. Verum cum de prudentia tua nihil incongruum temere credendum nobis esse putemus, præsertim quia tam viva voce quam litteris ex nobis te super hac re commonitum esse meminimus, ut quidquid in synodis ageres diligenter conscriptum nobis dirigeres; quanquam se adventum suum tibi notificasse memorarent, nos tamen nuntium tuum expectantes aut litteras, illos, ut causæ suæ diffinitionem perciperent, per dies aliquantos detinuimus; ac post ingressum Urbis sub ea spe plures quam viginti dies sunt demorati. Ubi vero illis, et labore itineris, et rerum dispendiis magnisque sumptibus fatigatis, nec nuntium nec litteras vestras accepimus, fratribus quoque nostris valde compatiens atque adjudicantibus nimis indignum esse apostolica mansuetudine ut illi sine consolatione recederent, præcepimus eis ut tandiu adhuc expectarent donec ex vobis responsum reciperemus. Fra-

20

ternitati itaque tuæ jubemus ut aut tu ipse, quod magis optamus, de hoc et de aliis majoribus negotiis nobiscum tractaturus advenias, aut idoneum nuntium cum litteris super hac re compositis, qui eas, si sit necessarium, juramento comprobet, dirigas.

Data Lateranis, secundo nonas Decembris.

EPISTOLA XVI.

AD CLERUM ET POPULUM CARNOTENSEM.

(Anno 1081.)

Præcipit ut episcopum suum de falso Simonie crimine purgatum debito honore suscipiant, eique ut proprio pastori obediant.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, clero et populo Carnotensis Ecclesiæ, salutem et apostolicam benedictionem.

Quod episcopum vestrum tandiu apud nos detinimus, sciatis nos idcirco egisse ut causam ipsius pleniter discutientes irretractabili fine concluderemus. Inde etiam litteris nostris ad legatum nostrum episcopum Diensem directis mandavimus ut aut ipse ad nos veniret, aut nuntium suum cum litteris hujus negotii seriem continentibus nobis transmitteret. Verum apicibus illius susceptis reperimus eum aliquantulum a verbis avunculi hujus, scilicet Parisiensis episcopi, dissentire. Sed diversitatem ipsam diligentissime perspicentes, cognovimus prælibatum negotium, inviolata justitia, non incongrue cum misericordia posse tractari. Quapropter divino freti auxilio, ceusuimus ne ulterius hunc falsi criminis tanti dilaniaret infamia, ut præsentialiter per se et avunculum suum, dato supra sacratissimum corpus beati Petri apostolorum principis juramento sese purgaret. Non enim aut cujuslibet personæ gratiam, aut lucri temporalis ardorem tantum valere credidimus ut aliquis sanæ mentis vir, præsertim episcopus, spreto divini horrore judicii, ultro perjurium tam grave velit patrare. Quocirca dilectionem vestram monentes, ex parte beati Petri vobis præcipimus ut præfatum episcopum vestrum paterna cum veneratione suscipiatis, eique debitum honorem deferentes, sicut pastori obediatis. Præterea apostolica interdictione inhibemus ne eum super illo Simoniacæ infamationis, quo se purgavit, aliisve falsis criminibus, deinceps agitari, neve ipsum, sicut mos est quorundam, prælatos criminosis suspicionibus commaculare, ulterius injuste sollicitari permittatis, sed eum, ut præsignavimus, sicut patrem spiritualem venerantes, ostendatis vos et apostolicis jussis obedientiam gerere, et ut Christianos oportet animarum vestrarum curam habere.

EPISTOLA XVII.

AD ROBERTUM DUCEM.

(Anno 1081.)

Cum Robertus adeptum se victoriam pontifici et Romanis nuntiasset, hortatur ut beati Petri auxilio consecutum se eam esse reminiscens, debitam vicem

rependat, et promissis satisfaciens Romanæ Ecclesiæ ab Henrico vexatæ sit auxilio.

GREGORIUS episcopus servus servorum Dei, ROBERTO glorioso duci, salutem et apostolicam benedictionem.

Quod gesti belli proventum et adeptæ victoriæ palmam nobis et Romanis notificasti, id quod decuit prudenti consilio usus egisti, ut res quam ex voto amicorum gloriose obtinueras, ipsorum congratulationibus gloriosior tibi redderetur atque jucundior. Oportet interea te illum alta memoria figere cujus favore et auxilio non ambigis res tuas jamdudum procedere. Nam sicut ingratitude provocat indignationem, ita devotio incunctanter accumulat gratiam.

Quapropter beatum Petrum, cujus tibi adesse patrocinium grandia facta testantur, præ oculis habere semper memineris, ejusque beneficiis, cum necesse est, gratam vicem rependens ipsum de cætero, velut debitorem, efficere tibi procurato; de quo nimirum eo magis præsumere poteris quo amplius obsequiis illum tibi quasi obnoxium astrinxis. Memento itaque matris tuæ sanctæ Romanæ Ecclesiæ, quæ de te inter cæteros principes specialiter confidit et peculiariter diligit. Memento quod sibi promisisti; et quod pollicitus es (cui etiam non promittens, ex jure Christianitatis debes adimplere), cum promiseris, non ulterius differas. Non enim ignoras quanta perturbatio contra eam per Henricum dictum regem sit orta, quantumque tuo, qui suus es filius, auxilio indigeat. Age ergo, ut quantum studet filius iniquitatis adversari, non minus debeat de tuæ devotionis opitulatione mater Ecclesia gratulari. Dubitavimus hic sigillum plumbeum ponere, ne si illud inimici caperent, de eo falsitatem aliquam facerent.

EPISTOLA XVIII.

(Anno 1081.)

Ut in Lugdunensi Ecclesia archiepiscopum idoneum ordinandum curet; quod nisi cito reperiatur, ipse ejus Ecclesiæ regimen suscipiat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, V.... (411) dilecto in Christo fratri et coepiscopo, salutem et apostolicam benedictionem.

Summopere procurandum tibi est ut in magna sede Lugdunensi non diu differatur ordinari archiepiscopus, qui revera sit miles Christi et defensor justitiæ; pro qua non solum laborare, sed etiam pro eo desideret mortem carnis subire. Quod si cito non potest reperiri, ex apostolica tibi præcipimus auctoritate ut rogatus a fratribus tuis, et electus ab ejusdem Ecclesiæ filiis, indubitanter præsumens de adjutorio cœlesti ad regimen prædictæ Lugdunensis sanctæ accedas Ecclesiæ, imitando dominum, et patrem nostrum beatum Petrum apostolum, qui de minori Ecclesia Antiochea translatus est in Romanam.

Data nono Kalendas Novembris.

(411) Quid si Hugoni qui Gebuino successit ad multos annos? ita et in Mutia.

EPISTOLA XIX.

AD ARCHIEPISCOPUM LUGDUNENSEM.

(ANNO 1081.)

Terminandam ei committit causam abbatis, cui officium propter contumaciam, excusabilem tamen, interdixerat; quod interim illi reddi vult. Præcipit ut privilegio, quod ab adversariis ejus monachis ab Alexandro pontifice subreptum dicebatur, si itu est, cassato, causaque discussa, secundum veritatem judicium super ea proferat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, dilecto in Christo fratri H.... [HUGONI, sic et in Mutin.] Lugdunensi archiepiscopo, salutem et apostolicam benedictionem.

Abbas præsentium lator retulit nobis officium sibi ecclesiæque suæ a fraternitate tua esse interdictum, propterea quod loco ad justitiam inter ipsum et abbatem de Casa Dei discernendam constituto admonitus non interfuit; ad quem, sicut ipse dicit, venire non contempsit, sed propter discordiam, quæ inter comites illius patriæ fuit, non ausus est. Proinde quia nos illius causam nec pleniter scimus, nec absente altera parte judicare debemus, eam fraternitati tuæ committimus, ut statuto utrique parti congruo loco et termino, ad finem quem justitia dictaverit eorum causam perducas. Volumus tamen ut pro amore beati Petri, a quo sine misericordia nemo regredi debet, in quantum cum justitia poteris, istum misericorditer tractes, atque in mansuetudine tua is sentiat se non frustra tantum laborem ad apostolicam sedem sumpsisse. Interim etiam dignum videtur, et volumus ut, nisi hoc ad justitiam exsequendam impediturum esse pro certo cognoveris, officium sibi suæque ecclesiæ reddas; quatenus in hoc quoque apostolicæ sedis auxilium petiisse non eum pœniteat. Præterea idem iste frater retulit nobis se causam, quam cum quibusdam monachis habebat, ad audientiam tuam detulisse; cujus rei examinationem, quoniam præfati monachi privilegium venerandæ memoriæ Alexandri prædecessoris nostri prætendebant, nolueris facere. Quapropter quia prælibato antecessori nostro a malitia quorundam, sicut ipse nosti, nonnunquam subreptum est, religioni tuæ præcipimus ut nihilominus causam ipsam discutias, et, si privilegium contra justitiam factum esse deprehenderis, eo cassato, quidquid æquitas postulaverit exsequi nostra auctoritate fultus non dubites. Quidquid autem super his diffiniveris, nostræ intelligentiæ studeas indicare.

EPISTOLA XX.

AD EPISCOPUM CANTUARIENSEM.

(ANNO 1081.)

Cantuariensi episcopo, cum Romam sæpe vocatus nec venisset, nec excusationem canonicam haberet, præcipit ut intra quatuor menses Romam veniat, alioquin eum ab officio episcopali suspendit.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, L.... [LANFRANCO, sic in Mutin.] Cantuariorum archiepiscopo, salutem et apostolicam benedictionem.

Sæpe fraternitatem tuam apostolica legatione invitavimus Romam venire etiam pro fidei et religionis

A Christianæ comprobatione; quod hucusque, sicut apparet, aut superbe aut negligenter nostra abutens patientia distulisti, cum nec etiam canonicam excusationem prætenderis. Non enim labor aut difficultas itineris te sufficienter excusat, cum satis notum sit multos longe remotos, licet corpore invalidos et infirmos, et a lectulis vix valentes surgere, tamen beati Petri amore flagrantem ad ejus limina vehiculis properare. Quare apostolica tibi auctoritate præcipimus ut postposita occasione vel inani formidine, datis induciis quatuor mensium, postquam hæc nostra mandata ad notitiam tuam pervenerint, in præsentis anni festo Omnium Sanctorum Romæ adesse procures et satagas, et inobediendiæ tuæ reatum per tantum temporis supportatum emendare non ulterius negligas. Quod si nec adhuc te mandata apostolica moverint, sed ea dissimulans in contemptu durare malueris, et periculum inobediendiæ incurrere non erubueris, quod est quasi scelus idolatriæ, testante beato Samuele (I Reg. xv), a beati Petri gratia scias te procul dubio removendum, et ejus auctoritate omnino feriendum, ita videlicet ut si infra prædictum spatium ad nos non veneris, ab omni sis officio episcopali suspensus.

EPISTOLA XXI.

AD UNIVERSOS FIDELIS.

(ANNO 1081.)

Hortatur ad persecutiones patienter ferendas.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, omnibus episcopis, abbatibus, clericis et laicis, apostolicæ sedi fidelibus, salutem et apostolicam benedictionem.

Scimus, fratres charissimi, quia tribulationibus et angustiis nostris compatimini, et in vestris orationibus ante Dominum memoriam nostri habetis. Quod idem nos erga vos agere non dubitetis, et merito; nam Apostolus dicit: *Si patitur unum membrum compatiuntur et cætera membra (I Cor. xii).* In hoc etiam credimus charitatem Dei diffusam in cordibus nostris, quia omnes unum volumus, unum desideramus et ad unum tendimus. Unum volumus, videlicet ut omnes impii resipiscant, et ad Creatorem suum revertantur; unum desideramus, scilicet ut sancta Ecclesia, per totum orbem conculcata et confusa, et per diversas partes discissa, ad pristinum decorem et soliditatem redeat; ad unum tendimus, quia ut Deus glorificetur in nobis, et nos cum fratribus nostris, etiam cum his qui nos persequuntur, ad vitam æternam pervenire mereamur, exoptamus: *Nolite mirari, fratres charissimi, si odit vos mundus (I Joan. iii),* quia et nos ipsi eum contra nos irritamus, qui illius desiderio valde contradicentes opera illius condemnamus. Quid autem mirum si principes mundi et potentes sæculi nos pauperes Christi pravitatibus illorum obviantes, odiunt, et quadam indignatione contra nos desæviunt, cum aliqui subjecti, vel etiam servi, jussi suas iniquitates relinquere, conantur præpositorum suorum vitam auferre, et tamen adhuc usque ad sanguinem rari ex nostris impiis restiterunt, et, quod omnino erat

optandum, paucissimi nostrum pro Christo mortem subierunt. Pensate, charissimi, pensate, quot quotidie milites sæculares pro dominis suis vili mercede inducti morti se tradunt. Et nos quid pro summo rege et sempiterna gloria patimur aut agimus? Quale dedecus, et quale improprium, qualisque derisio oculis nostris objicitur, quod illi, velut pro vili alga, mortem subire non metuunt, et nos, pro cælesti thesauro et æterna beatitudine, etiam persecutionem pati devitamus!

Erigite ergo animos in vires, spem vitam concipite, illud vexillum præ oculis habentes ducis nostri, scilicet regis æterni, unde ipse dicit: *In patientia vestra possidebitis animas vestras* (Luc. XXI). Et si volumus, divina suffragante gratia, hostem antiquum cito et fortiter confringere omnesque versutias ejus parvipendere, studeamus persecutiones ab eo immissas et mortem pro justitia non solum non devitare, sed etiam pro amore Dei et Christianæ religionis defensione appetere. In hoc enim omnes elationes maris (Psal. XCII) et superbiam sæculi conculcabit, et pro nihilo ducemus, et ei qui est caput nostrum sedens in dextera Dei Patris, ipso largiente, jungemur et conregnabimus. Clamat enim Magister noster: *Si compatimur, et conregnabimus* (II Tim. II). Interea vobis, fratres mei, qui mecum minus valentes estis, fortiora bella certaminis annuntiamus, quia pius Redemptor noster cito faciet cum tentationibus nostris etiam proventum, ne nimia fragilitate devicti, non possimus sustinere, sed inter qualescunque suorum fidelium positi addiscamus vel in prosperitate sibi servire (412).

EPISTOLA XXII.

AD COMITEM ANDEGAVENSEM.

(Anno 1081.)

Dolet quod fama et egregiis virtutibus, quibus ante ornatus erat, seipsum ob quamdam mulierem privavit, et episcopum, qui eum ea de causa excommunicaverat, sit insectatus. Monet ut resipiscat; et si innocentiam suam probari posse confidat, concilium vult cogi, in quo super hac re feratur sententia. Munera ab eo ad se missa non recipit. Jubet ut episcopo ablata restituat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, G.... [GAUFRIDO] glorioso comiti Andegavensi (413).

Dolemus satis quod adversus gloriosam famam tuam per Galliarum partes diffusam, et usque ad apostolicæ sedis notitiam perlatam, astutia diaboli potuit prævalere. Sicut enim de te lætabamur, et quodammodo unice de bonis studiis tuis in sermonibus nostris præsumebamus, asserentes te non solum principes sed et ipsos reges, justitia et morum honestate superare, sic nobis gemendum videtur, prudentiam tuam a tanta gratia et a tanto virtutum culmine decidisse. Qua in re antiquam hostis humani fraudem recognoscimus nequissime elaborasse, ut qui Adam per mulierem de paradiso

(412) Sequitur epistola alia in originali, quæ est eadem et fisdem verbis cum epistola decima sexta libri octavi.

A expulit, te per eundem sexum eadem gloria hujus vitæ laudabili fama privaret, et multa tua isto deceptionis suæ genere confunderet. rei gratia ab episcopo tuo correctus, et excommunicatus, ut a tanto periculo te et conjunctar erueres, et domum tuam a perpetua infamiarares, non solum Deo et justitiæ de perper crimine non satisfacisti, sed et ipsum episcopum cui etiamsi injustam sententiam super te de obedire debueras, contra morem æquitatis tu rannice insecutus es, cum constet aliquem an Dei non posse habere, qui spiritualis patri culpa inobedientiæ suæ gratiam et dilectionem batur amisisse. Quod nos audientes, victi: tuo, memores etiam virtutum tuarum, quæ B giosis viris nobis insinuata fuerant, usque importavimus, sperantes ut divina tactus miser ad sanum consilium redires, et æterno regi, judicio quotidie propinquas, te purgatum præ contenderes. Et quia in hoc amorem sæculi quam animæ tuæ salutem perpendisti, ve ne divina indignatio diu protractum et inentum facinus acriter puniat. Unde paterna te C tate monemus ut ab hac iniquitate, quæ bon tuorum fructus universaliter dissipat, sapient consilio surgas, et tam te quam tibi conjuncta catena diaboli eruas. Quod si innocentiam super hoc negotio confidis posse probari, vi nobis perutile ut synodus constituatur, cui nostri Hugo Diensis episcopus, et Richardus alter eorum intersit; ut in audientia religios virorum possit perquiri quid in te vel sen super te promulgata debeat emendari. Deus D conscientia nostra testis est, quia mens r multum gauderet de te, utpote quem jam p sincero et pleno amore dileximus, si ab hac mia quoquomodo te liberares, et aditum læde per fructum correctionis hosti antiquo conclus Munera tua ideo recipienda non esse ar sumus, quia divinis oculis oblatio tua non ac bilis esse probatur quandiu a peccato isto in nem te non reddideris, et ad gratiam omnipo Dei, sicut catholicum principem decet, non red Licet munera tua propter illud peccatum non perimus, tamen Dei misericordiam pro te ex non desistemus. De cætero nobilitatem tuam nemus, atque præcipimus ut præfato episcopo res quas sibi abstulisti restituens, digne sciendo eum placare procures, ac deinceps nullatenus inquietare præsumas.

EPISTOLA XXIII.

AD TURONENSES ET ANDEGAVENSES.

(Anno 1081.)

Præcipit ne Andegavensi comiti ab archiepiscopo Turonensi excommunicato communicent. Præ

(413) Hæc epistola debuit in superioribus et Orig.

opem ferant archiepiscopo, qui a comite de sede ejectus et bonis Ecclesie privatus fuerat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, abbatibus, clericis et laicis Turonensis archiepiscopatus, et episcopatus Andegavensis, qui Deo et beato Petro, atque sedis apostolicæ legatis, obediunt, salutem et apostolicam benedictionem.

Notum vobis esse non dubitamus Andegavensem comitem ob nequitiam suam esse excommunicatum, quam etiam in eos qui sibi adhærent et favent extendi cunctis sacram Scripturam scientibus liquet. Qui tandiu expectatus non solum de via sua pessima ad Deum, sicut Christianum oportet, non est conversus, sed insuper ad augmentum malitiæ suæ aliis item excommunicatis conjunctus, fratrem nostrum Turonensem archiepiscopum de sede sua expulit, bonisque Ecclesie penitus exspoliavit. Proinde apostolica vobis auctoritate præcipimus ut tam a præfato comite, quam ab omnibus sequacibus vel complicibus ejus, vobis summopere caveatis, omnino vos abstinentes a familiaritate et participatione ipsorum. De prædicto vero fratre nostro archiepiscopo, qui propter justitiam pulsus et persecutionem perpressus est (*Matth. v*), vobis nihilominus præcipientes mandamus, ut ei sicut patri vestro fideliter devoteque obediatis, ac necessitatibus ipsius, sicut boni filii, opitulari libenter studeatis. Quemadmodum namque sæpe dicto comiti faventes in se Dei odium procul dubio provocant, ita et huic fratri nostro, in quibus necesse est, suffragantes, non dubie gratiam beati Petri, suorumque peccatorum absolutionem, merentur. Præterea præcipimus nominatim B..... venerabili abbati sanctæ Mariæ, ut litteras nostras canonicis Sancti Martini, quas eis dirigimus, ferat.

EPISTOLA XXIV.

AD ROBERTUM COMITEM.

(Anno 1081.)

Petitionem ejus super electo Melitensi episcopo non posse adimpleri, cum ad Ecclesiam Regitanam consecratio pertinere dicatur. Quare vult ut una cum legatis discutiatur, an ad eam talis consecratio spectet. Trajanensem episcopum sine apostolicæ sedis auctoritate electum se consecratum ait, dum tamen in posterum hujusmodi electio non fiat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, ROBERTO nobili comiti, salutem et apostolicam benedictionem.

Non dubitet prudentia tua nos libenter petitioni tuæ favere, in quantum cum Deo et sine fratrum nostrorum scandalo fieri potest. Non est enim aliqua secularis apicis persona, cui salva justitia pronius assensum nostrum præbere velimus. De eo autem quod super electo Melitensi postulasti, noverit nobilitas tua nobis esse intimatum ad jus Ecclesie Regitanæ pertinere. Unde non aliter annuendum postulationi tuæ perpendimus, nisi diligenter examinata justitia Melitensem Ecclesiam ad præfatæ Regitanæ parochiæ consecrationem (non attinere consti-

terit. Ad cujus rei indagationem, quia te diligimus, sine temporum molesta dilatione copiam tibi providimus, videlicet ut accersitis fratribus nostris Barrensi archiepiscopo. V..... et W. [*deest et W*]..... Firmano episcopo et legato nostro W..... si fieri potest, cum his tribus, alioquin vel horum duobus præsentibus causa in commune discutiatur. Si ergo causa solerter ventilata ab illius potestate inventa fuerit libera, tunc nos sicut oportebit effectum dare precibus tuis non pigritabimur. Si autem decet atque necesse est ut sic tua devotio in his præcipue quæ Dei sunt sese æqualiter habeat, quatenus fraternæ charitatis et concordie vinculum rumpere et dilectionis unitatem in invicem scindere caveat, in mente habens quod scriptum est : *Si recte offeras et recte non dijudicas [dividas], peccasti.* De cætero quia Trajanensem electum a nobis consecrari postulas, licet electioni ejus hoc defuerit quod legatus apostolicæ sedis et consensus noster non adfuit; tamen monentes ne de futuro id fiat, tuæ dilectioni, ipsiusque personæ, laudabili testimonio id ad præsens annuimus, ut veniens, Deo favente, per nos consecretur.

EPISTOLA XXV.

AD ARCHIEPISCOPUM CAPUANUM ET CÆTEROS.

(Anno 1081.)

Ut se ab excommunicatorum participatione abstineant, eamque aliis interdiciant. Iis qui persecutionem ferre non possunt licentiam impartitur aut ad sedem apostolicam aut ad ducem fugiendi.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, dilecto in Christo fratri H..... Capuano archiepiscopo, cæterisque principatum episcopis, qui beato Petro obediens Christianam religionem constanter defendunt, salutem et apostolicam benedictionem.

Congratulamur dilectioni vestræ, fratres charissimi, quoniam digni inventi estis, qui pro Christiana religione integra virtute fortique constantia inimicitias, odium et contumelias patiamini : ac optamus ut de reliquo immobili robore perseveretis, non modo vos ab illicita et nefaria excommunicatorum participatione abstinentes, sed et cæteros sacerdotes ab eorum communione interdiciendo. Si qui vero fuerint qui contra interdictum vestrum et nostrum contumaciter missas et officia illis divina celebrare subinde præsumpserint, pro certo habeant tales, annuente Deo, sacris se ministeriis, quæ indigne usurpare non metuent, in perpetuum abdicandos et sine spe recuperationis amovendos. De cætero si quis vestrum impiorum pressuram ferre non valens cupit secedere, nobis non displicet. Hujusmodi ergo vel in potestatem ducis gloriosi vel fratris ejus poterit ire, aut si ad nos venire maluerit, nos charitate qua debemus eum libenter suscipiemus. Qui vero aliis exemplum factus fortiter inter impios perseveraverit, ille procul dubio virtutis coronam gloriæque triumphum merito majorem, Domino largiente, percipiet.

EPISTOLA XXVI.

AD ARCHIEPISCOPUM NEAPOLITANUM.

(Anno 1081.)

Præcipit ut magistro militum sub excommunicationis pœna interdicit, ne ulterius Jordani perjuro et excommunicato auxilium ferat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, L.... Neapolitano archiepiscopo salutem et apostolicam benedictionem.

Non ignorat prudentia tua nobis imminere, ut omnibus et ubique salutaria consilia provideamus, et monita vel interdicta, prout res postulare videtur, cunctis exhibere debeamus. Præterea non latere te volumus, ex quo charissimus noster Salernitanus princeps noviter rediit, nos et nobilissimum magistrum militum, et majores atque minores vestræ urbis quodammodo specialiter cœpisse diligere. Unde modo valde magis dolemus, quia eos auxilium dare hominibus pravis et ab Ecclesia atque Deo separatis audivimus. Nam relatum est nobis, quod Jordani, qui scienter perjurus beato Petro et nobis et ob hoc anathematis nodis ligatus est, adiutorium faciant. Quæ res illos procul dubio et a gratia beati Petri alienos et dilectione nostra indignos efficit : et, nisi resipiscentes desinant, æternis pœnis obnoxios reddet. Proinde fraternitati tuæ præcipimus ut præfatum magistrum militum omnesque tibi commissos admoneas, et pontificalis censuræ disciplina prohibeas, et interdicas ut tam a præfato Jordano quam a cæteris illius complicibus sese abstineant, illique nullum prorsus auxilium tribuant, donec beato Petro satisfecerit quem perjuro abnegavit. Si quis ergo nec consiliis tuis, nec præceptis nostris, nec auctoritati beati Petri obtemperans, in fidelitate vel adiutorio illius mortuus fuerit, pro illo certum est non esse orandum : et nos etiam jubemus ut nec sepulturæ Christiano more commendetur. Timendum quoque est ne, si ab illo animum non revocaverint, divinæ ultionis iram ipse locus vester experiatur.

EPISTOLA XXVII.

AD HERIMANNUM CARDINALEM.

(Anno 1081.)

Hortatur patienter se pro Christi nomine gerat, et justitiam defendat. De electo Corsicano vult sibi, antequam consecratur, testimonium suum mittat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, HERIMANNO dilecto in Christo fratri sacræ Romanæ Ecclesiæ cardinali, salutem et apostolicam benedictionem.

Gratias omnipotenti Deo bonorum omnium largitori referimus, qui te illorum consortio adnumerare dignatus est, de quibus scriptum est : *Quoniam digni habiti sunt pro nomine Jesu contumeliam pati (Act. v).* Hoc est, dilectissime frater, quod sepæ legeras : *Vasa figuli probat fornax (Eccli. xxvii)*; et illud : *Innocentiam Abel habere non potest, quem malitia Cain non exerceat.* Hæc denique et alia hujusmodi nunc in manibus geri patenter intelligit prudentia tua : perpendit etiam quod ab ea exigitur,

A nec ignorat quid sibi pro talibus in fine de Quapropter, ut solertiæ tuæ breviter loqui si dixisse, admonemus, id quod memoriæ tuæ adesse putamus, videlicet ut Veritatis sententiæ quasi signaculum sub cor tuum ponas : *In pace vestra possidebitis animas vestras (Luc. xxi).* enim justitiæ consolidatio, fidei stabilimentum, securitas, charitatis indissolubile vinculum, summatio nempe virtutum. De cætero quod Corsicanus electus ad consecrandum nuper a fraternitatis tuæ testimonio, quæ rem illius (ut tramur) clarius novit, super eo indigemus enim nobis electio illius incognita sit et oportet profecto non ei temere manum imponi. Proinde, frater, ut de eo quid faciendum valeamus, volumus et jubemus quatenus vestrum iudicium super ipso nobis destinare procuremus memor memoris. Ora pro nobis.

EPISTOLA XXVIII.

AD UNIVERSOS FIDELES.

(Anno 1081.)

Ait se generalem synodum in loco tuto velle convocare, ut tantorum malorum auctorem, ac pacis inter pontificatum et regnum perturbatorem ex occultis antris extrahat, pacemque ipsam met. Paratum se offert sedis apostolicæ etiam defendere. Rodulphum regem absque præcepto electum ejusque electores qui illum narunt, nisi hoc factum recte defendant, a dignitatibus suis quam Rodulphum a deponere minatur.

C GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, clericis et laicis qui non tenentur excommunicati salutem et apostolicam benedictionem.

Notum facimus vobis, charissimi fratres nos admodum desiderare et apostolica auctoritate velle sancire ut generalis synodus congregata in loco tuto et securo, sicque opportuno ut a possint undique terrarum clericalis ordinis homines amici vel inimici sine timore conveniri possint, ponimus enim tractare, et diligenti excussione in faciem orbis ex occultis tergiversationibus antris extrahere quicumque ille est auctor tantorum malorum, quæ jampridem in Christianam religionem grassantur et sæviunt, causa et existit. Cujus etiam impietas et inaudita temeritas hactenus obstitit et proturbavit ne inter pontificatum et regnum divina pax et recta concordia quam pacem, opitulante Domino, sicut Christiana devotio cupit et postulat, in eodem concilio rare et confirmare optamus. In qua synodo pro Deo auctore, ad honorem beati Petri, sancti et sanctorum Patrum decreta parati erimus quod factum est facere, et iniquorum nequitiam revocare de his quæ apostolicæ sedi objiciuntur, et undam fratrum submurmurant, ipsius innocentiæ evidentem ostendere, ita tamen ut ante omnia sanctæ Romanæ Ecclesiæ, quibus exspoliata scitur, si dignum est, restituantur. Verum admodum vestræ dilectioni notificare non demur, Deo teste, Rodulphum, qui rex ab ult

ordinatus est, non nostro præcepto sive congruum tunc suscepisse; insuper etiam nos in decernentes firmavisse, nisi archiepiscopi scopi, qui illum ordinaverant, hoc factum recte defendere potuissent, tam ipsos a dignitate suis quam et præfatum Rodulphum a regno. Enimvero interim quis hanc nostram dignitatem interturbaverit, et multi vestrum sciunt, hanc scientiam nequaquam fugere potest. Si Henricus rex dictus et pars ejus obedientiam promiserat nobis, imo beato Petro, servasset, noster dico, Deo juvante, non tot mala, videlicet homicidia, perjuria, sacrilegia, Simoniacæ hæresis ac prodiones evenissent. Vos itaque quos aut tantæ calamitates movent, aut divini respectus ad Deo dignam pacem et concordiam nitimini et summopere laborate, ut qualem supra memoravimus, fieri possit. Quis sanctæ Ecclesiæ caput, totumque corpus, impiorum procellosis fraudibus et machinis fluctuat nimirum et titubat, communi omnium consensus et robore quiescat de cælestabiliter consolidetur.

EPISTOLA XXIX.

AD ABBATEM MASSILIENSEM.

(Anno 1081.)

Ut ut moneat quosdam, qui canoniam Sancti Sacerdotii apostolicæ sedis patrocinio commissam tabant, desistere, et quæ contra illam egerant dare. Nisi pareant, vult eorum audaciam escat, et dictæ canonice curam habeat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, Romanus, sic in *Mutin.*) sacræ Romanæ Ecclesiæ, et abbati Massiliensi, salutem et apostolicam benedictionem.

Ignorat prudentia tua canoniam Sancti Sacerdotii, sitam juxta Tolosanam urbem, apostolicæ sedis commissam. Cui licet ex generali omnium ecclesiarum cura conveniat nos tuitionis auxilium ferre, tamen specialiter oportet nos eo magis nostræ protectionis munimen impendere. Quod ipsius constat ejus vel injurias vel negotia ad apostolicam sedem, cujus juris est, attinere. Præfata ecclesia, quamquam noviter, decenter tamen vitam instituit, atque hactenus, sicut scriptura novit, ex tunc regulariter vixisse digno. Verum quoniam antiqui hostis mos est eo dolere invidiæque facibus uti quo amplius christianam religionem crescere, et de bono obovictibus lucra, vel potius rapinas suas, dicto contra memoratum locum jam cœpit sæculæ exagitatio, et, quod magis mirandum ac turpe est, ecclesiasticorum odia suboriri. Unde inimici querimoniam ad nos direxerunt super canoniam Sancti Stephani, quorum suggestionem per nos fugitivum clericum sibi privilegium, quod ab eis abstraximus, subreptum est, quique cœmeteterium quod ante regularem ordinationem suam locus iste per longa temporum curricula tenuit, subferre, atque ecclesias ad eum pertinentes

A in potestatem suam illicitis conditionibus redigere conantur. Conqueruntur et super monachis Mojacensibus, qui quamdam ecclesiam, unde interpositis sacrosanctis Evangeliiis secundum judicium legati nostri A..... Ellorensis [Amati Olorensis] episcopi, collaudantibus aliis episcopis qui aderant, lis inter eos determinata fuerat, iterata deterius injuria per vim comitis W..... datis, ut fertur, muneribus occupatam, detinere nituntur. Quapropter experientia tua præcipimus ut prælibatos tam clericos quam et monachos, atque ipsum comitem litteris et quibus modis vales commonere procures, quatenus ea quæ contra sæpe dictam ecclesiam inique vel odiose gessisse noscuntur, Deo et justitiæ satisfaciunt, sicut oportet; emendent; ac de cætero debitam apostolicis privilegiis reverentiam exhibentes, iram Dei provocare et maledictionem supra se temerariis ausibus inducere caveant. Episcopum quoque diocesis ipsius admoneas, ut eandem canoniam tam ipse non inquietet quam et alios quos prohibere valet inquietare non sinat. De monachis tamen, quoniam Cluniacensi abbatiæ pertinent, ipsi venerabili abbati in primis notificandum censemus ut ipse insolentiam subditorum suorum compescat et justitiæ acquiescere, si forte noluerit, compellat. Ad ultimum vero, si qui illorum monitis tuis, imo beati Petri obtemperare contempserint, quamcunque in eorum audaciam sententiam protuleris, scias auctoritate nostra firmandam. Volumus siquidem et jubemus ut circa prænominatam canoniam studium sollicitudinis tuæ invigilet, et negotiis ac necessitatibus ejus facilem te pronumque exhibeas, quatenus Romanæ libertatis securitate fulta, sicut cæteræ Ecclesiæ apostolicæ sedis adhærentes, in sanctæ conversationis obtentu et religionis amore, favente Domino, magis magisque proficere valeat.

EPISTOLA XXX.

AD MILITES TERVANNENSES.

(Anno 1081.)

Increpans eorum scelus qui, januis ecclesiæ effractis, sacra vasa, ornamenta, cruces, et alia deprædati, episcopo ante altare oranti linguam, et dextræ articulos detruncarint. Monet ut coram legatis satisfacturi se sistant, et, nisi satisfecerint, eos excommunicandos esse affirmat.

D GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, militibus Tervannensibus [Tarvanensibus] O..... et E.....

Intolerabilis audaciæ horribilisque facinoris super vos ad nos relatio venit, quod quanto nostris sæculis inusitatum, nec a tempore paganorum persecutorum præsumptum esse vel legitur vel auditur, tanto ad justitiam de se exsequendam apostolicæ mansuetudinis zelum movet et incitat. Denique conquestus est nobis Lambertus dictus Tervannensis episcopus, quod post tot tantaque sacrilegia, quibus eandem ecclesiam deprædati fuistis, januas ejus infringentes, serica, argentea aureaque diversi generis, et innumera ornamenta diripientes, ac sacris crucibus comminutis, tam ipsas quam et duas capel-

las et reliquias auferentes, abstrahentes, eundem episcopum ab altari, ubi prostratus orabat, linguam ei dextræque articulos ad acervum tantorum scele- rum detruncastis. Qua in re nullam excusationem tentetis obtendere, quasi de ipsius vita reproba, vel ordinatione injusta, seu depositione irrogata; sicut enim supra notavimus, nemo adhuc tale aliquid præsumpsisse dignoscitur, nisi forte qui Deum non timens, et Christianam reverentiam abiciens, pro nihilo duxit manum in sacros ordines mittere. Qua- propter monemus, et ex parte beati Petri præcipi- mus, ut tantam nequitiam vestram recognoscentes, aut ante legatos nostros Lugdunensem archiepisco- pum et abbatem Cluniacensem satisfactori veniatis, aut secundum consilium vel mandatum ipsorum sa- tisfacere Deo et sanctæ Ecclesiæ nullatenus detre- ctetis. Volumus siquidem et æquum esse decerni- mus ut quod nequiter commisistis humiliter emen- detis. Quod si diabolico spiritu indurati nostrisque præceptis salutaribus inobedientes, nec pœnitentiam dignam agere volueritis, procul dubio sciatis vos esse excommunicandos, et quodcumque in vos judi- cium legatus noster dictaverit, auctoritate nostra firmandum.

Præmonitio in sequentem epistolam.

Post epistolam 30 lib. IX Registri codex Mutinen- sis hanc recitat epistolam, quæ in editis non com- paret ex quo hic subjungendam censeo

B. comes Arelatensis ad Gregorium VII papam. — De Bernardo abbate Sanctorum P. et R. Montis Majoris expulso, et Guillelmo in ejus loco subro- gato quem comes pontifici commendat, qui legitime creatus fuerat.

Summo pontifici et universali papæ GREGORIO VII
B. comes Arelatensis, prosperam in omnibus, et æternæ perfrui beatitudinis munere cum cœli ci- vibus.

Sublimissime domine et princeps totius orbis terræ, si bene vales, congratulor valde. Si au- tem, quod absit, aliter, conturbor vehementis- sime. Ego enim sum vestri servus, et de injustitia quam hactenus passi estis ab iniquo iudice ita sum afflictus quasi corpore et mente flagellis maxi- mis verberatus. De cætero, Pater sanctissime, mando tibi qualiter Bernardus abbas Sancti P. et R. Montis Majoris, abbatia expulsus sit juste, et qualiter iste suscepit quem tibi mitto, Guillelmus nomine. Ille namque tanti erat flagitii et tantæ impu- dicitæ quod pudet me aliquid dignum honesto viro dicere. Sed unum ex pluribus nequeo tacere. Sodo- mitica quippe libido ultra modum in eum regnabat, et deinde ab ullo viventi corripiri non poterat. Ego quoque et monachi supradicti loci detestabilem hu- jusmodi rem agnoscentes, nequivimus diu pati, sed, consilio invicem habito, audivimus archi- præselem Lugdunensem qui ei benedictionem tri- buerat abbatis, et ejus consilio atque iudicio abba-

tiam quam ab archiepiscopo Arelatensi, a te ana- themate percusso, Simoniace acceperat, amisit; et hic qui nunc præest paulo ante memorati pontificis decreto regulariter subrogatus, atque benedictionem ab eodem suscepit. Nunc ego supplex imploro tui clementiam, ut propria manu abbatiam a te susci- piat et privilegia, olim loco illi qui est ditionis tuæ a Patribus indulta, corroboret manu propria, et no- vum sibi privilegium tui ex parte attribuas. Noscis enim quemadmodum dereliquerim, Dei et S. Petri, et Romanæ Ecclesiæ ac tui pro amore omnes epi- scopatus et abbatias et nolo ut hæc, quæ semper remansit libera cuilibet viventi, nisi sancto Petro, et Romanæ Ecclesiæ et tibi subiaceat (413*).

EPISTOLA XXXI.

(Anno 1081.)

Cum clerici Augustodunenses de quodam monasterio cum monachis Floriacensibus contenderent, et, pri- vilegium contra æquitatem a pontifice subreptum diceretur, vult ut, si ita est, eo cassato, senten- tiam secundum justitiam proferat. Ipsi, adversus se verba jactanti quod episcopum Carnotensem ab- solvisset, ostendit id a se cum ratione factum.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, di- lectissimo fratri et coepiscopo H.... [HUGONI] salu- tem et apostolicam benedictionem.

Clerici quidam Augustodunenses his diebus ad nos venerunt adversus Floriacenses monachos, super quodam monasterio, Sancti videlicet Sym- phoriani, causam habentes. Quam a te ante venti- latam et definitam nos retractasse dicebant, tuæque fraternitati aliter quam eis videretur et ratio postu- lasset scripsisse. Quod a nobis factum nequaquam recolimus, nec in registro nostro hujus causæ li- teras reperire potuimus. Noverit itaque prudentia tua quia multa tanquam a nobis deferuntur et scripta et dicta nobis nescientibus. Multa etiam subrip- possunt nimis ad singula intentis, utpote divisi- ad plurima, et intentis ad maxima, quibus vehe- menter arctamur. Unde in hac causa, quod pro- fecto minime recordamur, si quid forte subreptum fuit, optato magis amamus corrigere quam ab æqui- tate et rationis tramite deviare, vel aliis corrigenda re- linquere. Ad quem ergo justæ decisionis terminum negotii hujus quæstio fraternitatis tuæ considerata actione pervenit, imo, si minus adhuc satisfactum es- pervenire poterit, non solum non mutamus, verum auctore Deo annuimus et laudamus: quippe cum magis rationi consentaneum videatur ut clerici, s- canonicè vivere volunt, et in eo persistere quod vo- verunt, suo quod antiquitus possedere non debeant carere monasterio, quod et ipsi interventu pecuniæ obtinuisse monachi infamantur. Super hoc ergo in- dubitanter cognoscas, quia perperam acta sive sub- repta damnamus, juste acta et diffinita firmamus et a te firmanda et statuenda mandamus. De Car- notensi autem episcopo unde fraternitas tua sub- murmurare videtur nosti quod dilectionis tuæ in-

(413) In registro Mutinensi superior epistola signatur numero XXXI, quæ hic sequitur in eodem registro est XXXII, et sic deinceps.

tuitu longo eum tempore una cum Parisiensi Romæ tenuimus, aut ut ipse venires, aut ad comprobanda objecta in eum capitula legatos et testes idoneos delegares. Quod cum minime feceris, justitiæ necessitate eoacti, de ejus restitutione sanctæ Romanæ Ecclesiæ judicio acquievimus. Cui si superna pietas aliquando respirare concesserit, liquido tua beatitudo intelligere poterit, eam multo irreprehensibilius hoc egisse, quam te matris tuæ judiciale m censuram manum reprehensionis extendisse. Decuerat quidem vos, et dignius videretur hac potius tempestate, et has inter quas patitur angustias, Dei utique emulatione et conscientia bona, tanquam filios suos consolationum sibi dulcia ministrare, quam talia mandando, et talibus eam nœniis implicando, dolorem super dolorem apponere, multiplicare pondera, non communicare ponderibus. Vale.

EPISTOLA XXXII.

AD ARCHIEPISCOPUM LUGDUNENSEM.

(Anno 1081.)

Significat se, antequam ejus litteras accepisset, Tervannensem episcopum absolvisse, accepto juramento quod judicio sedis apostolicæ vel legati acquiesceret; quare jubet ut coacto concilio, et adjuncto sibi Cluniacensi abbate, si depositio ejus justa probabitur, sententiam confirmet; sin minus, eum in integrum restituat, et eos qui male illum tractaverunt, nisi satisfaciant, excommunicet.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, venerabili H... [HUGONI] Lugdunensi archiepiscopo, salutem et apostolicam benedictionem.

Quoniam causa Lamberti dicti Tervannensis episcopi partim nota, partim incognita est, presentim cum Robertus comes Flandrensis longe alia verba in litteris suis nobis direxerit quam prius Ingelrannus presentialiter retulisset, eam fraternitati vestræ plenius eventilandam destinamus. Negat siquidem præfatus episcopus sibi notum esse quod eum synodalis per te sententia damnaverit, vel excommunicaverit, seu ad synodum ullam vocaverit. Unde nos ante agnitum litterarum tuarum tenorem, compassi multis laboribus ipsius, eum absolvimus; accepto tamen ab eo prius juramento, quod super episcopatu Tervannensis sedis apostolicæ vel legatorum nostrorum judicium non exhibit. Itaque quia res grandis est, et diligentioris eget inquisitionis, præcipimus ut episcoporum et abbatum aliorumque religiosorum virorum concilium congreges. Et quoniam memorato episcopo, propter regem Francorum qui a te dissidet, suspectus es, associato tibi venerabili abbate Cluniacensi idem negotium uberius ac solertius tractes. Qua de re nos ita jam nunc censemus, si depositionis illius certissime causa juxta comprobatur, et peremptoria in eum sententia data cognoscitur, ipse ab episcopatu cessans sanctæ Ecclesiæ judicium ferat. Sin autem se vel injuste depositum fuisse, vel synodalem vocationem nescivisse defendere potuerit, integre suis et rebus et dignitati restituatur: sicque deinceps canonicè, si qua fuerint objecta sibi, respondeat. Quocunque tamen

A dignitatis ejus sententia cesserit, hoc omnino jubemus, ut de illis qui eum tam male tractaverunt, quod justitia postulat sibi per vestram instantiam fiat, id est, si satisfacere contempserint, excommunicationis in eos eorumque perfidiæ fautores gladius exeratur. Istud vero in hoc negotio maxime servare vos volumus, tum pro labore quem memoratus episcopus ad apostolicam sedem subivit, cum etiam pro amore nobilissimi comitis Roberti, qui nobis super eo petitorias litteras misit, ut cum misericordia tractetur, et, quantum salva justitia potest, canonum rigor compassionis respectu temperetur. Denique ita se fraternitatis vestræ sagacitas habeat, ut nec in dextram nec in lævam declinet, sed ex utroque unum faciens unum temperamentum medium salubriter teneat.

EPISTOLA XXXIII.

AD ROBERTUM COMITEM FLANDRIÆ.

(Anno 1081.)

Ignoscit ejus verbis quæ adversus apostolicam sedem jactaverat: deinde repetit ea quæ in præcedenti epistola dixerat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, ROBERTO glorioso comiti Flandrensi, salutem et apostolicam benedictionem.

Locuta est prudentia tua in litteris suis apostolicæ sedi quædam sicut non decuit: quæ nos sane cupientes in sancta Ecclesia te conservare, supportamus adhuc, et libenter ignoscimus de misericordia divina sperantes quod et eorum qui tibi talia persuaserunt imperitiam, et sacræ Romanæ Ecclesiæ auctoritatem et discretionem, quandoque presentaneis affatibus ostendemus. Proinde super causa Lamberti dicti Tervannensis episcopi licet multo aliter se verba Tervannensium clericorum quam litteræ tuæ nobilitatis habuerint; tamen quia non dubium est posse interdum subrepi, eam secundum votum tuum retractationi delegamus. Quod quidem, ut quantum decenter possumus, tuo desiderio annueremus, sic peragendum providimus. Quoniam Lugdunensis archiepiscopus (quamvis de eo satis confidam) vobis suspectus est, ne suspicio prorsus ordinem rerum utiliter gerendarum impediatur, gravem et illustrem virum Cluniacensem abbatem sibi associare censuimus. Itaque præcipimus ut congregato concilio causam ipsius episcopi diligentius eventilare procurent; et si quidem juste depositus fuisse comprobatus fuerit, acquiescens, saniori consilio cesset; sin autem vel omnino injuste, vel præpropere addictus esse patuerit, rebus et honore suo recepto instauretur, ac deinde canonicæ, si qua sibi fuerint objecta, respondeat. Quocunque tamen modo synodalis erga dignitatem ipsius sententia provenerit, jussimus ut illi qui diabolico furore succensi rem tam gravem et nefariam in ejus personam patnaverunt quamprimum commoneantur ut satisfaciant. Si vero ad cumulum iniquitatum suarum renuerint, mandamus, tam in eos quam et in

fautores, contumaciam ipsorum anathematis gladio animadverti. Quod cum fuerit ea cura qua decet impletum, tunc deinde oportebit excellentiam tuam Ecclesiam adjuvare, et ipsius injuriam, sicut decet Christianum principem, defendere. Sicut autem volumus industriam tuam in hoc negotio justitiæ amorem habere, ita quoque et in causa cæterorum clericorum et laicorum, qui membra sunt ejusdem Ecclesiæ, te æquitatem servare monemus, et rogamus ut rebus eorum redditis, deinceps, si quid de eis statuendum est, secundum justitiam diffiniatur.

EPISTOLA XXXIV.

AD FLANDRENSES.

(Anno 1081.)

Cum Flandrensis comes, et excommunicato et deposito Tervannensi dicto episcopo favens, una cum eo in ecclesiam Tervannensem effracto ostio irruiisset, ex qua Tervannensis cuncta deprædatus, clericos alios vulneraverat, alios semivivos ejecerat, et alios sibi communicare nolentes a comite rebus suis privatos e ditione sua expelli fecerat, præcipit ut illum adeuntes arguant moneantque ut resipiscat. Tervannensem a se repellat et clericos ejectos restituat. Quod nisi paruerit, eum, et quicumque illi adhæserit, excommunicatum declarat.

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei G.... Cameracensi episcopo R... [RABTOD] Noviomensi, R... [ROBICONI] Ambianensi, et omnibus Ecclesiarum rectoribus atque principibus in Flandria sub Roberto comite nobilissimo militantibus, salutem et apostolicam benedictionem, si obedierint.

Noverit charitas omnium vestrum, fratres et filii charissimi, quoniam, licet peccatores et ad tantum onus portandum impares simus, tamen cura et sollicitudo omnium Ecclesiarum parvitati nostræ a Deo commissa est. Dominus enim Jesus Christus beatum Petrum constituit principem apostolorum, dans ei claves regni cælorum, et potestatem ligandi et solvendi in cælo et in terra; super quem etiam Ecclesiam suam ædificavit (*Matth. XVI*), commendans ei oves suas pascendas (*Joan. XVII*), ex quo tempore principatus ille et potestas per beatum Petrum successit omnibus suam cathedram suscipientibus, vel usque in finem mundi suscepturis divino privilegio et jure hæreditario. Ex cujus sedis successionem imminet nobis inevitabili necessitate ut omnibus oppressis debeamus opem ferre, et contra inimicos Dei pro defendenda justitia, quousque convertantur, Spiritus sancti gladio, quod est verbum Dei (*Ephes. VI*), etiam usque ad mortem, si oportuerit, pugnare. Unde volumus omnes vos scire A... archidiaconem Tervannensem, et M... abbatem, et L... diaconem, et per eos multos clericorum illius Ecclesiæ, nobis lacrymabilem querimoniam fecisse super comite Roberto, quem antehac pro fama quam sæpe de eo audivimus, sicut filium nostrum charissimum et dileximus, et (si monita salutis suæ non spreverit) diligere volumus, dicendo quod eos omnibus bonis suis nudatos de terra sua ejecerat pro eo quod præceptis apostolicis obediendo noluerunt cuidam Lamberto pseudoepiscopo a nobis et a legatis nostris H...

[Hugone] Lugdunensi archiepiscopo et A... [episcopo in Meldensi concilio excommunicat] pro aliis nefariis, tum pro eo quod quinque ad Romanam synodum ire, et de malitia ejus moniam volentes facere, captione pessima affligit quod de Ecclesia sua canonicam disciplinam sine licentia fugitivus evasit. In qua excommunicatione, hæretica pravitate se fecit ab episcopis suo suspensis consecrari, imo potius exsecrationem, presbyterum, episcopum. Deinde haec et armata manu, comite Roberto cum exercitu eunte, ad ipsam civitatem pergens, portus ecclesiæ, quas ei clerus et populus obcluserat, curi et ascia et aliis violentiis incidit atque dirigit. Crucem quoque et imaginem Salvatoris, li-
B contradictorium ante ipsas portas clausas dextera sibi quasi porrigentis et velut ore ingressum ecclesiæ sibi contradicentis, ita dirigit a portis abstraxit ut dexteram manum (quam antea legimus aut audivimus factum) inserit, sicque cum lanceis et gladiis evaginatis latro irrumpens, alios clericorum vulneravi semivivos fugavit, omniumque sibi communitolentium domos diripuit atque distraxit. vero comitem in tantum seduxit ut omnes sibi obedire nolentes omnibus bonis privatos terra sua ejecerat, et duas epistolas nostras turpe spreverit, ut portitoribus earum contumelia verba et tanto principi multum indigna protulerit.

Quæ omnia quantum apostolicæ sedis reverentia sint intolerabilia et Christianæ religioni commoda si Deum timetis, eique hominem non præponitis intelligit industria vestra. Pro quibus omnibus facto comiti exhortatorias et deprecatorias nunc scripsimus litteras, ut Antichristi membrum non sustentaret neque foveret, sed magis de oppressa citius propelleret, et clericis pro exsulatis omnia sibi ablata in integrum restitueret et omnia hæc mala corrigendo dignos poenitentia fructus faceret infra terminum quadraginta post litteras nostras sibi ostensas, sive notissimum Sin autem (quod absit, et quod Deus procul avertat!) nollet, secundum Apostolum, qui *promptu habentes ulcisci omnem inobedientiam* (*Cor. X*); et alibi: *Si quis non obedierit verbo per epistolam hunc notate et non commiscum illo, ut confundatur* (*II Thess. IX*); loco: *Auferte malum ex vobismetipsis* (*II Cor. VI*) *quia modicum fermentum totam massam corrumpit* (*Gal. V*). Si nollet, inquam, obedire, segregatus foret a corpore et a communione sanctæ Ecclesiæ, auctoritate Dei, et iudicio Spiritus, quem quodammodo blasphematur, in ejus contra eum scienter sustentando, qui totus communicatus charismata virtutum, et doctoriarum ejus quotidie adhuc profanare non donec satisfaciendo poeniteat. Omnipotentibus cordibus omnium vestrum et cordi illius inquit quanto dolore cordis hæc dico, quoniam

Deum diligentes diligo, et illum quadam speciali dilectione, sicut jam præfatus sum, dilexi, quia bona multoties de eo audiui; sed dissimulare hæc neque sine animæ meæ magno periculo propter illud prophetæ: *Si non annuntiaveris iniquo iniquitatem ejus, sanguinem ejus de manu tua requiram* (Ezech. III), et illud Apostoli: *Non solum qui faciunt, sed et qui consentiunt, digni sunt morte* (Rom. 1); et beatus Gregorius ait: « Mala quæ ad nos pervenerunt dissimulare non audemus, quia qui emendare potest et negligit, delicti participem procul dubio se constituit, » et alibi: « Quisquis contra neophytos et Simoniacos pro officii sui consideratione vehementer non arserit, cum eo non dubitet se habere portionem, a quo hoc piaculare flagitium sumpsit exordium. » Unde, dilectissimi fratres et filii, vos omnes rogamus, et per veram obedientiam ex parte beati Petri apostolorum principis præcipimus ut eum persuasibiliter et honorifice, sicut decet talem et tam nobilem virum, Deum tamen sibi semper præponentes, unusquisque vestrum opportuno tempore adeatis, rogetis et increpetis, ne se ipsum et totum populum illum perdat, apostatam illum defendendo: sed quantocius a perditione eripiat longius a se expellendo. Vos quoque fratres G....., et Ra..... et Ro..... separatim et præ cæteris rogo et præcipio ut vos tres simul, vel semotim, cum litteris nostris, et litterarum portitoribus, præfatum principem adeatis, et litteras ei legatis, et constanter arguatis quia tantopere defendit illum, qui quando Dominum pro se et populo exorat, magis illum offendit, et ad iracundiam provocat. An non de talibus dicit Isaias: *Ne offeratis ultra sacrificium frustra: incensum abominatio est mihi, et cum extenderitis manus vestras ad me, avertam oculos meos a vobis, et cum multiplicaveritis orationes, non exaudiam* (Isa. 1); et Malachias: *Et nunc ad vos mandatum hoc, o sacerdotes, ait Dominus: Si nolueritis audire, et ponere super cor, ut detis gloriam nomini meo, maledicam benedictionibus vestris. Vos enim recessistis a me, et scandalizastis plurimos in lege, offerentes super altare meum panem pollutum* (Malach. II); et beatus Gregorius: « Maxima metuenda est in illis locis fore calamitas, ubi tales intercessores ad locum regiminis adducuntur, qui Dei iracundiam magis in se concitant, quam per semetipsos placare debuerant. Cuncti liquido novimus, quia cum is qui Deo displicet ad intercedendum pro populo mittitur, citius irati animus ad deteriora provocatur. » Et alio loco: « Malis subesse pastoribus, quid est aliud nisi ut plebs populanda prædonibus permaneat, et inde sumat interitum, unde protectionis debuit habere subsidium? Sacerdotes enim mali causa sunt ruinæ populi. » Item alibi: « Qui improbe ad inanem gloriam locum festinat sanctitatis arripere, eo ipso quo honorem quærit, indignus est. Sicut enim is qui invitatus renuit, quæsitus refugit, sacris est altaribus admoventus, sic qui ultro ambit, vel importunum se in-

gerit, procul dubio est repellendus. Nam qui sic nititur ad altiora conscendere, quid agit nisi ut crescendo decrescat, et ascendendo exterius, interius ad profunda descendat? » (S. GREG., *hom.* 39, *in Lucam*, et *epist.* lib. IX, *epist.* 64) et paulo post: « Templum Dominus et salvator noster ingressus, cœpit ejicere omnes vendentes et ementes in illo, et cathedras vendentium columbas evertit. Qui sunt isti vendentes et ementes, quorum cathedræ eversæ sunt, nisi qui vendunt et emunt sacerdotium et Spiritum sanctum, quorum sacerdotium ante oculos Dei cecidisse cathedrarum eversione patenter signatum est? Et cum liqueat hanc hæresim ante omnes alias radice pestifera in Ecclesia surrepsisse, atque in ipso portu apostolicæ maledictionis telo esse damnatam, cur non cavetur, cur non perpenditur quia benedictio illi in maledictionem convertitur qui ad hoc ut fiat hæreticus promovetur? » Hæc omnia et horum similia sibi, quia virum litteratum eum audivimus, dicite: considerantes diligenter et cum timore quia inobedientes, Samuele propheta testante (*II Reg.* XV), scelus incurrunt idololatriæ: sine qua videlicet obedientia, sicut beatus Gregorius in ultimo *Moralium* libro declarat, infidelis quisque convincitur, etiamsi fidelis esse videatur. Plurima sibi in epistolis, sicut et modo vobis dixi, quia et plurimum eum dilexi; nisi enim eum multum dilexissem non tam multa sibi vel de eo dixissem, quia non est consuetudinis nostræ alicui tam prolixam epistolam facere, nisi res magna sit valde. Quod ideo feci, quia desideramus eum ad gremium universalis matris sanctæ Romanæ Ecclesiæ reducere, et sub alis beati Petri, sicut charissimum filium nostrum fovere. Quod si litteras apostolicæ sedis infra præscriptum terminum, aliqua fraude aut superbia suscipere vel audire contempserit, non solum sibi non proderit, sed etiam pro majoris inobedientiæ culpa divino judicio anathematis vinculis alligatum arctius indubitanter sciatis, et non solum eum, sed et omnes quicumque ei postea scienter in ecclesiasticis officiis communicaverint, vel in militia sæculari servierint. Quapropter rogo vos iterum, et ex parte Dei et B. Petri apostolorum principis præcipio ut vobis ab eo caveatis, et nullum divinum officium intra vestras provincias agatur, ubi vel ipse vel aliquis scienter sibi communicantium adfuerit: quousque per Dei pietatem satisfecerit. Rursum quoque monemus, quod prudentiæ vestræ vigilanter observandum esse cognoscimus, ne aliqua dissimulatione præceptis apostolicis obtemperare negligatis, sed sollicitè considerantes, ac jugi memoria beati Gregorii verba super inobedientia in Samuelis sermonibus habita retinentes, procuretis quatenus, obediendo sicut oportet, videamini cum salutem vestræ prospicere tum illius etiam consulendo providere.

Observatio in sequentes epistolas.

Tres sequentes epistolas addendas hic censui, quod pertinere illas cognovi ad res episcopi Lan-

berti Tervanensis, de quibus superiores epistolæ in Regesto contentæ agunt. Deduxi vero illas ex t. X Galliæ Christianæ, pag. 393, in Append.

I.

ADB. FLANDRENSIUM COMITEM DE LAMBERTO MORINENSIS SEDIS INVASORE.

(ANNO 1081.)

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, R. glorioso Flandrensi comiti salutem et apostolicam benedictionem.

Notum tibi esse non dubitamus quantum nos hactenus nobilitatem tuam dilexerimus, cui industriam inter cæteros Franciæ principes satis honesta fama commendabat. Unde, quia bonis studiis tuis congratulamur, cum contraria de te referuntur multum profecto dolemus. Audivimus nuper te cuidam clerico sacrilego Lamberto, qui publice Tarvanensem episcopatum mercatus est, contra voluntatem clericorum illi Ecclesiæ imposito, imo ab eis omnino jampridem repudiato assensisse, eique adiutorium et potestatem Ecclesiam invadendi præstitisse, de qualibus ipsa Veritas dicit: *Qui non intrat per ostium in ovile ovium sed ascendit aliunde, ille fur est et latro* (Joan. x, 1). Et beatus papa Leo: *Non habeatur inter episcopos qui non fuerit a clero electus et a populo expetitus*. Oportet ergo prudentiam tuam divinæ majestatis omnipotentiam et districtiorem præ oculis incessanter habere, nulliusque mortalium gratiam vel timorem illi præferre, cui et vitam et salutem et honorem tuum non ambigis te debere. Ergo quia te audivimus, admonitu fidelitatis quam regi Philippo feceras, ad id periculose esse inductum, ex parte omnipotentis Dei præcipimus ut, si prædictus Lambertus tam nefariis modis ad episcopatum prorupit, nullatenus ei sacerdotalem obedientiam vel reverentiam exhibeas, sed a male mercata et invasa sede alienum et extorrem facere præfatis clericis adminiculando procures. Non enim te decet aestimare illa te adjuratione ad tam gravissimum scelus adstringi, quia perniciosius est illum per quem juratur quam cui juratur, et Deum quam hominem offendere, simul ipse satis perpendis quia plus debetur animæ quam corpori. Et tunc profecto fidelitas perspicue magis servatur jubenti, quando salus animæ ejus corporeis commodis et iniquis prælata jussis magis attenditur. Fuge ergo, ut non pro homine supplicium, sed pro Dei timore expectare debeas præmium, ac sic prædictis clericis, qui promotioni illius libere ex parte Dei contradixerunt, opitulari eosque defendere procures, ut quanto te gratia divina altius sublimavit, tanto magis et bonis fiduciam et pravis terrorem præbeas, cæterisque principibus te imitabilem reddas. Plumbeo sigillo idcirco signari litteras istas nolimus, ne, si forte caperentur ab impiis, eodem sigillo posset falsitatis quidpiam fieri.

II.

AD TERVANENSES.

(ANNO 1082.)

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, clero

et populo Tervanensis Ecclesiæ, præcipueque nobili comiti R., salutem et apostolicam benedictionem si obedierint.

Sicut aliis litteris misimus, non ignorat solertia tua nos jamdudum te satis diligere, propterea quod te bonis studiis inter cæteros Franciæ principes, fama ferente, audivimus eminere; nam potioris erga te dilectionis habendæ causa nobis hæc existit, quia te Christianæ religionis amatorem, ecclesiasticæque disciplinæ et honoris suffragatorem ac defensorem in quibusdam cognovimus. Unde, cum a solita probitate contraria forte audivimus, quantum doleamus prudentia tua perpendit. Nuper vero de te quoddam innotuit, quod sicut a priscis moribus tuis alienum, ita quoque penitus credere visum fuerit indignum, videlicet quod, contradicentibus Tarvanensis Ecclesiæ clericis renitentibusque, tua protectione auxilioque fretus quidam Lambertus illius Ecclesiæ sedem invaserit, qui publice Simoniacus a parte divini muneris emptor, quanto se in tali negotio turpiorem et impudentiorem ostendit, tanto tuum non favorem, sed zelum, non opem, sed expulsionem experiri debuit. Verum quia, obstante rege, sub specie timoris ne pejerares, ad id mali inductus fuisse diceris, idcirco jampridem et nunc litteris te admonere censuimus quatenus, vanum timorem abjiciendo, quod jure metuendum videtur attenderes. Noverit ergo prudentia tua fidelitatem terreno domino tunc non recte servari, cum cælestis Domini et Creatoris gratia per illam probatur offendi; et, si corpori, multo amplius animæ; si mortali homini, multo maxime sempiterno Deo fidem et devotionem deberi. Proinde tam nobilitati tuæ quam et præfate Ecclesiæ, clero et populo ex parte B. Petri præcipimus ut prædicto Lamberto nullam episcopalem reverentiam exhibeatis, sed ipsum velut furem et latronem existimantes, ab invasa sede propellere, fautoresque ipsius, donec resipuerint, cohibere procuretis. Quod si prædictus invasor ferre præjudicium dixerit, et de re sua ita esse, ut dicitur, se posse probare existimaverit, audientiam legati nostri Diensis, imo Lugdunensis archiepiscopi petat, quatenus per competentem illius discussionem justumque judicium obtinere quod postulat æquitas valeat.

III.

AD ROBERTUM FLANDRIÆ COMITEM.

(ANNO 1082.)

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, R. glorioso Flandrensi comiti dilecto in Christo filio, salutem et apostolicam benedictionem.

Jam sæpe excellentiæ tuæ scripsimus super causa clericorum Tarvanensis Ecclesiæ E. præpositi, S. decani, J. diaconi et reliquorum, quos malignorum mortiferis suggestionibus, bonis propriis privatos, in exilium pro apostolica obedientia detrusisti, ut eos ad integrum sicut justum est, restaurares, et illum hæreticum L. depositum et excommunicatum amplius non sustentares, sed magis ecclesiam

captivatam de ejus tyrannide et oppressione libera- A
res. Quod quia, sicut illi adhuc lacrymabiliter con-
queruntur, nondum pleniter peregristi, crebris que-
rimoniis eorum fatigati adhuc nobilitati tuæ man-
damus, et ex parte Dei et apostolorum principis
præcipimus, ut ecclesiam de prædicto Antichristi
membro eripias, clericisque præfatis sua omnia cle-

In exemplari liber decimus vacat.

LIBER UNDECIMUS REGISTRI.

EPISTOLA PRIMA.

AD ROBERTUM COMITEM FLANDRIÆ.

(ANNO 1082.)

*Monet ne ulterius Tervannensi excommunicato auxi-
lium ferat, sed eo expulso episcopum canonice ele-
ctum suscipiat, et auxilium impendat.*

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, Rober-
to glorioso comiti, salutem et apostolicam benedi-
ctionem.

Pervenit ad aures nostras quod Lambertus inimi-
cus Dei, et invasor Tervannensis Ecclesiæ, ope et
sustentatione tua adhuc sibi iram Dei thesaurizet.
Qui cum traditus sit Satanæ, non miramur si ejus
consiliis ducitur, et in iniquitate perdurat. De te
autem non solum miramur, sed ex corde dolemus,
quod virum, quem bona fama passim commenda-
verat, mala nunc intentio ad commune periculum
illius patriæ retorqueret. Unde, de anima tua multum
timentes, monemus ut ab hac prævaricatione ad cor
rediens, Dominum in prædicti hominis sustentatione
non offendas, sed ab eo sicut a pessimo homine et
excommunicato te custodias; qui nimirum audien-
tiam pro amore tuo a nobis sibi concessam decli-
nans, totum se a planta pedis usque ab verticem
anathemate maculavit. Pro scelere, aliisque culpis
præcedentibus, sancta universalis Ecclesia irrecupe-
rabiliter depositum maledixit et anathematizavit, et
extorrem omnino a communionem totius Ecclesiæ
esse judicavit. Quapropter nobilitatem tuam mone-
mus ut non solum adjutorium sibi non impendas,
verum etiam Domini gregis multitudinem fœditate
sua commaculans de medio vestrum ut putridum et in-
utile membrum studio tuo evellatur. Injungimus etiam

nobilitati tuæ ut G..... Gerardum canonice electum, et
Ecclesiam Tervannensem per ostium, id est per Chri-
stum ingredientem, honeste et sicut decet suscipiatis,
et ei pastorem exhibentes reverentiam, consilium
et auxilium impendatis: ut qui in altero Dominum
offendistis, per hunc ipsi Deo et beato Petro justitiam
vestram commendatis.

II.

AD GUILIELMUM REGEM ANGLORUM.

(ANNO 1083.)

*Commemorat mutuam inter se dilectionem. Dolet
quod episcopum germanum ejus in carcerem inje-
cerit.*

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, GUI-

LIELMO regi Anglorum, salutem et apostolicam bene-
dictionem.

B Communis amor et sincera devotio, quam erga
beatum Petrum apostolum gerimus, ex longo jam
tempore inter nos amicitiam junxit, atque adeo in-
vicem inde magis convaluit, quia et ego te præ cæ-
teris tui ordinis apostolicæ sedi devotum animad-
verti, et tua me claritudo inter aliquos prædeces-
sores tuos circa honorem apostolicæ sedis credidit
amplius desudasse. Denique cum in malis moribus
idem velle et nolle perniciosam sæpe factionem con-
ficiat, consequens videtur ut in bonis rebus idem
studium animique desiderium, diverso quamlibet
spatio terrarum disjunctos in unum dilectionis glu-
tino copulet. Verum, licet quidam regiæ potestatis
non modicum doleant, et in nos sæpissime murmu-
rent se quodammodo contemni: conquerantur se non
sic ab apostolica sede diligi, nec ita factis aut sermoni-
bus per nos honorari; minime tamen nos pœnitent, nec
deinceps, Deo favente, pœnitebit. Speramus etenim
celsitudinis tuæ industriam in eadem sanctæ Eccle-
siæ devotione justitiæque studio semper mansuram,
ac in melius etiam, opitulante Domino, de cætero di-
latandam. Unde merito nos oportet in ejusdem di-
lectionis tenore perseverare, imo per diuturnitatem
temporum, crescentibus meritis, magis ac magis
excrescere. Tuum tamen interea nos tangit, et tan-
gendo angustat, atque inter regalium tuarum virtu-
tum insignia monumenta lætitiæ in amico corde vio-
lenter obnubilat, videlicet quod in capiendo germa-
num tuum episcopum, non sicut decuit, propriæ ho-
nestati prospiciens, sed sæcularem cautelam et ratio-
nem divinæ legi præponens, sacerdotalem reverentiam
minus vigilanter attendisti. Et quidem non latere
tuam prudentiam credimus scriptum esse, quod de
sacerdotibus maxime oportet intelligi: *Qui vos tangit,
tangit pupillam oculi mei (Zach. II)*; et alibi: *Nolite
tangere christos meos (II Paral. XVI)*: et quod Domi-
nus ipse sacerdotibus licet pravis et valde indignis
honorem deferre non sit dedignatus. Qua rem
piæ memoriæ Constantinus præcipuus videlicet im-
perator intelligens, in Nicæna synodo nullam in epi-
scopos ab ipsis etiam episcopis accusationem voluit
suscipere, nullumque contra eos iudicium præsum-
psit inferre, dicens: Vos dii estis a vero Deo con-
stituti: ideo non oportet ut nos homines deos præ-

sumamus judicare (RUFINUS, lib. 1, cap. 2, *Historiæ ecclesiasticæ*). Quanta etiam sit sacerdotii dignitas, quantaque sublimitas episcopalis, beatus Ambrosius doctor scilicet eximius vestram doceat magnitudinem, vestramque instruat prudentiam; in Pastoralis suo sic ponens : « Honor igitur, fratres, et subli-

mitas episcopalis nullis poterit - comparisonibus adæquari. Si regum fulgori compares, et principum diademati, longe erit inferius, quam si plumbi metallum ad auri fulgorem compares (S. AMBROSIUS, *De dignitate sacerdotii*). » *Cætera desunt.*

SANCTI GREGORII VII

PONTIFICIS ROMANI

OPERUM PARS SECUNDA.

EPISTOLÆ EXTRA REGISTRUM VAGANTES.

I.

Epistola Gregorii VII ad Lanfrancum Cantuariensem episcopum. De difficultatibus regiminis apostolatus.

(Anno 1073.)

[MANSI *Concil.* XX, 274.]

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, charissimo fratri in Christo LANFRANCO venerabili Cantuariorum archiepiscopo, salutem et apostolicam benedictionem.

Qualiter nobis apostolici regiminis honor et onus impositum sit, et quantis undique stringamur angustiis, præsentium tibi portitor indicabit, cui respectu tuæ dilectionis etiam nonnulla nostris adhuc familiaribus occulta aperuimus. De cætero in primis fraternitatem tuam rogamus ut Deum pro nobis jugiter exorare non pigeat, et subditos sibi vel conjunctos fraternis nos suis orationibus apud Deum juvare commoneat. Qanto enim in majori periculo positi sumus, tanto amplius tuis et bonorum omnium suffragiis indigemus. Nos etenim si divinæ vindictæ judicium effugere volumus, contra multos insurgere, et eos in animam nostram provocare compellimur. Nam dum omnes fere, sicut ait Apostolus, quæ sua sunt, non quæ Jesu Christi, quærunt (*Philip.* 11), regnorum principes, et hujus mundi potentes, ut cupiditates suas expleant, legem Dei et justitiam non jam negligenter deserunt, sed summis conatibus impugnant : ut illud prophetæ nunc sub oculis videamus impletum : *Astiterunt reges terra, et principes convenerunt in unum adversus Dominum et adversus Christum ejus* (*Psal.* 11). Episcopi vero, et qui pastores animarum esse deberent, mundi gloriam et delicias carnis insatiabili desiderio prosequentes, non solum in semetipsis quæ sancta, quæque sunt religiosa confundunt, et [sed] subditos suos ad omne nefas operum suorum exemplo pertrahunt. Quibus non contraire quam nobis pericu-

losum, resistere autem et eorum nequitiam refrænare, quam difficile sit, tua prudentia novit. Sed quoniam quos dolores inter has patiamur angustias, ut supra diximus, huic communi filio nostro tibi referendum exeruimus [exaravimus], plura de his dicere supersedemus. Tuam vero fraternitatem, etsi monitorem non egeat, impellente tamen nos sollicitudine, admonemus quatenus graviora usquequaque reseccare vitia studeat : et, inter omnia et præ omnibus, nefas quod de Scotis audivimus, quod plerique videlicet proprias uxores non solum deserunt, sed etiam vendunt, omnibus modis prohibere contendat. Ad hæc enim apostolica auctoritate fultum esse volumus, ut non solum in Scotis hoc scelus, sed etiam in aliis, si quos in Anglorum insula tales esse cognoveris; dura animadversione punias, et radicem tanti mali prudenti sarculo correctionis penitus extirpare non differas.

II.

Epistola Gregorii VII ad monachos Vallis Umbrosæ. Ipsos Joannis Gualberti abbatis Vallumbrosiani discipulos ad imitationem magistri hortatur.

(Anno 1073.)

[MANSI, *Concil.* XX, 374.]

GREGORIUS episcopus, servus servorum Dei, clericis, monachis, disciplinam sanctæ recordationis Joannis Gualberti abbatis imitantibus, salutem et apostolicam benedictionem.

Licet venerandæ memoriæ eundem Joannem patrem vestrum corporeis oculis non viderimus, quia tamen fidei ejus puritas in Tusciæ partibus mirabiliter resplenduit, multum eum amore dileximus, ad cujus sanctæ conversationis studium, quamvis vos imitatores non ambigimus, ut vigor rectitudinis vestræ ad extirpendam de agro Dominico zizaniam sollicitius invigilet, attentiusque ferveat, paternæ vobis exhortationis verba impendimus. Vos itaque, dilectissimi, in quantum humana possibilitas per-